Rachel Winters

Prolog

SCENA SE LUMINEAZĂ TREPTAT
INT: CAFENEAUA GIL'S, EAST DULWICH
DUMINICĂ, 2 DECEMBRIE, O ORĂ ANORMALĂ (10 A.M.)
EVIE SUMMERS – în vârstă de aproape treizeci de ani, pistruiată, păr cârlionțat, roșcat, lung până la umeri, rochie de zi galben aprins în stilul anilor '50 și bocanci negri de piele – stă în fața tejghelei bătând din picior, evident debordând de energie nervoasă.
Barista nu se grăbea cu comanda, iar eu îi mulțumeam în sinea mea pentru pasiunea pe care o punea în arta stoarcerii perfecte a portocalelor. M-am uitat la ecusonul lui cu „Bună! Eu sunt..." *Xan*. Unul dintre numele acelea care anunță că următoarea generație e aici și mesterește la un suc organic de parcă asta ar fi o experiență spirituală. În timp ce coada devenea tot mai lungă în urma mea, sucul de portocale pe care-l comandasem primea o doză serioasă de Zen.
Totuși, de data asta nu m-a deranjat faptul că alții așteptau din cauza mea. Astăzi aveam nevoie ca drăguțul de Xan să nu se grăbească deloc, astfel încât mie să-mi crească tensiunea cât mai mult pentru ceea ce urma să fac.
– Vrei să-i adaug și ceva extra, ca să-l fac special?
Doar dacă e vodcă, Xan.
– La ce te-ai gândit?
– Ingredientul magic. Perfect pentru mahmureală.
Xan și-a desfăcut degetele, scoțând la iveală un ou. I-am făcut semn să-l pună în blender. La urma urmei, n-aveam de gând să beau sucul.
Mâinile îmi tremurau deja, lucru care urma cu certitudine să ajute ca ceea ce aveam de gând să fac să pară un accident. Am inspirat adânc de câteva ori. *Poți s-o faci, Evie Summers*, mi-am spus aspru.
Deși, dacă aveam de gând să fac asta ca la carte, trebuia să uit de numele sărmanului băiat și, dacă mergea chiar bine, de numărul lui de telefon.
Mi-am verificat telefonul în vreme ce Xan amesteca în blender și am văzut că chatul grupului JEMS era activ.
Jeremy: O s-o facă? Evie, Evie, Evie. O faci? SPUNE-MI CĂ O FACI
Sarah: Mar, ai ales decorurile pentru mese?
Jeremy: Sarah, tu cauți chatul BRIDEZILLA. Ăsta e pentru chestii mai importante
Maria: OAMENI BUNI! Evie, ești sigură că vrei să faci asta? Adică, sper s-o faci, dragă, dar ești sigură?
– Ta-da! a făcut Xan, agitându-mi sucul pe dinaintea ochilor.
Inima mi-a luat-o razna. Era momentul.
Evie: Atac
Chiar și la ora asta matinală, în zi de duminică, cafeneaua din sud-estul Londrei era plină. Aveam în față o cursă cu obstacole. Adolescenți în haine impecabile, ca în reclamele de la metrou la site-urile de modă pentru care oricine e prea în vârstă. Utilizatori de laptopuri, prefăcându-se că nu-și terminaseră cafeaua, din care mai luau câte o sorbitură. Mămici-păpușici, cu copii perfecți, ca din reviste. Și el – tipul Ramones.
De la masa la care stătusem mai devreme cu laptopul meu, îl alesesem pe el ca reper astfel încât să-i văd pe toți cei ce intrau în cafenea. Se așezase lângă bradul uriaș de Crăciun. Undeva între douăzeci și cinci și treizeci de ani, drăguț, cu barbă, cu un tricou Ramones pe sub o cămașă cadrilată și cu un aer mai degrabă de student decât de adult (adică: exact genul meu).
Venise singur, nu purta verighetă, nu-l însoțea nici un copil. Practic, îndeplinise cerințele minime pentru un potențial post de amorez. Norocul lui.
Deși, dacă era să fiu sinceră, tipul nu bifase doar niște căsuțe. Eu chiar îl găseam atrăgător, ceea ce mă făcea și mai agitată. Pentru că în ultima vreme felul în care abordam găsirea unui

tip pe care să-l plac era să-mi imaginez viața pe care am fi putut-o avea împreună, după care să nu-i mai vorbesc niciodată. Însă *nu* asta aveam de gând să fac acum.
Mi-am croit loc printre grămada de mese și am ajuns la câțiva pași de ținta mea. El stătea aplecat deasupra unei cărți – *Cum să nu devii adult!* de Richard Herring – lucru care m-a făcut să mă opresc. Asta ar fi citit cel pe care mi l-aș fi dorit drept iubit? Însă nu-mi puteam permite să fac mofturi, așa că am început să străbat distanța dintre noi.
Încă trei pași.
Doi.
Unul.
Eram chiar lângă el. De aproape, era și mai drăguț.
Acum ori niciodată.
Țineam paharul cu suc în fața mea în timp ce mă apropiam, cu inima bătându-mi nebunește în gât, în piept și izbindu-mă atât de puternic în coaste încât simțeam că era gata să-mi iasă de acolo.
Haide, haide odată, ACUM!
Tipul Ramones a râs de ceva ce tocmai citise... iar eu am trecut fix pe lângă el.
Fir-ar să fie! N-am putut s-o fac. Dar nici nu mai puteam să dau înapoi.
Pentru că, zic și eu, pentru că eram pe cale să cunosc bărbatul visurilor mele. Urma să ne privim în ochi și, în clipa aceea, să știm amândoi că începea restul vieților noastre trăite împreună, exact ca într-un film. Deși în acel moment, ținând în mână un pahar de suc de portocale cu un ou crud în el, mă simțeam atât de departe de ecranul de cinema pe cât era posibil.
Mersesem cât de încet putusem, dar acum eram din nou la masa mea. Mă așezasem la una comună unde între timp se mai așezaseră un bărbat cu fiică-sa. El: în jur de treizeci și cinci de ani, dichisit, păr negru, citea ziarul de duminică, având expresia unuia cu „IT" în titulatura profesiei. Ea: drăgălașă, codițe împletite, ușor strâmbe, ochelari cu rame roșii, cam de șapte ani. Își bălăbănea picioarele în timp ce citea din cartea ei. Aveam vaga senzație că-i mai văzusem pe aici.
Mi-am scos telefonul și m-am aplecat deasupra laptopului.
Evie: N-am putut s-o fac. De ce am crezut că aveam să pot? Și nu e responsabilitatea voastră de prieteni să mă împiedicați să fac ceva smintit de-a binelea?
Sarah: Poți să faci orice-ți pui în minte. Chiar dacă da, e smintit de-a binelea
Jeremy: Evie, să nu cumva să îndrăznești să dai înapoi acum. Du-te și ia-ți-l pe Hugh Grant ăla
Maria: Poți s-o faci, Evie! Inspiră adânc și mai încearcă o dată. Noi credem în tine!
Jeremy: Fă-o pentru dragoste! Cel puțin, fă-o pentru noi
Prietenii mei cei mai buni erau oameni în mare parte întregi la minte, inteligenți, iar pe mine mă făcea să mă simt mai bine faptul că până și ei mă încurajaseră să fac asta.
În plus, aveau dreptate. *Puteam* s-o fac. Sau, mai bine zis, trebuia.
Amânasem prea mult momentul. În acea scurtă pauză înainte să mă întorc, bărbatul de la masa mea s-a uitat la mine de parcă l-ar fi nedumerit felul în care mă purtam. Am încercat să par că uitasem pur și simplu ceva și că trebuia să mă duc să-l iau. *Lucru pe care oamenii îl fac tot timpul, mulțumesc frumos.*
De data asta am urmat un traseu mai scurt, ceea ce a presupus să mă strecor cu greu pe lângă clica de mămici perfect îmbrăcate.
Doi copii dichisiți și cu niște ochi mari îmi blocau traseul, unul cu păr blond-alb,
celălalt cu păr drept și negru, amândoi de ziceai că veniseră la un casting pentru „copii care îți pot bântui coșmarurile".
– Scuze, trebuie să trec. Mersi. Așa că dacă ați putea...
Băutura mi s-a prelins pe încheietura mâinii și am îndreptat repede paharul înainte să curgă și mai mult. *Imaginați-vă un* Notting Hill *în care, în loc să-și verse băutura pe Julia Roberts, Hugh Grant și-ar lipi, pur și simplu, cana goală de pieptul ei.*

– *Vă rog,* dați-vă la o parte, am implorat cu glas scăzut, în timp ce ei zâmbeau. Vă rog? am spus eu un pic mai tare, aruncând o privire către tipul Ramones, ca să mă asigur că nu plecase.
Una dintre mame – blondă, cu părul prins într-o coadă de cal lucioasă, cu niște blugi „de mămică" având talia ridicol de înaltă și cu pantofi de sport ca scoși din cutie – și-a întrerupt conversația cu prietenele ei, ca să evalueze situația.
– E totul în regulă?
Mie au început numaidecât să-mi ardă obrajii.
– Totul e perfect! Scuze. Vreau doar să trec.
Persoanele din apropiere au început să se uite la noi.
Madam Coadă-de-Cal a clătinat din cap.
– Copiii noștri iau singuri decizii. Vendetta, Justice, ce vreți să faceți?
Doamne ferește! Copiii s-au uitat la mine și s-au luat de mână.
Blestemul atunci când ai păr roșcat, piele albă și pistrui e că te trădează corpul la cea mai mică provocare. Fără să mă uit, am știut că decolteul și gâtul mi se umpluseră de pete roșii.
– Semeni cu un morcov! Ia uite, mami, tanti asta e un morcov! a exclamat fata (pe nume Justice?)
Băiatul a început să urle, cu fața schimonosită:
– Are urticarie? E contagioasă?
– Inteligent cuvânt, Detty. Nu, doamna e doar un pic jenată!
– Mi-e frică, a spus Justice.
Acum toate cele cinci mame se uitau la mine, iar eu m-am forțat să zâmbesc, dorindu-mi să fi avut curajul să le spun că își creșteau copiii ca să devină într-o zi experiențele traumatizante de la liceu ale altor copiii.
Dar, în loc să fac asta și având fața și decolteul încă incandescente, m-am întors și le-am ocolit masa. Mamele s-au uitat cu toatele la mine cum mă chinuiam să trec pe lângă ele, în vreme ce Justice, Vendetta și ceilalți Copii ai Cafenelei (presupuneam că îi chema pe toți ceva de genul Regret, Greșeală Uriașă și Eroare Fatală) au izbucnit în hohote de râs.
Tipul Ramones era din nou în raza mea vizuală. De data asta chiar aveam de gând s-o fac. Voiam să mă duc direct spre el, cu ochii în telefon ca și cum n-aș fi fost atentă, și să mă izbesc „din greșeală de el. După care urma să avem de povestit o istorie drăgălașă despre „cum ne-am cunoscut. Nostimul accident care ne-a adus împreună.
Desigur, necazul care apare atunci când nu te uiți pe unde mergi e că probabilitatea să te ciocnești de altcineva e inevitabilă. Nu poți să alegi întotdeauna de cine.
Următoarele cinci secunde s-au petrecut într-un ritm sfâșietor de lent.
Cinci. Mi-am lipit ochii de ecranul telefonului, mi-am ridicat paharul mai sus și am prins viteză.
Patru. În ultimul moment posibil, am ridicat privirea.
Trei. Eu am zâmbit jenată; el m-a privit îngrozit.
Doi. Deoarece micuța lui bunicuță tocmai i se alăturase, iar el o strângea acum protector la piept.
Unu. M-am izbit de el, strivind-o pe bunicuță între cele două trupuri ale noastre, în timp ce sucul de portocale părăsea paharul.
Totul a devenit deodată perfect clar. Eu m-am retras cu inima bubuindu-mi în piept și am fost ușurată să constat că erau amândoi uscați. Scumpa și bătrâna lui bunicuță era salvată.
– Îmi pare *atât* de rău. Sunteți bine amândoi?
– Nu mulțumită ție, vită neîndemânatică ce ești! a spus bunicuța.
Tipul Ramones m-a privit furios. Eu am oftat. Ceva îmi spunea că noi doi nu eram hărăziți unul altuia.
– Justice! Ești OK? Vorbește cu mami!
O, nu. M-am întors, cu paharul gol încă în mână.
Părul blond-alb al micuței Justice era acum de un oranj strălucitor, iar mama ei încerca, disperată, să-i șteargă șuvițele ude; fața ascuțită a fetiței era fleașcă. Detty rânjea privindu-și prietena care plângea cu suspine.

– Îmi pare sincer nespus de ră..., am încercat eu să spun.
– E OK? m-a întrerupt mama lui Detty de la o distanță sigură.
– Nu, nu e OK. La naiba, Janet, dă-mi un șervețel umed.
Atunci mama lui Justice a părut să-și dea seama de ceva, așa că s-a întors către mine, care strângeam paharul cu amândouă mâinile. A frecat sucul între palme.
– Mai *exact*, ce naiba e asta? m-a întrebat ea.
I-am răspuns cu glas gâtuit:
– Portocale, atâta tot.
Ea s-a relaxat un pic.
– Și un ou.
Auzindu-mi vorbele, a scos un chirăit și a început să șteargă părul fiică-sii cu și mai multă furie, coada blondă bălăbănindu-i-se de colo colo.
O altă mamă a strigat:
– Vai de mine! Fata e vegană?
Fiecare bucățică a corpului meu luase acum foc.
– Pot să ajut cu ceva? Stați așa, aduc niște șervețele.
Am dat fuga la masa mea, puțin isterizată. Atât tatăl, cât și fiica erau cu capetele plecate, citind, singurii doi oameni din toată cafeneaua care habar n-aveau ce se întâmplase. Șervețelele lor erau la marginea mesei, mai aproape de mine. Am pus paharul pe masă și am luat șervețelele. Când am făcut asta, fetița a ridicat privirea... și mi-a făcut cu ochiul. Eu eram prea amețită ca să-i răspund.
Fără să scoată o vorbă, Suze mi-a smuls șervețelele din mână și le-a dus la gura fiică-sii.
– Scoate!
Justice a scos limba și jur că s-a uitat direct la mine atunci când a făcut-o. Suze a început să-i șteargă limba, cu mișcările punctându-i cuvintele:
– Fiica. Mea. E. Alergică. La. Ouă. Dacă înghite chiar și o cantitate infimă...
Ca la un semn, Justice s-a făcut albă ca varul și a început să icnească.
– Justice, spune-i lu' mami că n-ai înghițit.
Fetița a râgâit o dată. De două ori.
Doar nu urma să se întâmple ceea ce credeam eu că avea să se-ntâmple, nu? Mi-am ținut răsuflarea și m-am gândit foarte serios s-o rup la fugă din cafenea, lăsându-mi laptopul acolo.
– Mami, e *contagioasă*? a întrebat drăgălașul de Detty.
Justice părea că avea să tușească, doar că... n-a tușit.
Ceea ce nu poate fi descris decât ca un izvor sclipitor de vomă – a țâșnit din gura ei cu o asemenea forță, că atunci când l-a lovit pe Detty direct în față, acesta a fost proiectat o jumătate de metru în spate.
Toți cei din cafenea au înlemnit. S-a făcut liniște deplină, tulburată doar de sunetul vomei ce picura de pe Detty.
Deși era oribil de-a binelea – iar eu m-am simțit groaznic atunci când un al doilea jet de vomă, venind dinspre Justice, a nimerit din nou fața ridicată a lui Detty – o parte minusculă și impardonabilă a mea și-a zis: *Și exact* de-aia *o cheamă Justice.*
Am ieșit din toaletă, unde mă ascunsesem, numai după ce mamele și odraslele lor au plecat, în sfârșit, extrem de revoltate și jurându-se să nu mai revină acolo niciodată. Xan m-a refuzat arunci când m-am oferit să-l ajut să curețe. Se pare că mamele acelea îi călcaseră pe nervi și pe el, și pe restul angajaților săptămâni de-a rândul, cu campania lor deșănțată împotriva toaletelor unisex. Ba chiar îmi făcuse o cafea proaspătă, care mă aștepta la masă. I-am făcut, recunoscătoare, cu mâna.
Tatăl și fetița lui erau tot acolo – sperasem să fi plecat, ca să nu trebuiască să dau ochii cu nimeni. Singurul lucru rațional de făcut era să beau cafeaua, să-mi strâng lucrurile și să nu mă mai întorc niciodată.
M-am așezat înapoi la laptop, folosindu-l ca pe un scut, dar am riscat o scurtă privire prin cafenea. Totul revenise acum la normal.

Era aproape ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Doar că, în următorii zece ani, urma să mă gândesc la ziua asta de fiecare dată când aveam să închid ochii și să încerc să adorm.
Jeremy: Și?? Cum a mers? Ai aterizat pe Hugh Grant?
Sarah: O, Doamne, Evie, nu-mi spune că ai mers până la capăt, ciudato
Maria: Sunt aici, dacă vrei să vorbim
Era prea devreme ca să retrăiesc toată trauma.
Am luat cafeaua, cu ochii la ecranul gol. Acum nu mai trebuia decât să scriu despre ceea ce tocmai se întâmplase. Și s-o fac până la cel mai chinuitor amănunt, motivul pentru care, la urma urmei, făcusem totul.
Am început să tastez având sentimentul deranjant că cineva mă privea.
Fetița. Părea că aștepta să spun ceva. Mi-am dat părul peste umăr și m-am aplecat către laptop, sperând că ea avea să se plictisească. Însă a venit mai aproape.
– Și? mi-a spus, nerăbdătoare. Cum am fost?
– Poftim? am întrebat-o eu, perplexă.
– Anette, a atenționat-o, distras, bărbatul, trăgându-și ușor fiica lângă el. Las-o pe domnișoara în pace.
Domnișoara! Ceva în felul în care o spusese m-a enervat. De parcă el ar fi fost singurul adult de la masă.
Ea i s-a alăturat, iar el a făcut o succesiune rapidă de mișcări cu mâinile – limbajul semnelor, mi-am dat eu seama, observând aparatul auditiv al fetiței. Fiică-sa l-a ignorat.
– Noi ne-am prefăcut că n-am văzut ce s-a întâmplat, mi-a spus ea, adăugând, probabil ca să fie mai clară: Chestia cu vomitatul.
Tatăl ei părea cufundat în pagina de turism a ziarului.
– A fost doar ideea lui, a continuat ea. A spus că și așa era destul de jenant pentru tine.
Bărbatul a dat pagina.
– Deci? Ne-am descurcat bine?
Eu n-am răspuns imediat. Știam că ar fi trebuit să fiu ofensată – mai ales că tatăl ei crezuse, indubitabil, că eram o idioată – însă sinceritatea ei m-a impresionat.
– Foarte bine, am asigurat-o eu. Mulțumesc.
Ea a zâmbit satisfăcută, deși taică-său rămăsese concentrat pe cititul ziarului. Probabil că el compătimea familiile pe care tocmai le traumatizasem.
– Însă oricât de urât ar fi fost pentru mine, a fost și mai urât pentru ei. Bieții copii și mamele lor...
Ea clătina deja din cap, cu vârfurile codițelor lovindu-i ochelarii.
– Ăia sunt *literalmente* inamicii noștri. De *săptămâni* întregi ne gândim cum să-i facem să nu mai vină aici.
– Pun pariu că la ceea ce-am făcut eu nu v-ați gândit, i-am spus, crispată.
Ea a râs.
– Eu sunt Anette. El e tata, a făcut ea prezentările, înghiontindu-l cu cotul.
După o scurtă pauză, el mi-a întins mâna.
– Ben, mi-a spus, rigid.
– Evie, am răspuns, străduindu-mă pe cât era posibil în situația dată. Sunt complet normală, i-am spus, zâmbind.
Mi-a prins mâna, scurt, apoi s-a întors să-și citească ziarul.
Anette s-a aplecat în față, privindu-mă de parcă aș fi fost cea mai interesantă chestie din încăpere.
– Ești cel mai bun lucru care s-a întâmplat aici de mulți ani, a declarat ea.
– O, ce drăguț, am răspuns eu, decisă să iau spusele ei drept un compliment, fiindcă nu prea credeam că tatăl ei era de aceeași părere. Dar azi a fost singura oară, pe cuvânt. Eu nu fac *niciodată* așa ceva.
Nu știu din ce motiv, asta mi-a atras atenția deplină a lui Ben. S-a uitat la mine,
în ochii lui căprui licărind ceva ce semăna a amuzament.

– Chiar așa? a spus el. Atunci de ce te-am văzut acum a doua oară vărsându-ți băutura pe cineva din cafeneaua asta?

Capitolul 1. Cod Roșu

Cu două săptămâni în urmă

INT: UN BAR DINTR-UN SUBSOL DIN CARTIERUL SOHO

VINERI, 16 NOIEMBRIE, 10 P.M.

EVIE se află într-un mic grup de tineri de vreo douăzeci de ani, bine îmbrăcați. Ține în mână un pahar uzat de plastic, cu vinul alb al casei, dând aprobator din cap în mijlocul conversației care se desfășoară în jurul ei. Își verifică telefonul, prea cherchelită ca să fie câtuși de puțin discretă, așa cum crede ea că e.

Sarah: Am să vă trimit tuturor pe e-mail prezentarea, ca să vă ajut cu planificarea pe care o s-o faceți săptămâna viitoare. Verificați-vă e-mailurile!

Maria: Chiar nu ne deranjează să-ți planificăm singuri petrecerea burlăcițelor

Jeremy: Ceea ce nu înseamnă că nu ne deranjează să-ți organizăm petrecerea

Sarah: Dar în felul ăsta veți ȘTI că o să-mi placă la nebunie. Dacă tot vorbim de nunta mea, putem vorbi și de tipul care te va însoți la ea, Evie?

Mi-am băgat telefonul înapoi în geantă. Sarah încercase să mă facă să vorbesc despre „cel care avea să mă însoțească la nunta ei" încă de când se logodise. De parcă aș fi avut un fel de boală pe care o ignoram.

Când mi-am îndreptat din nou atenția către cele două tinere dureros de în pas cu moda care erau cu mine la bar, am observat două chestii: 1) aveau pielea ca de bebeluș, frumoasă, perfectă, neatinsă-de-griji și 2) eu eram mult mai cherchelită decât îmi dădeam seama, în ciuda neabaterii de la stricta mea regulă trei-pahare-și-atât.

Acesta era blestemul ieșirii la un pahar cu colegii de breaslă, asistenți ca și mine. Lună de lună, fiecare asistent care lucra în agențiile de recrutat talente pentru TV și cinema se întâlneau în alt bar din centrul Londrei, de fiecare dată la fel de nasol, pentru „discuții profesionale" (adică bârfă). Nu se consuma niciodată mâncare la acele evenimente, deși era mereu o abundență dintr-un soi de vin alb foarte aparte (cel mai ieftin). Nu puteam decât să presupun că toți ceilalți prezenți erau prea tineri ca să fi trecut printr-o mahmureală ca adulți, neștiind, astfel, fericiții de ei, cum era să te trezești simțindu-te de parcă fiecare dintre cei douăzeci și nouă de ani ai tăi te-ar fi pocnit în plină figură.

Eu, pe de altă parte... aveam, în geanta de umăr, un sandvici cu ou pe care muream de poftă să-l mănânc, dar nu găsisem încă momentul potrivit. Deși latura mea practică îmi spunea că trebuia să bag ceva în stomac, în același timp recunoșteam că, probabil, oamenii normali nu-și aduceau de acasă sandviciuri la evenimentele de genul ăsta.

Una dintre fete, Jodi, și-a dat la o parte de pe față șuvițele de păr blond și mi-a zâmbit discret, făcându-mă să mă simt eu cea tinerică. Mi s-a părut că tocmai îmi pusese o întrebare. Ea era asistentă la una dintre cele mai mari agenții de talente din branșă și una dintre acele persoane care colecționau bârfele ca pe timbre.

– Scuze, ce-ai spus?

Mi-am strâns în mână paharul de plastic cu vin. Nu cu mult timp în urmă, aveam și eu pe cineva alături la astfel de evenimente.

– O plimb pe tânăra Geraldine puțin pe aici ca s-o prezint copiilor *cool*, a spus Jodi. Avea accentul acela londonez tărăgănat care, silabă după silabă, mă făcea să mă simt și mai nordică.

M-am întors către adolescenta cu ochelari rotunzi. Mare parte din părul ei lung era prins într-un coc smotocit, restul atârnând în niște valuri încâlcite care spuneau „la *uitați-vă* ce puțin îmi pasă de cum arăt". Își asortase la blugi un tricou alb, care avea scris cu litere mari și negre GRETA GERWIG pe piept. Imediat mi-am dorit și eu unul, deși n-aș fi fost niciodată destul de *cool* ca să-l port cu atitudinea cuvenită.

– Unde faci stagiatură? am întrebat-o eu.

A urmat un moment de tăcere.

– Evie, netoato, a râs Jodi. Geraldine e asistentă.
– Dar e doar un copil! am exclamat, închizându-mi apoi gura de parcă așa mi-aș fi putut cumva retrage cuvintele.
Geraldine a scos un râs grav, gutural, și și-a pus o mână pe piept.
– *Mersi*. Sunt aproape preistorică în privința anilor de când sunt asistentă. Și-a coborât vocea până la o șoaptă. De fapt, am *douăzeci și trei* de ani. Mi-a fost teamă că o să zică toți că sunt prea bătrână.
– Nu arăți nici cu o zi peste douăzeci și unu, a fost răspunsul automat al lui Jodi.
Eu am vrut s-o apuc pe Geraldine de umeri și să-i spun că era atât de tânără încât practic putea fi considerată nou-născută. În schimb, am mai luat o gură de vin.
– Geraldine e de la Geoffrey & Turner, a spus Jodi, cu un tâlc pe care eu l-am ignorat cu conștiinciozitate.
Geoffrey & Turner era o agenție mică, dar respectată, de recrutat scenariști TV și pentru cinema. Cu câțiva ani în urmă fusese rivala directă a Agenției de Impresariat pentru Scenariști William Jonathan Montgomery & Fiii. Dar în ultima vreme devenise agenția preferată a scenariștilor care căutau prestigiu, iar noi aveam... Cum să zic, într-o bună zi aveam să ne revenim.
– Unul dintre noii colegi ai lui Geraldine, Ritchie, e un vechi prieten al tău, nu-i așa, Evie? a insistat Jodi.
Nimic nu-i scăpa ăsteia. De când aflase că-l cunoscusem pe vremea când se numea pur și simplu *Ricky*, nu rata nici o ocazie să sape după mai multe informații. Fostul meu iubit era ceea ce se numea în această industrie „un unicorn", adică un burlac. Ceea ce îl punea în mod clar pe radarul bârfelor lui Jodi. I-aș fi putut spune că Ricky era genul de tip care te putea face să te simți cea mai fericită persoană din lume. Până în clipa în care nu mai erai ceea ce-și dorea el. În schimb am rămas cu un zâmbet înghețat pe față, fără să-i ofer nimic, ca de obicei.
– Ritchie e fantastic, a izbucnit Geraldine. Sunt sigură că va fi făcut agent cât de curând. Totul la el strigă „ascensiune meteorică".
– Păi, nu prea avea cum să rămână asistent pe vecie, a spus Jodi, apoi mi-a pus o mână pe braț. Nu te îngrijora, vei ajunge și tu acolo. Tu doar ai o situație unică.
Jodi nu greșea, dar nu din cauza asta eram eu supărată. *Doar nu aveau de gând să-l promoveze deja, nu?* Mi s-a încordat esofagul.
– Tu unde lucrezi? m-a întrebat Geraldine.
Eu am oftat, revenindu-mi. Oricum urma să afle mai devreme sau mai târziu.
– William Jonathan Montgomery & Fiii, am spus.
Geraldine a făcut ochii mari.
– O, așadar, tu ești *acea* Evie.
Dacă erai asistentul cel mai longeviv din istoria industriei, vorba avea tendința să se răspândească.
Am răsuflat ușurată atunci când cele două au decis că trebuia să-și reumple paharele și s-au întors la bar. Eu mi-am scos din nou telefonul, dorindu-mi să fi fost deja vinerea următoare, pentru ca prietenii mei să fi venit deja. Uneori distanța dintre noi părea mai mare decât puteam eu concepe.
Evie: AJUTOR, SUNT ÎNCONJURATĂ COPIII MEI
Maria: Unde ești?
Evie: La o băută cu asistenții
Evie: *DE copiii
Jeremy: Fraierică e acolo?
Evie: Nu. El socializează acum doar cu agenți
Sarah: Bravo ei! E BINE PENTRU CARIERA TA, EVIE
Jeremy: Mai ușor, Sarah
Maria: Tu ești agent din toate punctele de vedere, mai puțin cu numele, Evie. Ai făcut act de prezență. De ce nu pleci acasă? Ai grijă de tine

Mi-am băgat telefonul în geantă fără să-i răspund Mariei. Oricât de dificile găseam uneori acele evenimente, trebuia să particip la ele dacă aveam vreo speranță ca într-o zi să fiu mai mult decât asistentă. Toți erau aici din același motiv: disperați să spună ce trebuia, să stea de vorbă cu cine trebuia, să-și facă toate relațiile alea atât de importante. Așa mă simțisem și eu cândva, la început, imediat după ce mă mutasem la Londra. Dar nu în legătură cu poziția de agent.
Dacă m-ar fi văzut tata acum.
Ar fi fost mândru, știam; însă ar fi fost surprins să mă vadă de partea asta a afacerii. Vrând să reprezint scenariști în loc să fiu eu unul. S-ar fi întrebat ce se întâmplase cu fata care declarase, la doisprezece ani, că avea să fie următoarea Nora Ephron sau Dorothy Taylor, și pentru care scrisul păruse la fel de important precum mâncarea sau aerul. Desigur că el n-avea cum să știe vreodată ce-mi spusese primul agent căruia îi arătasem scrierile mele:
Pur și simplu nu ai chemare.
M-a trecut un fior. Bineînțeles că puteam să înăbuș orice gând despre vremurile în care scrisesem, dar în seara asta simțeam ceva care mă împiedica să-mi reprim amintirile. *Șapte ani ca asistentă. La mai mulți, Evie!* Totuși, mereu mi-am spus că eram norocoasă. Nu mi-am putut urma propriul vis, așa că acum îi ajutam pe alți scenariști să și-l urmeze pe al lor. Totul avea să dea roade într-o zi, după ce deveneam agent. Monty îmi tot spunea că încă nu eram pregătită pe de-a-ntregul. Trebuia doar să găsesc o modalitate de a-l face să vadă din ce aluat eram plămădită.
M-am strecurat cu greu până la bar, lângă Jodi, ca să-mi las paharul, exact la țanc
ca să prind finalul spuselor lui Geraldine.
– Eu n-aș rămâne *niciodată* pe un post atâta timp. M-a observat stând acolo. Fără supărare, a adăugat ea, repede.
– Nu e vina lui Evie, a spus Jodi. Șeful ei, Monty, e cam naspa.
Mi-a cam sărit mustarul auzind asta. Monty era ceea ce în industrie se numea „Vechea Gardă". Unul dintre ultimele bastioane ale vremurilor în care majoritatea înțelegerilor erau pecetluite în barurile cluburilor private. El putea încă să farmece un producător atunci când era nevoie, dar lumea evoluase. Valul de tineri entuziaști care intrau în branșă venea cu o înțelegere înnăscută a *conținutului*. Un cuvânt care îi dădea urticarie lui Monty.
– E genial în ceea ce face, am spus eu, știind că îmi apăram propria experiență odată cu a lui.
– Știm cu toții adevăratul motiv pentru care nu pleci. Avantajele muncii.
Jodi a spus, de fapt, „avantajele *jobului*", iar diferența de vârstă dintre noi a devenit o ditamai prăpastia.
– Un anumit scenarist câștigător de Oscar, pe care nu știu cum a reușit Monty să-l păstreze atât de mult timp.
Jodi știa, din principiu, totul despre toți scenariștii al naibii de buni. Deși erau unele lucruri pe care nici măcar ea nu le știa despre clientul premiant al lui Monty.
Lui Geraldine i-au scăpărat ochii.
– Doar nu te referi la Ezra Chester, nu? *O, Doamne*, cum e tipul? E la fel de sexy cum arată pe Instagram? Ce *drăguț* că e cu Monica Reed. Ea e cam cu zece ani mai
în vârstă decât el, iar lui nu-i pasă deloc. Ce se mai aude cu marele lui film? N-a donat jumătate din încasări în scopuri caritabile? Spune-mi *totul*.
Ezra devenise adoratul tuturor din industrie după ce, cu trei ani în urmă, câștigase un Oscar pentru cel mai bun scenariu, dar ajunsese celebru peste noapte abia după ce începuse să iasă cu Monica Reed, o vedetă de Hollywood. Grație aparițiilor în diferite reviste mondene și pe internet, contul lui de Instagram avea acum mai mult de trei sute de mii de urmăritori. Ajuta și faptul că arăta ca și cum locul i-ar fi fost mai degrabă pe ecran și nu în spatele lui.
– Nu prea pot să spun cine știe ce despre film, am zis eu, zâmbind ca să-mi îndulcesc cuvintele.
– Ești hilară, Evie, a spus Jodi, și brusc m-am simțit din nou la liceu, luată la mișto pentru că ridicasem mâna la oră. Suntem între prieteni aici. Poți măcar să ne spui dacă sunt adevărate zvonurile. Oare marele Ezra Chester suferă de blocajul scriitorului?

– Nici un pic, i-am răspuns, încercând să ignor felul în care cuvântul „prieteni" îmi făcuse pieptul să mi se strângă.
Mă văzusem cu oamenii ăștia o dată pe lună în ultimul an, de când Jodi devenise asistentă. Se putea asta numi prietenie? O parte din mine spera că da, pentru că odată cu mutarea mea la Londra mi se păruse absolut imposibil să-mi fac prieteni în afara biroului. Și totuși... singura dată când noi două ieșiserăm să bem ceva, lăsasem garda jos și-i povestisem ceva personal. A doua zi, o tipă care lucra ca asistentă și pe care n-o cunoșteam, mi-a trimis un e-mail ca să mi-l recomande pe psihologul ei. N-am mai ieșit cu ea a doua oară.
– Munca în scopuri caritabile îi consumă, probabil, tot timpul pentru scris, a spus Geraldine, cu înțelegere. Tocmai a fost o lună întreagă în Africa, să-i cunoască pe toți copiii pentru care donează fonduri. Nu știu cum reușește.
– Și noi ne întrebăm asta, am spus eu, neutru, gândindu-mă la toate fotografiile artistice de la podgoriile pe care reușise, de asemenea, să le viziteze.
– Spune-ne ceva ce *nu* știm despre Ezra, Evie, m-a rugat Jodi, făcând ochii mari, de parcă Geraldine ne-ar fi agasat pe amândouă, și astfel ea și cu mine am fi devenit tovarășe de conspirație.
– Păi, am zis eu, ametită încă de la atâta băutură ieftină pe stomacul gol. Adevărul e că Ezra...
Am văzut-o pe Jodi ținându-și respirația. Mie mi-a vibrat telefonul. Am făcut o pauză, dându-mi seama ce ușor ar fi fost să le spun; nu trebuia decât să explic de ce prietenii mei de acasă îi spuneau BIA. Ca să stric reputația lui și pe cea a agenției dintr-o lovitură.
Spre mâhnirea celor două, am băgat mâna în geantă și mi-am scos sandviciul ca să ajung la telefon. *La naiba cu toate.* Am desfăcut pachetul și am luat o mușcătură zdravănă. Oamenii care cred că dacă ești agent păpești pe o cărare strălucitoare pe care ți-a deschis-o cariera nu m-au văzut pe mine alergând ca să prind ultimul tren spre casă, cu o ditamai franzela în brațe ca să pot mânca pâine prăjită în pat.
Jodi și-a dres glasul, părând stânjenită de gestul meu.
– Și? Haide, Evie, toarnă tot.
– OK, m-am înduplecat eu. Adevărul e că...
Am făcut o pauză ca să dau gata sandviciul. Ele s-au apropiat, nerăbdătoare, de mine.
– Următorul lui proiect o să vă dea pe toți pe spate.
Șoc și groază. Chipurile li s-au umplut de uimire.
– Am înțeles, a spus Jodi pe un ton categoric, iar de data asta eu am fost cea exclusă în clipa în care ea și Geraldine s-au privit.
Asta e chestia când ești asistentă de șapte ani. Ajungi să te pricepi bine, bine de tot la ceea ce faci.
Poate că Ezra era un BIA, dar nimeni de aici nu avea să afle vreodată de ce.
Am băgat ambalajul gol al sandviciului înapoi în geantă și mi-am scos telefonul. Aveam câteva apeluri ratate de la Monty. Cunoscându-l, ar fi putut fi orice, de la o criză legată de un client – până la un costum de-al lui care trebuia dus la curățătorie.
De data asta, am fost recunoscătoare că tipul cerea multă atenție.
– Îmi pare tare rău, dar trebuie să fug. Mă cheamă înapoi la birou.
Geraldine a verificat cât era ora pe ceasul Baby-G, rezistent la apă.
– Dar e trecut de zece seara! a spus, uluită. Și e *vineri*.
I-am adresat cel mai dulce zâmbet.
– Bine ai venit în lumea agenților!
– Cod Roșu. M-au prins la înghesuială, mi-a spus Monty vorbind în șoaptă, însă cu un glas care răsuna ciudat. Le-ai spus tu unde mergeam în seara asta?
– Cui? l-am întrebat eu, în timp ce mă strecuram prin mulțimea de vineri seară de pe Dean Street.
– Lui Sam-și-Max. Sunt aici.
Sam-și-Max erau producătorii noului film al lui Ezra. Făceau totul împreună ca și cum ar fi fost o singură persoană, de parcă ar fi fost un balaur pe care cineva ar fi încercat să-l ucidă, iar el, în

consecință, s-ar fi despărțit în două și și-ar fi continuat viața ca de obicei. Nu mai întâlnisem niciodată două persoane mai entuziast de politicoase precum ăștia doi. Părea puțin probabil să fi venit după Monty fără să fi anunțat cumva.
– Ești la Frasinul?
– Aha! mi-a răspuns el în șoaptă. Deci, *le-ai spus* că eram aici.
Mi-am înghițit răspunsul. Monty era mereu la clubul acela privat, mai avea puțin și se muta cu totul acolo. Petrecea mai mult timp la Frasinul decât acasă, și oricine cunoștea fie și cel mai mărunt lucru despre Monty nu l-ar fi căutat la birou.
– Și au apărut amândoi așa, din senin?
– Da, nici măcar n-au sunat mai întâi.
Un zgomot i-a acoperit următoarele cuvinte. *Trăsese apa cumva?*
– Trebuie să vii încoace. Cod *Roșu*, Evelyn.
Monty inventase un sistem de coduri pentru situațiile în care el era cu clienții și avea nevoie de ajutorul meu, astfel încât aceștia să nu știe că cerea ajutor. Ambră
însemna „stai pe aproape pentru intervenție". Verde era pentru urgențe minore. Taxiuri care trebuiau chemate, chestii de genul ăsta. Gravitatea unei situații de Cod Roșu era imprevizibilă. Ultima presupusese un client care se înecase cu o chifteluță, iar Monty fusese prea beat ca să-și mai aducă aminte că eu plecasem acasă la sfârșit de săptămână și nu puteam face manevra Heimlich din Sheffield. Clientul, în ciuda acestui incident, supraviețuise.
– Am nevoie de o extracție.
Mai trebuia să nu uit că Monty știa și să exagereze. Noi lucram cu scenariști, nu cu spioni.
– *La naiba*, s-a oțărât Monty.
Timp de câteva secunde, n-am auzit decât voci de femei pe fundal.
– Monty? E totul în regulă?
– Nu închide, mi-a șoptit el, în timp ce vocile s-au stins. Vino și scoate-mă de aici!
– Sunt pe drum. În ce cameră ești?
Clubul se afla în Mayfair. Cele șapte etaje ale lui includeau o piscină pe acoperiș și un centru spa.
Monty a bombănit ceva despre valea mieilor.
– Scuze, nu cred că am înțeles ce-ai zis.
– Am spus că SUNT ÎN TOALETA FEMEILOR.
– Păi, ăăă, de ce nu ieși? i-am sugerat.
– Mi-aș dori eu, doar că sunt BLOCAT, Evelyn. M-am *blocat*, fir-ar să fie de treabă!
Îndreptându-mă către metrou, m-am bucurat tare mult că mâncasem sandviciul acela cu ou. Ceva îmi spunea că trebuia să fiu lucidă pentru ceea ce avea să urmeze.

Capitolul 2. Blocaj

INT: BAR LA ETAJUL TREI, FRASINUL, CLUB PRIVAT
VINERI, 16 NOIEMBRIE, 11.02 P.M.
Schema cromatică a barului e ironic de vie și de țipătoare. Pe tavan există câteva cutii uriașe de tablă, din care atârnă bobine de peliculă de film. O draperie purpurie cu ciucuri de un verde aprins atârnă între bar și restaurantul din spate. Lângă draperie stă un chelner blond, îmbrăcat într-o impecabilă uniformă de plasator. Își dă la o parte din față un diafilm și pare să asculte.
– Vă rog, *trebuie* să ajung la celălalt capăt al restaurantului fără să fiu văzută.
Chelnerul blond și-a împreunat mâinile, cu un zâmbet binevoitor și exersat, de parcă ar fi fost versat în arta de a face față excentricităților clientelei de la Frasinul.
– Domnișoară Summers, apreciez faptul că sunteți asistenta lui Monty, dar ăsta-i un lucru deosebit de neortodox. N-am vrea să-i deranjăm pe ceilalți clienți.
Monty era unul din membrii fondatori ai clubului, de unde și faptul că chelnerul îi spunea pe numele mic. Așa că personalul știa cine sunt, chiar dacă Monty nu voia să plătească încă o taxă de membru. Ca non-membru, drepturile mele aici erau limitate. Am făcut tot posibilul să arăt ca o persoană care merita să primească ajutor.
Dat fiind că eram momentan înfășurată într-o draperie, duceam o adevărată luptă.

Din punctul în care mă aflam îi puteam vedea pe Sam-și-Max stând la o masă și flancând un scaun gol. Scaun pe care presupuneam că șezuse Monty înainte să-i observe pe cei doi intrând, eveniment care-l făcuse să se ascundă în cea mai apropiată toaletă.
Dacă producătorii mă vedeau, ar fi știut sigur că Monty încă se afla în acea clădire. Trebuia să trec cumva de ei și să-l ajut pe Monty să fugă fără ca ei să bage de seamă.
– Puteți să luați loc la bar cât timp îl așteptați pe Monty.
Am strâns draperia mai tare în jurul meu, încercând, disperată, să mă hotărăsc ce să fac. Producătorii puteau fi acolo pentru un singur lucru. Cu un an și jumătate în urmă, Ezra Chester semnase un contract cu întreprinzătoarea companie cinematografică a lui Sam-și-Max, Casa de Producție Intrepid, pentru ca acesta să le scrie scenariul următorului lor film, o comedie romantică. Își doriseră, pentru proiectul lor, tânărul talent care era cel mai la modă în momentul acela. Așa că-l aleseseră pe Ezra, cu faima lui de câștigător de Oscar. Faptul că această comedie romantică urma să fie primul scenariu pe care să-l scrie după succesul lui major, supremul film lacrimogen *Inimă sângerândă*, îl făcea pe Ezra și mai tentant.
Atunci când termenul-limită inițial trecuse fără să se fi ivit vreo urmă de scenariu, cei doi fuseseră foarte înțelegători, mai ales după ce Monty le explicase că bunica lui Ezra tocmai murise. Dar pe urmă Ezra ratase și al doilea termen de predare, și pe următorul... iar de atunci încolo producătorii își regândiseră și ei jocul.
Din acel moment, Sam-și-Max își urmăreau scenariul cu o voioșie vecină cu agresivitatea. Privindu-i acum, îmbrăcați în costume albastre identice, cu o expresie de îngrijorare pe fețele lor frumoase și prietenoase, mă întrebam de ce doreau atât de tare să se vadă cu Monty încât încălcaseră regula lui de bază (fără întâlniri-surpriză). Oare pentru că ceea ce Ezra reușise să scrie era, de fapt, groaznic? O părticică infimă din mine spera ca despre asta să fie vorba...
Pentru că era ceva ce Sam-și-Max n-aveau de unde să știe despre iubitul lor scenarist. Același „ceva" pe care n-aveam de gând să li-l spun vreodată lui Jodi, lui Geraldine și altora ca ele din lumea noastră.
Adevărul era că Ezra Chester – câștigător al Premiului Oscar, dedicat muncii caritabile și adoratul industriei de gen – era un nenorocit arogant și nesuferit.
Prietenii mei conveniseră să-l poreclească Bărbatul Infantil Absolut (pe scurt, BIA) din pricină că plecase valvârtej de la o întâlnire pentru că-i greșisem comanda de cafea, după care refuzase să se mai întoarcă până ce Monty nu-i promisese cocktailuri. Întâlnirea fusese despre activitatea lui caritabilă pentru copiii defavorizați, câțiva dintre ei fiind chiar prezenți în sală la acel moment. Acum eu trebuia să fiu incredibil de atentă ca să nu-i spun vreodată „BIA" drept în fața aia a lui enervant de frumoasă.
Gândul la el mi-a dat o idee.
– Promit să plec dacă îmi faceți o mică favoare în beneficiul lui Monty, am spus eu, întrucât chelnerul nu l-ar fi putut refuza pe unul dintre membrii fondatori al clubului Frasinul.
A părut ușurat și îngrijorat în același timp.
– Nu pot face nimic din ceea ce i-ar deranja pe ceilalți clienți, mi-a răspuns el, precaut.
– Uitați, am murmurat, încercând să-mi ascund disperarea din glas. Adevărul e că dacă o dau în bară acum, șeful meu se va folosi de asta ca să aibă încă un motiv să nu mă promoveze. *Vă rog*, l-am conjurat, apropiindu-mă de el atât cât îmi permitea draperia. Arăt eu ca o femeie care să aibă și alte variante?
El a clătinat din cap – *ce insultă* – și eu i-am aruncat ceea ce speram să fie un zâmbet liniștitor, înainte să-i explic exact ce trebuia să facă pentru mine.

¶

– Domnul Montgomery e, cumva, aici? Domnul Chester tocmai a sosit și așteaptă în zona VIP de la parter.
Chelnerul discuta cu colegul lui foarte aproape de masa unde se aflau Sam-și-Max.
– Mai repede, mai repede, am gâfâit eu.

I-am văzut așezându-se mai drept în scaune, făcând schimb de priviri, ridicându-se și îndreptându-se amândoi odată către locul în care mă ascunsesem. M-am făcut mică în spatele draperiei, cu unul dintre ciucuri gâdilându-mi nasul.
Pașii celor doi s-au auzit îndepărtându-se pe scări în jos. Atunci am numărat până la zece înainte să ies de acolo și să mă îndrept către ușa de la celălalt capăt al sălii, încercând să nu par atât de nepotrivită în locul ăla pe cât arătam, probabil, cu părul ciufulit și cu bocanci militărești în picioare.

Toaleta femeilor era luminată slab, de un sistem care părea creat să-ți inducă sentimentul că pășeai în ceva clandestin. Abia dacă puteam distinge plăcile de faianță roz, mult crom și niște produse care costau probabil mai mult decât salariul meu pe o lună.
O singură cabină era ocupată.
– Monty? am strigat, ezitant.
– Evelyn? De ce-a durat atât?
Accentul tăios al lui Monty era vecin cu isteria.
– Poți ieși acum, e liber.
– Chiar, de ce nu mi-a dat prin cap?
A zgâlțâit ușa pe interior.
– Corect – sunt blocat.
Mai întâi am împins și am tras amândoi de ușă, lucru care nu ne-a ajutat decât să stabilim că el avea dreptate.
– Cred că e zăvorul, a spus Monty.
– Trebuie să chem pe cineva.
Monty a scos un sunet gâtuit.
– O să vorbească tot clubul despre mine! Nu poți s-o forțezi puțin...?
A tăcut atunci când s-a deschis ușa de la intrare. O doamnă mai în vârstă a intrat. Eu i-am zâmbit și mi-am scos telefonul ca să trimit un mesaj scurt grupului JEMS, în speranța că mai era cineva treaz după miezul nopții.
Evie: Știe cineva cum se deblochează o ușă de toaletă?
Jeremy lucra ca avocat și stătea adesea treaz până la ore târzii. Maria era editor la o revistă lunară de gastronomie, o slujbă care necesita rareori să stea trează nopțile, în afară de situațiile în care ar fi lăsat aluat la crescut. Sarah lucra în domeniul resurselor umane și își încheia programul de birou la ora 5.30 p.m. punct, pentru că abilitățile ei de administrare a timpului erau o forță ce nu putea fi trecută cu vederea. Probabil că dormea dusă acum.
Am văzut apărând un răspuns și aproape că am răsuflat ușurată. Până când l-am citit.
Jeremy: Cu cine te-ai blocat în toaletă?
Evie: ☺ lucrezi încă?
Jeremy: Doar pentru clienții mei din oficiu. Un om al străzii arestat pentru că a stat în față la M&S. Ce bine că un polițist sârguincios a împiedicat o asemenea crimă.
Jeremy: Stai puțin, tu chiar ești blocată în toaletă?
Evie: Nu eu. Monty
Jeremy: ...
Evie: Nu mai râde, te rog. E ceva grav
Jeremy: Scuze. Dacă Sarah ar fi trează, probabil că ar avea niște soluții enervant de folositoare. Ai încercat să pui săpun pe balamale?
Evie: În momentul ăsta aș încerca orice
Jeremy: Ai putea încerca să-l lași pe Monty acolo
– Îmi permiteți?
Mi-am ridicat privirea din telefon și am văzut-o pe doamna în vârstă zâmbindu-mi și arătând înspre lavoarul meu. Acum am recunoscut-o. Era o *Dame*[1] de vreo șaptezeci de ani, una teribil de șic. Gât și umeri drepți și bătoși, păr alb tuns scurt și haine lejere, fluide, cu o eșarfă de

mătase atârnând elegant pe unul dintre umeri. Era toată numai grație și ținută. M-am holbat la ea admirativ, apoi mi-am dat seama că încă aștepta, așa că m-am dat la o parte.
– Scuze, aștept o prietenă.
Sunetul inconfundabil scos de un bărbat care urina a umplut încăperea. Doamna s-a oprit din aplicarea rujului, iar eu mi-am studiat cu mare atenție vârfurile cozii împletite. Sunetul a continuat.
Desigur, Monty era omul care să se blocheze în singurul loc în care, dacă aveai nevoie de o toaletă, nu era nici o problemă s-o găsești și care, totuși, alegea să-și facă nevoile în cel mai nepotrivit moment cu putință.
Și își făcea nevoile, nu glumă. Iar și iar și iar. Doamna aceea era, practic, o regină a filmului, iar acum trebuia să asculte cum Monty își golea, plin de elan, vezica urinară.
Din cabină se auzeau, răsunând în toată încăperea, până și cei mai mărunți dintre picuri. În cele din urmă, în sfârșit, sunetul a încetat. Doamna a pus la loc capacul rujului, apoi s-a întors ca să plece, așezându-și poșeta elegant sub un braț.
S-a oprit cu o mână pe clanța ușii. *O, Doamne.*
– Uneori, a spus doamna, chiar ai nevoie de un urinat sănătos.
Ușa s-a închis în urma ei, iar eu m-am lăsat moale pe lavoar, izbucnind, până la urmă, în râs.
– Nu pricep ce-i atât de amuzant, a spus Monty.
– Scuze, iau imediat niște săpun să pun pe balamale, dar...
– Indiferent de ce-o să faci, grăbește-te. Bravo, fetițo!
– Dar să fie săpunul de cea mai bună...
– *Acum*, Evelyn.
Am luat de pe raft sticla de săpun lichid, care părea să fi fost un articol foarte scump, și m-am întors la cabină. Am căutat balamalele ușii și m-am hotărât să profit de faptul că aveam, practic, un interlocutor captiv.
– Monty, am spus. De ce nu vrei să te întâlnești cu Sam-și-Max?
Liniște în cabină.
– E din cauza scenariului?
El îmi spusese că BIA făcea progrese. Nu că m-ar fi lăsat să citesc și eu ciorna.
– De fapt, ar fi mai bine să chemi pe cineva, a declarat Monty.
– Sam-și-Max sunt acolo, dar dacă tu crezi că așa e cel mai bine...
– Nu, nu, a spus el repede.
– De ce vor să vă întâlniți, Monty? l-am întrebat eu cu blândețe, pompând săpun lichid pe balamale.
Pauză lungă.
Am zgâlțâit ușa, bombănind:
– E ***așa*** de blocată. Cred că ar trebui să aduc pe cineva...
Din cabină s-a auzit un oftat adânc. Am auzit capacul toaletei scârțâind atunci când Monty s-a așezat pe el.
– Vor ca Ezra să semneze o anexă prin care să se angajeze să predea scenariul complet în trei luni. Nu vor să accepte predare în etape; am încercat. Au zis că trimit avocații.
Acest ultimatum era o ofertă generoasă, mai ales dacă ne gândeam că fuseseră duși cu vorba timp de aproape un an. Monty îi asigurase pe toți că BIA scria, așa că nu înțelegeam unde era problema. Poate că BIA fusese jignit de formalitatea în sine. Până atunci, oricare altă amânare a termenului de predare se făcuse prin acord tacit.
– Ezra se opune?
Între ușă și rama pe care era montat zăvorul exista un spațiu foarte mic, prin care vedeam puțin șurubul. Am pompat și acolo niște săpun.
Altă pauză.
– N-am vrut să risc să-i sufoc creativitatea spunându-i ceva despre noul termen.
Traducere: lui Monty îi fusese frică să-i spună lui BIA că nu mai putea huzuri. Am inspirat adânc.

– El nu știe că în trei luni trebuie să termine scenariul?
– E mai rău decât atât, Evelyn, a spus Monty, al cărui glas suna iritat acum. Dacă nu predă scenariul, producătorii își vor banii înapoi, pe toți. Dacă se întâmplă așa ceva, am pus-o.
M-am încruntat. Să fi fost oare atât de nasol? În ultimii ani, în vreme ce Monty își dedicase din ce în ce mai mult din timp menținerii imaginii publice pozitive a lui BIA, eu mă ocupasem de majoritatea negocierilor agenției. Aveam ceva idee despre banii pe care îi făceam, deși Monty păstra numai pentru el mare parte din informațiile financiare ale firmei.
– Eu am crezut că o ducem bine, am spus, încercând să nu-mi trădez frustrarea.
Dacă m-ar fi făcut agent, aș fi putut ajuta mai mult.
– Chiar ar fi trebuit să știi deja mai mult despre cum merge afacerea, Evelyn.
Mi-am înăbușit indignarea, știind din experiență că n-aș fi câștigat nimic dacă i-aș fi reamintit că-mi ascundea intenționat informațiile.
– Din zi în zi, agențiile mai mari ne înghesuie la colț. Nu mai e loc pentru cei mici. Ezra e singurul nostru as. Fără el, s-a zis cu noi. Rămânem șomeri amândoi dacă el nu face treabă.
– Rămânem *ce*?
Am strâns recipientul de săpun prea tare și am rămas cu capacul cu pompă în mână. Am scăpat totul din mâna alunecoasă și sticla a sărit pe dalele negre de ardezie, împroșcând totul în jur.
– N-avem scenariu, n-avem slujbe, a rostit Monty sentința.
Am rămas o clipă nemișcată, încercând să prelucrez cuvintele, cu săpunul picurându-mi de pe degete. După atât timp, agenția îmi era ca și propria-mi casă. Prietenii mei susțineau că sufeream de sindromul Stockholm, date fiind toate poveștile pe care le auziseră de la mine despre Monty de-a lungul anilor. Și totuși, pentru mine slujba mea însemna mai mult decât corvoada de a face față excentricităților lui Monty. Însemna că eram capabilă să-l împerechez perfect pe unul dintre scenariștii noștri cu un producător sau cu o incredibilă companie de producție. Însemna orele pe care le petrecusem în biroul acela mic editând scenarii, complet absorbită de încercarea de a-l ajuta pe un scenarist să-și găsească drumul. Editări care nu făceau neapărat parte din serviciile pe care le prestam, însă mie îmi făcea pur și simplu plăcere să editez. O muncă solicitantă, dar era munca mea. Nu știam ce m-aș fi făcut fără ea. Nu știam cine *aș fi fost* fără ea. Ei bine, simpla idee de a renunța la toate astea era un ca un duș rece.
– Ezra trebuie să semneze anexa, am spus eu fără să mă gândesc de două ori.
– Nu mai spune? m-a întrebat Monty cu glas plin de sarcasm. Ce m-aș face eu fără înțeleapta mea asis...
S-a oprit brusc.
– Știi ce, a întors-o el pe un ton brusc nonșalant, e mare păcat. Înainte de toată nenorocirea asta, aveam de gând să vorbesc cu tine despre promovare.
Ce spunea omul ăla acolo? *Că se gândise să mă facă agent?*
Cioc, cioc, cioc. Am tresărit.
– Alo? Domnișoară Summers? Mai sunteți aici?
Am recunoscut vocea chelnerului cu care vorbisem mai devreme. Era afară.
– Sunt aici doi domni care vor să stea de vorbă cu Monty.
A tușit.
– Nu știu de ce, dar au avut impresia că l-ar fi putut găsi în zona noastră VIP, iar șeful de sală nu e prea încântat de oaspeții neinvitați.
Am tresărit, simțindu-mă cu musca pe căciulă.
– Îmi pare teribil de rău, dar domnii insistă să ne ajutați să rezolvăm această... *neînțelegere*, ca să poată pleca și dumnealor.
– Nu mă pot vedea blocat aici. Scoate-mă, scoate-mă! a sâsâit Monty.
– O clipă! am strigat la chelner. Monty, am șoptit, apoi. Tu va trebui să împingi de pe partea ta atunci când îți spun eu, bine? Ai încredere în mine.
M-am înfipt bine pe picioare.
Cioc, cioc. cioc.

– Grăbește-te odată!
– OK, i-am spus eu. La trei. Unu. Doi...
– Doamnă! Insist să ieșiți acum, altfel va trebui să intru eu.
Câteva lucruri s-au întâmplat într-o succesiune rapidă.
Primul: Monty a intrat în panică. În loc să aștepte să spun eu „trei", el s-a izbit cu forță de partea lui de ușă. Complet nepregătită, mie mi-au alunecat mâinile de pe clanță și a trebuit să mă agăț de următoarea cabină. Ca la un semn, chelnerul blond a dat năvală în toaletă, flancat de Sam-și-Max. Desigur, exact în momentul în care ușa toaletei s-a deschis – a ieșit și Monty din cabină, zburând și apoi alunecând pe podeaua umedă de parcă ar fi țâșnit din tun.
S-a împiedicat și s-a întins lat pe podea, aterizând la picioarele chelnerului. Trebuie spus că Monty a sărit în picioare incredibil de rapid. Era murdar tot, dar și-a netezit sacoul, și-a aranjat părul negru și a încercat din răsputeri să nu pară că tocmai ieșise din cabina unei toalete pentru femei, cu douăzeci de kilometri la oră.
Aproape că i-a și reușit.
– Sam, Max, ce surpriză! Tocmai îmi ajutam asistenta. *Probleme în toaletă*, a spus el cu voce scăzută, arătând către locul în care mă aflam eu.
Eu m-am făcut atât de roz încât m-am confundat cu pereții.
– Ce bine că te-am prins, a spus Sam, cred, șocul spulberându-se în momentul în care pozitivismul lui înnăscut i-a luat locul. Aproape literalmente, nu? Ha, ha. Noi voiam doar să discutăm despre anexă, pentru că ne-ai promis că o s-o ai semnată azi.
Azi? De când știa Monty de asta?
Monty a fluturat o mână ca și cum n-ar fi fost nici o problemă.
– Asistenta mea se ocupă de asta. Ea are o întâlnire cu Ezra luni la prima oră. Abia așteaptă să ne dea ce a mai lucrat.
M-am holbat la el. *Întâlnire?* Trebuia să fie o greșeală. BIA nu m-ar fi ascultat pe mine. Pentru el, aveam doar două funcții: 1) să organizez întâlniri, și 2) să-l forțez să meargă la ele. După ce-l duceam la întâlniri, misiunea mea se încheia, căci îl lăsam pe Monty să apară cu un aer dezinvolt și să profite de toate mesele scumpe și cocktailurile de care se folosea ca să strecoare lucruri plicticoase în conversație. Ca, spre exemplu, identificarea datei la care urma să se materializeze scenariul pentru care BIA primise atât de mulți bani.
Zâmbetul lui Monty era plin de încurajare. Adresat producătorilor, nu mie.
– L-am convins deja să semneze, așa că nu-ți face griji, mai sunt doar formalitățile, mi-a spus el, ca o întruchipare pură a agentului înțelept, binevoitor, care
împăca un subaltern neliniștit.
Una dintre îndatoririle de serviciu era să nu reacționez atunci când șeful rostea o minciună sfruntată.
– Tu nu mai trebuie decât să-i pui un stilou în mână, m-a asigurat, cu o scânteie străbătându-i ochii albaștri-străvezii. E un antrenament bun pentru următorul tău pas în carieră.
– Următorul pas? am repetat eu, iar Monty a încuviințat din cap aproape imperceptibil.
– Desigur, am spus încet, în timp ce inima îmi bătea ca nebuna.
Vorbise serios mai devreme. Poate că chiar avea de gând să mă promoveze. *Dacă* agenția supraviețuia.
– Deci, mai era ceva? a spus Monty, trăgându-și manșetele cămășii și zâmbindu-le lui Sam-și-Max în stilul lui caracteristic, de parcă totul s-ar fi rezolvat.
– Ar mai fi un lucru, au spus Sam-și-Max, privindu-l pe Monty din cap până-n picioare. Ce-i asta de pe hainele tale?
Zâmbetul lui Monty a pălit atunci când s-a uitat la hainele lui ude leoarcă.
Chelnerul a luat recipientul gol de pe jos. Monty călcase pe el și îl strivise.
– E ulei, domnule.
S-a lăsat tăcerea după răspunsul lui.

În lumina ce răzbea din restaurant, am putut vedea dâra lucioasă, ca de melc, dintre ușa toaletei și locul în care acum stătea Monty, plin de ulei. *O, nu.* Luasem recipientul greșit. *De ce avea un club privat ulei în toaletă... Pfui!* M-am cutremurat.
Judecând după expresia de adâncă tulburare de pe chipurile lui Sam-și-Max, era clar că întrebarea le trecuse prin minte cu mult înainte să-mi treacă mie.
– Știți ce? a spus unul dintre producători. Se pare că nu e momentul potrivit.
Atunci Monty și-a revenit.
– Ei bine, poate că data viitoare veți suna mai întâi, a spus el cu toată demnitatea de care a reușit să fie capabil.
Titlu de noblețe feminin din Marea Britanie

Capitolul 3. BIA

EXT: O FRUMOASĂ STRADĂ MĂRGINITĂ DE COPACI, DIN SOUTH KENSINGTON
LUNI, 19 NOIEMBRIE, 8.55 A.M.
EVIE duce două cafele la pachet într-un carton, strecurându-se pe lângă o mașină sport de un roșu strălucitor, parcată de-a curmezișul trotuarului. Urcă niște scări de piatră până la o ușă mare, verde, și se uită înapoi la mașină, dând ochii peste cap. Are obrajii roșii, își îndreaptă umerii, își ia o expresie hotărâtă și se pregătește să ciocănească.
Mâna mi-a rămas în aer pe când ușa s-a deschis brusc, iar cafelele s-au clătinat din pricina mișcării neașteptate. Am reușit să nu le scap, așteptându-mă să-l văd pe BIA, doar pentru ca o femeie înaltă, cu păr blond-roșcat, să iasă glonț din casă și să reușească la mustață să nu mă dărâme. Am avut un ciudat sentiment că o mai văzusem undeva, deși n-o cunoșteam, înainte ca ochii să mi se sincronizeze cu creierul. Era Monica Reed, adorata Hollywoodului, născută în Yorkshire. Mi s-a oprit răsuflarea în gât. Ea fusese, cu intermitențe, iubita lui BIA în ultimii ani – deși Dumnezeu știe de ce se plăceau. El era un bărbat imatur, iar ea era femeia care cucerise Hollywoodul cerând egalitate de onorarii și diverse roluri pentru femei trecute de treizeci și cinci de ani. Nu greșea nimeni dacă spunea că eram puțin fanul ei.
Le văzusem pe diversele partenere ale lui BIA venind și plecând de-a lungul anilor. Genul lui erau femeile blonde, sub douăzeci și cinci de ani. Monica era altfel. Regală, sculpturală... mai în vârstă decât el. Echipamentul de yoga îi scotea în evidență trupul incredibil, iar părul ei ondulat până la umeri avea irizații roz-aurii în lumina rece a dimineții. M-a surprins holbându-mă și am roșit.
Sfârșitul unor scuze cu intonație de L.A. s-a auzit din hol. Era genul de voce care suna umblată prin lume, vocea cuiva care trăise mai multe într-o viață decât majoritatea oamenilor și care se fotografiase alături de tigri sedați ca s-o dovedească. Echivalentul vocal al unui profil pentru Tinder, cea mai populară aplicație din lume care te ajuta să cunoști oameni noi.
– Haide, iubire, nu te trimit din nou la plimbare, serios. Am o întâlnire pe care n-o pot anula. Crede-mă, am încercat.
Bineînțeles că BIA îi spunea Monicăi Reed *iubire*. Actrița candidată la un al doilea Oscar pentru viitorul ei film, *Pungășia*, un film a cărui acțiune se petrecea într-o mănăstire în care măicuțele aveau o distilerie ilegală de gin. Auzisem că învățase să vorbească italienește fluent doar pentru acest rol.
I-am zâmbit, sfioasă.
Ea a privit pe lângă mine.
– E OK, Ez, te cred. E *clar* o chestie profesională, i-a strigat ea.
Aoleu. La urma urmei, poate că se potriveau mai mult decât îmi închipuiam eu.
– Crede-mă când îți spun că asistenta agentului meu e o mare pacoste, a spus BIA, din hol. Se auzea scotocind după ceva.
– Mi-a trimis un e-mail despre întâlnirea asta vineri, pe când noi eram la club. Dacă ar avea și ea viață personală, aș putea să-mi văd și eu de a mea.
Părul blond, ciufulit, al lui BIA a apărut în ușă în timp ce posesorul lui îi întindea Monicăi niște chei.

– O, salut, Stevie.
Nu se putea să pară mai puțin preocupat că-l auzisem, probabil pentru că asta fusese replica pe care intenționase să mi-o trântească oricum în momentul acela.
Pentru întâlnirea noastră, alesese să fie îmbrăcat doar în pantalonii de pijama și atâta tot. Dacă mi-a stat inima atunci când i-am văzut pieptul musculos, V-ul inghinal clar conturat și înfățișarea ridicol de mișto, „ca ieșită dintr-un catalog de iahturi", atunci am decis să mi-o iert. O fi fost el un mare ticălos, dar era cu certitudine unul care arăta bine de tot.
– Evie, l-am corectat eu câteva secunde prea târziu, apoi i-am spus, doar ca să fiu absolut sigură că nu-mi mai rămânea nici pic de demnitate: Și am fost și eu în oraș vineri.
Nenorocit ce ești!
Brațul lui BIA a cuprins-o pe Monica de după umeri. Două ființe ridicol de frumoase, multiplicând cu generozitate cantitatea de frumusețe din lume prin simpla lor existență în ea. Eu stăteam acolo îmbrăcată în rochia mea din anii ’50 frumos lucrată de mâinile mamei mele, simțind că veneam dintr-o cu totul și cu totul altă lume.
– Vezi că faci mizerie, apropo, a spus Monica, aranjându-și geanta Birkin mai sus pe umăr.
Eu m-am uitat în jos. Cafeaua cursese în suportul de carton și picura acum pe bocancii mei militărești.
– La naiba, am spus.
Foarte profesional, Evie.
– Scuze, am adăugat.
BIA a părut amuzat.
– Măcar sunt curați lună, a spus Monica.
Apoi, întorcându-mi spatele, l-a tras pe BIA spre ea și l-a sărutat într-un fel care ar fi scandalizat-o total pe măicuța pe care o juca în film. Și-a tamponat buzele, apoi și-a pus la ochi o pereche de ochelari mari de soare și a coborât treptele.
– Îți scriu, a strigat BIA în urma ei.
Ea a ridicat o mână în semn că înțelesese.
El s-a uitat din nou la mine, iritat.
– Ce vrei?
Am continuat să zâmbesc.
– Sunt aici pentru întâlnirea noastră.
– Unde-i Monty?
Îi spusesem lui BIA foarte clar că de data asta avea să se întâlnească doar cu mine.
– Sunt doar eu. Și am adus cafea. Pot să intru? l-am întrebat, ridicând suportul cu cafele. S-a înmuiat fundul tăviței de carton.
El a lăsat vorbele mele să plutească o clipă în aer înainte să ridice din sprâncene.
– Păi, nimănui nu-i place un fund moale.
Eu am continuat să zâmbesc în timp ce am simțit cum mi se strângea inima.
BIA a arătat din cap către cafele.
– E cafea din aia cu lapte și fără cofeină, cu trei porții de espresso și lapte de soia?
– Desigur.
– Atunci, intră.
El a intrat primul și eu l-am urmat. *Haide, Evie. Adună-te. Poți s-o faci.* Slujba mea depindea de asta. Și, poate, promovarea mea.
Dacă îl făceam pe BIA să semneze *și* să fie de acord să termine scenariul la timp, atunci poate că aș fi fost numită și eu, în sfârșit, *în sfârșit*, agent. Aș fi putut extinde aria de activitate a agenției de la scenariști albi de sex masculin, aducând, ei bine, de fapt pe oricine altcineva, dar îmi doream foarte mult să lucrez cu incredibile femei-scenarist. Gata cu toate ouăle într-un singur coș numit BIA. Ca să zic așa.
În bucătăria strălucitor de neagră, încercând să evit reflectarea multiplă a chipului meu în faianța lucioasă precum oglinda, i-am dat lui BIA cafeaua lui și am aruncat suportul de carton în containerul de resturi reciclabile.

BIA a luat o înghițitură și s-a cutremurat.
– E oribilă.
– Ți-am luat fără cofeină.
Am scos punga cu brioșe lipicioase din rucsac și m-am dus să-i ofer și lui una. El a prins-o înainte să apuc eu s-o pun pe suprafața lucioasă, de marmură neagră, a barului pentru mic dejun.
– Hei!
BIA a îndepărtat brioșa de pieptul lui sculptural ca și cum caloriile l-ar fi putut contamina. A deschis capacul gunoiului și a aruncat-o.
– În casa asta nu se consumă gluten.
Eu am înghițit mușcătura considerabilă pe care tocmai o luasem, iar el m-a urmărit cu o privire dezgustată care, am presupus eu, masca faptul că tânjea după niște carbohidrați.
– Noua ta casă e superbă, i-am spus ca să umplu tăcerea.
BIA a ridicat din umeri, privind în altă parte.
– A fost refăcută de același designer pe care îl are și Tom.
Eu am păstrat o expresie neutră. Dacă BIA ar fi fost altcineva, l-aș fi întrebat cine era Tom. Dar el era BIA, așa că se referea la Tom Cruise. S-a uitat peste umărul meu stâng și mi-a spus, distant:
– E o femeie foarte intuitivă.
I-am urmărit privirea și mi-am dat seama că-și privea propriul chip reflectat într-una dintre plăcile de faianță.
– Se vede.
BIA își împărțise timpul între L.A. și Londra de când câștigase Oscarul pentru primul – și singurul – film în urmă cu câțiva ani. Eu mă întrebam dacă această nouă
casă însemna că revenise la Londra permanent. Cutiile de împachetat sugerau că așa stăteau lucrurile.
Cu o grimasă, și-a turnat cafeaua în chiuvetă.
– Deci, de ce te-a trimis Monty *pe tine*? m-a întrebat, amintindu-mi de părerea proastă pe care o avea despre mine.
De-a lungul anilor mă antrenasem să ignor insultele lui BIA. Munceam din greu la agenție. Monty își petrecea tot timpul având grijă de BIA – program non-stop –, așa că eu aveam grijă de ceilalți clienți ai lui. Lucru care nu mă deranja. După Despărțire, oricum avusesem mai mult timp pe care să-l dedic agenției. Prietenii mă sfătuiseră să mențin un echilibru sănătos muncă/viață, dar ei nu luau în calcul faptul că „viața" mea era compusă în mare parte din pizza comandată și Netflix.
– Am venit să discutăm scenariul tău pentru Intrepid, i-am spus eu, simțindu-mă mai puțin îngrozitor pentru vestea pe care mă pregăteam să i-o dau.
BIA s-a întors cu spatele la mine și a pornit un espressor care arăta de parcă ar fi fost modelat după mașina sport ridicolă pe care o parcase de-a curmezișul trotuarului.
– Producătorii, am spus ridicând vocea ca să acopăr zgomotul espressorului, abia așteaptă să vadă scenariul. Și recunosc că ai muncit...
– Ce?
– Ai muncit...
– Nu te aud.
– AI MUNCIT DIN GREU LA EL.
Espressorul s-a oprit exact atunci când urletul meu a răsunat în toată bucătăria. BIA era tot cu spatele la mine, însă umerii îi săltau de parcă ar fi râs. Și-a întors ușor capul.
– Ai spus ceva?
A așteptat să deschid gura și a apăsat din nou butonul aparatului. Aburul a început să umple cu zgomot bucătăria, până când aerul a devenit pâclos și umed. Am simțit că mă mânca scalpul. Părul meu nu arăta niciodată bine dacă era umezeală. Se întindea ca o bezea în ciocolată fierbinte.

Fără să mă descurajez, am ridicat din nou vocea:
– Ne-au acordat o amânare a ultimului termen de predare. *Pe care tu l-ai ratat acum șase luni.* E foarte GENEROS din partea lor.
Espressorul s-a oprit.
– Ai trei...
Apoi mașina a început să facă din nou zgomot, în timp ce BIA și-a preparat un singur espresso folosind toți cei 850 de cai putere ai aparatului.
Dar în loc să-l bea, l-a lăsat deoparte. Eu l-am privit, enervată.
A luat un pahar dintr-un dulap. Mi-am scuturat firimiturile de pe degete, am scos documentele din geanta de umăr și m-am apropiat de el.
– Tu nu trebuie decât să semnezi asta. E pur și simplu o ane...
Crrrrc! Acum BIA își umplea paharul din mașina de făcut gheață a frigiderului.
– E o anexă în care se menționează că ești de acord să PREDAI SCENARIUL COMPLET ÎN TREI LUNI.
Cred că de data asta BIA m-a auzit. S-a oprit, foarte scurt, înainte să răstoarne gheața într-un blender de smoothie. S-a întors la frigider, a deschis ușa, și după ce a scotocit puțin prin el, mi-a aruncat ceva.
– Prinde.
M-am trezit încâlcită într-o plasă de avocado, fapt care era cu putință să fie cea mai mare provocare profesională din cariera mea de până atunci. BIA a împins ușa frigiderului cu fundul lui modelat la sală, având brațele pline de diverse fructe și legume pe care le-a adăugat rapid în blender.
– Dacă ai putea să te uiți puțin pe anexă...
A întins mâna. Am răsuflat ușurată pe când îi întindeam dosarul, dar el a clătinat din cap.
– *Avocado*, mi-a spus, de parcă aș fi fost o idioată.
Eu i-am trântit plasa de avocado în brațe, poate un pic mai tare decât ar fi fost nevoie.
A început să curețe și să felieze avocado cu îndemânare, scoțând sâmburii cu un cuțit și dintr-o răsucire a încheieturii mâinii.
– Dacă ai putea... i-am spus, în timp ce el a început să toace de parcă tocătorul l-ar fi supărat cu ceva... să fii de acord cu formularea.
I-am împins dosarul sub nas și i l-am deschis ca să vadă... nimic. El și-a ridicat sprâncenele blonde, perfecte, și m-a privit. Cuprinsă de panică, m-am uitat împrejur și am văzut exemplarele anexei pe jos, sub piciorul lui BIA. M-am aplecat ca să scot paginile de acolo și aproape că s-au rupt în două atunci când au ieșit. M-am
ridicat prea repede și m-am trezit nas în nas cu BIA. Atât de aproape de el, încât am văzut că albastrul acela ametitor din ochiul lui stâng era punctat de stropi maronii.
BIA a rânjit. Apoi, așteptând momentul în care urma să încerc să vorbesc din nou, a apăsat butonul blenderului.
– Te rog, ai putea să...
Vrrr!
– Trebuie să semnezi...
Vrrr!
Am întins mâna și am acoperit cu ea butonul, respirând greu. Degetele lui le-au atins pe ale mele, în încercarea de a apăsa din nou butonul, dar eu nu mi-am luat mâna de acolo.
– Ai trei luni la dispoziție, i-am spus eu cu fermitate, întinzându-i hârtiile rupte ale anexei. E o ofertă generoasă, ținând cont de faptul că noi am întârziat atât de mult.
Pluralul majestății: limbaj de agenție pentru „e, categoric, doar vina ta, dar nu vrem să pară că spunem că e numai vina ta". Fiind, de fapt, numai vina lui. Cu toată această revărsare de politețe, se părea că răzgâiala lui Monty nu prea ajutase nici ea.
– Tu nu trebuie decât să semnezi, apoi te las cu sucurile tale.
– Înțeleg.

BIA a dus, în sfârșit, ceașca de espresso la gură și a luat o înghițitură. Avea încă eticheta pe fund. Ca toate celelalte de acolo, era nouă. M-am întrebat de ce se mutase BIA înapoi la Londra. Oare lucrurile nu merseseră în L.A. așa cum sperase?
Un timp, BIA fusese scenaristul la care apelaseră toți regizorii de film care voiau să-și facă un nume. Cu toate astea, el nu realizase o urmare a filmului *Inimă sângerândă*. Era o branșă mică. Pe umerii lui apăsa povara așteptărilor. După un succes atât de extraordinar, simțea, probabil, că avea multe de demonstrat.
Poate că toată acea atitudine era o reacție la stres.
– Trebuie să fie greu...
– Ideea, Stevie...
De data asta, mi-am mușcat limba.
– ... e că n-am să semnez.
Sau că aveam să las ca pieptul lui dezgolit să mi se suie la cap.
Mi-am păstrat totuși tonul calm.
– Din păcate, trebuie. Dacă nu semnezi – am aruncat bomba pe care o aștepta, probabil, și el –, vor anula contractul pe loc. Tu vei fi obligat să le înapoiezi banii. Anexa asta măcar ne mai dă niște timp. Și șansa de a termina scenariul.
– N-am nevoie de timp, mi-a răspuns bosumflat. Nu semnez chestia asta.
Am inspirat de câteva ori adânc, ca să mă calmez. În toți anii de comenzi pretențioase de cafea, rezervări la restaurante elitiste, organizare de zboruri de genul „eu nu călătoresc decât la clasa de lux" și de nici măcar o dată în care să-mi fi nimerit numele, BIA nu reușise niciodată să mă facă să clachez.
N-avea să reușească nici acum. Mi-am menținut neclintită masca profesională și mi-am amintit că el nu habar n-avea că era în joc soarta întregii agenții.
Am încercat o altă tactică.
– Gândește-te la tot timpul investit până acum. Ce mai contează încă trei luni?
Auzisem toate scuzele din lume pentru că nu scria. Uneori trebuia ca oamenii ăștia să știe, pur și simplu, că erai de partea lor.
– Eu sunt aici ca să te ajut cu tot ce pot ca să termini.
BIA a rânjit și a deschis gura.
– Am auzit, m-am răstit eu înainte ca el să poată spune acel lucru pe care, până nu demult, trebuia ca asistenții să-l suporte ani întregi.
El a ridicat din umeri.
– Din fericire, n-am nevoie de ajutorul tău.
– Și de ce, mă rog?
– Păi, chestia e, Stevie, a spus BIA dând pe gât smoothie-ul, că eu nici nu m-am apucat încă de scris.

Capitolul 4. Provocarea

INT: O BUCĂTĂRIE PLINĂ DE SUPRAFEȚE LUCIOASE
LUNI, 19 NOIEMBRIE, LA UN MINUT DUPĂ CĂDEREA BOMBEI
EVIE stă în fața lui BIA, cu o mână pe blatul de bucătărie, ca să nu cadă, în timp ce două expresii se luptă pentru supremație pe chipul ei: profesionalismul amabil și revolta extremă. BIA își toarnă altă porție de smoothie, ignorând mimica grotescă a lui EVIE.
M-am străduit să rămân calmă, însă atunci când am început să vorbesc mi-a dispărut din voce orice urmă de înțelegere.
– *Ce?*
Soarta întregii agenții atârna de un fir de păr, iar el nu scrisese nici măcar un cuvânt?
– Monty a spus...
El a râs, golindu-și paharul de suc.
– Bătrânul Monts ți-a spus că scriam?

Acum știam de ce Monty se codise atâta să arate cuiva paginile acelea.
– Dar... tu ai știut exact pentru ce ai semnat.
Simțeam cum mă luau căldurile.
– M-am răzgândit.
El s-a șters pe mâini, apoi s-a aplecat către mine și mi-a spus:
– Cei premiați cu Oscar *nu scriu* comedii romantice.
Mi s-a uscat gura. Urma să-mi pierd slujba pentru că un bărbat care nici măcar nu se sinchisise să se îmbrace pentru o întâlnire decisese că era prea bun ca să scrie o comedie romantică?
– *Cei premiați cu Oscar*, i-am spus eu printre dinți, poartă haine la întâlniri. *Cei premiați cu Oscar* se uită la persoana care vorbește cu ei. *Cei premiați cu Oscar* scriu nenorocitul de scenariu pentru care au fost plătiți.
A urmat un moment de liniște deplină, timp în care BIA a părut să se recalibreze mental. M-a sfredelit cu privirea și, probabil pentru prima oară de când ne cunoaștem, m-a *privit* cu adevărat. *O, nu. O, nu. O, nu.* Toate sistemele mele interne de avertizare au luat foc, iar pielea mi-a reacționat căpătând o nuanță intensă și cumplită de stacojiu. *Ce făcusem?* Adio promovare.
BIA mi-a zâmbit, arătându-și dinții perfecți și albi.
– Măi, măi, măi, Evie Summers. Iată-te.
Am clipit. Dintre toate răspunsurile la care m-aș fi așteptat...
– Eu... Ce?
BIA și-a încrucișat brațele pe piept, mișcarea accentuându-i mușchii atent cizelați.
– De cinci ani de când te știu...
– Șapte.
(*O, Doamne, Evie, nu mai vorbi*.)
O tresărire a frunții la el.
– În toți anii de când te știu, asta e prima oară când am văzut-o pe adevărata Evie.
Aerul ăsta superior... Atunci când s-a uitat la mine am avut o vagă idee despre ce ar fi putut să simtă cineva dacă ar fi avut parte de atenția unei persoane ca BIA. Bărbatul ăsta arăta absurd de bine, deși nu i-aș fi mărturisit-o niciodată. Piele aurie, ochi azurii precum cerul, niște pometi de invidiat, o linie a maxilarului de o formă și fermitate cum aveau numai vedetele de cinema... Ce păcat că toată frumusețea aceea era irosită pe un dobitoc!
– De fapt, am spus eu pe un ton ferm, adevărata Evie e mult mai politicoasă.
BIA a tras unul dintre taburetele de la barul pentru micul dejun și mi-a făcut semn spre el. Pentru o clipă am vrut să refuz, dar îmi tremurau genunchii prea tare, așa că m-am prăbușit fără pic de grație pe pielea neagră.
– Mi-ar plăcea mult să mai aud ceva despre toți premiații ăia cu Oscar pe care-i cunoști atât de bine, mi-a spus el, rămas în picioare. Dar mai întâi haide să ne lămurim. Eu nu scriu o *comedie romantică*. Nu e stilul meu.
Atâta vreme cât ne lămuream...
– De ce nu?
La urma urmei, el semnase să scrie așa ceva. Iar dacă onorariul imens plătit în avans și lunile de tratații în localuri scumpe, cu tot tacâmul (în traducere: „Pachetul complet Monty Special") ajutaseră cu siguranță, BIA știuse ce conținea contractul de la bun început. Producătorii doreau o variantă modernă a poveștii țesute în jurul
unei *meet-cute* – adică în jurul acelui moment dintr-o comedie romantică în care cei doi viitori îndrăgostiți se întâlneau pentru prima oară. Ei foloseau termenul ăsta frecvent, de parcă ar fi vrut să se dea mari că aveau atât de multe cunoștințe în domeniu.
BIA mi-a zâmbit sarcastic.
– Eu scriu despre viața reală, nu despre fantezii. Comediile romantice sunt doar niște păcăleli fără sens pentru oameni prea proști ca să-și dea seama că li se vâră pe gât numai și numai minciuni despre dragoste.
M-a privit cu un aer preocupat și mi-a spus:
– Părul tău e foarte înfoiat.

Mi-am atins părul. Buclele mi se desfăcuseră de la căldura și aburii espressorului. N-aveam ce să fac, așa că am ridicat din umeri, dându-mi seama că BIA se folosise de o tactică de distragere a atenției.
– Comediile romantice le dau oamenilor speranță atunci când au mai mare nevoie de ea.
Mi-am adus atunci aminte de toate momentele în care, post-Despărțire, mă uitasem înfuriată la *Mesaj pentru tine* ca să pot azvârli cu lucruri în fața lui Tom Hanks. *Irelevant*.
– Filmele astea au suflet și sens. Și ajută oamenii.
– Vorbești ca și cum ai crede că sunt realiste.
– Chiar așa cred că sunt, să știi.
Sau așa le-am considerat cândva. Nu că el ar fi trebuit să știe asta. Adoram ca
Ricky să-mi spună că felul în care ne cunoscuserăm noi fusese o *meet-cute*. Nu destin, dar ceva asemănător. Ieșisem pe o alee, în timpul unei întâlniri deosebit de enervante cu asistenții, având nevoie de aer, și am dat nas în nas cu un tip care făcea același lucru, ieșind dintr-un bar de peste drum. Dacă oricare dintre noi ar fi ieșit cu câteva minute mai devreme, nu ne-am fi întâlnit niciodată, nici unul dintre noi n-ar fi știut vreodată că celălalt fusese, pentru un scurt interval de timp, la doar câțiva metri distanță.
Am expirat lent. Durerea despărțirii se mai atenuase în ultimele douăsprezece luni, dar încă reușea să mă ia prin surprindere din când în când.
BIA a pufnit, în mod clar interpretându-mi greșit expresia ca fiind a unei capricioase prea emotive.
– Drăguț, a spus el. Eu nu fac lucruri *drăguțe*, iar scribii ăia de producători asta vor, nimic altceva. Eu scriu filme despre acel gen de dragoste pe care oamenii îl recunosc. Obsesivă, neajutorată, toxică, dragoste *reală*, nu una presărată cu întâlniri *amuzante*.
Film. Un film. Singular. Dar acum nu era momentul să-i reamintesc că el doar atât făcuse.
– *Inimă sângerândă* e frumos, dar nu e singurul fel de poveste de dragoste care există, am insistat eu, conștientă de seriozitatea exagerată a afirmației mele.
– Mi-ai văzut filmul, a spus el, sprijinindu-se de bar. Și ți-a plăcut?
Filmul se termina cu cele două personaje care rămâneau împreună, incapabile să admită că relația lor se destrămase și nu mai putea fi refăcută. Mă făcuse să suspin
atât de tare încât fusesem nevoită să mă uit la un maraton Disney doar ca să am sentimentul că mai exista speranță pe lumea asta.
– Bineînțeles. Dar oamenii au nevoie de *Vrei să te însori cu mine?* la fel de mult cum au nevoie de *Inimă sângerândă*. O întâlnire amuzantă, neprevăzută ne arată că e posibil să apară un moment unic care să schimbe totul în bine.
BIA a clătinat din cap.
– Te rog. Nimeni n-a întâlnit vreodată pe cineva ca în filme. Coincidențele. Clișeele. În viața reală, dacă cineva și-ar vărsa din greșeală băutura pe tine te-ai enerva la culme, poate chiar l-ai da în judecată dacă băutura e fierbinte. Nu te-ai îndrăgosti. Dragostea adevărată nu poate fi nefirească.
– Spune-le asta ălora de pe Tinder, am spus eu fără vlagă.
M-am minunat, nu pentru prima oară, de ironia faptului că mai mulți bărbați îl numeau pe BIA noua Nora Ephron, autoarea atâtor comedii romantice.
BIA a împins paginile mototolite ale anexei înapoi către mine.
– Spune-le producătorilor că nu semnez. Prefer să înapoiez banii și să-mi risc reputația decât să fac mizeria asta.
BIA mi-a întors spatele și și-a mai turnat un pahar de smoothie.
– Antrenorul meu motivațional o să apară la ora zece. Știi să ieși și singură.
Și uite-așa am fost expediată. Ca și cum un reflector s-ar fi stins.
Am cules hârtiile, știind că n-aveam de ales decât să-l anunț pe Monty că nu reușisem nici măcar să obțin cele trei luni.
– I-am spus lui Monty din prima zi că nu voiam să fac asta, mi-a zis BIA în timp
ce eu ieșeam. N-ar trebui să fie surprins.

– Atunci de ce ai acceptat să scrii de la bun început? am izbucnit, întorcându-mă.
Cuvintele mi-au ieșit înainte să le pot opri, și mi-am dat seama că nici nu-mi păsa. Dacă agenția tot se ducea de râpă, ce mai aveam de pierdut?
BIA m-a ignorat, lăsându-mă să stau acolo, din ce în ce mai furioasă. Egoul lui stupid ne adusese în toată situația asta, căci fusese de acord să scrie ceva ce, de fapt, nu putea...
Ia stai așa. Asta era? Oare să fi avut, până la urmă, marele și puternicul BIA blocajul scriitorului?
Era logic, și încă ce logic. Dacă intenționase totuși să scrie comedia romantică... dar *nu putea*?
BIA fusese ridicat în slăvi ca unul dintre cele mai extraordinare noi talente ale Hollywoodului, și totuși în cei trei ani de când câștigase acel Oscar nu-i mai dăduse spre vânzare lui Monty nici măcar un singur scenariu. Monty îl scuza, spunând că un talent extraordinar precum cel al lui BIA nu putea fi grăbit. Dar pe urmă apăruseră Sam-și-Max, oferindu-i următorul lor proiect.
Dacă BIA semnase ca să-i arate Hollywoodului că încă era stăpân pe situație... după care constatase că să scrii o comedie romantică nu era chiar atât de ușor pe cât își imaginase el?
Asta ar fi însemnat că genul nu era adevărata problemă, ci că era numai *scuza* lui BIA. Trebuia doar să găsesc o cale ca să-l fac să scrie. Puteam începe prin a-l convinge să admită că se înșelase în privința comediilor romantice. Având în vedere faptul că el disprețuia întâlnirile neprevăzute de genul *meet-cute*, tot ce trebuia să fac era să-i arăt că era posibil să cunoști pe cineva exact ca în filmul *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*...
Cât de greu putea fi?
– Știu cum poți scrie această comedie romantică.
BIA a privit împrejur, surprins.
– O, tot aici ești? m-a întrebat.
– Ascultă puțin. În trei luni poți avea un scenariu terminat, exact așa cum ai fost de acord inițial. Și păstrezi banii. Sam-și-Max o să-ți ridice osanale la Hollywood. Toată lumea va fi fericită.
BIA a dat ochii peste cap.
– Sau, i-am spus, țintind direct punctul lui vulnerabil, anulăm contractul și dăm o declarație de presă înainte de sfârșitul săptămânii.
– Declarație de presă?
– Ca s-o luăm înaintea oricărui anunț de la Intreprid, am continuat, degajat. Producătorii o să vrea să facă public faptul că sunt în căutarea unui nou scenarist și că Ezra Chester a renunțat la proiect.
BIA urma să fie nu doar scenaristul premiat cu Oscar care nu mai scrisese nimic. Urma să fie bărbatul care nu putea scrie o comedie romantică. *Acum nu ți se mai pare un gen la fel de idiot, nu-i așa?*
Timp de câteva secunde BIA n-a spus nimic, privind în gol. Apoi atenția i s-a îndreptat din nou către mine.
Eu mi-am ținut respirația.
– Știu că voi regreta ceea ce urmează să spun, mi-a zis el.
Inima mea a început să tresalte de bucurie cu anticipație.
– Dar sunt numai urechi.
Mulțumesc, ego al lui BIA.
– Dacă dovedesc că e posibil ca oamenii să se întâlnească exact așa cum se întâmplă în comediile romantice, poți semna anexa și scrie scenariul, știind cu certitudine că genul e unul realist și complet *potrivit* unui scenarist ca tine.
El a mijit ochii.
– Și, mai exact, cum ai să faci asta?
Am pășit cu precauție înspre celălalt capăt al bucătăriei, unde se afla el, la de parcă ar fi fost vorba de un animal sălbatic și nu de un scenarist ce refuza să recunoască faptul că avea blocajul scriitorului. *De fapt, nu era nici o diferență.*

– Producătorii vor un nou gen de *meet-cute*, am spus eu lent, cumpănindu-mi bine vorbele. Am să-ți aduc exemple din viața reală, exemple de cupluri care s-au întâlnit exact ca într-un film. Eram sigură că puteam găsi astfel de povești. Când erai o persoană singură, descopereai pe internet o mulțime.
– Cupluri care îți vor arăta că ești...
Arogant. Ignorant din proprie voință. Un cretin. *Unul care trece prostește cu vederea* genul ăsta.
BIA era deosebit de neimpresionat.
– Oricine poate căuta pe Google, Roșcovano.
Porecla m-a necăjit, dar o idee începea să mi se contureze în minte. O idee ridicolă, de-a dreptul idioată.
Pentru că el avea dreptate: ceea ce ofeream eu nu era suficient. Nu era vorba doar să-l fac să semneze anexa ca să mai amâne inevitabila umilire cu încă trei luni. Trebuia să-l fac să *scrie*. Pentru asta, avea nevoie de inspirație. De multă inspirație.
– Atunci, o fac eu, i-am spus.
El a clipit.
– Ce anume, mai exact?
– Am să fiu eu dovada vie. Semnează acea anexă și am să cunosc *eu* pe cineva exact ca în comediile romantice. Voi recrea momente *meet-cute* din acele filme. Călătoriile cu mașina. Vacanțele. Întâlnirile întâmplătoare. Voi încerca până când una dintre metode va funcționa.
Dar tu nu poți cunoaște pe cineva nici măcar cu Tinder, a subliniat vocea conștiinței mele. Am redus-o la tăcere.
BIA m-a măsurat din cap până-n picioare, cu un zâmbet șmecher.
– Deci spui că, dacă până și *tu* poți cunoaște pe cineva în felul ăsta, eu trebuie să cred că e posibil.
Am pus anexa pe blatul mobilei de bucătărie.
– Deci *tu* spui că batem palma?
Sprâncenele lui aurii s-au ridicat, surprinse.
– Ia-o încet, Roșcovano.
– Evie.
– Dacă semnez chestia aia nu fac decât să mai primesc trei luni de la producători, cu Monts în cârca mea, nelăsându-mă să muncesc.
– De-aia sunt eu aici, i-am spus, încercând să nu par prea nerăbdătoare.
I-aș fi putut arăta lui Monty de ce eram capabilă.
– Spune-le că te asist eu. Am să-i țin la distanță.
BIA a studiat o clipă zidul din spatele meu.
– Să zicem că până la urmă cunoști pe cineva. De unde am să știu eu că spui adevărul? Ai putea, pur și simplu, să-l rogi pe unul să spună că s-a îndrăgostit de tine. Și va trebui să găsești pe cineva destul de repede, ca să-mi dai timp să scriu tot scenariul.
– Îngrijorări întemeiate, i-am răspuns, scoțând iute un caiet și un pix din geantă. Așa că haide să discutăm detaliile.
– Nu pentru asta e anexa?
– Anexa e pentru contractul tău cu Intrepid. *Asta* e pentru înțelegerea noastră.
Am scris: *Dacă Evie Summers („Asistenta) îi poate dovedi lui X... Ezra Chester („Scenaristul)...*
– Ce ai șters acolo?
– Nimic.
– ...*că genul „comedie romantică" e realist, cunoscând pe cineva în același mod în care se întâlnesc oamenii în comediile romantice (adică, printr-un moment „*meet-cute*"), atunci el va preda scenariul complet Casei de Producție Intrepid, cu respectarea termenului-limită de 18 februarie, anul viitor.*
BIA s-a aplecat peste umărul meu.
– Va trebui să vă și îndrăgostiți.
Sper că nu vorbește serios, nu?

– Păi, aici e vorba de a *cunoaște* pe cineva.
– Exact, mi-a răspuns, iar mie mi-a fost limpede că se distra pe cinste. Cunoști pe cineva și vă îndrăgostiți unul de celălalt. Nu așa se întâmplă în comediile romantice? Trebuie să-l găsești pe domnul Final Fericit. Altfel, înțelegerea pică.
Degetele mi s-au încleștat pe pix. *Tipul ăsta vorbește despre viața ta*. Trecuse un an de la relația cu Ricky. Nu știam dacă eram pregătită să cunosc pe cineva, ca să nu mai vorbim de a-l cunoaște în felul ăsta.
Dar mie mi-era clar că BIA încerca numai să complice lucrurile. În acel moment, eu aveam nevoie doar ca el să semneze. Pe urmă reușeam eu cumva să-l fac să scrie. *Preocupă-te de partea cu îndrăgostitul mai târziu.*
– Bine.
Am făcut adăugirea cu o urmă de reținere.
Păi, dacă el avea de gând să-și impună voința, așa aveam de gând să fac și eu.
Scenaristul e de acord să înceapă lucrul la scenariu din clipa în care semnează anexa, am scris eu. *Și-i va trimite paginile Asistentei în mod regulat.*
Veselia lui BIA a pălit.
– Ce?
– Mă asigur doar că vei putea termina la timp, i-am spus. Altfel n-ar fi înțelept din partea mea să te las să semnezi asta. În plus, voi avea nevoie de dovezi că scrii cu adevărat.
El și-a încrucișat brațele, privindu-mă cu o expresie greu de descifrat pe figură.
– Am să încep să scriu, dar paginile vor ajunge la Monts. Ultima oară când am verificat, el era agentul meu.
Am șovăit, apoi am făcut modificarea. *Atâta vreme cât scrie la scenariu, asta e tot ce contează.* Agenția va fi în siguranță, la fel și promovarea mea.
– Iată, mi-a zis.
Apoi mi-a luat pixul din mână și a pus pe hârtie, rapid: *Asistenta e de acord să scrie rapoarte detaliate ale fiecărei întâlniri amuzante pe care o va avea și să i le remită Scenaristului.*
– „Voi avea nevoie de dovezi că scrii cu adevărat", m-a imitat el, cu tot cu accent.
Mi-am luat pixul înapoi și am vrut să tai cu o linie ultima propoziție, dar am ezitat. Asta ar fi putut fi în favoarea mea. El credea, probabil, că rapoartele aveau să mă țină ocupată și că, astfel, aveam să-l las în pace. Dar poate că unul din acele „rapoarte" avea să fie exact ceea ce îi trebuia lui ca impuls pentru scris.
– Ar mai fi un singur lucru, am spus eu și am scris: *Scenaristul și Asistenta sunt de acord că înțelegerea de mai sus nu îi va fi dezvăluită niciodată lui Monty.*
Dacă Monty ar fi aflat vreodată cât de dubioasă era această înțelegere – ca să mă exprim blând –, s-ar fi înfuriat. El îi asigurase pe producători că avea totul sub control. Dacă ar fi descoperit vreodată că totul atârna de viața amoroasă a asistentei lui, ar fi fost umilit. Ca să nu mai vorbim de faptul că eu reușisem acolo unde el o dăduse în bară. Aș fi fost concediată înainte ca BIA să fi avut măcar șansa să rateze noul termen-limită. Mai bine să creadă că BIA scria din proprie voință. Un lucru
mai puțin pentru care să-mi fac eu griji.
– Ai secrete față de șeful tău, Roșcovano? Ești plină de surprize azi, mi-a spus BIA, privindu-mă cu atenție. Știi că nu vei reuși decât să dovedești ce mare prostie sunt comediile romantice, nu-i așa?
– Se pot întâmpla multe în trei luni, i-am spus eu.
– De acord.
Chipul i-a fost străbătut de o expresie, care a dispărut însă prea repede ca să-mi dau seama exact ce fusese.
– Am terminat?
I-am întins mâna. El mi-a luat-o.
– Trebuie să te aud spunând-o.

– Roșcovano, a spus BIA. Dacă poți dovedi că e posibil să te îndrăgostești ca în filme, eu am să scriu afurisitul ăla de scenariu.
I-am întins anexa contractului. El a ezitat, doar un pic, înainte s-o semneze.
– Poate că te-am judecat greșit, Roșcovano. Nu ești chiar așa de banală, totuși.
Ăsta nu-i singurul lucru pe care l-ai judecat greșit, mi-am zis eu.
Pentru că, fie că-i plăcea sau nu, aveam de gând să-l fac să termine *afurisitul ăla de scenariu*. Cu orice preț.

Capitolul 5. Sprijin moral

EXT: APARTAMENTUL LUI EVIE, EAST DULWICH
VINERI, 23 NOIEMBRIE, 8.30 P.M.
EVIE merge cu pas grăbit pe poteca pavată din mica ei grădină și deschide ușa de la intrare, ridicându-și pe umăr o sacoșă de pânză. Din ea se aude un zornăit, iar prin partea de sus se văd ieșite o legătură de busuioc și o baghetă. Intră în holul mic și răsucește cheia în încuietoarea unei a doua uși, în timp ce verifică rapid mesajele din telefon.
Maria: Evie, dragă, am ajuns la apartamentul tău. Suntem chiar în față.
Jeremy: De ce nu răspunzi? Spune-ne că ești înăuntru. Sfârșitul ăsta de săptămână va fi destul de obositor cu planificarea petrecerii burlăcițelor pentru Știm Noi Cine, fără să mai fie nevoie să ne preocupăm și de colega ta de apartament.
Sarah: Au ajuns la voi instrucțiunile mele?
Jeremy: O, salut, Voldemort. Da, am primit prezentarea de 19 pagini în PowerPoint și bibliografia. Mă bucur că am fost inclus în lista de mulțumiri.
Maria: Lasă-ne să intrăăăăăm.

AI 10 APELURI NEPRELUATE DE LA MARIA NOWAK
Maria: Salut, aici prietenii tăi cei mai buni, care speră că ești pe aproape
deoarece Jane e înăuntru și se pare că are companie. Indiferent cu cine e, sunt semne că se simte foarte bine.
Jeremy: Bănuim că nu ești tu.
Maria: Evie Doris Summers unde EȘTI?
Jeremy: Nu ne face asta, Evie. O, Doamne, vine Jane.
Jeremy: Chiar acum se îndreaptă spre ușă.
Încercasem din răsputeri să ajung la timp pentru vizita lor. Când mă vizitaseră ultima oară, Monty lansase un Cod Roșu (client care nu era din oraș și care se pierduse la metrou), iar atunci când reușisem să ajung la restaurant, ei aproape își terminaseră și desertul.
De data asta întârziasem din cauză că Sam-și-Max confirmaseră primirea anexei, iar Monty voise să discute cu mine despre asta. Nu-și ascunsese surprinderea să mă vadă revenită luni, la birou, cu semnătura lui BIA, ba chiar ținuse hârtiile (ușor mototolite) mai aproape de lumină, ca să le verifice autenticitatea.
– Ți-ai asumat o mare responsabilitate, Evelyn, îmi spusese el până la urmă, netezind hârtiile. Ai grijă să dea roade, și în trei luni vom sărbători mai mult decât un scenariu terminat.
Zâmbise văzându-mi expresia plină de speranță, apoi mă readusese cu picioarele pe pământ dându-mi o duzină de contracte de verificat „urgent" înainte să plec.
Am intrat în camera de zi și l-am găsit pe Jeremy, cu capul în palme, cu părul lui ondulat căzut pe frunte și cu hainele-i de obicei impecabile mototolite pe trupul subțirel, reflectându-i, parcă, disperarea. Și pe Maria, încuviințând din cap la ce-l spunea colega mea de apartament, Jane, cu părul negru des prins într-o coadă de cal și strângând un pahar de vin gol în mână, de parcă ar fi fost singurul lucru bine ancorat pe timp de furtună. O expresie de politețe forțată se lupta, pe chipul drăgălaș al Mariei, cu oroarea din ochii ei holbați pe când Jane încheia o poveste deosebit de animată care presupusese genul de mimică pe care nu-l vezi la petrecerile de aniversare ale copiilor.

– ... și atunci a căzut pe podea!
Maria a tresărit.
Am agitat sacoșa, ca să se audă zornăitul din ea, iar Jeremy a sărit în picioare.
– O, Evie, slavă Domnului, te urăsc, iubito, mi-a declarat el aplecându-se ca să mă îmbrățișeze.
Jane tocmai ne explica de ce i-a luat atât de mult să ne dea drumul în casă.
Jane a zâmbit din spatele lui. Am îmbrățișat-o apoi pe Maria, încercând să n-o las să-mi vadă lacrimile pe care mi le adusese în ochi emoția revederii cu ei. Mi-aș fi dorit să-i fi însoțit și Sarah, dar sfârșitul ăsta de săptămână era dedicat planificării petrecerii burlăcițelor, despre care trebuia să ne prefacem cu toții că nu fusese planificată deja de Sarah însăși.
Mi-am ascuns expresia feței de Jeremy, însă Maria, pentru că era Maria, a observat-o și m-a ținut în brațe încă puțin.
– E atât de bine să vedem că n-ai să ne mai faci una ca asta niciodată, a spus ea pe nerăsuflate.
Jeremy îmi luase deja sacoșa din mână și umplea un pahar gol.
– Jane, am spus eu, luând, plină de recunoștință, paharul din mâna lui Jeremy, tu ai o întâlnire, nu-i așa?
Jane s-a ridicat cu o mișcare unduitoare și cu părul ei negru lucind în lumină.
– Exact. Mă așteaptă în dormitor. Iar noi ne vedem mai târziu.
Această ultimă parte îi fusese adresată lui Jeremy, care a ridicat în aer paharul de vin.
– Sunt tot gay, Jane.
– Și eu sunt tot interesată.
Jane i-a zâmbit lui Jeremy, apoi a ieșit.
Jeremy a clătinat din cap.
– Se mai simte cineva deopotrivă scandalizat *și* ușor confuz?
– Tot până târziu lucrezi în fiecare seară? m-a întrebat Maria pe un ton relaxat.
Jeremy a mai turnat vin.
– Adică, evident că am să beau mult ca să uit ceea ce tocmai a povestit fata asta, dar o parte din mine încă speră să fie ca Jane când se va face mare.
– Doar în seara asta am lucrat până târziu, i-am spus eu Mariei.
– Evie, m-a mustrat ea, citindu-mă ca pe o carte deschisă.
Știam că Maria nu era supărată pe mine; era jignită. Ne vedeam foarte rar, iar eu nici măcar nu fusesem acolo ca să-i întâmpin la sosire. Din nou. Le promisesem o masă după călătoria lor, iar acum era trecut de opt și legumele pe care le cumpărasem la prânz se veștejeau în sacoșă. Nu reușeam să mă hotărăsc să-i spun că terminasem stiva de contracte ca să-i fac pe plac lui Monty. Ar fi insistat, din nou,să plec de la agenție. Maria avea tot felul de moduri de-a iubi, iar modul puternic știa să fie deosebit de convingător.
– Sunt bine, zău, am insistat eu.
Maria era cea mai veche dintre toate prietenele mele, iar în momente ca acesta îmi rememoram toți anii noștri de prietenie. Îmi aminteam încă ziua în care o fetiță cu păr negru și des și ochi mari, cenușii, mă ajutase după ce alți copii mă împinseseră la locul de joacă. Ea fusese protectorul meu de atunci încoace. Din două deveniserăm trei în liceu, atunci când mintea ascuțită a lui Jeremy ne ajutase la ananghie. La Universitatea Sheffield, pe când începuserăm cu toții cursurile, ni se alăturase și Sarah. Ea locuia cu noi la internat și – poate pentru că nimeni altcineva nu reușea să-i facă față – devenise o membră stabilă a grupului nostru. Noi patru eram foarte apropiați, însă Maria mă cunoștea probabil mai bine decât mă cunoșteam eu însămi.
Spre ușurarea mea, ea n-a mai insistat. S-a așezat lângă Jeremy, iar eu am luat loc în fotoliul meu preferat, sperând că încheiaserăm discuția. Mi-am pus paharul pe brațul foarte uzat al fotoliului, unde a alunecat pe ceva. Când am șters acel ceva, Jeremy a icnit. Eu m-am uitat la el, întrebându-l ce s-a întâmplat, în timp ce-mi frecam palmele una de cealaltă. Prietenii mei m-au privit cu expresii vag vinovate.
– Ce-i?

Maria a făcut o grimasă.
– Of, of. Ai ratat începutul poveștii lui Jane. Partea care s-a petrecut pe fotoliul acela.
Jeremy a dat pe gât vinul din pahar.
– A fost nasol. Nasol la modul că trebuie să arzi fotoliul ăla.
– Odihnește-te în pace, fotoliule, ne-a părut bine de cunoștință, au spus cei doi, ciocnindu-și paharele.
– O, *Doamne*.
Am sărit ca arsă și m-am dus săgeată la ușă.
– Jane! am urlat, fugind pe hol către bucătărie, ca să mă spăl temeinic pe mâini.
Jane a dat mai încet muzica din camera ei.
– Da, rățușca mea?
Înainte să-i răspund, mi-am repetat în minte o mantra de liniștire: *Nu mi-a mărit chiria de trei ani. Nu mi-a mărit chiria de trei ani*. Stilul de viață al lui Jane nu era, de obicei, deranjant.
Stabiliserăm niște reguli de bază încă de la început, ca să evităm orice incidente. Și anume: eu mă puteam bucura de spațiile comune în care nu se făcea sex, iar Jane putea să aibă invitați care să rămână peste noapte, lucru despre care știam numai din povestirile ei atât de obscene încât te lăsau cu gura căscată, și din acele ocazii în care se folosea de mașina de spălat vase ca să-și sterilizeze jucăriile erotice. Standardele ei legate de igienă erau foarte înalte, lucru liniștitor, însă nu era deloc plăcut atunci când, la prima oră a dimineții, voiai să scoți din mașină o cană curată și dădeai peste un vibrator.
– Ai promis să nu faci sex în camera de zi.
Ea și-a ițit capul din dormitor, îmbrăcată doar cu o lenjerie de corp extrem de complicată.
– Desigur, draga mea! Doar *am început* în camera de zi.
Asta da, ușurare.
– Am terminat în bucătărie.
M-am cutremurat, luând un burete și începând să frec cu asiduitate toate suprafețele.
Apoi, prin ușa deschisă a dormitorului lui Jane, am auzit sunetul unei voci grave, baritonale.
– Și încă ceva, a mai ciripit Jane. Trev a promis că o să înlocuiască buretele.

¶

– Și chiar ai s-o faci?
Maria s-a aplecat peste farfuria ei ca să muște din felia de pizza comandată. După ce au ascultat toată povestea despre înțelegerea mea cu BIA, prezentarea militărească a lui Sarah pentru petrecerea burlăcițelor a fost abandonată („Strict interzis la petrecerea mea cea perfectă!! 1) FĂRĂ penisuri. **Jeremy:** *Cu excepția mea*. a) nu pe arcuri, b) nu gonflabile, c) *mai ales*, nu comestibile. d) Jeremy, penisul tău nu se pune. **Jeremy:** *Și mai exact în ce categorie crede ea că se încadrează penisul meu?*)
Jeremy și-a agitat în aer paharul de vin.
– Ca să ne fie și nouă clar. Tu ai să încerci să te îndrăgostești în următoarele trei luni recreând scene de întâlniri amuzante din comedii romantice celebre?
– O fac pentru cariera mea, Jem, nu pentru viața mea amoroasă. Trebuie să-l ajut
pe BIA să scape de blocajul scriitorului. Sper ca atunci să nu se mai cramponeze atât de chestia cu dragostea.
Liniște.
– În caz că există vreo îndoială, știu că e o tâmpenie fără margini.
– Tipul ăsta e așa un... așa un *BIA*! a spus Maria apăsat.
Fata asta era cea mai scumpă, bună și iertătoare persoană pe care o cunoșteam. Și îl ura pe BIA cu o înflăcărare cu care nici măcar eu nu mă puteam lăuda.
– Evie, ești absolut sigură că vrei să faci asta? Nu-l lăsa pe BIA să te forțeze să faci ceva pentru care nu ești pregătită. El n-ar cere niciodată asta de la un bărbat.
– Da, gândește-te, înainte de toate, la tine. Ai grijă, mi-a spus Jeremy cu blândețe.

– Știu cum sună, dar în afară de partea cu îndrăgostitul înțelegerea a fost numai și numai ideea mea. Și n-am făcut-o doar ca să salvez agenția. Monty mi-a promis că mă promovează în funcția de agent dacă BIA scrie scenariul.
– A spus el asta? m-a întrebat Maria.
Eu am încuviințat din cap, înțelegând îndoiala din glasul ei.
– Până acum nici măcar nu făcuse vreo aluzie la așa ceva.
Era o parte din motivul pentru care prietenii mei găseau că era tare greu de înțeles de ce mai lucram pentru el, însă poziția de agent era rară. Pe de altă parte, deși fusesem la interviuri, nu reușisem niciodată să trec de cea de a doua întâlnire. Înainte să renunț să mai lucrez pentru el, trebuia să-i dovedesc lui Monty – și, ca să fiu complet onestă, mie însămi – că eram îndeajuns de bună profesional. Ricky înțelesese mereu asta. Mi-aș fi dorit să înțeleagă și ei.
Jeremy a schimbat o privire cu Maria. Eu am avut brusc senzația că ei discutaseră mult despre mine pe drum, înainte să ajungă aici.
– Ce-i? i-am întrebat, simțindu-mă puțin încolțită.
Maria a vorbit prima.
– De când cu despărțirea de Fraierică, am observat că investești tot mai mult din energia ta în muncă.
Din seara Despărțirii, așa îi spuneau ei lui Ricky. Îi adoram pentru asta, chiar dacă nu reușeam să fac și eu același lucru.
– Vrem să ne asigurăm că ai timp și pentru tine. Poate chiar pentru o întâlnire reală.
Mi-au lăsat răgaz. Nu-mi dădusem seama că-i preocupase faptul că nu ieșeam la întâlniri romantice. Pentru mine, ei proveneau din două spectre diferite ale lumii întâlnirilor romantice. Jeremy era rareori fără iubit, iar Maria nu avusese niciodată o întâlnire romantică. Ea și David erau împreună de la șaisprezece ani. Pentru Maria, jungla întâlnirilor romantice era mai degrabă o curte interioară foarte bine întreținută.
Deși, din cum se prezentau lucrurile, lipsa mea de *orice* post-Despărțire era lucrul care-i îngrijora.
– Știm cât înseamnă cariera pentru tine, iar slujba asta te-a ajutat într-o perioadă foarte dificilă, mi-a spus ea, cu cea mai mare blândețe.
Începusem să lucrez la această agenție imediat după moartea tatei, iar Maria avea dreptate. Îmi ocupase cele mai rele dintre acele zile.
– Dar poate că o pauză ți-ar prinde bine. Ai putea face orice îți dorești. Poate chiar să reîncepi să scrii.
După episodul cu tata, prietenii mei încercaseră să mă încurajeze să continui să scriu. Nu înțeleseseră niciodată pe deplin de ce nu mă mai puteam întoarce la acea versiune a mea care obișnuia să stea trează toată noaptea scriind cu mult entuziasm, care îi obligase să vadă toate filmele ei favorite, încurajându-i să trateze dialogul ca și cum ar fi fost o artă. Nu găsisem niciodată modalitatea potrivită de a le spune verdictul pe care mi-l dăduse acel agent. Era pur și simplu prea urât.
– Ne preocupă faptul că n-ai grijă de tine.
Mi-am făcut de lucru luând încă o felie de pizza. Uneori eram îngrijorată pentru că prietenii mei credeau că-mi stopasem orice formă de evoluție. Ca și cum ar mai fi fost niște căsuțe pe care nu le bifasem încă pentru a deveni un adult în toată puterea cuvântului, așa cum reușiseră ei cu ipoteci, conturi de economii și alegeri corecte în viață.
Maria mi-a simțit enervarea.
– Noi spunem doar că nu trebuie să-ți petreci ceea ce-ți mai rămâne din timpul liber făcând asta. Nu trebuie să-ți periclitezi viața personală pentru o persoană precum BIA. Nici pentru Monty. El ar trebui să fie cel care să facă tot posibilul ca să-și salveze agenția.
Jeremy s-a aplecat și mi-a pus mâna pe cap.
– Ceea ce spune Maria, scumpă Evie, e că noi dorim doar ca tu să-ți conștientizezi valoarea. Căci pentru noi tu ești inestimabilă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi pentru a doua oară în acea seară și am dat din cap, înghițind de câteva ori înainte să pot vorbi.
– Vă mulțumesc pentru grijă. Înseamnă enorm, sincer. Dar vreau să fac asta. Am să obțin promovarea. Mai mult de-atât, le-am spus, zâmbind vag, orice e mai bine decât să recurg la Tinder.
Prietenii m-au îmbrățișat, iar eu m-am ținut strâns de brațele lor.
– Bun, a spus Jeremy, lăsându-se pe spate în scaun. Am terminat deocamdată cu partea cu prietenii grijulii?
– Pentru cuvenita stăruință, a spus Maria, ridicând paharul.
– Perfect, a spus Jeremy aplecându-se, luându-și geanta de voiaj de pe marginea canapelei și scoțând din ea un caiet mare, făcut sul. Pentru că ți-am făcut o listă.
Câteva momente mai târziu, caietul cu notițe și diferite carioci colorate se aflau pe măsuța de cafea. Pe prima pagină era titlul *Petrecerea burlăcițelor pentru Sarah!* pe care Maria îl scrisese de mână.
– Pfui. Nu, a zis Jeremy, întorcând pagina.
M-am simțit ușor vinovată de lipsa noastră completă de planificare.
– Dacă ești hotărâtă să faci asta, mi-a explicat Maria, atunci noi te susținem sută la sută. O să-l faci pe BIA ăla să scrie scenariul.
– Evie, a spus Jeremy cu emfază, scoțând capacul unei carioci roz și răsucind caietul ca să văd ce era scris acolo. Am hotărât că te ajutăm noi să te îndrăgostești.

Capitolul 6. Lista

INT: CAMERA DE ZI
VINERI, 23 NOIEMBRIE, 10.15 P.M.
EVIE stă pe covor, sprijinită de o canapea de catifea neagră, cu un pahar de vin pe care tocmai și-l duce la gură. JEREMY e așezat în genunchi în fața unui caiet mare de notițe pe care scrie Provocarea!*, cu mâinile rășchirate în aer, într-un gest demonstrativ de mândrie. MARIA stă tolănită pe canapea, în spatele lui Evie. Îi face lui JEREMY un mic gest de încurajare pe care EVIE nu-l poate vedea.*
– Nu că nu v-aș aprecia enorm eforturile, dar am vorbit foarte serios. Am fost de acord cu partea care stipula să mă îndrăgostesc doar ca să-l fac pe BIA să semneze. Nu intenționez deloc să mă îndrăgostesc pe bune de cineva.
– Sigur, știm asta, a spus Jeremy, privind-o pe Maria peste capul meu și trasând o linie pe sub titlul *Provocarea!* Dar fii atentă la ce-ți spunem. Evie Summers, din clipa în care ai fost de acord cu acest pact cu BIA, ai intrat în *Provocarea dragostei*. Așa cum am văzut în *10 lucruri care nu-mi plac la tine* (odihnește-te în pace, Heath Ledger, ai fost prea frumos pentru lumea asta), *O fată minunată* și *Cum să scapi de un tip în 10 zile*. Pentru cei neavizați, filme foarte diferite. Dar fiecare se reduce la același lucru: se lansează o provocare, urmată de inevitabilele neînțelegeri, de trădări crunte și, în cele din urmă, de dragoste.
Jeremy a scris *Dragoste* în caiet.
– Provocarea dragostei se suprapune adesea comediei romantice de genul „iubesc să te urăsc", dar am constatat deja că persoana pe care tu o urăști e BIA.
– E amuzant, dacă te gândești, l-a întrerupt Maria, însă dacă asta ar fi o comedie romantică pe bune, tu ai ajunge să fii împreună cu scenaristul arogant care, așa cum se va dovedi, își folosea egoul lui cel mare ca să ascundă o înduioșătoare lipsă de încredere de sine.
A urmat un moment de liniște uluită, în care am sfredelit-o amândoi cu privirea.
– Glumesc! Tu nu te-ai amoreza niciodată de dobitocul ăla.
– Oameni buni, iat-o pe Maria cea beată, a declarat Jeremy, ridicându-și paharul.
Mi l-am ridicat și eu pe al meu, în timp ce creierul avea amabilitatea de a-mi reaminti pieptul sculptural al lui BIA. *Creier idiot*.
Jeremy a continuat:

– Acum, ca în orice Provocare a Dragostei care se respectă, există și un termen-limită. Ai la dispoziție trei luni. Ai spus că trebuie să-i trimiți în mod regulat lui BIA, ca să-l inspiri, „rapoarte asupra evoluției situației". Ca sprijin pentru a ține drumul drept, îți prezint variantele de întâlniri amuzante atent selectate de experți.
A făcut o mișcare cu vârful pixului între el și Maria. Eu l-am privit tăios. Jeremy era cel mai mare cinic pe care-l cunoșteam.
– Ce? Am văzut și eu câteva comedii romantice, mare scofală! Variantele tale sunt...
A lovit blatul mesei cu vârful cariocii.
– Călătoria cu mașina: *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*. *Elizabethtown*. *Thelma și Louise*.
– Renunță la ultimul. Eu vreau să cunosc pe cineva, nu să mă arunc cu el în prăpastie.
– Nu tot despre relații e vorba?
Eu și Maria am dat ochii peste cap.
– OK, bine, dar gata cu dreptul la veto.
– Nici măcar nu e o comedie romantică!
– Șșșșt acum, fii recunoscătoare.
Asta m-a pus la punct. Jeremy a dat pagina.
– Apoi, Crăciun romantic: *Vacanţa*. *Pur și simplu dragoste*. *Jurnalul lui Bridget Jones*. *Un prinț de Crăciun*. Nu vă uitați așa la mine. Nu pe mine m-a identificat Netflix că l-am văzut de două ori pe zi săptămâni la rând.
Ne-a evitat privirile și a trecut la următoarea pagină.
Pe ea era scris *Marele final??* cu litere de-o șchioapă.
– Vom reveni la asta.
A dat pagina la o listă care arăta mai degrabă a „beție în tren".
– „Să hărțuiești pe cineva"?
– *În timp ce tu dormeai*. Un clasic foarte tare, a spus Jeremy.
– N-am de gând să fiu arestată, Jem, i-am spus în timp ce treceam la următorul titlu. „Ăla în care ei se întâlnesc într-o librărie"? am reușit eu să citesc.
Jeremy a început să le numere pe degete.
– *Mesaj pentru tine, Când Harry a cunoscut-o pe Sally*...
– L-ai folosit deja pe ăsta.
– Diagrama Venn! a strigat Maria. Diagramă, nu glumă!
Jeremy a dat paginile până la un desen foarte complicat, cu mai multe cercuri suprapuse ce purtau titluri precum „Crăciun și „Hugh Grant, completate cu numele a diverse comedii romantice de dinainte de epoca de aur a filmului și până în zilele noastre. Era opera unor genii bete.
– Văd, am spus eu, începând să râd.
Ușa camerei de zi s-a dat de perete.
– Scumpilor!
Jeremy a întins mâna după sticla de vin.
– Jane! am spus eu cu glas ridicat, conștientă de felul în care trebuie să fi arătat camera. Cum a fost întâlnirea?
– Vă povestesc mâine-dimineață.
Două brațe i s-au încolăcit pe talia subțirică și un bărbat cu păr negru a aruncat o privire în cameră, peste umărul ei. Era superb, un Antonio Banderas tânăr. Am oftat toți trei. Uneori aveam impresia că spectrul relațiilor lui Jane era ca o minunată prismă, deși una care trebuia sterilizată în mașina de spălat vase.
– Eu sunt Trev, a spus el cu un accent de East End. Jane mi-a povestit o grămadă despre tine.
Ai fi zis că-mi vorbea doar mie, colegei de apartament a lui Jane, însă el s-a uitat la Jeremy.
– Nu la fel de multe pe cât am auzit noi despre tine, a bombănit Jeremy în pahar.
– Am vrut doar să te întreb de zucchiniul acela pe care l-ai pus în frigider.
Trev i-a dat un ghiont.
– Și despre vânătă. Ai de gând să le folosești...?

Am ridicat o felie de pizza.
– Am decis să nu intrăm în bucătărie. Poți să le mănânci, dacă vrei.
Jeremy, care rula de zor o felie de pizza, s-a oprit ca să scuture viguros din cap, cu ochii la mine.
– Rățușco, a spus Jane. Nu le mâncăm.
Mi-a luat câteva secunde ca să pricep.
– Dar sunt organice, am spus eu, de parcă ar fi contat.
Trev a mușcat-o pe Jane de ureche și i-a spus:
– Revin imediat.
Ochii lui Jane au alunecat către caietul de notițe.
– Ce puneți la cale, scumpilor?
Maria s-a grăbit să-i răspundă:
– Încercam să găsim modalități prin care Evie să cunoască pe cineva într-o librărie.
– Ai ieșit iar pe piață? m-a întrebat Jane. Ce interesant! Deși aproape că nu mai au loc întâlniri organice.
Vorbind de organic, Trev s-a întors cu legumele mele și – inexplicabil – cu un dispozitiv de tăiat legumele în spirale.
– Ce ziceți de un club de lectură? a sugerat el, mușcând dintr-un morcov.
Jane i l-a luat de la gură.
– Nu-l irosi. O, știu! Prietenul meu e înnebunit după cel de la Raftul Prăfuit din Peckham. Zice că e o nebunie. Are un nume așa de haios. Cum *era*...?
Am schimbat priviri cu prietenii mei, dar care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Era un club de lectură. Jeremy a notat.
– Voi doi cum v-ați cunoscut? a întrebat Maria.
Jeremy a lăsat pizza pentru încă un pahar de vin.
– Aplicația pentru întâlniri *Mustache*, a spus Jane numaidecât.
Ca la un semn, ne-am uitat toți trei la buza superioară, lipsită de mustață, a lui Trev.
– *Must Dash*[2]*,* a articulat mai clar Jane. E o aplicație pentru navetiștii în căutarea unui fu...
– Ce drăguț, a exclamat Maria.
Am avut parte de o demonstrație în direct a noțiunii de „dash" a aplicației, în timp ce Trev o alerga pe Jane pe hol cu un zucchini.
Am închis ușa ca să nu auzim nimic.
– OK, am spus, revenind la listă. Deci, am acum o listă care să mă inspire pentru o întâlnire amuzantă. Acum arată-mi planul pentru marele final.
Nu cred că am văzut vreodată doi oameni mai încântați de ei înșiși.
Jeremy a ridicat telefonul, arătându-ne că fusese ocupat cu grupul nostru, JEMS.
Sarah: Are legătură cu petrecerea? Să nu-mi spuneți că faceți altceva!
– Stai, nu ăla.
Jeremy a derulat pagina în jos.
Sarah: Am înțeles. Bine, mă bag și eu cu nunta
– Ce vrea să spună?
– Că nunta lui Sarah va fi, în sfârșit, utilă la ceva.
– Jeremy, l-a apostrofat Maria, automat.
Tot ea era conștiința noastră, chiar și cherchelită.
Jeremy a arătat în mijlocul diagramei Venn, unde cuvântul *Nuntă!* abia dacă se vedea din cauza atâtor cercuri suprapuse.
– Aproape nouăzeci și cinci la sută dintre comediile romantice prezintă o nuntă, poate că procentul e chiar mai mare, n-am calculat încă exact. *Eu cu cine mă mărit? 27 de rochii*. *Iubitul meu se însoară*. Nunta ca punct de încheiere e literalmente elementul emblematic al comediilor romantice. Ăsta e marele tău final.
Maria a zâmbit larg, încurajator.
– Sarah o să-ți găsească partenerul perfect.

A făcut o pauză atunci când mi-a văzut fața.
– O să-ți găsească *un* partener.
– E ziua cea mai importantă pentru Sarah. Nu pot să fiu eu în centrul atenției!
Jeremy a pufnit.
– Pentru Sarah, fiecare zi e cea mai importantă. Cu nunta de acum ea doar validează lucrul ăsta. Nunta e cu puțin timp înainte de termenul tău limită, Evie. E o sincronizare perfectă. Dacă n-ai reușit până atunci, care e cea mai potrivită persoană care să te ajute să reușești – dacă nu o femeie obsedată de control și agresiv de organizată? Prietenia noastră îndoielnică va da, în sfârșit, roade. Evie, draga mea, fă-o pentru noi toți.
M-am uitat la Maria, care a ridicat din umeri.
– Sarah a părut bucuroasă s-o facă...
– OK, OK, ați câștigat.
Jeremy a venit să se așeze între noi pe canapea și ne-am uitat toți trei la cuvântul *Nuntă!* din centrul paginii.
– Chiar fac asta, am spus eu, ușor năucită. Timp de trei luni am să trăiesc ca și când aș fi într-o comedie romantică.
Dacă eram cu adevărat sinceră, știam că mă temeam chiar de lucrul la care prietenii mei credeau că avea să folosească această provocare. *Riscam, oare, să mă îndrăgostesc din nou?* Nu uitasem încă ultimele cuvinte pe care mi le spusese Ricky. *Cred că ești nemaipomenită, Evie*, zisese el. *E numai vina mea. Vreau mai mult*. Asta era despărțirea supremă, cea al cărei motiv fusese „eu sunt de vină, nu tu", doar că eu tot rămăsesem cu impresia că nu reușisem să fiu ceea ce-și dorise el. Nu mai sufeream acum, nu neapărat, dar unele lucruri nu se puteau uita.
– Pentru Evie, a spus Jeremy, și am ciocnit. Și pentru viața ei amoroasă.
– Carieră, am corectat eu. Și pentru prietenii mei geniali, care vor să demonstreze că viața reală poate fi ca în filme.
Jeremy a ridicat două cărți de pe măsuța de cafea deasupra picioarelor mele, ca și cum ar fi fost clacheta unui regizor, și le-a plesnit una de alta.
– *Motor*.
Referire la expresia „Dash me!", cu sensul de partidă scurtă și intensă de sex

Capitolul 7. Băutura vărsată, Dublele 1 și 2

De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: JEMS
Subiect: A MERS TERIBIL DE PROST
26 noiembrie, 10.30
Bună, dragilor, sunt pe cale să-i trimit Știți Voi Cui detaliile primei mele tentative de întâlnire amuzantă – Băutura vărsată.
Am atașat ceea ce am scris. Credeți că se înțelege bine? Am să fiu sinceră, mi-a fost un pic frică. Stăteam la una dintre mesele comune. Aveam o cană cu apă și eram lângă un tip care cred că era de-o vârstă cu mine (era un hipster, dar de ce să-l judecăm?)
Dacă vreți să știți, să-ți verși băutura pe cineva total necunoscut e MULT mai greu decât pare. Am avut nevoie de două încercări până să-l nimeresc bine, și am fost tare emoționată (VOI VĂ DAȚI SEAMA CÂT DE NEBUN TE FACE SĂ PARI O CHESTIE CA ASTA?) Atunci când, în sfârșit, mi-am luat inima-n dinți ca s-o fac, toată apa s-a vărsat pe cubul lui Rubik de epocă, iar câteva dintre abțibildurile colorate s-au dezlipit. UMILIRE MAXIMĂ.
Cu toată dragostea,
Persoana aia din cafenea lângă care nu vrei să te așezi
xxx
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com

Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Băutura vărsată
26 noiembrie, 11.00
Dragă Ezra,
Conform înțelegerii noastre, am plăcerea de a atașa la acest mesaj raportul despre prima mea tentativă de *meet-cute*. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea confirma de primire și dacă mi-ai putea confirma că te-ai apucat de scris.
Toate cele bune,
Evie
Evie Summers
Asistenta lui William Jonathan Montgomery al Treilea
Agenția de Impresariat pentru Scenariști William Jonathan Montgomery & Fiii
` J
De la: TheEzraChe.
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Re: STRICT CONFIDENȚIAL Băutura vărsată (Ce mama mă-sii?)
27 noiembrie, 02.34
Dragă Roșcovano,
A fost al dracului de plictisitor. Chiar trebuie să petrecem trei luni în care tu verși băutură pe străini și apoi te scuzi – doar ca să demonstrăm că eu am dreptate?
Toate cele bune,
E
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: Re: Re: STRICT CONFIDENȚIAL: Băutura vărsată (tu nu ai văzut Notting Hill?)
27 noiembrie, 07.46
Dragă Ezra,
Îmi pare rău să aud că ți s-a părut plictisitor. Te rog să nu uiți că mai am încă destul timp să cunosc pe cineva și să dovedesc că te înșeli.
Voi trimite curând următorul meu raport. Aștept cu nerăbdare să văd primele pagini scrise de tine.
EVIE
` J
De la: TheEzraChe.
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Re: STRICT CONFIDENȚIAL Băutura vărsată (de ce să fi văzut așa ceva?)
28 noiembrie, 01.06
Roșcovano, nu glumesc, nu scriu nimic dacă o să continui să-mi trimiți asemenea prostii. Te rog să nu uiți că până și dramele trebuie să își mențină publicul treaz. Presupun din asta că nu se aplică același standard și comediilor romantice.
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Băutura vărsată Dubla 2 (a sosit pachetul trimis de mine?)
2 decembrie, 14.56
Dragă Ezra,
Dată fiind dezamăgirea exprimată după prima mea încercare, am mai avut o tentativă de *meet-cute*. Găsești atașat raportul. Nu e lung, așa că ai putea măcar să încerci să nu adormi.
Baftă,
Evie
` J
De la: TheEzraChe.

Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Re: STRICT CONFIDENȚIAL Băutura vărsată Dubla 2 (da, dar nu mai are nimeni DVD-player, așa că l-am aruncat la gunoi)
2 decembrie, 15.06
Așa mai merge, Roșcovano. Când copilul ăla a vomitat, jur că am crezut că mă abureai, așa că am sunat la cafenea. Sunt destul de sigur că te-au pus pe lista neagră.
Mi-am schimbat părerea. Abia aștept vești despre următoarea întâlnire amuzantă.
Al tău umil,
E
` J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Actualizare progres
3 decembrie, 11.45
Dragă Evelyn,
Mă poți pune la curent re: scenariu? Mă dau la o parte ca să-i acord lui Ezra spațiu pentru creație. Ar trebui să vezi situația actuală ca pe o oportunitate. Te poate aștepta un viitor minunat.
Desigur, pentru ca asta să se întâmple – agenția trebuie să mai existe.
Numai bine,
Monty
William Jonathan Montgomery al Treilea
Agenția de Impresariat pentru Scenariști William Jonathan Montgomery & Fiii
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Băutura vărsată Dubla 2 (www.netflix.co.uk/nottinghill)
3 decembrie, 13.15
Sunt sigură că paginile pe care vrei să i le trimiți lui Monty vor face să fi meritat efortul.
P.S. Am atașat o listă cuprinzătoare cu cele mai bune comedii romantice pe care să le vezi și să-ți repari lipsa alarmantă de cultură. Consider-o muncă de cercetare. Sper că te vor inspira.

Capitolul 8. Fisa picată

EXT: CAFENEAUA GIL'S, EAST DULWICH
DUMINICĂ, 9 DECEMBRIE, 10 A.M.
Toarnă cu găleata. EVIE trece în grabă de ușa cafenelei Gil's, cu o umbrelă deasupra capului, dar tot udă leoarcă. Cafeneaua de alături e închisă pentru renovare. EVIE se rotește pe călcâie, căutând o altă variantă. Ploaia torențială scade dramatic vizibilitatea, așa că EVIE aleargă spre Gil's. În ciuda vremii, ezită în fața ușii.
A trecut doar o săptămână de când făcusem un copil să vomite cu putere în cafeneaua aceea. Mai puteam, oare, să mă întorc acolo? O picătură de ploaie rece ca gheața a reușit să mi se strecoare de-a lungul cefei și mi-am dat răspunsul.
Pe când deschideam ușa, mi-am amintit că nu mă puteam duce acasă. La renegocierea teritoriului din apartamentul unde locuiam, eu obținusem sâmbete fără sex, iar Jane ceruse ca duminicile să aibă voie să primească bărbați care să doarmă la ea peste noapte. Nu că ar fi dormit cineva de-adevăratelea. Aveam nevoie să intru undeva unde să-mi scriu în liniște ultimul „raport *meet-cute* pentru BIA. El nu-i trimisese lui Monty nici o pagină, nici măcar după ce recunoscuse că a doua încercare cu „Băutura vărsată fusese bună, dar încă nu intram în panică. BIA avea nevoie de mai mult ca să se pună în mișcare, și exact asta îi dădeam eu. Chiar dacă, până acum, stimulentul destinat lui BIA însemnase ca eu să mă fac de rușine în toată Londra.
M-am îndreptat către tejghea, spunându-mi că n-avea să mă recunoască nimeni. Tata zicea mereu că oamenii erau prea ocupați cu problemele lor ca să mai dea doi bani pe ceilalți. Cu

gândul ăsta în minte am verificat dacă Mamele Cochete de data trecută se ținuseră de promisiunea de a nu mai călca niciodată pe acolo. Nu era nici urmă de ele. *Slavă Domnului*.
Xan era de serviciu. Am comandat o cafea și pâine prăjită, cu inima bătându-mi tare.
– Gata, colega, numaidecât.
Xan mi-a zâmbit. Eram destul de sigură că era genul de persoană care folosea termenul de „colega" fără discriminare. Dacă tipul care trebuise să curețe toată mizeria de data trecută nu își amintea de mine, nimeni altcineva n-ar fi făcut-o.
În timp ce el îmi făcea cafeaua, eu m-am uitat prin cafenea după o masă liberă. Am observat în spate două fețe cunoscute. Ben și Anette stăteau în același loc ca și săptămâna trecută, ambii cu capetele plecate, citind. Am expirat lent.
Sunetul unui pahar pus pe tejghea m-a făcut să mă întorc.
Era un suc de portocale.
L-am privit îndelung.
Xan s-a uitat la mine cu un rânjet larg pe față.
– M-am gândit că ți-ar plăcea să încerci noua noastră rețetă specială.
Mi-a arătat o tablă pe care era un mesaj scris cu cretă.
Surpriza „Nerecomandat copiilor!"
[atenție: conține ou]
Expresia i-a devenit ezitantă atunci când a văzut-o pe a mea, așa că a înlocuit rapid sucul cu o cafea.
– Am mai luat și noi o pauză de la comenzile de cafele cu lapte și cu aromă de plăcintă cu dovleac, mi-a spus el, scuzându-se oarecum.
Am luat cafeaua, mulțumindu-i aproape imperceptibil. Făcusem o greșeală. N-ar fi trebuit să mai vin vreodată aici. Cineva și-a dres glasul în spatele meu.
Anette și Ben stăteau amândoi acolo. Fiecare cu câte un pahar de suc în față. Anette și-a înghiontit tatăl ca să ridice paharul mai sus. Ea mi-a zâmbit, evident spre marea lui stânjeneală.
– Am venit să te ajutăm să consideri asta nostim, mi-a spus ea.

¶

Anette a insistat să stau din nou lângă ei, așa că n-am putut face altceva decât să-mi așez laptopul pe masa vecină. Atunci când Ben și-a deschis ziarul, am avut impresia clară că invitația nu venise din partea amândurora. El purta o cămașă pe sub pulover, o ținută extrem de formală pentru un sfârșit de săptămână. M-am concentrat pe scrierea ultimului raport, hotărâtă să-i arăt că nu mă aflam acolo ca să le deranjez micul dejun.
Anette nu avea aceleași griji.
– Ai mai avut vreo întâlnire amuzantă?
Am încercat să nu mă uit la tatăl ei. Le povestisem totul în linii foarte mari cu o săptămână în urmă, după ce Ben mă întrebase ce făceam.
Înainte să pot răspunde, Ben a spus:
– Anette, las-o pe Evie în pace.
A făcut o mișcare cu mâinile și eu am văzut-o pe fiica lui urmărindu-l și făcând o grimasă. Mâinile ei mici s-au mișcat drept răspuns, iar el a ridicat colțul gurii. Anette și-a aranjat o șuviță de păr negru după ureche și aparatul auditiv de acolo.
– OK, mă joc, a spus Ben cu voce tare. Dar de data asta eu aleg.
Și-au alăturat capetele și au vorbit în șoaptă, punctându-și din când în când conversația cu limbajul semnelor.
Eu am revenit la raportul meu. Era o recapitulare a episodului *meet-cute* Demoazelă-la-Ananghie (nu cea mai inovatoare metaforă pentru o comedie romantică, dar funcționase în *Eu cu cine mă mărit?*) La fel ca în cazul primelor mele două încercări, nu mersese exact conform planului. Puteam să-mi imaginez deja reacția lui BIA. Până acum toate încercările mele de întâlniri amuzante nu făcuseră decât să-l... amuze. *Speram să aibă rezultat toate acele umilințe*.

Nu doar organizarea unor întâlniri amuzante se dovedea complicată, ci și relatarea lor în scris. Nu mă gândisem că trimiterea acestor rapoarte lui BIA avea să aibă vreo legătură cât de neînsemnată cu reluarea scrisului. Și totuși, atunci când BIA spusese că-l plictisise prima încercare, mi se redeschisese o mai veche rană. Obișnuiam să petrec ore scriind, zile întregi treceau într-o clipită. Tata era mereu primul meu cititor, comentariile lui cumpătate ajutându-mă să-mi cizelez stilul. Pe urmă el murise, iar agentul ăla îmi respinsese primul scenariu scris fără tata. Maria obișnuia să spună că, până la urmă, dorința de a scrie avea să-mi revină. Dar de

fiecare dată când mă aflam în fața unui ecran alb, nu-mi aminteam decât de cuvintele acelui agent: *Pur și simplu nu ai chemare*. Acum n-aveam încotro, trebuia să scriu fără tata care să mă îndrume. Și fiecare cuvânt pe care-l așterneam pe pagină era ca un nou pas ezitant pe gheață.
Mi-a bâzâit telefonul, aducându-mă înapoi în cafenea. L-am întors cu ecranul spre mine, așteptându-mă să fie JEMS, dar am văzut atunci mesajul și numele de utilizator.
NUMĂR NECUNOSCUT: Deci, Roșcovano, ai mai făcut vreun copil să vomite? Trebuie să recunosc că episodul mi s-a părut foarte motivant. Mai mult decât lista pe care mi-ai trimis-o, cu comedii romantice la care n-am să mă uit niciodată. Aștept cu nerăbdare noutăți
Era la fel de enervant în scris precum era și în persoană.
Roșcovana: Scuze, cine ești?
BIA: Cam câți scenariști devastator de atrăgători cunoști tu, Roșcovano?
Roșcovana: Nici unul
BIA: Foarte nostim, Stevie
Roșcovana: O. Tu erai. N-ar trebui să scrii?
BIA: Câtă exigență! Mai vreau niște rapoarte de la tine, mai întâi. Îmi place să văd cum mai pricinuiești daune și altora, nu numai mie. În plus, nu scrii deloc rău, Roșcovano.
Roșcovana: Nici tu nu ești rău la tehnici de sustragere. Am făcut o înțelegere
BIA: Exact, deci ce urmează?
Am ridicat privirea, căci am auzit-o pe Anette chicotind. Ținea în mână ceva ce semăna cu un aparat foto profesional. Aș fi presupus că era al tatălui ei, doar că avea o curea în culorile curcubeului și felul în care îl manevra mi-a dat de înțeles că era al ei.
I-a făcut o fotografie lui Ben. El i-a zâmbit, cu dragă inimă dar stângaci. Eu m-am uitat din nou în telefon, întrebându-mă de ce erau cei doi din nou singuri aici. Poate că micul dejun de duminică era momentul lor oficial tată/fiică. Păreau foarte apropiați. Erau niște străini pentru mine, dar aveau ceva ce părea familiar.
Bliț. Am clipit și am văzut-o pe Anette lăsând jos aparatul foto și zâmbindu-mi.
– Vrei să te joci și tu?
Ben a deschis gura ca să protesteze, dar eu i-am luat-o înainte.
– Ce joc jucați? am întrebat, fără să fiu pe deplin sigură în ce mă bagam.
Era dureros de clar că tatăl ei nu voia să intru și eu în joc. Nu știu de ce, dar asta m-a făcut să vreau.
Anette s-a înveselit.
– Se numește „Nu știi să citești pe muze", a spus ea.
Apoi a repetat fără sunet.
– Nu știi să citești pe buze, a tradus tatăl ei, cu glas scăzut.
– Uite, îți arătăm cum se joacă. Tu trebuie să alegi pe cineva, cum ar fi persoanele alea două de acolo.
Anette a arătat cu degetul către un cuplu mai vârstnic, așezat la câteva mese distanță de noi.
Ben i-a apăsat delicat în jos degetul arătător întins.
– Fii atentă la mine, mi-a spus, mijind ochii în direcția lor.
Eu i-am văzut pe cei doi vorbind, dar, cu toată aglomerația din cafenea, era imposibil să-i aud.
– O, mă duc prin magazine ca să cumpăr brânză, a spus Anette, coborând vocea.
A urmat o pauză.
– *Tată*, a insistat Anette.

– Chiar trebuie să fiu eu femeia de fiecare dată?
– Da, i-a răspuns ea. Și fă-o cum trebuie.
El s-a uitat la mine, apoi și-a îndreptat atenția către cuplu.
– De ce ești obsedat de brânză? a spus, cu vocea mai subțire ca de obicei.
Eu mi-am ascuns zâmbetul cu mâna.
– Brânza e grozavă, a spus Anette cu aceeași voce groasă. La fel și albinele, a adăugat ea, când vârstnicul a continuat să vorbească.
Ben și Anette se sincronizau perfect cu dialogul cuplului, rostind replicile mai repede sau mai lent, ca să coincidă cu mișcările buzelor celor doi. Aproape că ai fi putut crede că ei chiar citeau pe buze, însă totul era pură invenție.
– N-ai mai vorbit despre albine până acum, a spus Ben cu voce subțirică.
Bărbatul a făcut un gest iritat către chelner.
– Adu-mi niște albine! a strigat Anette, Ben tresărind atunci când cuplul s-a uitat înspre masa noastră și, drept urmare, trebuind să ne vârâm cu toții capetele între
umeri.
– A fost fantastic, am spus eu în barbă.
– Tata l-a inventat.
Ben și-a agitat ziarul în semn că jocul se încheiase. Avea vârfurile urechilor roșii.
Fiica lui s-a folosit de ocazie ca să vină mai aproape de mine. Mi-a aruncat o privire veselă.
– Deci, ai mai organizat o întâlnire amuzantă pentru BIA?
Chiar folosisem porecla BIA cu o săptămână în urmă? Fusesem atât de amețită că abia îmi mai aminteam cu exactitate ce le spusesem. Nu era de mirare că Ben nu mă voia acolo.
– De fapt, îl cheamă Ezra, am spus eu repede, uitându-mă la Ben.
El a dat pagina ziarului, ignorându-mă. *Bine*.
– Mama ta o să creadă că sunt o influență proastă, i-am spus lui Anette.
Acum Ben a ridicat brusc capul. *Ce spusesem?*
Însă Anette îmi zâmbea.
– Cred că te-ar fi iubit al naibii de tare, a spus ea.
Mi-a trebuit o secundă ca să înregistrez timpul trecut, apoi, tresărind, mi-am dat seama că Anette și Ben erau acolo singuri.
– Anette, a apostrofat-o Ben. Mai știi cum ne-am înțeles? Poți înjura doar în franceză. Vreau ca oamenii să creadă că suntem culți.
– *Merde*, a spus Anette.
– Mai bine.
– Îmi pare rău, i-am spus încet lui Ben.
Poate că ceva din tonul vocii mele i-a transmis că, în felul meu, înțelegeam. M-a privit în ochi și, pentru prima oară, mi-a zâmbit. A sărutat-o delicat pe cap pe Anette.
Privindu-i pe cei doi, am avut un impuls.
– Știu că nu e neapărat o băutură pentru micul dejun, dar ce ați spune de niște ciocolată fierbinte? Eu și tata beam ciocolată fierbinte tot timpul.
– Un „da" mare cât casa! s-a bucurat Anette, în timp ce Ben mi-a răspuns:
– Nu, mulțumim.
Anette și-a ridicat bărbia către tatăl ei și i-a vorbit cu o mișcare rapidă a degetelor.
– Da, ar fi foarte amabil din partea ta, a schimbat el răspunsul.
Am simțit o urmă de progres. I-am trimis un e-mail lui BIA cu raportul și m-am dus să comand.

¶

Femeia din fața mea, de la coadă, avea părul lung și blond ca mierea strâns într-o coadă de cal, pe care mi-o tot agita pe dinaintea ochilor. Mi-a luat doar o secundă ca să-mi dau seama că era una dintre mamele care fuseseră aici cu o săptămână înainte. Ea m-a văzut, iar eu am încremenit pentru o clipă, neștiind ce să spun.
– Samantha, s-a prezentat ea, aranjându-și brida saltelei de yoga atârnate de umăr.

– Evie, am răspuns eu, cu precauție.
– O, nu-ți face griji din cauza incidentului minor de data trecută. N-a fost prima oară când Justice a golit o încăpere.
Avea un râs ascuțit și melodios. Eu i-am zâmbit ușor.
Ea i-a comandat lui Xan un latte mic, cu lapte degresat.
– Am observat că stai la masă cu domnul Înalt-Brunet-și-Visător de acolo.
Eu m-am forțat să nu mă uit în spate, la masa mea.
– Poftim?
– O, e doar o glumiță a mea și a câtorva dintre celelalte mămici. Copiii noștri merg la aceeași școală. Ea și-a mușcat buza. Pot să-ți dau un sfat?
– Sigur.
M-am îndoit că aș fi putut-o împiedica. I-am comandat lui Xan ciocolatele fierbinți, cerând porție suplimentară de bezele la una dintre ele.
– Nu prea e persoana ideală cu care să ieși la o întâlnire. A spus-o aproape pe un ton de scuză. După divorțul meu, am ieșit o dată cu el ca să bem ceva. A fost *super*-jenant. Abia dacă a scos două vorbe toată seara, iar atunci când a făcut-o, a vorbit de fetița aia a lui. Nu că judec. Poate că pur și simplu nu era încă pregătit, știi? Mai ales după felul în care a murit nevastă-sa. Sau poate că așa e el. Așa sunt unii bărbați. Și-a luat cafeaua cu lapte de pe tejghea. M-am gândit să te ajut să nu-ți irosești timpul.
Înainte să-i spun că înțelesese greșit, ea a și plecat, legănându-și coada de cal. Eu am luat tava cu ciocolatele fierbinți. *Cum murise nevasta lui*? s-a întrebat o mică părticică din mine, înainte să pot alunga acest gând. *Nu era câtuși de puțin treaba mea.*
– Deci, a spus Anette după ce eu am împărțit cănile cu ciocolată.
Ben s-a uitat la a lui ușor încruntat, apoi s-a întors la citit. I-o dădusem lui pe cea cu mai multe bezele. Părea că avea nevoie.
– *Acum* ne poți povesti despre ultima întâlnire amuzantă?
Să-i descriu aventurile mele lui BIA era una, întrucât consemnarea acelor întâmplări măcar punea un pic de distanță între mine și umilință. Ideea de a povesti cu voce tare era altceva. Și totuși, expresia lui Anette era sinceră. Nu erau semne că m-ar fi judecat.
M-am uitat la Ben. Era din nou cufundat în lectură, cu cana trasă ceva mai aproape acum. Cum el n-a obiectat, i-am spus lui Anette despre Demoazela-la-Ananghie, descriind cum m-am plimbat încolo și încoace pe o stradă timp de jumătate de oră, pe tocuri care îmi omorau picioarele, până să observ o țintă: cămașă cadrilată, căciulă de lână, barbă. Nu tocmai Matthew McConaughey, dar era ceva mai mult genul meu. Așteptasem până să ajungă la câțiva pași de mine, apoi intrasem cu tocul în grilajul unei scurgeri din asfalt.
– Te-ai prefăcut că te-ai blocat? m-a întrebat Anette, încântată.
– A fost un spectacol în toată regula. El nici măcar nu s-a oprit. Atunci am înțeles.
– Ce? m-a întrebat ea, fascinată.
– Chiar mă blocasem. Tocul meu era înțepenit de-a binelea în grilajul ăla. Și, cât timp eu mă chinuisem să atrag atenția tipului, au apărut și muncitorii trimiși să
repare asfaltul. Pariau cam câte gărdulețe de protecție aveau să reușească să pună în jurul meu înainte să-mi dau seama. Au reușit să mă izoleze complet.
Anette a izbucnit în râs.
– A trebuit să-mi las pantoful acolo, i-am spus eu, ușurată să descopăr că acum puteam să zâmbesc aducându-mi aminte. Muncitorii mi-au împrumutat o cizmă de cauciuc de-a lor, ca să pot ajunge acasă.
– E adevărat totul? m-a întrebat Ben deodată, cu o undă de îndoială în glas.
De când asculta? Am ridicat o pungă de plastic în care era cizma și i-am arătat-o.
– Priviți dovada. Le-o înapoiez muncitorilor în drum spre casă.
Ben a clipit, un mușchi tresărindu-i pe obraz.
– Va merita osteneala dacă aceste întâlniri amuzante îl vor inspira pe Ezra să scrie, am spus eu, cu un pic de acreală în glas.

– Atâta vreme cât merită osteneala, mi-a răspuns Ben.
Mi-am încrucișat brațele.
– Uite ce-i, dacă ar fi fost după mine, aș fi cunoscut pe cineva doar pentru că s-ar fi întâmplat să cumpărăm amândoi bilete la *Brick Park*, care rulează la cinematograful Prințul Charles, dar așa ceva nu se va întâmpla niciodată.
– Ce e *Brick Park*? m-a întrebat Anette.
Tatăl ei mă studia, cu sprâncenele lui negre un pic ridicate.
Eu m-am uitat la ea.
– Doar cel mai bun film de care nu a auzit nimeni niciodată, i-am răspuns, zâmbind. E din anii ’50. Dorothy Taylor a fost o scenaristă genială, dar a scris un singur scenariu în toată viața ei. Din clipa în care tata îmi recomandase să văd *Brick Park*, lucrurile fuseseră clare pentru mine. Am vrut să devin scenaristă ca să pot scrie și eu un film care să înveselească oamenii măcar pe jumătate cât ne înveselise *Brick Park* pe noi. Tata mi-a dăruit primul meu laptop, spunându-mi: „Orice scrii, Evie, «Fă astfel încât să însemne ceva»." Era replica noastră preferată din film. Era greu să-mi amintesc uneori cum crezusem cândva sincer că aveam să pot produce ceva de valoare.
– Ce se va întâmpla când chiar vei cunoaște pe cineva? m-a întrebat Ben pe neașteptate.
– Atunci BIA va trebui să scrie scenariul, i-am răspuns eu, dându-mi seama, atunci când am auzit-o pe Anette chicotind, că folosisem din nou porecla lui. Iar eu voi fi promovată agent.
– Și cu el cum rămâne? a insistat Ben.
– NU – Ezra? m-am bâlbâit eu.
– Cu bărbatul pe care ai să-l cunoști la una dintre acele întâlniri amuzante. Pentru el totul are să fie real, nu?
Anette s-a uitat când la mine, când la el în timp ce eu am făcut o pauză ca să-mi aleg următoarele cuvinte. Le spusesem prietenilor mei că nu făceam asta pentru dragoste. Adevărul era că nu mă gândisem încă atât de departe. Crezusem că aveam să ajung la un final fericit cu Ricky, și uite cum se terminase totul. Nu-i puteam mărturisi asta lui Ben, așa că am ridicat din umeri.
– Trebuie doar să găsesc pe cineva dispus să spună că s-a îndrăgostit de mine,
am zis, încordată. Eu nu caut „Alesul", ci doar ceva care să pară credibil pentru BIA. Nu trebuie să fie cutremurător de real pentru noi.
Pauză scurtă.
– Bun, a spus Ben.
Și s-a întors la secțiunea de călătorii, ca și cum m-ar fi concediat.
Anette a făcut un semn ca un fel de literă *K* pe sub nasul tatălui ei, folosind două degete și degetul mare. După o clipă, a făcut și el același semn. Ea s-a lăsat pe spate în scaun, satisfăcută, legănându-și picioarele.
– *Eu* cred că ești genială, mi-a spus ea.
Am ciocnit cana cu a ei. Cine avea nevoie de aprobarea lui Ben, până la urmă?
Femeia de la coadă n-ar fi putut avea mai multă dreptate în ceea ce-l privea.
BIA: Dialogul tău e tot mai bun. După ce te-au înconjurat complet cu gărdulețe, refuz să cred că muncitorul ăla chiar a spus: „Cred că am prins o romantică incurabilă, băieți. De când Netflix a descoperit categoria asta, rareori le mai vezi în libertate." Doar ție ți-ar fi copt mintea așa ceva. Totuși, știi că poți renunța în orice clipă, nu? Încep să cred că sunt singurul care ia în serios înțelegerea noastră. Ai două luni să te îndrăgostești nebunește, și tu ți-ai pierdut deja un pantof. Tic-tac, Roșcovano.

Capitolul 9. În care ei se cunosc într-o librărie

EXT: RAFTUL PRĂFUIT

MIERCURI, 12 DECEMBRIE, 7.30 P.M.

EVIE se află în fața librăriei. Ramele vitrinei sunt vopsite în bleumarin-închis. Deasupra ușii atârnă o plăcuță din lemn de aceeași culoare, pe care scrie cu litere argintii: RAFTUL PRĂFUIT.

În vitrină sunt luminițe de Crăciun, care se sting și se aprind apatic, iluminând cărțile. EVIE are nasul roșu. Părul împletit îi iese de sub o căciulă groasă din lână verde. Se uită prin librărie.
Există un adevăr îndeobște cunoscut cum că în clipa în care sunt rostite cuvintele „Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?", zeci de posibilități devin reale. Și totuși, cum stăteam eu în fața librăriei Raftul Prăfuit, aflată pe o străduță lăturalnică din Peckham, astea erau cuvintele pe care mi le tot repetam.
Obținusem ora și detaliile de la Jane, care nu știuse care era cartea lunii în curs, însă mă asigurase că grupul era *un cuib de romantici înverșunați*! Când o întrebasem ce fel de cărți citeau oamenii ăștia, ea îmi spusese: „În general, literatură fantastică. Știi tu, vârcolaci și altele asemenea". Am sperat ca asta să însemne și romane de groază și SF-uri, pentru că măcar cu ele eram familiarizată ca genuri cinematografice.
Uitându-mă pe fereastră în magazinul năpădit de lumină caldă, mi s-a făcut un gol în stomac ca atunci când ești într-un tobogan de la un parc de distracții și
aluneci în jos cu mare viteză. În afară de băutele cu asistenții, trecuse ceva vreme de când ieșisem în lume fără să-l am alături pe Ricky. „*Cum de m-am ales eu cu o introvertită?*" mă tachina el, jurându-mi să nu se dezlipească de mine toată seara.
Mi-am făcut curaj. Trebuia să-mi pun planul în aplicare. După mai bine de trei săptămâni, singurul lucru pe care reușisem să-l obțin de la BIA consta în faptul că-mi cerea să fac și mai multe încercări de a cunoaște pe cineva. Singura mea consolare era că se jura că asta îl ajuta să scrie. Îmi doream să-l pot crede.
Am deschis ușa și am intrat.
Înăuntru, o femeie ședea citind în spatele unei case de marcat așezate pe o tejghea de lemn care gemea sub un maldăr de cărți. Locul era frumos. Rafturi de lemn ticsite de cărți vechi și noi, ghirlande luminoase împletite în jurul căpriorilor, iar mobilierul era prost asortat, cu veioze în fiecare ungher și nișă posibile.
– Bună seara, i-am spus eu, ezitant.
După o secundă, timp în care a terminat de citit pagina, femeia și-a ridicat privirea la mine.
– E închis, mi-a spus ea.
– Am venit pentru clubul de carte.
Femeia s-a lăsat pe spate în scaun și și-a scos ochelarii ca să mă studieze.
– Ehei, a spus ea după o pauză, mare-i grădina. Urmează-mă.
Agitată, m-am luat după ea pe un coridor mărginit de cărți, încercând să nu-i pierd din ochi cocul săltăreț în timp ce am mers în zigzag printre rafturi, până ce am ajuns, probabil, în fundul magazinului. Rafturile s-au deschis într-un spațiu
mic, mărginit de cărți și plin de oameni, în care se mai aflau diferite scaune și o masă veche, pătată, pe care era niște vin. *O, Slavă Domnului.*
– Una de-a voastră, a anunțat femeia, apoi m-a lăsat acolo.

¶

Lângă o masă era o negresă înaltă, brunetă, cu cizme lungi, roșii, poate doar cu câțiva ani mai mare decât mine.
– Alb sau roșu? m-a întrebat ea.
După accent, părea americancă.
Limba îmi era țeapănă de emoție.
– Eu sunt Steph, a adăugat ea.
– Evie.
Mi-a pus un pahar de vin alb în mână.
– Bea asta, ajută mereu în cazul celor care-s aici pentru prima oară.
– Mie îmi place să spun că e lubrifiant social! a exclamat un bărbat care a apărut din spatele ei.
Steph l-a privit cu afecțiune și i-a oferit un pahar de vin roșu. Bărbatul era subțirel și îngrijit, de vreo șaizeci și cinci de ani, cu o vestă tricotată pusă peste o cămașă cu mâneci scurte.

– Ce te aduce în colțișorul nostru de lume? Dă-mi voie să mă prezint, eu sunt Gabe, a adăugat el.
– Nu știu cum se face că anunțul nostru din vitrină dispare mereu, a spus Steph.
Și totuși, cineva îl tot pune la loc.
Gabe a zâmbit, uitându-se la Steph.
– Oamenii pot fi bizar de snobi față de ficțiunea de gen, am spus eu.
– Ar trebui să încerci să o scrii tu. De câte ori explic ce profesie am, oamenii reacționează de parcă aș avea două capete, mi-a spus Steph.
– Ce convenabil, am spus eu, și am fost răsplătită de zâmbetul cald al buzelor roșii ale lui Steph.
Am vrut s-o întreb mai multe despre profesia ei, dar o femeie cu păr des, de culoarea porumbului, a ciocănit cu unghiile ei roz în paharul pe care-l ținea în mână și ne-a făcut semn să ne așezăm.
– Bine ați venit, colegi exploratori.
Privirea ei m-a descoperit.
– O, *ador* să văd un nou membru.
Câteva chicoteli, în timp ce și-au întors, cu toții, capetele către mine. M-am făcut ca racul pe loc. A urmat o pauză în care mi-am dat seama, un pic cam târziu, că ăsta era semnalul ca să mă prezint.
– Evie! am strigat eu într-o încercare eronată de a compensa pentru întârziere.
– Bine ai venit, *„Evie!"* Eu sunt Meagan. Abia așteptăm să auzim ce impresie ți-a făcut cartea aleasă pentru noiembrie.
Ăsta era momentul în care orice persoană normală s-ar fi ridicat și ar fi mărturisit că nu avusese timp să afle despre ce carte era vorba, ca să nu mai vorbim de cititul ei. Totuși, prietenii mei insistaseră să respect o regulă în timpul acestor întâlniri amuzante: să nu mă așez în ultimul rând la propriul meu film. Adică: trebuia să iau parte la dezbaterea despre carte chiar dacă nu citisem cartea respectivă.
Am privit împrejur la chipurile din cerc și inima mi s-a făcut cât un purice. Între zecile de persoane prezente era doar un bărbat, Gabe. Venisem aici gândindu-mă că toți fanii romanelor SF și fantastice erau bărbați, însă acum descopeream că mă înșelasem.
Cineva și-a dres glasul în spatele nostru, iar Meagan a devenit toată numai zâmbet.
– Intră, intră.
Ne-am întors ca să-l vedem pe întârziat. Era un bărbat care trebuie să fi avut vârsta mea. *O, bună*.
Privirile curioase pe care i le-au aruncat cu toții mi-au dat de înțeles că și el se afla acolo pentru prima oară. Și-a dezlegat fularul și și-a scos căciula, lăsând la vedere o claie de păr blond-cenușiu des.
Nou-Venitul-Potențial-Interesat-de-Amor avea genul acela de tunsoare care spunea „nu sunt arogant în legătură cu aspectul meu dar și „sunt destul de crispat ca să fiu sexy și purta niște ochelari rotunzi, super-drăguți, cu rame de baga. *Exact ca Ricky*. Am alungat gândul și fiorul venit odată cu el.
Meagan a tras un scaun lângă ea și i-a făcut semn să vină.
– Tom, ia loc. Am fost foarte încântată să primesc e-mailul în care mă anunțai că aveai să vii azi. Vă rog să-l salutați cu toții pe Tom.
În mod cert, nu eram singura care îi arunca ocheade. L-am salutat cu toții în cor, unele dintre noi mai tare și mai răspicat decât altele.
Tom a zâmbit pe când trecea pe lângă mine. În ciuda faptului că nu făceam asta sub nici o formă ca să mă îndrăgostesc, nu era nimic greșit în a-l considera atrăgător.

¶

– Deci, prima întrebare e pentru unul dintre noii noștri membri. Evie.
Mersi frumos, Meagan.

– Ești novice în genul ăsta?
Măcar începuserăm cu una ușoară. Mi-am dres glasul, încercând să nu par autosuficientă.
– Obișnuiam să-l citesc mai mult când eram mai tânără.
Sprâncenele lui Steph s-au ridicat la iuțeală.
– Nu că acum nu mi-ar mai plăcea, am adăugat eu imediat.
Am fost ușurată să-i văd pe câțiva zâmbind.
– Doar că e greu să găsesc timp ca să mai citesc.
Câteva dintre femei au încuviințat dând din cap.
Meagan mi-a zâmbit larg.
– Mulțumesc, Evie. Ce părere ați avut despre carte? Amanda?
S-a uitat la o femeie într-un impecabil costum cu pantaloni.
– Mult mai bună decât despre cartea lunii trecute, a răspuns Amanda. Subgenul feminist nu mă interesează. Dați-mi oricând niște bărbați adevărați. Bineînțeles că nu intenționez să atac ceea ce scrii tu, Steph.
– Prin „bărbați adevărați" presupun că te referi la vampiri-bărbați trăgându-se unii pe alții în țeapă, i-a răspuns Steph.
– Haideți, doamnelor, cu toții avem interesele noastre de specialitate, a intervenit Meagan. Mai știți cum spunem noi?
Toată lumea, mai puțin eu și Tom, a început să rostească împreună cu ea următoarele cuvinte:
– *Există un subgen pentru fiecare!*
El m-a privit în ochi și a zâmbit, lucru care m-a înfiorat plăcut până în vârful unghiilor. *Ușurel, Evie*.
– Evie, al tău care e? Nu te jena, aici nu există răspunsuri greșite.
O, Doamne. Am început să mă gândesc la tot ceea ce știam despre genurile de ficțiune. Eu cunoșteam doar genuri de filme, așa că am ales unul pe care l-am considerat cel mai sigur.
– Horror, am răspuns, cu gând că existau atât de multe scenariste: Kathryn Bigelow. Karen Walton. Diablo Cody.
I-am văzut pe câțiva rămânând cu gurile căscate. Probabil că și în rândul fanilor deschiși la minte de acolo – genul horror încă era disprețuit.
Meagan a dat lent din cap, cu fruntea încrețită.
– După cum am spus, ești printre prieteni, aici nimeni nu te judecă.
Ultimele vorbe păreau adresate participanților, iar unele dintre doamne au ridicat din umeri ca și cum ar fi consimțit.
Eu m-am relaxat. Mai trecusem de o întrebare. Dacă următoarea persoană care răspundea ar fi dezvăluit ceva despre nenorocita aia de carte, șansele mi-ar fi crescut.
– Evie.
Dumnezeule mare, asta era de-a dreptul tortură. O făcea înadins? Era sigur că și lui Tom trebuia să-i vină rândul la un moment dat. Mă simțeam de parcă fusesem cumva demascată, iar ea era decisă să mă facă să recunosc. Dar de unde naiba să fi știut?
– Scuze, ajungem imediat și la ceilalți, dar mi-ar plăcea mult să știu cum ți s-a părut *acea* scenă dintre pirat și mama lui vitregă.
Măcar acum aveam niște detalii.
– Păi, am spus eu, prelungind momentul ca să-mi acord mai mult timp de gândire.
Amănuntele pe care le aflasem erau ceva, dar încă mi se păreau prea vagi. Puteam s-o fac. Am mai băut un pic de vin și am zis:
– Mi s-a părut foarte emoționantă.
Ea și-a lăsat capul într-o parte.
– Chiar și scena în care s-au *duelat* sub puntea corabiei?
Am ezitat. Însă acum, că-mi exprimasem opinia, trebuia să nu mă abat de la ea, căci ar fi părut ciudat.
– Mai ales scena aceea.
– Chiar și atunci când li s-a alăturat și sora lui?

– A fost o decizie îndrăzneață, dar mi s-a părut că autorul s-a descurcat foarte bine.
– Cum ți s-a părut momentul climaxului?
– Foarte satisfăcător.
– Chiar că le-a pus cititorilor sângele în mișcare! a exclamat o doamnă mai în vârstă, cu niște ochelari imenși, foarte șic, și tunsoare cu breton.
Dar Meagan încă nu terminase cu mine.
– Mulțumesc, Heather, însă cred că ne-ar plăcea tuturor să aflăm care e scena preferată a lui Evie.
Am început să-mi fac vânt cu mâna, încăperea părându-mi-se deodată foarte încinsă, iar Steph a intervenit:
– Personal, cred că cea cu Prințesa Esmeralda și regele-pirat pe insula comorii a fost al naibii de...
Meagan a ridicat o mână.
– Mersi, dar e rândul lui Evie să vorbească.
– Exact asta a fost și a mea, am spus, zâmbindu-i recunoscătoare lui Steph, iar apoi hotărându-mă să risc și să fac o presupunere sigură. Mai ales atunci când au aflat, în cele din urmă, unde era îngropată comoara.
Nu știu de ce, dar Heather a început atunci să vorbească:
– Sigur că a fost o surpriză pentru Esmeralda s-o găsească acolo, a spus ea.
Am privit împrejur. *Îmi scăpa ceva?*
– Și ce părere ai avut despre Esmeralda? m-a întrebat Meagan.
Mai dă-o naibii de treabă, Meagan! M-am decis să n-o las să câștige. Reacțiile critice erau acea parte a muncii mele care îmi plăcea cel mai mult.
– Mi s-a părut incredibil de comunicativă. A fost înviorător să descopăr un personaj feminin abordat cu atât de multă inteligență emoțională. N-am văzut două suflete mai îngemănate de la Jane Eyre și domnul Rochester încoace.
Am simțit un mic fior de triumf. *Ia de-aici, Meagan!*
Tom a părut să-și înăbușe un zâmbet, iar lui Steph i-a apărut pe chip cea mai ciudată expresie.
Meagan a reușit, în cele din urmă, să vorbească.
– Mulțumesc, Evie, pentru această... *unică* descriere a prințesei-dragon.
Stai așa, *dragon*?
– Gabe, știm cu toții că-ți plac foarte mult scenele de *duel* – tu ce părere ai?
Gabe și-a frecat mâinile, apoi și-a dus un deget subțire la bărbie și a stat puțin pe gânduri. Eu am luat o gură de vin, bucuroasă de răgaz.
– Trebuie să spun că, atunci când regele-pirat și Esmeralda și-au scos, în sfârșit, sulele...
Mie mi s-a dus vinul pe gât aiurea, m-am înecat și am început să tușesc.
– ... am zis că mai bine de-atât n-avea cum să fie. Apoi, atunci când s-a dezvăluit faptul că dragonii au *două* sule, cartea a intrat direct în clasamentul celor mai bune zece cărți pe care le-am citit vreodată!
S-a auzit cum un volum a căzut cu zgomot pe podea, iar vânzătoarea din librărie,
care încercase să-l pună la loc pe raft, ne-a privit cu ochii cât cepele înainte să-și strângă cardiganul în jurul trupului și să iasă în mare viteză.
– Ei, Gabe. Știi că nouă ne place să vorbim mai cu perdea aici, din respect față de vecinii noștri.
Meagan s-a uitat la vânzătoarea care ieșea.
– Nu uita să înlocuiești cuvintele mai colorate.
– Bine, bine. Deci, mi s-a părut că scena *duelului* în care din cea de-a doua *baghetă* a Esmeraldei au început să țâșnească *scântei* parfumate, a fost extraordinară. A fost cel mai *exotic* lucru pe care l-am citit vreodată.

¶

Mi-am pus paharul gol pe masă, luptându-mă, cu fiecare fibră a ființei mele, cu impulsul de a-mi lua haina și-a o șterge de acolo. Însă dacă exista cea mai mică șansă de a salva vreo parte a serii aceleia stând de vorbă cu Tom, atunci trebuia să încerc.
Tom se uita prin rafturile cu cărți. Trebuia să sper că văzuse partea amuzantă. Existaseră, fără îndoială, momente în care ne priviserăm în ochi.
Înainte să pot ajunge la el, Steph a apărut în fața mea și mi-a mai turnat niște vin.
– Scuze pentru Meagan – te-a mirosit de la început, este? E o perfecționistă, vrea să fie sigură că am citit cu toții cartea. Uneori mai vin unii doar ca să bea vin pe gratis.
– Ca să vezi! a spus Heather, apărând cu două pahare în mână.
– A cam avut dreptate, am spus eu, încă foarte jenată. Nu prea pot s-o condamn pentru că s-a enervat.
Ceilalți membri – îmi dădeam seama acum de ce chicotiseră – discutau, dar i-am observat pe unii dintre ei uitându-se înspre noi.
– Nu-i băga în seamă. Nu ești prima persoană care nimerește accidental la o ședință a Clubului de Carte Erotică, a spus Heather.
– Presupun că indiciul e în titlu.
Fusesem o proastă să cred că un club de carte recomandat de Jane ar fi putut fi altfel decât *exotic*.
– Atunci când ai numit momentul climaxului „foarte satisfăcător"..., a spus Heather pufnind în râs, cu mărgelele mari de la gâtul ei sclipindu-i în lumină.
În ciuda jenei care nu-mi dădea pace, am început și eu să râd.
– Expresia de pe fața ta atunci când, în cele din urmă, ți-ai dat seama! a spus Steph, ștergându-și ochii.
Când ne-am mai potolit din râs, am întrebat:
– Cum se numea cartea?
„Răpită de dragoni: o foarte veselă aventură pirateresc㠄
Am izbucnit iar în râs.
– Dar de ce ai venit aici? m-a întrebat Steph.
Eu am roșit.
– O să pară o prostie, dar... ca să cunosc pe cineva.
– Atunci, scumpo, mi-a spus Steph, văzându-mă că-l priveam pe Tom, pentru ce mai stai de vorbă cu noi?
M-am dus lângă Tom, prefăcându-mă că mă uitam la cărți.
– Deci, asta a fost... a spus Tom, cu un frumos accent londonez.
– A fost cu siguranță o premieră, am răspuns eu.
Ne-am zâmbit. Avea dinții din față ușor încălecați.
– N-am știut exact la ce să mă aștept atunci când am venit, a recunoscut el.
– La mai puține *baghete*, am spus eu.
– N-ai citit cartea, așa-i?
– Crezi că s-a prins cineva? am glumit eu.
– Există întotdeauna o a doua oară, a răspuns el.
– Ai să revii?
Chiar eram curioasă.
– Poate, a dat el din cap. Tu ai să revii?
– Poate, i-am răspuns și eu, zâmbind. O parte din mine e un pic curioasă să citească această carte.
– Chiar sper să-ți placă.
– De ce? am întrebat eu.
Am fost întrerupți de Meagan, care a solicitat atenția tuturor.
– Vă mulțumesc încă o dată tuturor pentru că ați venit.
Râsete, pe care acum le înțelegeam.

– N-am vrut să spunem nimic de la început ca să nu obstrucționăm conversația, dar sunt încântată să vă spun că autorul însuși, domnul T. Mingle, a fost printre noi toată seara. E aici ca să răspundă tuturor nerăbdătoarelor voastre întrebări.
M-am uitat la Tom, alarmată, pe când toată lumea se strângea în jurul nostru.
– E în regulă, mi-a spus el atunci când am fost împinsă de acolo de membrii nerăbdători. Chiar și iubita mea crede că e ciudat. Am pierdut șirul *baghetelor* pe care am fost rugat să dau autografe.

Capitolul 10. Colaj

INT: CAFENEAUA GIL'S, EAST DULWICH
DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE, 10 A.M.
EVIE intră în cafenea, uitându-se în jur după o masă liberă. Îi vede pe BEN și ANETTE la aceeași masă la care fuseseră și cu o săptămână înainte, așa că-și vâră capul între umeri, ducându-se la o banchetă ocupată de niște utilizatori de laptopuri.
– Evie!
Vocea subțirică a lui Anette s-a auzit limpede în toată cafeneaua. N-aveam cum s-o ignor. Mi-am făcut curaj și am zâmbit. Ea a ridicat o cană cu ciocolată fierbinte. I-am făcut semn că aveam să vin acolo după ce-mi comandam micul dejun.
Dacă Ben găsea de cuviință să-mi judece din nou activitățile de săptămâna asta, duminica viitoare trebuia să merg în altă parte. Aveam nevoie de un loc în care să-mi consemnez în liniște aventurile. Nu că m-ar fi ajutat să ajung undeva, romantic sau altfel. BIA încă nu-i trimisese vreo pagină scrisă lui Monty, care era foarte agitat din pricina asta. Cu o săptămână în urmă, mă sfătuise să „încerc măcar să-l fac pe BIA să ne trimită o dovadă că scria. Adăugând, fără urmă de ironie, că „asta ar face orice agent bun. Ca să-l țin pe Monty ocupat, triasem grămada megauriașă de manuscrise primite de la scenariștii care sperau să fie reprezentați de noi. Monty era rareori mai fericit decât atunci când îmi explica exact de ce scenariștii aleși de mine nu se ridicau la standardele agenției (adică, erau femei). Dar măcar se mai binedispunea, iar eu aveam timp să mă concentrez asupra aventurilor mele amoroase.
Ben n-a ridicat privirea atunci când am ajuns la masa lor. Era cufundat într-un număr din *National Geographic*. Anette îmi păstrase scaunul dintre ei.
– Stai așa și nu mișca... mi-a spus Anette pe când îmi deschideam laptopul.
Ținea în mâini aparatul foto. Eu am scos limba pentru fotografie.
– Și acum, gata, la treabă, mi-a spus, deschizându-și cartea. Ultima întâlnire amuzantă n-o să se scrie singură.
Pagina albă. Unul dintre cele mai mari obstacole cu care trebuie să se confrunte un scriitor, alături de tot ce e pe internet. BIA continua să mă preseze să folosesc mai mult dialog, iar întreaga poveste începea să semene mult prea mult cu scrierea unui scenariu. *Haide, Evie. N-o să-l faci niciodată pe BIA să continue să citească astea dacă nu folosești formatul care să-i placă acestui bărbat imatur*. Am început episodul *meet-cute* din librărie ca și cum i-aș fi dat o veste proastă, apăsând tastele fără tragere de inimă. Apoi, ajunsă la partea cu Meagan încercând să mă dea de gol că nu citisem cartea, ceva s-a întâmplat. Am simțit că mă sincronizam cu mine însămi, de parcă m-aș fi ajuns din urmă cumva. Nu era întocmai ca odinioară, dar am găsit un ritm pe care credeam că-l pierdusem cu mult timp în urmă.
Mi-am verificat ceasul și am realizat că aproape o oră trecuse în zbor. Mi-am dat seama că eram privită. *Anette*, mi-am zis.
Era Ben.
– Ce-i? am întrebat, tresărind.
– Nimic, a spus el, repede. Apoi a adăugat: Arată ca și cum ți-ar veni ca o mănușă.
Cred că am părut mirată.
– Scrisul, mi-a explicat el, după care s-a întors la revista lui, cu vârfurile urechilor acum înroșite.
Când mi-am ridicat din nou privirea, Ben își sprijinea bărbia în palmă; avea celălalt braț așezat pe picioarele lui lungi și era complet preocupat de articol. *Bun*, mi-am zis eu.

N-am putut să nu observ că avea sclipici roșu pe nas. Fața nu-i mai era atât de sobră atunci când era pierdut în lumea lui. Sprâncene negre, ochi cercetători, zâmbet strâmb – nu că-l vedeam prea des – o linie a maxilarului dreaptă și păr aproape negru care arăta ca și cum s-ar fi ondulat dacă ar fi fost lăsat mai lung. Alături de hainele lui îngrijite – o cămașă și un pulover, din nou – părea că încerca să fie imaginea perfectă a „Bărbatului Adult Rațional".
Ecranul telefonului meu s-a luminat, distrăgându-mi atenția.
Maria: Ai ales locul pentru petrecerea lui Sarah?
Evie: Rezolvat! Trebuie doar să confirm făcând transferul; dacă nu vă deranjează, vă rog să transferați partea voastră în contul meu
Maria: Ești genială! Îi spun eu lui Jem. Cum merge treaba cu întâlnirile amuzante?
Evie: Groaznic, ca de obicei. Și ghici cine s-a întors la Gil's?
Maria: Ben? Fiica lui părea însă adorabilă. Poate că l-ai prins tu într-o zi proastă
Evie: Până acum, așa a fost în fiecare duminică
Le povestisem prietenilor mei despre Ben după ce interogatoriul lui de data trecută mă prinsese cu garda jos și avusesem nevoie să verific cu cineva dacă *Fusese bine ce am făcut?* Ei mi-au spus să nu las reacțiile lui să mă oprească din ceea ce pornisem să fac. Am presupus că, de fapt, voiseră să-mi spună: „Nu lăsa ca reacțiile lui să te împiedice să cunoști pe cineva".
Am ridicat privirea, încruntată, având sentimentul că ceva nu era în regulă. M-am uitat la Ben și la Anette o clipă, încercând să-mi dau seama ce mă deranja. Ambii citeau, dar era ceva încordat în acea liniște. Anette fusese toată numai zâmbet cu mine, însă acum gura ei îi dădea o expresie îndărătnică. Stătea cu spatele la Ben, care, la rândul lui, stătea mai departe de ea. Ben și Anette nu-și vorbeau.
Nu e treaba ta, Evie. Am încercat să mă întorc la scris, însă liniștea devenea prea apăsătoare.
– E totul în regulă? am întrebat.
Au ridicat amândoi privirile în același timp.
– Absolut în regulă, mi-a zâmbit Anette. Apropo, Evie, l-ai putea întreba pe tatăl meu, te rog, dacă mai pot să beau ceva?
– Numai dacă își cere scuze, a spus Ben, rece.
– Oare tatăl meu o să-și lase singura fiică *să moară de sete*? s-a întrebat Anette.
Ben a dat pagina și a spus:
– Cu certitudine că ia asta în calcul.
– Ce-ar fi dacă Evie nu face nimic până ce nu-i spune cineva ce s-a întâmplat, am spus eu cu cea mai serioasă voce cu putință.
– Nimic, doar că *el* vrea să râdă de mine toată școala.
Anette și-a încrucișat brațele și și-a înfipt bărbia în piept.
Tatăl ei s-a enervat.
– Nu e vina mea. Am făcut tot ce-am putut.
– N-o fac.
– Ce nu faci? am întrebat eu.
– Prostia aia de piesă de teatru, a spus Anette.
– Anette, a spus Ben, calm. E un rol grozav. Toți ceilalți vor fi costumați.
– Da, dar nu ca *mine*.
– Renunț, a spus el, exasperat.
– Ce piesă e? am întrebat eu.
N-ar fi trebuit să mă amestec, dar nu mi s-a părut un lucru bun să-i văd certându-se.
Cum Anette n-a răspuns, a vorbit Ben în locul ei:
– *Peter Pan*.
Anette a făcut, furioasă, un semn, pe care l-a făcut și Ben drept răspuns.
S-au privit, apoi au întors capetele cu bărbiile ridicate în direcții opuse. Eu mi-am ascuns zâmbetul.
– Ador *Peter Pan*, le-am spus.
Anette și-a ridicat ochii negri către mine.

– Chiar așa?
Am zâmbit.
– Tata mi-o citea tot timpul. Mai am și acum cartea. E una dintre cele mai frumoase povești scrise vreodată. Iar tu spui că ai să joci în piesa asta? am întrebat-o eu cu un glas pe care-l voiam cât mai uimit. Ce rol?
– Tinker Bell, a spus Anette fără să pară impresionată.
– Tink, am oftat eu. Ce noroc pe tine.
– De ce?
– Ea are toate replicile cele mai tari și înjură *mult*.
Mie nu mi se părea cineva mai potrivit s-o joace pe năstrușnica zână pe care o adorasem în copilărie.
– Vezi, rolul e pe jumătate învățat, i-a spus Ben fiicei lui.
Anette și-a luat o mină hotărâtă.
– Eu îmi spun replicile prin semne, tată. Dacă o să se uite cu toții la mine, îmbrăcată cum am să fiu în costumul ăla idiot, iar eu am s-o dau în bară?
Ochii căprui ai lui Ben au devenit blânzi.
– Știi semnul pentru „măgar prost"? am întrebat-o pe Anette.
Am fost recompensată cu un mic zâmbet.
– Doamnei Clarke nu-i plac înjurăturile, a spus Anette.
– Dar *doamna Clarke* cunoaște, oare, semnul pentru „măgar prost"? am insistat eu.
Anette a clătinat din cap în semn că nu, iar zâmbetul i-a devenit mai larg. Mi s-a părut că vedeam cum lui Ben i se mai destindeau umerii lați.
– Însă mai există încă o problemă *uriașă,* a spus Anette, aruncându-i o privire tatălui ei. Spune-i.
Ben s-a uitat la fiica lui într-un fel anume înainte să bage mâna în geanta neagră de la picioarele lui.
Atunci când a scos din geantă ceea ce, neîndoielnic, era costumul lui Anette, am înțeles de unde provenea sclipiciul roșu de pe nasul lui. Era vorba despre o pereche de aripi cu sclipici, una cu aspect foarte trist, alături de un tutu ponosit, țeapăn de la atât lipici strălucitor. După cum arăta, fusese făcut de mână, dacă nu cu prea multă dibăcie, atunci în mod cert cu o perseverență entuziastă.
– Chloe era mai pricepută la asta, a spus Ben, dezlipind un cocoloș foarte mare de sclipici.
Soția lui, am presupus eu, observând cu câtă ușurință vorbise despre ea – îi luase mult timp ca să ajungă aici.
– Am sperat să ne salveze bunica ei.
– Nu încape îndoială că-i foarte creativ, l-am asigurat eu. Culorile astea...
Nu știu de ce alesese el roșu, alb și albastru în locul verdelui tradițional al rochiței lui Tink. Am mijit ochii și mi-am dat seama că exista un tipar.
Fiecare aripă avea desenat cu linii strâmbe de sclipici steagul Marii Britanii.
– Care e cealaltă jumătate a colajului din spectacol? l-am întrebat eu.
Ben mi-a răspuns, resemnat:
– Spice Girls.

¶

– Mamă, am o urgență vestimentară, am spus eu.
Mă aflam în curtea din spate a cafenelei Gil’s, unde era mai multă liniște, cu paltonul încheiat până sus din cauza frigului.
– Copilul meu preferat! a exclamat mama în telefon.
Iată unul dintre multele lucruri pe care le iubeam la Mary Summers: nu era nevoie de preambul.
I-am explicat despre costumul lui Anette și despre cum ar fi fost mai încrezătoare dacă ar fi avut un costum frumos.
– Tatăl ei chiar s-a străduit, am spus eu. Dar avem nevoie de un expert.

Mama îmi făcea majoritatea rochiilor. Talentul ei în mânuirea acului era inegalabil, dar nu fusese, din păcate, transmis genetic urmașilor. Eu preferam să folosesc lipici în loc de ac și ață.
– Cu plăcere, drăguță. Dar n-aveți pe nimeni mai aproape care să vă ajute?
Asta era mama: subtilă ca o cărămidă.
– E văduv, mamă, i-am răspuns eu.
– O cauză pierdută, atunci.
Vocea mamei era ironică.
– Nu asta am vrut să spun, m-am grăbit eu să adaug. În plus, am continuat înainte să-i mai vină cine știe ce gânduri, e pentru Anette. Și ar mai fi ceva... I-am
explicat ce idee aveam, iar mama a fost încântată. Au nevoie de costum vineri dimineața. Se poate? Plătesc eu materialul.
– Cum să nu. Îți trimit costumul joi. Așa o să am timp să termin costumul de Dorothy al mătușii Margaret. Dă o petrecere cu tema Vrăjitorul din Oz pentru cea de-a șaizeci și cincea aniversare a ei.

¶

Când am intrat din nou în cafenea, o femeie care ducea cu ea o saltea de yoga rulată discuta cu Ben, atingându-i din când în când umărul cu mâna, ca și cum ar fi fost prieteni. Samantha. Nu părea să-și asculte propriile sfaturi de săptămâna trecută. Anette ședea acum pe scaunul de lângă tatăl ei, cu capul plecat, citind și ignorând, aparent, prezența femeii. Aparatul auditiv era pe masă. Am decis să rămân la câteva mese distanță până ce pleca Samantha, nedorindu-mi neapărat să dau din nou ochii cu ea.
În plus, aveam ocazia să conversez cu BIA.
Roșco: Ce au în comun un club de lectură, erotismul dragonilor și un caz de eroare de identitate?
BIA: Nu mă tachina, Roșco.
Luam exemplu din *Marea Carte a lui BIA* scrisă de Monty. Ca să zic așa, BIA era maestru în evitarea conversațiilor dificile. Trebuia să-l forțez să ne întâlnim față în față dacă voiam să obțin vreodată ceva de la el. Desigur, BIA reușea cu succes să
facă acest lucru imposibil. Nu-mi puteam permite să-l ademenesc cu un meniu rafinat care să conțină douăzeci de feluri de mâncare, dar aveam altceva ce i-ar fi plăcut: potențiala mea umilire.
Roșco: Ai raportul în Inbox. Dacă îți plac aventurile mele *meet-cute* atât de mult, ar fi timpul să participi la una
– Chiar cred că ar trebui să-mi urmezi sfatul, s-au auzit în cafenea cuvintele Samanthei. E absolut în regulă acasă, dar nu *în public*.
A fost mai dificil să aud răspunsul dat cu voce înceată al lui Ben. Nu că aș fi încercat, desigur.
– Mulțumesc, dar e așa cum am spus cu toate celelalte ocazii. Nu.
Tonul vocii îi era plat. Ai fi putut trasa o linie dreaptă cu spinarea lui. Samantha a întins mâna ca să-l atingă din nou, dar a părut să ezite. Eu mi-am coborât privirea la ecranul telefonului, curioasă, însă prudentă cu băgatul nasului unde nu-mi fierbea oala.
BIA: Spre deosebire de tine, eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu
Roșco: Am de gând să fac ceva ce are foarte mari șanse să aibă drept rezultat propria-mi umilire publică
BIA: Sunt liber vinerea viitoare, la zece dimineața
Roșco: Perfect. Îmbracă-te gros
Te-am prins.
– Eu vreau doar să ajut, Ben. Dar poate că ești prea ocupat cu alte lucruri, acum că ai o nouă iubită.
Am ridicat privirea.
– Iubită...? a îngânat Ben aproape inaudibil.

Samantha s-a uitat cu subînțeles la scaunul meu, iar eu m-am bucurat tare mult că nu eram așezată acolo.
– Nu e iubita mea, i-a trântit-o Ben, pricepând despre ce era vorba.
Vai, Ben. Încearcă să nu te grăbești să negi.
– E prietena lui Anette.
– Vezi, Ben, este exact ce-ți spuneam. E femeia aceea care a provocat dezastrul ăla sinistru acum câteva săptămâni. După ce s-a întâmplat cu Justice, biata Suze n-a mai fost în stare să-și mai arate fața pe undeva. Ești sigur că e cea mai bună influență pentru Anette? Fiica ta nu va fi niciodată...
– Anette, a întrerupt-o Ben cu o voce tăioasă pe care nu i-o mai auzisem până atunci, va fi prietenă cu această femeie fie că-mi place mie sau nu. Chiar dacă ea insistă să se facă de râsul lumii. De fapt, chiar de aceea e ea...
N-am mai reușit să înțeleg ce eram, pentru că un bărbat s-a găsit tocmai atunci să se strecoare pe lângă mine, iar una dintre găicile paltonului meu s-a agățat de cureaua genții lui, trăgându-mă după el. Când am reușit să mă desprind, Ben încheia conversația.
– *La revedere*, Samantha, a spus, întorcându-se la revista lui.
Ea a părut jignită, pe urmă s-a prefăcut că verifica pe telefon cât e ceasul. A plecat de parcă ar fi trebuit neapărat să ajungă undeva. Aproape că mi-a fost milă de ea. *Aproape*. După interogatoriul la care mă supusese Ben săptămâna trecută, n-ar fi trebuit să fiu surprinsă să aflu că el mă considera ridicolă pentru că puneam la cale acele întâlniri amuzante. *De râsul lumii*, într-adevăr. *Și dacă știam deja asta, de ce mă durea?*
Pentru că, după dimineața aceea, chiar crezusem că aș fi putut ajunge undeva cu el.
M-am dus țintă la masă și am început să-mi strâng lucrurile.
– Mama îmi trimite costumul cel târziu joi, e bine așa? am spus eu rece.
– Serbarea e vineri după-amiază, mi-a răspuns Ben, închizând revista pe care o citea. Părea încordat. Te rog să-i transmiți mamei tale mulțumirile noastre. Anette va fi foarte recunoscătoare. Acum are nevoie de puțină liniște.
A arătat înspre fiica lui, care continua să citească. Apoi și-a îndreptat atenția către mine, așteptând, parcă, ceva. Eu am dat din cap în semn că înțelesesem, iar umerii lui au părut să se destindă.
– Te rog să-mi spui cât are să coste.
– E pentru Anette, i-am zis. Am să aduc costumul aici vineri dimineață.
– Evie, a spus Ben, ca și cum ar fi vrut să-mi capteze atenția. Mulțumesc. Asta înseamnă... Înseamnă foarte mult pentru Anette. Nu doar din cauza costumului a fost ea atât de agitată. Ne ajuți foarte mult, să știi.
– E în regulă, am spus eu tăios, vrând doar să plec odată.
Anette și-a ridicat privirea, încruntată. Mi-am închis și deschis palma în semn de *la revedere*. Ea i-a făcut un semn rapid tatălui ei; am înțeles puțin din ce spusese, căci încercasem să învăț câteva semne, dar nu suficiente ca să pot înțelege. Între sprâncenele negre ale lui Ben a apărut o linie pe când se întorcea către mine.
– Ai vrea să vii la serbarea lui Anette? m-a întrebat el.
Eu m-am uitat când la unul, când la celălalt, la chipul plin de speranță al lui Anette și la cel rezervat al lui Ben.
– Ești sigur? l-am întrebat.
El s-a încruntat, de parcă întrebarea l-ar fi încurcat.
– Da, mi-a răspuns.
I-am zâmbit larg lui Anette și am făcut semnul pentru *Mulțumesc*. Ea a părut încântată; sentimentele lui Ben au fost mai puțin clare pe când mă studia. Nu că ar fi contat ce gândea el. Dacă mă duceam, mă duceam pentru ea.
În plus, n-ai mereu ocazia să vezi un colaj Spice Girls/*Peter Pan*.

Capitolul 11. PAUL-CEL-NEPERVERS

Sarah: Nu cred că ar trebui s-o faci
Jeremy: N-O ASCULTA, EVIE
Sarah: Până acum, a făcut un copil să vomite și a participat din greșeală la un club de carte erotică. Ce te face să crezi că, dacă pleacă într-o excursie cu mașina împreună cu UN NECUNOSCUT, o să fie mai bine? Evie, ia trenul și vino acasă de Crăciun, așa cum face toată lumea
Evie: Întâlnirile amuzante în călătorii cu mașina presupun un voiaj de durată împreună cu un tip. Știu că ceea ce am făcut până acum a fost dezastruos, dar dacă vreau să-l conving pe BIA să scrie, trebuie să-mi respect partea de înțelegere
Jeremy: Adică partea în care tu cunoști pe cineva și te îndrăgostești?
Evie: Mulțam pentru recapitulare, Jem. oameni buni, mă ajutați să-mi găsesc un Harry?
Sarah: Bine. Dar la cum te știu eu, probabil că o să fie un asasin ce omoară cu toporul, sau ceva de genul ăsta
Maria: Operațiunea „Să-i găsim lui Evie pe cineva care nu e un asasin ce omoară cu toporul" a început. Toată lumea să îmi distribuie postarea!
Sarah: S-a făcut
Jeremy: Doar către prieteni, corect, Sarah? Nu către întreaga lume?
Sarah: Da, Jeremy, nu eu sunt Domnișoara Dezastru aici
Evie: Hei!
Jeremy: Sarah a distribuit-o public
Sarah: ba nu! Ba da? Fac asta în timp ce am deschis o conferință cu firma de catering, vânzătorul de flori și managerul salonului de nunți, așa că iertați-mă dacă nu vă pot acorda sută la sută din atenția mea
Evie: Stai liniștită, Sarah. Sigur că prietenii prietenilor tăi sunt de încredere
Jeremy: Binecuvântată fie-ți inimioara aia a ta, Evie!
Sarah: Cred că iar am distribuit-o
Maria: Apropo de multiple distribuiri, BIA a ajuns în revistele mondene săptămâna asta. Țineți-vă bine, vă trimit linkul
MONICA REED „PROFUND NEFERICITĂ"

O sursă apropiată a declarat revistei Bârfe, zvonuri, calomnii că laureata cu Oscar, în vârstă de 44 de ani, e în sfârșit pregătită să-i dea papucii iubițelului ei. Mamă a doi copii, Reed e iubita scenaristului-minune de numai 33 de ani, Ezra Chester. Cu unele întreruperi, relația lor durează de aproape un an. Prietenii lui Reed sunt îngrijorați:
„E prima ei aventură amoroasă după divorț și e, în mod evident, profund nefericită. Ultimul lucru care-i trebuie acum e încă un copil de care să aibă grijă".

Maria: Era și timpul, la naiba!
Jeremy: O ador pe Maria cea răutăcioasă

Maria: Așa mă eliberez eu
Sarah: Am găsit pe cineva!
Jeremy: M-am răzgândit. Călătoria cu mașina e un plan groaznic. N-o face, Evie
Sarah: E adorabil, pe cuvânt. Absolut și definitiv nepervers!
Jeremy: Nu ne liniștește faptul că trebuie să menționezi asta, Sarah
Maria: Taci, Jem. Știi ce vrea să spună. Ce rapid, Sarah. Cine e? Un prieten?
Sarah: Oarecum
Jeremy: Acum chiar că m-am liniștit
Evie: În clipa asta, aș accepta pe oricine
Sarah: Bun, pentru că i-am trimis deja numărul tău
NUMĂR NECUNOSCUT: Ăăă, bună, e cam ciudat, dar o cunoști pe Sarah? A zis că poți lua pe cineva cu mașina până la Sheffield, de Crăciun?
Evie: Bună! Scuză-mă, cum te cheamă? Da, mai degrabă o să conducem cu rândul, e bine așa? Tu ai mașină?
NUMĂR NECUNOSCUT: Pardon, haha! Mă cheamă Paul. N-am mașină.
Evie: Salut, Paul. Nu-i nimic. Putem închiria una. Ai carnet de conducere?
Paul-cel-Nepervers: Da, deși s-ar putea să fie o problemuță, adică nu pot, de fapt, să conduc. Îți explic atunci când ne vedem.
Paul-cel-Nepervers: Mai ești?
Paul-cel-Nepervers: Alo? Mă ignori? Dacă da, nu-i nimic. Nu mă deranjează.
Paul-cel-Nepervers: Doar că e Crăciunul și Sarah a spus că poți duce pe cineva gratis cu mașina, dar dacă te-ai răzgândit, spune-mi. Așa e politicos. Nu-i nevoie să fii nesimțită. Haha!
Evie: Scuză-mă că te-am făcut să aștepți, eram în metrou, în drum spre casă
Paul-cel-Nepervers: E cam târziu să ieși acum de la muncă, dar nu-i nimic.
Evie: Chiar eram în metrou, Paul
Evie: Sarah, cine e Paul?
Sarah: O știți pe prietena mea Michelle, de la birou?
Jeremy: Nu
Maria: Aia care a dispărut?
Sarah: Se pare că, până la urmă, a vrut doar să fie singură o vreme. E fostul ei iubit
Evie: Sarah!
Sarah: Ce? L-am întâlnit o dată și mi s-a părut înstărit
Evie: Bună, Paul, îmi pare foarte rău, s-a produs o confuzie. Eu caut, de fapt, pe cineva care să aibă mașină. Scuze că ți-am irosit timpul
Paul-cel-Nepervers: am crezut că ești o sado-masochistă în căutare de iubit.
Evie: La revedere, Paul
Evie: Un mare „nu" pentru Paul
Maria: Nu-i nimic, ți-am găsit eu unul – adorabilul Graeme. Maică-sa e vecina mea și vine și el acasă de Crăciun, cu mașina. Operațiunea meet-cute – călătoria cu mașina a început! Abia aștept să fim împreună o săptămână întreagă
Evie: Mulțumesc! Scuze, Sarah
Sarah: Sincer vorbind, cred că tocmai ai evitat un glonț. În plus, am deja soluția pentru problema partenerului. NUNTA MEA. Am să-ți găsesc bărbatul perfect
Jeremy: #EchipacuGraeme

AI RATAT UN APEL LA 00.14 DE LA PAUL-CEL-NEPERVERS

AI RATAT UN APEL LA 01.34 DE LA PAUL-CEL-NEPERVERS
AI RATAT UN APEL LA 03.17 DE LA PAUL-CEL-NEPERVERS

Paul-cel-Nepervers: Îmi pare foarte rău, Evie, se pare că pisica mea a adormit cu fundul pe telefon și ți-a format numărul de câteva ori. Dar dacă tot ți-am scris, putem vorbi de drumul ăla cu mașina?
AI BLOCAT NUMĂRUL **PAUL-CEL-NEPERVERS**

Capitolul 12. Evie ar vrea să te cunoască

EXT: TÂRGUL DE CARTE AL CENTRULUI SOUTHBANK
VINERI, 21 DECEMBRIE, 11 A.M.
EVIE se uită printre teancurile de cărți la mâna a doua, puse pe mesele de lemn așezate la umbra Podului Waterloo. E prea preocupată ca să observe că un bărbat vine pe la spate și o trage de una dintre codițele care îi ies din căciula de lână.
Am întors brusc capul și l-am văzut pe BIA, vizibil mahmur. Pentru BIA asta însemna ochelari de soare la ochi în plină iarnă, și nu regândirea alegerilor făcute în viață, așa cum ar fi judecat orice om normal.
– Ai întârziat, i-am spus.
– Zi mersi că am venit.
BIA avea o cafea mare într-o mână; pe cealaltă și-o îndesase adânc în buzunarul hainei. Avea pe cap o cipilică gri, lăsată neglijent pe ceafă, la fel de folositoare precum un coif de hârtie în mijlocul unui decembrie geros. Însă canadiana lui căptușită cu puf de gâscă părea destul de călduroasă.
Spunându-i lui BIA la ce oră ne întâlneam, contasem pe faptul că ceasul lui era cu cel puțin o oră în urmă față de al oricui altcuiva. Și totuși, el reușise să întârzie îndeajuns de mult încât să-mi dea ziua peste cap.
Dusesem, de dimineață, costumul lui Anette la cafeneaua Gil's și descoperisem că ea lăsase ceva la Xan pentru mine. Biletul pentru serbare. *Peter Pan: „Pentru toți băieții și toate fetițele!*" Ora de începere era 12.30 p.m. în ziua aceea, iar școala lui Anette era la o oră distanță, adică trebuia să termin treaba de acum destul de rapid dacă voiam să ajung la timp. Dar nu puteam pleca până ce nu-l făceam pe BIA să-mi promită că avea să-i trimită lui Monty o dovadă a faptului că scria. Monty fusese reținut toată săptămâna la Frasinul, unde se simțea cel mai confortabil. Singurul contact cu el fuseseră mesajele din ce în ce mai isterice despre scenariu. Trebuia să-i trimit ceva de la BIA ca să-l calmez – și să-i dovedesc că nu greșea să aibă încredere în mine.
Am încercat să-i dau lui BIA ceea ce-mi mai rămăsese din gogoșile de la micul dejun.
– Nu mănânc carbohidrați. De ce ne-am întâlnit aici?
– Ai să vezi.
L-am convins totuși să le ia.
– Și mai trăiește și tu un pic.
El a aruncat punga într-un coș de gunoi de sub o masă cu cărți, strâmbându-se în timp ce se ștergea pe mâini.
– Deci, pe o scară *meet-cute*, de la vomă-proiectil la penisuri de dragon, asta de azi unde se încadrează?
O femeie și-a tras copilul după ea la o altă masă, ignorându-mi *Scuzați*-ul șoptit. L-am sfredelit cu privirea pe BIA, care m-a privit cu expresia „și de-aia nu mai pot eu". Mi-a bâzâit telefonul. Știam cine era, fără să mă uit. Nu știu cum, dar atunci când semnalul sonor anunța un mesaj de la Monty era parcă mai isteric.

Monty: Poți să cauți tu cum se vinde un birou? Am face bine să ne pregătim.
Mi-am pus telefonul în geantă.
– Mâna, am spus.
După o pauză, BIA a întins mâna. Eu i-am dat un teanc mic de cărți de vizită, păstrându-le pe restul pentru mine.
– Drăguțe mănuși, a spus el, văzându-le atârnându-mi din mânecă.
Eu am arătat către degetele lui uscate.
– Sunt utile, chiar dacă nu la modă.
– Știu eu foarte bine care e poziția ta față de modă.
A luat o gură de cafea, uitându-se la ceea ce era imprimat pe cărțile de vizită.
Evie ar vrea să te cunoască
El a întors cartea de vizită de deasupra. Pe verso era numărul meu.
– *Evie ar vrea să te cunoască*?
Eu m-am strâmbat la el și m-am dus la celălalt capăt al standului.
– E o formulă mai veche din anunțurile care apăreau în ziare și care aveau drept scop găsirea unui partener, i-am explicat eu.
Mi se păruse potrivit, dat fiind că încercam să cunosc pe cineva după o metodă de modă veche, fără ajutorul vreunei aplicații mobile.
– Astea-s pentru cărți.
M-am asigurat că nu se uita nimeni, apoi am luat un exemplar deteriorat de apă al *Istoriei secrete* de Donna Tartt. Am strecurat una dintre cărțile de vizită în volum, apoi l-am închis zgomotos și l-am pus înapoi pe masă. Am ochit *Pe drum*, al lui Jack Kerouac, și am pus și acolo o carte de vizită.
– Ce faci?
– E metoda *Meet-Cute*-Mâna-Destinului, i-am spus eu.
Mi-am continuat căutările și am strecurat încă o carte de vizită într-un volum care avea lipită o etichetă pe care scria că fusese premiat.
– Mi-am pus numele și numărul de telefon la întâmplare în mai multe cărți din Londra, și dacă se întâmplă să mă contacteze vreun tip care dă de detaliile mele, asta trebuie să fie mâna destinului. O să aranjăm o întâlnire.
Condiția era, desigur, să nu fie un ciudat. Am presupus că puțini aveau să nu fie, dar Jeremy insistase să încerc totuși și metoda asta. Se pare că-i plăceau atât de mult filmele cu John Cusack încât văzuse și *Noroc în dragoste*.
BIA a părut sceptic.
– Sună ca și cum destinul tău ar fi să cunoști o grămadă de perverși.
Am extras o copie a *Iliadei* de sub o grămadă de cărți de John Petterson.
– Oare perverșii citesc literatură clasică?
– Exclusiv.
BIA a căscat. Și-a băut restul de cafea și a lăsat paharul gol lângă unul dintre multele semne cu NU PLASAȚI PLIANTE capsate de-a lungul marginii tarabei de cărți. I-am aruncat paharul la coșul de gunoi, uitându-mă speriată la bărbatul mătăhălos care administra standul. Se tot plimba între tarabele cu cărți ca un bodyguard,străfulgerând cu privirea pe oricine îndrăznea să-i trateze afacerea ca pe o bibliotecă.
– Pentru asta a trebuit să sar eu peste ședința mea de yoga din dimineața asta? Am crezut că aveam să văd o întâlnire amuzantă în direct. Eu nu sunt lacheul tău, Roșcovano. Trebuie să faci jocul mai palpitant. Mai e puțin și se face luna, și *cumva* tu încă n-ai convins pe nimeni să se îndrăgostească de tine. În ritmul ăsta, scenariul n-o să fie gata niciodată.
Era introducerea perfectă.
– Pe mine mă interesează mai mult să îl începi odată.
A urmat o pauză.
– Fii atentă, Roșco, mi-a spus, zâmbindu-mi cu dinții ăia albi ai lui. Avem treabă.

A ridicat un exemplar ferfeniţit din *Codul lui Da Vinci* şi a pus în el una dintre cărţile mele de vizită, înainte să treacă la o altă tarabă. Eu am scos cartea de vizită dintre pagini.
– *Roşco*, m-a admonestat el, surprinzându-mă.
– Ce-i? l-am întrebat eu, făcând ochii mari.
BIA a rânjit, alegând o carte cu imaginea unei femei pe copertă. Femeia exploda dintr-un costum de baie nepractic de minuscul. Şi nici nu eram sigură de ce anume făcea în spatele ei bărbatul îmbrăcat în detectiv particular, însă ei părea să-i placă. Titlul era *Intenţii personale*.
BIA mi-a zâmbit dulce şi a strecurat o carte de vizită între pagini.
– O, avem noroc, sunt mai multe volume.
M-a privit fix în ochi în timp ce a strecurat câte o carte de vizită în fiecare. Eu nu i-am oferit satisfacţia unei reacţii.
Era timpul să grăbim lucrurile.
– Asta e literatură erotică la mâna a doua, să ştii, i-am spus.
BIA a dat drumul cărţii şi şi-a şters mâinile de haină.
– Eu am terminat, m-a anunţat, după care mi-a întors spatele, iar eu am extras repede toate cărţile de vizită înainte să mă duc după el la altă tarabă.
– Ai spus că o să-i trimiţi lui Monty nişte pagini, i-am amintit eu. Aşa a fost înţelegerea.
Chipul i s-a întunecat, însă eram pregătită pentru asta.
– Sau, am venit eu cu o propunere, l-ai putea face fericit dacă i-ai trimite doar ideea.
Orice bun negociator ştie că nu cedezi, faci compromisuri.
– Dacă încă n-ai o idee, te pot ajuta eu. Ăsta-i rolul meu, nu?
Haide, BIA, recunoaşte odată că de-aia n-ai scris nimic până acum.
– N-am nevoie de ajutorul tău, mi-a spus BIA, încreţindu-şi nasul. Ai terminat cu căutarea Domnului Fandosilă? Mai am şi altele de făcut.
– Renunţă, i-am spus eu.
El şi-a ridicat sprâncenele deasupra ochelarilor.
– O să avem o conversaţie serioasă măcar de data asta. Eu mi-am respectat partea mea de înţelegere. Acum e rândul tău. Monty ţi-a cerut să-i trimiţi ceea ce ai scris, corect? Şi o să tot ceară, dacă tu nu trimiţi *ceva* care să-i convingă pe el şi pe producători că scrii.
Am făcut o pauză.
– Ce vrei să spui cu „Domnul Fandosilă"?
– Ce-i cartea aia din mâna ta? m-a întrebat BIA.
Eu m-am înroşit.
– *Ulise*.
Cel mai rău era că ştiam foarte bine că fiecare volum în care pusesem câte o carte de vizită făcea parte dintre preferatele lui Ricky. *Ce naiba făceam?* BIA a clătinat din cap, apoi a strecurat nişte cărţi de vizită într-un teanc de romane pentru tineri adulţi şi într-o carte de benzi desenate pentru copii.
– Domnul Fandosilă, a spus BIA. Genul de bărbat care citeşte ficţiune ca să-şi înlocuiască lipsa de personalitate. Cu alte cuvinte: al naibii de banal. Asta cauţi tu?
Am întârziat cu răspunsul. El îl descria pe Ricky, sau ce? Ricky ţinea *mereu* să citească în public. M-am uitat la cărţi, consternată. Părea că eram hotărâtă să mă repet, cam ca în povestea din *Ziua cârtiţei*.
– Şi că tot veni vorba, care e următoarea întâlnire amuzantă după asta? a întrebat BIA, strecurând alte cărţi de vizită într-un teanc de romane de Stephen King.
– Călătoria cu maşina, i-am răspuns, încercând să mă concentrez. Mă duc acasă de Crăciun.
M-am întins pe lângă el ca să iau un roman de Terry Pratchett, exact atunci când el se întindea după un teanc de cărţi pentru copii aşezat lângă mine. M-am izbit de pieptul lui (ferm, precum mi-l imaginasem).
Am roşit şi m-am retras. BIA şi-a coborât ochelarii şi m-a privit. Mahmureala îndulcise albastrul ochilor lui într-un mod enervant, transformându-l în nuanţa cerului proaspăt de primăvară. Şi-a pus ochelarii la loc şi a luat un Tom Clancy.

– Eu mă duc la Monica de Crăciun, a spus el, de dragul conversației. Are o moșie lângă Harrogate. Nu cumva e prin zona ta?
Deci zvonul despre despărțirea lor era fals. Nu că ar fi contat.
– Eu sunt din *Sheffield*, i-am răspuns. Și știu că încerci să schimbi subiectul. Ți-am trimis destule întâlniri amuzante, iar tu nu trebuie să te gândești decât la una. Dacă ai nevoie de inspirație, am diagrama asta Venn grozavă...
– Ți-am spus, n-am nevoie de ajutorul tău.
Cu ochelarii ăia la ochi, expresia lui BIA era indescifrabilă.
– Chiar așa? m-am răstit, trântind pe tarabă autobiografia lui Michael McIntyre. Atunci, data viitoare când Monty mă întreabă unde-s paginile din scenariu, am să-i spun adevărul. Că n-ai scris nici măcar un afurisit de cuvânt. Ar fi bine să le spunem de pe acum producătorilor.
Era un risc să-l amenințcu asta, dar mizam puternic pe dorința lui BIA de a evita orice fel de anunț public. Am plecat valvârtej de lângă el, numărând în gând. Trei, doi, unu.
Ajunsesem la jumătatea standului de cărți atunci când el m-a strigat.
– Tu presupui că eu încă n-am nimic.
M-am întors.
– Adică?
Fără
Era incredibil, dar încă mai strecura cărți de vizită între paginile unor volume.
– Adică, a spus BIA, am o idee.
– Pe cuvântul tău? l-am întrebat, întorcându-mă degrabă la el.
Oare BIA depășise blocajul scriitorului?
– Da.
– Și vrei să-mi spui că deja scrii?
– Da.
– *Tu...*, am spus eu.
Acum eram aproape lipiți unul de celălalt.
– ... ești un ins atât de enervant, știi asta, nu?
Un râjet discret.
– Da, mi-a răspuns el.
Amețită, am întins mâna după o carte care-mi părea cunoscută.
– Ideea e că am nevoie de mai mult timp înainte să-i dau paginile lui Monty, m-a vestit el.
– Îți obțin eu timp. Tu nu trebuie decât să-mi spui despre ce e filmul tău.
Nu-l puteam crede dacă nu-mi dădea o dovadă.
– Hei!
Strigătul venise de la celălalt capăt al standului.
– Măi, tu ăla de acolo!
Era proprietarul standului, care venea țintă spre noi.
– Ce faceți acolo? Nu puneți fluturași în cărți! De câte ori să spun?
I-a împins pe oameni ca să-și facă loc și să ajungă la noi. *Merde*.
– Haide, Roșco, m-a îndemnat BIA. *Fugi*.
Înainte să pot reacționa, el m-a prins de mână, iar cărțile de vizită au zburat cât colo atunci când m-a smucit și m-a tras după el prin mulțimea de amatori de carte.
– Treceți înapoi aici!
– S-o crezi tu! i-a strigat BIA, trăgând o grămadă de cărți de pe o tarabă și dărâmându-le în calea bărbatului, de parcă ne-am fi aflat în plin film de acțiune britanic.
Ne-am pierdut printre niște brazi de Crăciun expuși spre vânzare la celălalt capăt al târgului. Am fugit de ne sfârâiau călcâiele, până când ne-am îndepărtat de pod. Am înaintat de-a lungul lui South Bank strecurându-ne printre turiști, fără să ne oprim decât atunci când am ajuns la palisada cu vedere către Tamisa.
M-am sprijinit de ea, gâfâind. *Îl țiu încă de mână pe BIA.* I-am dat drumul și mi-am încleștat mâna pe talie, în partea care mă durea.

– A... am scăpat de el? am gâfâit eu.
BIA n-avea nici măcar o broboană de sudoare.
– Din fericire pentru noi era un tip masiv, deși ne-a suflat în ceafă o vreme. Tu ai mai alergat până acum?
I-am aruncat o privire, gâtlejul arzându-mi prea tare ca să-i dau o replică.
– A fost distractiv, a spus BIA, privindu-mă. Ar trebui să bem o cafea. Știu eu un loc.
Serbarea, mi-am zis eu, după care: *BIA tocmai s-a oferit să mai petreacă niște timp cu tine*. Îi venise o idee pentru scenariu. Am fi putut vorbi despre asta. Fără întreruperi. După o lună de nimic, în sfârșit, *în sfârșit*, ajungeam undeva.
Bzzz. Telefonul meu. Trebuia să fie Monty din nou, probabil ca să mă întrebe dacă eram de acord să-mi vândă biroul pe eBay. BIA tocmai urma să-mi ofere ceea ce-mi trebuia ca să-l asigur pe Monty că-mi făceam treaba. M-am gândit la Anette îmbrăcată în costumul lui Tink, căutându-mă prin mulțime. La nemulțumirea lui Ben atunci când avea să-și dea seama că o dezamăgisem. Dar n-aveam de ales.
– OK, am răspuns eu, sentimentul de euforie dispărându-mi.
– Ce-i asta? m-a întrebat BIA, făcându-mi semn spre cartea cu care rămăsesem în mână.
Era un exemplar ferfeniță din *Peter Pan*, cu cotorul atât de zdrențuit încât semăna cu niște straturi multiple de sedimente. *Îndrăgită atât de mult încât fusese citită și răscitită*, mi-am zis eu. La fel ca frumoasa ediție pe care o aveam și eu în bibliotecă, cea din care îmi citise tata de sute de ori.
– Trebuie să plec, am spus pe nepusă masă.
Dacă mă grăbeam, se putea să ajung, totuși.
– Cum rămâne cu cafeaua? m-a întrebat BIA.
– Chiar vreau să discutăm despre scenariul tău, doar că trebuie să ajung undeva.
– Scenariul meu? Ăla e pentru Monts, Roșco, a spus BIA. El e agentul meu, ai uitat? Eu chiar am chef să beau o cafea.
Nu m-am putut abține. Am râs. Tare inconsecvent mai era omul ăsta.
– Promite-mi că o să-i spui lui Monty despre ideea ta *azi*, i-am zis eu, plecând. Așa o să te lase în pace. *Și pe mine*.
– Și eu trebuie să ajung undeva, a strigat el după mine. Mă duc să mă întâlnesc cu o brunetă focoasă.
– Sper să vă distrați minunat împreună.
– Așa o să facem! mi-a strigat BIA drept răspuns.
Abia când intram în stația Waterloo mi-am zis: *Dar Monica nu e blond-roșcată?*

Capitolul 13. Mașina de vânt

INT: ACADEMIA EAST DULWICH
VINERI, 21 DECEMBRIE, 12.45 P.M.
EVIE se plimbă prin fața unei uși duble, cu geamurile acoperite. Pe ușă e lipit un anunț pe care e desenată o persoană căzând de pe o corabie de pirați, alături de cuvintele Tic-tac! Întârziații sunt aruncați peste bord! Un bărbat cu păr cărunt stă la ghișeul de bilete, uitându-se cu emfază la ceasul lui de mână.
Am dezlipit de pe geam una dintre marginile hârtiei, ca să trag cu ochiul în sala de festivități. Bărbatul de la ghișeu și-a dres glasul.
– Nu încă, mi-a spus el.
Ajunsesem acolo la 12.31 p.m., dar el insistase să aștept până când termina Peter Pan de cântat „Spice up Your Life" în fața copiilor familiei Darling, ca apoi să-mi pot ocupa și eu locul. Bărbatul a țâțâit nervos din buze, fapt care m-a făcut să-mi dau seama că-mi bâzâia telefonul. Monty, din nou. *Bineînțeles* că BIA nu vorbise cu el. La ce mă așteptasem? Resemnată, am verificat mesajul.
Într-o clipă, mi-am dat seama despre ce era vorba.
BIA îmi trimisese o fotografie cu o sticlă de șampanie abia deschisă, alături de un mesaj lung și dezlânat.

Îi trimisese lui Monty ideea, iar producătorii o adoraseră.
Am expirat tremurând și am mai citit mesajul de câteva ori, ca să mă asigur că nu mă înșelasem. Era adevărat. *În sfârșit*. S-au auzit aplauze în sală.
– Acum? am întrebat eu.
– Aveți bilet în sectorul pentru copii, locul D3! a strigat bărbatul după mine, pe când intram, grăbită, în sală. Căutați mocheta roz!
Cortina se lăsase pentru schimbarea decorurilor. Pe întinderea ei licărea corabia sclipitoare a piraților, în timp ce oamenii se mișcau, nevăzuți, în spate.
– Mă scuzați, mă scuzați, îmi cer mii de scuze.
Mi-am croit cu greu drum de-a lungul rândului de scaune până când am ajuns la singurul loc gol.
Era lângă Ben.
Ai venit aici pentru Anette, mi-am spus eu cu fermitate, așezându-mă.
Locurile erau atât de înghesuite încât îi simțeam căldura trupului radiind pe toată partea mea dreaptă. M-am foit în scaun.
– N-am crezut că ai să vii, mi-a spus el, sacadat.
– Am fost reținută, i-am șoptit eu drept răspuns.
– *Șșșșt!* a șâșâit o doamnă din fața noastră.
Cortina s-a ridicat din nou, iar pe scenă a apărut o fetiță îmbrăcată în cămașă de noapte. M-am concentrat la ceea ce vedeam, hotărâtă să-l ignor pe Ben.
– *O, Doamne*, Justice e *Wendy*?
Probabil că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru acea posibilitate. Samantha îmi spusese că ea și celelalte mame îl cunoșteau pe Ben de la școala copiilor lor.
– Da, a spus Ben, cu un fel de amuzament în glas.
– *Șșșșt!* a protestat aceeași doamnă, din nou, iar eu i-am zâmbit în semn de scuze.
Peter Pan a apărut la fereastră.
– Ăla e *Detty*? am exclamat eu, făcându-mă mică în scaun.
– *Șșșșt!*
– Din păcate.
De ce venisem? Parcă pentru a-mi reaminti, Anette a pășit pe scenă.
Cineva din culise a îndemnat-o să mai înainteze puțin, iar ea a pășit timid în față, cu mâinile ascunse printre multele straturi ale fustiței. Aripioarele pe care era desenat steagul Marii Britanii sclipeau orbitor. Mama făcuse minuni. Mi-am ținut răsuflarea atunci când un reflector a luminat-o pe Anette, însoțit de un clinchet de clopoțel. *Haide, Anette. Poți s-o faci!*
Tatăl ei s-a aplecat înainte.
– Ce-i aia, Tink? a întrebat Detty a doua oară.
Cum ea tot n-a răspuns, Ben a ridicat mâna sus de tot, făcând semnul pentru OK. Îl căutasem pe internet după ce o văzusem pe Anette folosindu-l de mai multe ori la Gil's. Anette a observat pumnul tatălui ei, apoi m-a văzut și pe mine. Chipul i s-a relaxat.
OK, a răspuns ea tot cu un semn al mâinii, pe care și-a strâns-o la piept. A apăsat pe ceva din corsaj și fustițele ei albăstrui s-au luminat de la niște mici beculețe în formă de steluțe, pe care mama le cususe printre volane. S-a auzit un *aaaaah* în
toată sala.
Mie mi s-a tăiat răsuflarea văzând mănușile pe care o rugasem pe mama să le facă. Erau acoperite cu cristale argintii care sclipeau atunci când Anette își mișca mâinile. Ea a început să cânte, mai lent la început, apoi tot mai ritmat.
Într-un final, a zâmbit.
Ben stătea atât de aproape, încât atunci când s-a întors către mine am văzut tonurile calde de ambră din ochii lui căprui, de culoarea unui whisky ținut în lumină.
– Acum toată lumea o poate vedea strălucind, am spus eu.

¶

După ce cortina s-a lăsat pentru pauză, eu și Ben am rămas tăcuți la locurile noastre.
– Am să presupun că Anette n-o place pe Justice, am spus eu în cele din urmă.
– Păi, nu s-a oprit la „măgar prost", a încuviințat Ben.
Nu trebuise să știu limbajul semnelor că să-mi dau seama că Anette nu se ținuse întocmai de scenariu. Asta fusese perfect limpede din felul în care Ben trecuse de la a-și privi fiica extrem de mândru de ea – la a-și îngropa fața în palme ori de câte ori apărea pe scenă.
Detty nu înțelesese nimic, „traducând" semnele ei pentru public exact așa cum erau scrise. Probabil că Anette ar fi scăpat basma curată dacă n-ar fi fost rândul ocupat de copiii despre care Ben îmi spusese că erau de la cursul de limbaj mimico-gestual de la Academia Dulwich, și care râseseră în hohote tot timpul.
– Ca să fiu sinceră, i-am spus eu zâmbind vag, probabil că publicul nici n-a băgat de seamă.
– *Peter Pan* și Spice Girls sunt o asociere foarte șocantă.
Tonul lui Ben era foarte sec.
– Nu sunt sigură că aparatul de vânt a fost absolut necesar.
Aproape că-i zburase complet de pe scenă pe câțiva „Băieți Spice".
– Cred că a fost omagiul lor adus muzicii pop a anilor 1990.
– Ce versuri au cântat Băieții Spice pe „Wannabe"?
– „Dacă vrei să-mi fii mamă, trebuie să-mi accepți prietenii."
L-am privit în ochi și am zâmbit amândoi. Apoi mi-am amintit ce îi spusese el Samanthei despre mine cu o săptămână în urmă.
– A fost minunat s-o văd pe Anette atât de încrezătoare, i-am spus, ca să păstrez un subiect de conversație neutru.
La finalul primului act, Anette dansase cu dezinvoltură pe toată scena, cucerindu-i pe toți.
– N-am mai văzut-o așa de mulți ani.
Am pariat că știa exact de câți ani, până la secundă.
– Suntem bine. Crăciunurile încă sunt...
– Crăciunurile sunt complicate, am completat eu.
Pauză.
– Ai pierdut și tu pe cineva, mi-a spus el cu glas coborât.
De obicei nu-mi plăcea să vorbesc despre asta.
– Pe tata, am zis, arătând înspre sală. De fapt, stând aici mi-am amintit de el. Pe când eram studentă venea la toate vizionările filmelor mele. Varianta mea de serbare școlară, i-am explicat. Nu stăteam niciodată cu el în sală. Aruncam doar câte o privire înăuntru în timpul filmului, ca să-i văd reacțiile. Avea mereu privirea aceea. Ca și cum ar fi fost mândru, dar și un pic trist. N-am înțeles niciodată exact de ce.
– A, și-a dat Ben seama. O privire de genul „Cum de am reușit să creez o asemenea minune și de ce crește atât de repede?" Asta-i una dintre specialitățile taților.
Am zâmbit.
– Deci ăsta era motivul?
A strâns din ochi.
– Lui Chloe i-ar fi plăcut enorm s-o vadă pe Anette pe scenă, i-am spus eu, încurajată.
Ben a privit în altă parte.
– Azi a urcat pentru prima oară pe scenă.
Am tăcut amândoi, iar eu am crezut că poate sărisem calul, dar pe urmă el a continuat:
– În mod normal îmi e cel mai dor de Chloe atunci când Anette face ceva nou. Pentru că într-un astfel de moment pare cel mai nedrept ca ea să nu mai fie cu noi. Însă niciodată nu i-a semănat Anette mamei ei mai mult decât în seara asta, la spectacol. Chloe a crescut, practic, pe scenă. I-ar fi plăcut la nebunie s-o vadă pe Anette acolo, cu tot cu limbajul ei colorat. În plus, a spus el, ridicând un colț al gurii, Chloe a fost un mare fan Spice Girls.
Am zâmbit și eu. Apoi el mi-a făcut semn spre scenă și a spus:
– Cum pot să cred că nu e și Chloe aici, când Anette e acolo?

A fost cea mai lungă replică pe care mi-o adresase vreodată Ben. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva înțelesesem eu ceva greșit cu o săptămână în urmă.
– Ben, eu...
– Ben! Mi s-a părut mie că tu erai.
O femeie s-a răsucit în scaunul ei ca să ajungă cu fața la noi, întrerupând orice ar fi avut de gând Ben să-mi mai spună. Chipul femeii s-a luminat de un interes evident. Mie mi s-a părut că, pentru ea, Ben era un tată văduv ce reprezenta partida perfectă. Varianta de curtea școlii primare a unicornilor din industria filmului. *Înalt, brunet și de soi*, după cum o spusese Samantha atât de înțelept. Ben, în schimb, n-a părut să observe toate astea.
– Nu ești tu fotograful nostru oficial? l-a întrebat ea.
L-am simțit cum s-a încordat lângă mine, deși tonul vocii i-a rămas politicos.
– Nu mai sunt, Ann.
– Păi, nu mă îndoiesc că tu ești obișnuit cu ceva mai palpitant decât ar fi o biată serbare școlară.
– Am făcut-o de fiecare dată bucuros, i-a răspuns Ben. Însă nu mai sunt fotograf.
– Dar nu ești mereu plecat prin munți, pe undeva?
A urmat o pauză.
– Eu... Eu lucrez acum pentru consiliul local.
– Atunci al cui e aparatul acela foto? l-a întrebat femeia, arătând cu degetul la aparatul cu o curea multicoloră care se vedea puțin din sacul de pânză de la picioarele lui Ben.
– Al meu, am spus eu, ridicându-l de jos.
Nu-l văzusem niciodată pe Ben mai tulburat. Asta m-a făcut să mă bag în vorbă.
– Eu sunt specializată mai ales în selfie-uri, așa că nu știu dacă aș putea fi de mare ajutor.
Ca să demonstrez, am îndreptat aparatul către noi doi.
– Zâmbește, Ben.
Blițul ne-a luminat fețele. Ben a clipit iute.
– OK, s-a învoit Ann, iar zâmbetul i-a devenit politicos. Păi, Ben, dacă te răzgândești vreodată...
Ben a dat din cap, ușurat. Abia după ce femeia ne-a întors din nou spatele, l-am simțit relaxându-se.
– Mulțumesc, mi-a spus el cu glas scăzut.
– Pentru nimic.
Nu-mi puteam scoate din cap gândul că era fotograf. *Ce te-a făcut să renunți, Ben?* Bărbatul ăsta era o enigmă, dar nu era treaba mea s-o rezolv.
Am observat amândoi în același timp un grup de părinți adunați în fața scenei, privind înspre public. *La noi*, mi-am dat eu seama, tresărind. Le-am recunoscut pe mamele lui Justice și Detty, care nu păreau încântate, și pe Samantha, care părea.
Se adunaseră în jurul unei femei înalte, de vreo cincizeci și ceva de ani, cu o tunsoare bob severă, care a început să se legene în timp ce posesoarea ei o pornise către noi.
– Ben.
Femeia avea aerul că era într-o misiune neplăcută. Purta o rochie neagră, dreaptă și cizme cu platformă. Am avut impresia că descoperisem cine era fan Spice Girls acolo.
– Putem sta puțin de vorbă înainte să înceapă actul doi?
Gașca de părinți tot în fața scenei era, având cu toții mare grijă să nu pară că se holbau la noi.
– Da, doamnă Cooke, i-a răspuns Ben, lăsând bărbia în piept de parcă ar fi dat de o mare belea. Spuneți-mi doar ce doriți, ce doriți de-adevăratelea de tot.[3]
Mi-am ascuns un zâmbet surprins. Doamna Cooke n-a părut să aprecieze umorul acelor vorbe.
Pe scenă, capul lui Anette s-a ițit de după cortină. Când și-a văzut profesoara stând de vorbă cu tatăl ei, a și dispărut.
Ben a oftat.
– Mă duc să-mi caut zâna.

¶

Atunci când cortina s-a închis pentru ultima oară, eu m-am ridicat să plec și mi-am luat geanta de umăr. Era mai grea decât de obicei și mi-am amintit ce era în
ea. Ceea ce se întâmplase în culise îl preocupase pe Ben tot restul serbării. Îmi doream mult s-o găsesc pe Anette, dar asta ar fi însemnat că riscam să dau nas în nas cu un anumit grup de părinți.
– Evie! m-a strigat Anette, care încerca să-și facă loc printre oameni și să ajungă la mine, costumată încă și lăsând numai sclipici în urma ei. Ai venit! a chiuit ea.
Fundița roșie a uneia dintre codițe căzuse.
– Ai fost spectaculoasă, i-am spus eu.
– Trebuie să-mi cer scuze, mi-a spus ea, ca și cum ar fi repetat, conștiincioasă, o replică impusă.
Eu m-am aplecat cât de mult am putut, ca să-i șoptesc la ureche:
– Tink ar fi fost mândră.
Ea mi-a zâmbit larg.
– Tata a spus să vin să te iau. E în culise cu doamna directoare. Vino, te conduc eu.
M-a luat de mână și a început să țopăie înaintea mea, ducându-mă în sus pe scări, apoi pe scenă.
Am trecut printre cortine și am ajuns pe scena slab luminată.
– Așteaptă-mă *chiar aici*, mi-a spus ea, poziționându-mă lângă o corabie pirateresc din lemn și plecând. Tata vrea să stea de vorbă cu tine.
– Anette, stai! am strigat eu după ea, dar dispăruse în culise.
Au trecut câteva minute, timp în care i-am ascultat pe părinții care încercau să-și adune copiii în spațiul îngust din spatele scenei.
ambalajului de hârtie de un verde metalic.
Într-un final, am auzit pași.
– Anette?
Era Ben, care părea stresat.
– Sunt doar eu! am strigat.
Ben și-a croit drum către mine prin ascunzișul din piesă al găștii Băieților Spice. A pășit pe canoea lui Tiger Spice și și-a prins pantoful în ea. Eu am întins o mână ca să-l ajut să și-l scoată de acolo.
– Bună, mi-a spus Ben.
– M-ai chemat? l-am întrebat eu.
El s-a încruntat, studiindu-mi fața, după ce s-a mai apropiat cu un pas.
– Nu *tu* m-ai chemat pe *mine*?
Eu am clătinat din cap, derutată, apoi am observat un mănunchi de vâsc agățat de catargul corabiei piratерești. Era legat cu o panglicuță roșie. Anette.
Încerca, oare, să ne cupleze? Sigur că nu. Și totuși, asta ar fi putut să fie oricând o scenă din *Pur și simplu dragoste*.
M-am rugat ca Ben să nu se uite și el în direcția în care mă uitasem eu, dar bineînțeles că s-a uitat.
– Of, a spus el. Evie, eu...
Un val puternic de aer m-a izbit în spate de parcă fusesem lovită cu o pernă. Neavând de ce să mă prind la timp, m-am lipit de Ben. El a încercat să mă dezlipească, dar n-am reușit să mă depărtez mai mult de câțiva centimetri înainte să mă izbesc din nou violent de pieptul lui. El a deschis gura ca și cum ar fi vrut să spună
ceva, dar n-a reușit decât să-mi aspire în ea vârful cozii împletite.
– Justice Merriweather, mașina de vânt nu e o jucărie! a urlat doamna Clarke, iar Ben s-a înecat.
Vântul s-a oprit brusc, apoi s-au auzit niște chicoteli și zgomot grăbit de pași.

Noi ne-am despărțit repede. Ben și-a netezit cămașa și s-a șters la gură. Mie mi-a răsărit un zâmbet pe buze în timp ce-mi trăgeam în jos cardiganul din jurul umerilor. Apoi i-am văzut expresia.
– Evie, mi-a spus el, grav. Vreau să știi că nu mă interesează să mă implic în ceea ce faci tu.
Eu m-am holbat la el.
– Poftim?
Ben mi-a arătat mașina de vânt și vâscul.
– Asta e o întâlnire amuzantă, nu-i așa?
Omul ăla chiar credea că eu pusesem totul la cale pentru el?
– Crede-mă, Ben, am explodat, cu obrajii luându-mi foc. Ai fi ultima persoană cu care aș vrea să mă întâlnesc.
N-am reușit să-i spun că fiica lui înscenase toată treaba, încercând doar să fie de ajutor. Mi-am deschis, nervoasă, geanta. Am scos cadoul pe care îl adusesem, motivul pentru care întârziasem la serbare.
– Poftim, pentru Anette. De-aia am venit în locul ăsta, după spectacol.
Ben a luat cartea, atingând panglica lată înfășurată în jurul ambalajului de hârtie de un verde metalic.
– E la mâna a doua, am spus eu și m-am întors să plec, știind că el habar n-avea ce îi dădusem. Dar, deși nu e nouă, a fost atât de iubită încât s-a uzat de cât de citită a fost. Am vrut ca Anette s-o aibă.
Am descoperit-o pe Anette în culise. Era mâhnită. S-a aruncat la picioarele mele.
– Crăciun fericit, Evie! Mă bucur că te-am cunoscut.
– Și eu mă bucur că te-am cunoscut, i-am răspuns cu un nod în gât și fără să-l privesc pe Ben.
De data asta nu mai încăpea nici o îndoială. Ben credea că eram o nebună de legat, iar părerea lui despre mine n-avea să se schimbe prea curând.
„Just tell me what you want, what you really, really want– referire la cunoscutul vers din single-ul de debut al formației Spice Girls „Wannabe

Capitolul 14. Flecarul

EXT: STRADĂ CU CASE LIPITE, EAST DULWICH
DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE, LA PRÂNZ
Afară e lapoviță, iar EVIE iese cu greu din casă, trăgând după ea o valiză. Un bărbat înalt, cu început de chelie și cu o burtă vizibilă prin jacheta de ploaie – GRAEME – vine degrabă la ea și îi ia valiza. Îi deschide lui EVIE portiera de pe partea stângă a Skodei lui albastre, apoi înghesuie valiza în portbagajul plin. Asta îi ia ceva timp.
– Te descurci? am strigat eu la Graeme din nou, auzindu-l cum gâfâia și pufăia.
– Da, da, brici! mi-a răspuns el.
Era plăcut să auzi accentul de Sheffield, deși mi-era rușine de acel „brici".
– Îmi pare tare rău că am întârziat un pic, am strigat eu.
– Ar fi fost bine dacă nu prindeam aglomerația, mi-a spus Graeme pe un ton în care se simțea tensiunea.
A trântit capacul portbagajului atât de tare încât s-a zgâlțâit toată mașina.
Când și-a aranjat trupul înalt în scaunul șoferului, am văzut că lapovița îi lipise de scalp puținul păr pe care-l avea.
– Păi, am să conduc eu primul, nu? mi-a spus el voios, bătând cu palma în volan.
Tu m-ai invitat să mă așez pe locul pasagerului, Graeme. Am zâmbit. Maria n-ar fi fost deloc fericită să afle că șterseseem de pe listă varianta *Meet-Cute*-Călătorie-cu-Mașina încă de dinainte să intre cheia în contact.
Poate că el doar făcea o primă impresie proastă.
Evie: Nu vă mai faceți griji
Maria: Eu nu-mi fac, promit!
Sarah: Eu tot cred că varianta mea ar fi fost mai bună

Jeremy: Da, ce bine ar fi fost dacă Evie ar fi ales pe cineva care ÎN MOD CLAR NU ERA UN PERVERS
Evie: Gata, oameni buni, vorbesc cu el. Mă implic. Urați-mi succes...
– Deci situația de față e cam ciudată, nu? a spus Graeme în timp ce ne îndreptam către podul Vauxhall.
Tamisa era plumburie și nespus de sumbră.
– Puțin, am spus eu, zâmbindu-i.
Poate că n-avea să fie chiar așa de rău. *Când Harry a cunoscut-o pe Sally* era unul dintre filmele mele preferate, iar eu aveam să trăiesc într-o măsură foarte mică acea poveste. Îmi pregătisem o listă de subiecte de conversație, ca să fiu sigură că excursia noastră avea să fie demnă de o comedie romantică.
– O să facem puțin sub cinci ore, în funcție de trafic, a spus Graeme. Bineînțeles că ar fi fost mai puțin dacă am fi pornit la drum așa cum plănuiserăm.
– Da, i-am răspuns eu.
Era clar că aveam nevoie de lista aia. Am deschis telefonul ca s-o caut, și exact atunci am primit un mesaj.
BIA: Cum e călătoria? Garry ăla e la fel de captivant precum ți s-a spus?
Roșco: Îl cheamă Graeme. Iar tu n-ai alte lucruri mai importante de făcut? Un scenariu, spre exemplu?
BIA: Presupun că răspunsul tău e „nu".
Mi-am băgat, frustrată, telefonul sub coapsă. BIA nu-mi spusese încă despre ce era vorba în scenariul lui, și nu îndrăzneam să-l întreb pe Monty. Nu voiam ca șeful meu să-și piardă încrederea în mine. Dat fiind că eu ar fi trebuit să fiu cea care-l ajuta pe BIA să scrie, ar fi putut părea puțin surprinzător să nu știu ce anume scria. Măcar producătorii erau fericiți. Sam-și-Max fuseseră atât de încântați de ideea lui BIA încât programaseră o întâlnire pentru 2 ianuarie, ca să discute ceea ce scrisese deja. Bineînțeles, cum BIA încă nu scrisese nimic, întâlnirea avea să fie una foarte scurtă.
Am încercat să mă relaxez. Având o idee concretă, BIA era cu un pas mai aproape de terminarea scenariului. Eu trebuia doar să continui să fac totul ca să-l găsesc pe Domnul Final Fericit, astfel încât BIA să nu mai aibă scuze ca să nu scrie.
Am auzit un foșnet, urmat de o duhoare oribilă. Mi s-a întors stomacul pe dos.
– Ce-i *aia*?
– O, vrei și tu? m-a întrebat Graeme, cu mâna stângă într-o pungă de plastic ce conținea ceva care, în mod clar, murise de multă vreme. E pește uscat. Tocmai am fost în Islanda. Ador să călătoresc, tu nu?
Am coborât geamul ca să iau o gură de aer curat.

¶

O jumătate de oră mai târziu Graeme tot bosumflat era, pentru că trebuise să arunce bunătate de pește. Nu reușisem să-mi opresc icnetele, așa că n-a vrut să riște să-i vomit pe scaunele mașinii.
– Maria mi-a spus că ești analist de date, i-am zis eu. Ce presupune slujba asta?
Chestiunea nu figura pe lista mea de subiecte de conversație. Însă mă îndoiam că Graeme era într-o dispoziție care să-l facă să se hotărască dacă ar fi preferat să aibă sfârcuri în locul degetelor de la picioare, sau degete de la picioare în locul sfârcurilor (era propunerea lui Jeremy).
– Una, alta, a răspuns Graeme. Maria mi-a spus că ai o slujbă interesantă. Impresar cinematografic sau ceva de genul ăsta. Cum e? L-ai cunoscut pe George Clooney?
Măcar se străduia, săracul.
– Sunt asistentă, i-am răspuns eu.
– În spatele fiecărui bărbat de succes etc., a spus el, pornind radioul pe un post prestabilit.
L-am privit lung. Vorbise serios?

Graeme alesese o emisiune de dezbateri. Gazda era unul dintre acei cârcotași de profesie cărora le plăcea să lanseze câte o părere ticăloasă și apoi să vadă cu exploda Twitterul. În clipa în care s-a rostit cuvântul „paria", eu am schimbat postul cu unul de muzică pop. Graeme a selectat postul de dinainte, folosind un buton de pe volan.
– Șoferul alege, a spus el jovial, dar printre dinți.
Evie: Maria, draga mea, cât de bine îl cunoști pe Graeme?
Maria: O cunosc pe maică-sa – e adorabilă. Vă merge bine împreună?
Evie: Să zicem.
Mi-am amintit ce aveam în buzunar. Întârziasem de dimineață pentru că fusesem la Gil's ca să scriu, hotărâtă să nu fiu destabilizată de atitudinea lui Ben față de mine. Mă și așezasem lângă el și Anette (la solicitarea ei, desigur). După presupunerea lui de la serbarea lui Anette, decisesem că merita să-i scriu lui BIA un raport ca și cum chiar pusesem la cale o întâlnire amuzantă, cu Ben în rolul principal. Povestindu-mi pățania, trăisem un moment înălțător, aproape aceeași senzație minunată pe care mi-o dăduse cândva scrisul. Apoi am întocmit pentru Anette o listă de filme pe care să le vadă de Crăciun. L-am ignorat pe Ben la modul ostentativ. Cel mai mult am interacționat atunci când el i-a amintit lui Anette că avea un cadou de Crăciun pentru mine.
Era o cheie USB cu muzică de ascultat în călătorie.
– Pot?
Fără să aștept ca Graeme să-mi dea voie, am vârât cheia în fanta bordului.
„Bună, Evie, te salută Anette", s-a auzit din difuzoare.
– Ce-i asta? m-a întrebat Graeme.
– E un cadou de la...
„Și Ben."
M-am oprit, uimită de sunetul grav al vocii lui în habitaclu.
„Fă cunoștință cu o amuzantă compilație muzicală pentru drum", a continuat Anette.
„Există cea mai mică șansă ca Evie să nu-ți înțeleagă subtilitatea mesajului? s-a auzit Ben, care apoi și-a dres glasul. „Pentru că uneori oamenii pot înțelege greșit unele lucruri.
„Iar atunci pot reacționa ca niște mari papă-lapte."
„Mulțumesc, Anette."
Tonul vocii lui era crispat.
„Deși promit să nu mai fiu un papă-lapte așa de mare de acum încolo."
Îmi auzeau bine urechile? Ben nu mai credea că pusesem la cale o schemă elaborată ca să-l sărut? Tare îmi doream să fi spus ceva despre asta la Gil's, de dimineață. Deși, ca să fiu cinstită, eu îl ignorasem. Apropo de cinste... mi s-a făcut rușine amintindu-mi că-i trimisesem lui BIA raportul ăla.
– Tipul care vorbește e unul dintre foștii tăi iubiți? m-a întrebat Graeme, întrerupându-mi șirul gândurilor.
– Nu, i-am răspuns. E... Era prea complicat de explicat. El și fetița îmi sunt doar prieteni.
„Compilațiile muzicale sunt specialitatea taților, a continuat Anette. „Așa că relaxează-te.
„Dar rămâi cu ochii la drum", a adăugat Ben.
„Și pregătește-te pentru călătoria vieții tale."
Am fredonat toată piesa „The Circle of Life, apoi „Objects in the Rearview Mirror a lui Meatloaf, până când mi-am dat seama că așteptam să văd dacă mai erau mesaje de la Ben între melodii. Ce naiba făceam? Compilație muzicală sau nu, era clar că omul mă credea dusă rău de tot cu pluta pentru că puneam la cale așa-zisele întâlniri amuzante. În clipa aceea, i-am dat dreptate.
– Poți să-mi dai și mie apa din spate? Chiar am nevoie de ea, m-a rugat Graeme. Ce bine era dacă îmi luam la mine și niște dopuri pentru urechi! Ha, ha.
I-am dat sticla și mi-am scos telefonul ca să-mi fac de lucru și ca să-l scutesc pe Graeme de cântatul meu fals.
BIA: Distrează-mă. Bruneta mea focoasă dovedește că frumusețea nu trece dincolo de înfățișare. Conversație – zero barat. Total anostă

Oare Monica își vopsise părul? Părea o cruzime să spui așa ceva despre ea, dar ăsta era BIA în toată splendoarea lui. Poate că totuși revistele mondene aveau dreptate, iar cei doi treceau printr-o criză.
Evie: Graeme e haios la culme
BIA: Minți. Ești blocată în același trafic în care sunt și eu. Și ai epuizat toate subiectele de conversație acum 10 bifurcații
Primul meu gând a fost *Trafic?* Graeme avea să fie încântat. Urmat de *Ia stai așa*.
Evie: Ești pe M1?
BIA: Petrec Crăciunul acasă la Monica, ai uitat? Nu asculți niciodată. Ia povestește-mi despre întâlnirea ta
Deci nu treceau printr-o criză.
Evie: Merge perfect. Ai ales numele personajului principal? Mă gândeam la „Graeme"
BIA: Nici o femeie din istoria comediei romantice n-a căzut în fund după un „Graeme"
Evie: Jude Law în VACANȚA. Ha!
Afară, lapovița s-a transformat în ploaie. Se vedeau în depărtare panglicile fluorescente ale stopurilor mașinilor.
– Trafic, a zâmbit Graeme, triumfător. Ți-am spus eu.
– Mi-ai spus.
Haide, Evie. Dă-i o șansă.
– Ce program ai de Crăciun?
– O ajut pe mama. O să se întrebe de ce întârzii atât. Dacă n-aș fi eu, n-ar avea pe nimeni, mi-a spus Graeme, sorbind din apă. Am timp de ea pentru că sunt burlac și fără nici o iubită, a continuat el, aruncându-mi o ocheadă.
A tușit.
– Nu că n-aș fi în stare să fac sacrificii pentru persoana potrivită. Problema e – și-a agitat sticla, cu fața rumenă în lumina farurilor – că există un anume motiv pentru care atâtea femei sunt singure.
Afirmația lui nu prevestea nimic bun.
– Ia te uită ce ploaie, am spus eu.
Erau niște picături mari, dolofane, care explodau lovindu-se de parbriz, pentru ca apoi să trimită cascade uriașe de apă pe oglinzi.
– Asta-i vreme de sărutat, am murmurat.
El a tușit zgomotos.
– Ce-ai spus?
– Nimic.
Era o ploaie ca din filme, din aceea care te uda până la piele și făcea inutilă folosirea umbrelei, pentru că oricum din tine nu mai rămânea nici un peticuț care să nu fie ud leoarcă. Mi-am amintit deodată de *Patru nunți și o înmormântare* și de acea faimoasă replică rostită de Andy MacDowell.
Graeme și-a agitat sticla de apă, pe care între timp o golise. Cu un oftat, a lăsat-o să-i cadă în poală.
– Ce-i asta? a strigat el deodată, aplecându-se în față și tensionându-și centura de siguranță.
– Ce? am întrebat, alarmată, uitându-mă la traficul din fața noastră.
El s-a lăsat din nou pe spate.
– O *pasăre*, a spus, de parcă ar fi fost evident.
– Ești OK? l-am chestionat, privindu-l cu atenție.
Avea părul în toate direcțiile, iar eu începeam să cred că roșeața din obrajii lui nu se datora în totalitate luminilor din trafic.
Graeme a făcut ochii mari și și-a aruncat sticla pe bancheta din spate.
– Sunt bine, de ce mă întrebi?
A stat o clipă pe gânduri.
– Trebuie să fac un pipilică.

Pardon, ce-a spus bărbatul de lângă mine?
– Hai să oprim la următoarea benzinărie. Aha! a făcut el, începând să salte în scaun. Cea care urmează să ne iasă în cale e preferata mea.
Nările mi s-au umplut de o duhoare care mi-a mutat nasul din loc.
– Mai mănânci din peștele ăla? l-am întrebat, uitându-mă după pungă.
El a tușit.
– M-ai pus să-l arunc, ai uitat?
– Atunci ce pu...
În habitaclu s-a auzit un zgomot puternic, urmat, o secundă prea târziu, de o tuse menită să-l acopere.
Am închis ochii pentru o clipă. Pricepusem. Acest ciclu a mai continuat câteva minute, de fiecare dată Graeme sincronizându-și tot mai prost tușitul, până când aproape că nici nu mai avea vreun rost.
Am coborât geamul. GPS-ul a corectat estimarea timpului de sosire la destinație. Punctul terminus al călătoriei noastre era acum la cinci ore depărtare. Până atunci: iadul pe pământ.
Maria: Cum merge?!
Evie: Suntem la benzinăria lui preferată
Maria: Deci, e un excentric
Evie: Suntem în Milton Keynes, patria vacilor de beton
Sarah: Dă-i o șansă, Evie
Evie: Graeme mai e și un bou misogin
Maria: O, Doamne! Îmi pare tare rău, Evie. Am crezut că e de treabă. Chiar i-am spus că nu ai un iubit
Evie: Ca să fiu sinceră, cred că dragostea e ultimul lucru pe lista lui. Tocmai m-a anunțat că se duce să „curețe burlanele"
N-ar fi trebuit să fiu supărată pe Maria pentru că-mi aranjase întâlnirea cu Graeme. Numai că ea nu rămăsese blocată într-o mașină cu un bărbat care chiar credea că tușitul ăla îi mascase cu succes pârțurile. I-am trimis mamei un mesaj în care îi anunțam noua mea oră de sosire, abia așteptând clipa în care să revăd strada pe care locuiam. Nu ajungeam înainte de nouă. M-am înfiorat de frig și am dat mai tare căldura din mașină.
Ra-ta-ta-ta.
Un Graeme foarte murat mi-a făcut cu mâna prin parbriz. Crezând că schimbam iar locurile, am coborât și m-am dat înapoi ca să-l las să treacă.
Atunci Graeme m-a prins de umeri și mi-a tras o pupătură ca și cum gura i-ar fi fost o pompă cu care încerca să desfunde o scurgere.
Reacția mea a fost din pur reflex. Și pe de-a-ntregul justificată.
Graeme a sărit ca ars.
– M-ai mușcat! a țipat el, uimit. Și-a scos limba. Sângerează? De ce-ai făcut așa ceva?
– Ți-ai băgat limba în gura mea!
Ce era asta... pește mort? Bleaaah!
– Eram și eu *romantic*. *Tu* ai tot spus că asta-i vreme de pupat!
Perfect, deci se dusese naibii și farmecul ploii.
– *Asentimentul* e romantic, Graeme.
Mi-am șters apa de pe ochi, respirând greu și luând foarte serios în calcul varianta de a-l lăsa acolo.
– Treci odată în mașină, i-am spus, într-un final.
M-am așezat la volan. Un minut mai târziu, s-a așezat și el în stânga mea.
A scos de undeva altă sticlă de apă și a început să bea din ea, gemând satisfăcut. Eu am dat muzica mai tare. Degetele lui s-au îndreptat către radio.
– Nu, i-am spus, tăios.
El și-a retras mâna. S-a întors cu spatele la mine și s-a chircit în scaun, strângându-și apa la piept ca pe un ursuleț de pluș. Incredibil, a început să sforăie.

M-am bucurat de aproape o oră de liniște relativă înainte să se trezească.
– Problema cu femeile ca tine, a declarat el, făcându-mă să tresar, e că voi nu alegeți niciodată bărbații buni. Întotdeauna – numai lichelele. Și pe urmă veniți la noi să *plângeți* că s-au purtat urât cu voi.
Chiar cred că i se umflase rău limba. *Foarte bine*.
Am verificat din nou GPS-ul. Încă patru ore.
O persoană rezonabilă ar fi menținut pacea. Dar eu nu mă simțeam neapărat rezonabilă.
– Problema cu băieții buni, Graeme, i-am spus eu, e că nu-și dau seama că sunt niște lichele.
– Problema cu...
– Am încheiat discuția.
El s-a holbat la mine, gâlgâind din apă de parcă asta ar fost un act de sfidare. În fața noastră traficul începea, în sfârșit, să se fluidizeze. Am accelerat, simțind libertatea întrezărindu-se la orizont. Însă tocmai atunci motorul mașinii a scos un huruit.
Ceeee?
Mașina a început să tremure ca apucată. Oare ardea ceva?
– Graeme, când ai verificat ultima oară uleiul?
– Scuze, *mamă*. „Graeme, ai verificat uleiul? „Graeme, de ce le pui în situații jenante pe colegele tale? Femeile pun mereu șele mai enervante întrebări.
De sub capotă au început să iasă vălătuci de fum negru, iar la bord s-au aprins toate luminițele de avertizare.
– Upș! a făcut Graeme.
Mașina a început să vibreze violent, iar mâna lui s-a bâțâit astfel încât și-a vărsat apa pe mine.
Moment în care am realizat că apa era, de fapt, vodcă.

Capitolul 15. Licheaua

EXT: BANDA DE REFUGIU, M1
DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE, 5.42 P.M.
Girofarul unei mașini de pompieri împrăștie în întuneric o lumină portocalie artificială, în timp ce un polițist de la circulație dirijează șirul lent de mașini pe lângă banda de refugiu. O ambulanță tocmai părăsește această scenă, chiar în momentul în care sosește o mașină pentru tractări. EVIE e înfășurată într-o folie termoizolantă argintie și stă de vorbă cu un polițist. GRAEME e și el înfășurat într-o folie și se ceartă cu pompierul.
– Sunteți bine, domnișoară? m-a întrebat îngrijorată o polițistă, cu ochii la Graeme. Partenerul dumneavoastră pare agitat.
– Sunt bine, mulțumesc, i-am spus eu, stând în ploaia măruntă. Iar el nu e partenerul meu.
Nu-i spusesem că noi doi eram de fapt niște străini unul pentru altul și că eu aranjasem călătoria cu mașina ca să-l fac pe un scenarist să scrie o comedie romantică. Polițista deja bănuia că și eu băusem.
I-am înapoiat aparatul etilotest. Ea l-a verificat.
– Mulțumesc, domnișoară. Totul arată bine. A trebuit doar să ne asigurăm că e în regulă.
– Înțeleg perfect, i-am răspuns.
La urma urmei, eram plină de vodcă pe haine.
Polițista a plecat ca să-l salveze pe pompier de la discuția cu Graeme. Eu m-am așezat pe balustradă ca un bolovan, istovită și nedorindu-mi altceva decât să fiu cu mama, să mănânc plăcintă cu carne făcută de ea și să beau o cană de vin fiert aburind. Părea destul de puțin probabil să mai pot acum să ajung acasă, iar a doua zi era Ajunul Crăciunului.
Abia puteam tasta cu degetele înghețate.
Roșco: Ai avut dreptate
BIA: Știu. Stai. Ai încercat să simulezi un orgasm?
BIA: Roșco?
Roșco: Sunt pe M1, pe banda de urgență, în vreme ce Graeme – care e beat, apropo – urlă la un pompier pentru că i-a stins motorul care era în flăcări. Așa că, pe scurt: nu

BIA: Doar nu voi sunteți cu rabla aia albastră, nu?
Inima a început să-mi bată accelerat atunci când m-am uitat la Skoda albastră, pe care Graeme o acoperea acum cu tot trupul, spre marea disperare a salvatorilor.
Ba da, de ce? am tastat. Fără răspuns.
Skoda fusese prinsă cu succes de mașina pentru tractări. Graeme s-a dezlipit de capota ei chiar în momentul în care o mașină sport roșie trăgea pe banda de urgență.
Am mijit ochii la geamurile fumurii, întrebându-mă ce fel de persoană opera mașina la locul unei urgențe tehnice.
Geamul din dreptul șoferului a coborât lent. Am văzut un păr blond anume aranjat ca să arate neglijent, doi ochi al naibii de albaștri și un chip enervant de frumos și extrem de prietenos.
– Hei, Roșco.
Era adevărat ce-mi vedeau ochii? BIA. Pe marginea Autostrăzii M1. Inima îmi zumzăia de bucurie în piept.
BIA mi-a zâmbit larg și s-a aplecat peste locul gol de lângă el ca să deschidă portiera.
– Care erau șansele ca tu să fii calamitatea din traficul ăsta infernal, Roșcovano? mi-a spus el, cu ochii licărindu-i amuzați. Treci înăuntru, fir-ar să fie!
– Chiar ai venit să mă iei? l-am întrebat cu un glas devenit tremurător pe când mă aplecam și intram în interiorul cald al mașinii.
– Altfel de ce să fi venit? m-a lămurit el. Grăbește-te, îmi plouă pe scaunele de piele.
– Mai e loc pentru încă unul? l-am rugat, arătându-l cu degetul pe Graeme, care stătea ceva mai încolo, cu bagajul în brațe.
Băieții de la tractări refuzaseră să-l ia cu ei. Era o lichea, dar era târziu și era Crăciunul, iar maică-sa îl aștepta.
– Depinde, mi-a răspuns BIA, ridicând sprâncenele sugestiv. Îl duc și pe el la tine acasă?
– Două străzi mai încolo. *Cel mult cinci.*
– În regulă. Dacă nu se supără prietenul meu cel blănos.
BIA mi-a făcut semn spre bancheta din spate. Dacă se putea numi așa. Era o băncuță tapițată cu piele, care părea și mai mică din cauza câinelui uriaș care o ocupa.
– Ce-i asta?
Creierul meu congelat procesa mai greu, dar nu era Monica, clar.
– Roșco, ți-l prezint pe Ziggy. Ziggy, ea e Roșco.
BIA a rânjit la mine. Deci *asta* era „bruneta focoasă"? Oare BIA știa ce presupusesem eu? Rânjetul ironic sugera că da.

¶

Durase atât de mult până ce înghesuiserăm una bucată bărbat beat de vârstă mijlocie și două bucăți bagaj îmbibate cu apă în mașina fainâ, dar mititică, a lui BIA, că atunci când, în sfârșit, am fost gata și am pornit la drum, traficul aproape că se eliberase.
– Mulțumesc, am spus, întrebându-mă dacă acel cuvințel ar fi putut fi îndeajuns de mare ca să-mi exprime recunoștința. Simțeam că se întorsese Crăciunul, și asta numai datorită lui BIA. Asta chiar înseamnă că...
– Deci, *tu* trebuie să fii licheaua despre care vorbea Evie, a chirăit Graeme de pe locul din spate.
BIA a ridicat din sprâncene.
– Ce?!
Mi-am înclinat capul ca să-l străpung cu privirea pe Graeme. Acesta îl împingea pe Ziggy, ca să aibă loc mai mult. Câinele abia dacă se sinchisea.
– Femeile aleg mereu lichelele. *Tu,* m-a certat el, arătându-mă cu degetul. Să nu vii la mine să bâzâi după ce se descotorosește de tine.
– Ziggy, a spus BIA, calm. Jos!
Câinele uriaș s-a tolănit cu un oftat adânc, sufocându-l pe Graeme, care a început să scâncească, luptându-se să se îndrepte și să respire.

Nu m-am putut uita la BIA.
– E beat, i-am explicat.
– Mi-am dat seama.
– Și încă ceva! Liniște.
M-am uitat în spate și l-am văzut pe Graeme aproape adormit, cu capul căzut în adâncitura cefei lui Ziggy.
– Ți-am mulțumit deja, nu?
– Mulțumește-mi cu un raport, mi-a răspuns el.
Mi-am dat ochii peste cap. *Era BIA, n-aveai ce-i face.*
După ce mi-am simțit din nou mâinile, i-am trimis un mesaj mamei mele, apoi unul către grupul JEMS, ca să le dau de veste că întârziam, dar că eram bine.
Maria: Evie, îmi pare așa de rău. Nu pot să cred. Tocmai am stat de vorbă cu maică-sa. Mi-a spus că a fost concediat. Ceva în legătură cu consumul de alcool în timpul serviciului și cu nu știu ce scandal pe Twitter
Jeremy: Sarah, să nu îndrăznești să spui ceva
Sarah: Evie a trecut prin focul iadului. Doar n-am să aduc vorba acum despre Paul, care ar fi fost clar o variantă mai bună, nu?
Jeremy: Gata. S-a zis cu petrecerea burlăcițelor. Cred că suntem cu toții de acord că așa e corect
Maria: Cu ce ajungi acasă?
Evie: N-o să vă vină să credeți
– Să nu mă înțelegi greșit, i-am spus lui BIA. Dar de ce m-ai salvat?
– Avem o înțelegere, nu?
– Din câte știu eu, asta nu implică asistență pe autostradă.
– Roșcovano, aveai nevoie de ajutor. Eu eram pe aproape.
Pauză.
– Nu sunt o lichea atât de mare pe cât s-ar crede.
– Graeme te-ar contrazice.
BIA a râs. Eu mi-am făcut de lucru despletindu-mi părul ca să se poată usca în zulufi, uimită de acea nouă versiune a lui. BIA, proprietarul de câine. BIA, salvatorul.
– Ce-i? am întrebat atunci când BIA s-a uitat la mine.
– Nimic.
De data asta, privirea lui a zăbovit un pic mai mult.
– Îți stă bine cu părul despletit.
– Mulțumesc, i-am spus, surprinsă.
Ce se întâmpla aici? Nu însemna nimic. Pentru BIA, flirtul era la fel de natural ca respiratul. Dacă măcar fusese vorba despre așa ceva.
Volumul muzicii din mașină a scăzut atunci când telefonul lui s-a conectat prin Bluetooth. *Iubita apelează*, s-a afișat pe ecranul de la bord. BIA a strâns din buze, iar conturul perfect al maxilarului i s-a încordat. A respins apelul.
Mirată, l-am mângâiat pe Ziggy.
– E al Monicăi?
Nu văzusem câinele acasă la BIA în timpul vizitei pe care i-o făcusem.
BIA a pufnit.
– Monica nu-l poate suporta. Ziggy a fost în carantină de când ne-am întors din L.A., iar ea nu se bucură prea tare că a reușit să iasă. Îl duc la un adăpost pentru câini, unde măcar o să aibă un Crăciun mai frumos decât mine.
BIA a întins brațul în spate și i-a mângâiat urechile lui Ziggy. *Iubita apelează*, s-a afișat din nou pe ecranul de la bord. Apel respins din nou.
– E totul în regulă? am întrebat eu.
– Perfect, mi-a răspuns BIA, scurt.
A urmat un moment prelung de tăcere.

– Ești nesuferită, știi asta? Bine, îți spun. Copiii Monicăi petrec Crăciunul cu noi. Mi-a dat vestea azi-dimineață.
– Și ei au... câți ani? l-am întrebat, neputându-mă abține.
El și-a arcuit o sprânceană.
– Sunt destul de mari ca să creadă că mama lor ar fi putut găsi pe unul mai bun decât „o minune efemeră".
– O să aibă în curând destule motive ca să fie impresionați, am spus eu. Producătorii ți-au adorat ideea. Stai să vezi când o să le arăți scenariul.
Frumoasele lui trăsături aveau o expresie care semăna enorm cu îndoiala.
– Ar trebui să vorbim despre întâlnirea din ianuarie, i-am spus.
– Am primit azi-dimineață raportul despre ultima ta întâlnire amuzantă, mi-a replicat el, schimbând subiectul. Am știut de la început că îți pierdeai timpul cu Tăticul Blazat.
După toate cele întâmplate, aproape că uitasem că i-l trimisesem.
– Îl cheamă *Ben*, și poți să uiți de raportul ăla, i-am spus, roșind din pricina unui sentiment de vinovăție.
Compilația muzicală era pusă bine în buzunarul meu.
– Nu-ți face griji, a decretat BIA. Tipul a fost prea șters ca să merite să figureze într-un scenariu.
Deci, când primesc raportul pentru călătoria cu mașina?
– Imediat ce îi trimiți niște pagini lui Monty, i-am răspuns eu, cu mai multă țâfnă decât aș fi vrut.
Liniște. El privea țintă la drum.
– Ideea pe care i-am trimis-o lui Monty, a început el, în cele din urmă. Adevărul e, Roșcovano... că nu mi-ar fi venit nici o idee fără tine. A clătinat din cap. Afurisitele alea de întâlniri amuzante. M-au ajutat mai mult decât îți dai seama.
Spusese ceva similar și altă dată. Și totuși, dacă era adevărat, atunci unde erau paginile?
– Dar, a continuat el, uitându-se la mine, am pur și simplu sentimentul...
– Ce?
– Că ești foarte reținută în scris, mi-a spus, ridicând din umeri. N-o face. Ești o scriitoare bună, Roșco. Dacă vrei să tragi vreo speranță că ai să mă poți face să termin chestia asta, trebuie să te implici total.
I-am privit profilul cizelat, minunându-mă de vorbele lui. Îmi spusesem tot timpul că doar eu luam treaba asta în serios, iar BIA – *BIA* – mă citise ca pe o carte.
Pentru că avea dreptate. Deși simțeam că mă relaxam din ce în ce mai mult cu fiecare raport, în mintea mea continua să existe o voce care-mi spunea că nu eram o scriitoare adevărată, iar asta mă inhiba. Făcusem întreaga înțelegere cu BIA ca să-l determin *pe el* să scrie. Dacă spunea adevărul și rapoartele chiar îl inspirau, atunci de ce anume îmi era atât de teamă? Că aveam să aflu vreodată că BIA râsese de mine atunci când îmi spusese că scriam bine?
Sau mă temeam că, în cele din urmă, s-ar fi putut să-mi placă să scriu din nou?
– Bine, m-am învoit eu, iar în zâmbet i-am citit un straniu sentiment de ușurare. Dar trebuie să trimiți mai întâi niște pagini.
– S-a făcut.
Ziggy a băgat capul între scaunele noastre, scâncind după puțină atenție.
– Scuze, amice, i-a spus BIA, mângâindu-l. Recuperăm după Crăciun.
Mi-am afundat degetele în blana câinelui, tristă la gândul că avea să rămână singur pe perioada sărbătorilor, atât de curând după ce fusese în carantină.
– Știi ce, aș putea avea eu grijă de Ziggy săptămâna asta, i-am spus lui BIA.
Măcar atâta să fac și eu, după ce m-ai salvat. De Crăciun, politica mamei mele e „cu cât mai mulți, cu atât mai mare-i veselia".
Deși Ziggy era, probabil, ceva mai mult decât s-ar fi așteptat ea.
Doamne-păzește să fie BIA recunoscător.
– Acasă la *mama ta*? m-a întrebat el, vădit sceptic.
– Păi, nu e chiar un hotel de șase stele, dar nici un motel amărât nu e, i-am răspuns, iritată.
El a izbucnit în râs.

– Trebuie să știi la ce te înhami, asta-i tot. Ziggy e un câine care are nevoie de mult spațiu. Și e vegan.
Am simțit o undă de speranță în glasul lui.
– Orice pentru salvatorul meu, i-am spus eu, mângâindu-l pe Ziggy.
– Salvator! Îmi place asta.
– M-am referit la câine.

¶

M-am trezit că începusem să clipesc ca să nu las lacrimile să mi se prelingă la vederea micii terase a casei mamei mele, luminată în întregime de beculețe care clipeau. *Acasă*, spuneau ele cu fiecare licărire. BIA a oprit motorul; scăderea temperaturii s-a simțit de parcă ar fi explodat un balon.
– Ești sigură că are să fie totul bine dacă...?
Graeme a tras un pârț zgomotos în mijlocul sforăielilor. De data asta, fără să tușească după.
– O duc eu acasă pe Frumoasa Adormită.
– Ai adresa mamei lui.
Mi-am dat seama că prelungeam momentul. Mi se părea că stabiliserăm un fel de armistițiu în ultimele câteva ore, unul despre care credeam că avea să se termine după ce coboram din mașină.
– Lucrurile lui Ziggy sunt într-o geantă din portbagaj.
Nu spusese nimeni nimic despre faptul că am fi putut scoate geanta aia ca să facem mai mult loc pentru bagajele lui Graeme.
– Să-mi trimiți poze, ca să știu că e în viață.
– Zilnic, am promis eu. Păi atunci, cred că ar trebui să...
BIA s-a aplecat spre mine. Pentru o clipă, înainte să deschidă ușa mașinii, i-am simțit parfumul de miere și frișcă. *E doar șamponul lui de lux*, mi-am zis.
– A fost distractiv, mi-a spus el.
Când mi-am scos valiza din portbagaj, am izbit-o de spătarul banchetei din spate.
– Evie!
Graeme și-a ițit capul de după tetiere, făcându-mă să tresar.
– Stai așa. Eu... Îmi cer scuze. Am avut o perioadă grea. Sunt băiat bun, chiar sunt, crede-mă. Pot să te ajut cu valiza?
– Graeme, i-am răspuns, ești pe punctul să fii martor în direct al faptului că femeile nu aleg întotdeauna lichele.
Ochii lui injectați s-au umplut de speranță. Eu am trântit capacul portbagajului.
M-am întors către casa mamei și l-am găsit pe BIA stându-mi în cale. Norii argintii începeau să cearnă fulgi de nea.
– N-ai uitat ceva? m-a întrebat BIA.
– Ce anume?
BIA mi-a întins lesa lui Ziggy și mi-a pus o imensă geantă neagră pe umăr. Eu m-am dezechilibrat sub greutatea neașteptată, sprijinindu-mă de pieptul lui. El m-a apucat de antebrațe și s-a aplecat, astfel încât buzele i-au ajuns lângă urechea mea.
– Îmi cazi în brațe, Roșcovano? m-a tachinat, râzând.
Am ridicat capul și fulgii de nea mi s-au așezat pe față, topindu-mi-se pe buze. Ochii lui i-au căutat pe ai mei, iar expresia impertinentă îi dispăruse cu totul. Era pentru prima oară când îl vedeam altfel decât sigur pe sine.
El a clipit și s-a retras primul.
– Nu uita, mi-a spus, iar de data asta zâmbetul lui a părut forțat. Să-mi trimiți raportul.
– Nici o problemă, i-am răspuns, ciudat de tulburată. Știi exact ce trebuie să faci ca să-l primești.
Am tras de mânerul valizei.

– Mulțam din nou că m-ai salvat. Nu-ți face griji pentru Ziggy, o să fie bine. Mai gras, probabil, dar bine.
M-am întors și am plecat.
Am deschis ușa de la intrare, am pășit în căldura și în mirosurile cunoscute ale casei mamei mele, apoi am aprins lumina în hol.
Maria, Sarah și Jeremy erau adunați, cu toții, în holul casei mamei mele, cu zâmbete largi zugrăvite pe fețe.
– Mary, a sosit! a strigat Jeremy către camera de zi. Și a adus un fel de bestie păroasă cu ea.
Înainte să pot reacționa, s-au repezit la mine toți deodată.
Ăsta, mi-am zis eu, îmbrățișându-i strâns, fără să mă mai gândesc deloc la BIA, *ăsta-i Crăciunul.*

Capitolul 16. O brunetă focoasă

De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: La mulți ani!
25 decembrie, 19.39
Dragă Ezra,
Vei vedea din fotografia atașată că Ziggy a savurat din plin cina (noastră) de Crăciun. L-am scăpat din ochi doar un minut. Când ne-am uitat din nou, l-am văzut cum călărea curcanul.
N-ai zis că e vegan?
Crăciun fericit. Sper că cei doi copii te tratează bine. Dacă nu, gândește-te doar că, în mai puțin de două luni, ai să le arăți un nou scenariu al tău.
Trebuie să plec până n-o omoară Jeremy pe Sarah (în sfârșit). Joacă Pictionary, în ciuda regulii noastre stricte „fără Pictionary, stabilită după „Țâțegate 2015, când Sarah, beată fiind, a citit greșit ceea ce era scris pe cartonaș și în loc de „sănii a desenat niște „sâni. Jeremy încă sărbătorește aniversarea momentului în care ea a urlat „ȚÂÂÂÂȚEEEE" atunci când minutul acordat i-a expirat.
Evie X
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Ziggy Stardust (măcar citești ce-ți scriu?)
26 decembrie, 15.02
Dragă Ezra,
Scuze pentru e-mailul de ieri. Vinovat e cocktailul de șampanie cu suc de portocale.
Atașez fotografia de azi cu Ziggy. Da, mama l-a îmbrăcat ca pe tizul lui, David Bowie. Te vei bucura să afli că a suportat totul cu ușurință și calm.
Toate cele bune,
Evie
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Prieten blănos (Nu uita de data de 2 ianuarie)
27 decembrie, 14.56
Dragă Ezra,
Am intrat oficial în modul numărătoarea-inversă-până-la-final, căci ne îndreptăm către termenul de predare. Știu că nu trebuie să-ți amintesc data la care se întâlnesc Monty și producătorii (pe 2 ianuarie). Și mai ales nu trebuie să-ți amintesc că n-am să-ți mai trimit raportul Călătoriei-cu-Mașina până ce nu-mi trimiți tu paginile alea.
Vorbesc serios, Ezra.

Înainte să-ți scriu următoarea chestie, mama vrea să te asigur că ne-a plăcut foarte mult să-l avem pe Ziggy aici.
Vei observa că în fotografia de azi cu Ziggy apare un semn pe care scrie CHESTII PE CARE LE-AM MÂNCAT.
Iată lista:
- șuncă
- un pantof de sport nou-nouț (cel stâng)
- un curcan
- două perechi de papuci
- *Mese gata în 15 minute*, de Jamie Oliver
- un pandișpan
- încă niște șuncă
- mare parte dintr-o pernă decorativă
- piticul de grădină al vecinilor
- scrisoarea de reclamație a vecinilor
- și mai multă șuncă
Chestii pe care Ziggy nu le-a mâncat:
- orice câtuși de puțin vegan
Toate cele bune,
Evie (și Mary) Summers
P.S. 2 ianuarie
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Limbo de Crăciun (TRIMITE ODATĂ AFURISITELE ALEA DE PAGINI!)
28 decembrie, 20.04
Ezra,
AM VRUT să-ți scriu și să-ți povestesc despre cum i-a prezentat mama lui Ziggy tradiția noastră numită „Limbo de Crăciun", pe care o respectă anual în perioada dintre Crăciun și Revelion. Adună mai multe persoane, face o tonă de cocktailuri cu tequila și îi provoacă pe toți la o întrecere de dans limbo, știi, ăla în care treci pe sub o vergea.
După cum vei vedea din imagine, Ziggy a trecut și el pe sub vergea, după care a înșfăcat-o și a fugit cu ea!
DAR am să-ți spun, în schimb, ASTA, pentru că e Crăciunul și pentru că TEQUILA.
Știu ECAXACT ce faci tu, Domnule Scenarist Premiat cu Oscar. Te folosești de faptul că sunt de gașcă și nu-ți trimit ultimul meu raport, ca să ai și tu o SCUZĂ SĂ NU SCRII.
Deci, uite care e cadoul meu belaborat de Crăciun pentru tine: *Meet-Cute*-Călătoria-cu-Mașina. L-am scris în Ajunul Crăciunului pentru că Evie, atunci când e trează, e o mare tociloasă. Tu ești un strălucit scrie, așa că SCRIITOR
ODATĂ. Trimite-i lui Monty CVA.
Gata cu scuzele.
Pa,
Evie Xx
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrachester.com
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Scuze
29 decembrie, 10.02
Dragă Ezra,
Am vrut doar să-ți cer scuze pentru conținutul mesajului meu de ieri. A fost total lipsit de profesionalism, iar dacă asta te consolează cumva, află că-mi vine să intru în pământ de rușine

și că mă simt oribil, atât din cauza conținutului mesajului, cât și a cantității mari de tequila pe care am băut-o.
Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă l-ai putea ignora complet. În afară de partea cu paginile. Chiar trebuie să le trimiți.
Toate cele bune,
Evie
` J
De la: TheEzraChester@ezrachester.com
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Ești o ființă absurdă, știi asta, nu?
30 decembrie, 03.20
I-am trimis lui Monts Primul Act.
Să-i zicem un cadou „belaborat" de Crăciun.
E X

Capitolul 17. Nopți albe în Sheffield

INT: DORMITORUL DIN COPILĂRIE AL LUI EVIE
LUNI, 31 DECEMBRIE, 7.34 P.M.
EVIE e îmbrăcată în halat de casă și are deja părul coafat pe jumătate cu un drot. Pereții sunt acoperiți cu afișe vechi de film – Rețeta dragostei, Domnii preferă blondele, Mesaj pentru tine, Brick Park, Cântând în ploaie, Tootsie, Nopți albe în Seattle*. Vechiul șemineu scos din uz e plin de DVD-uri.*
Mama a deschis ușa cu piciorul încălțat în papuc, având mâinile ocupate cu două pahare de cocktail de prosecco cu suc de portocale. Pe unul mi l-a dat mie. Ziggy a venit după ea, m-a adulmecat, apoi s-a trântit pe picioarele mele.
– Ajun de An Nou fericit, drăguțo!
Am ciocnit.
– Ați terminat cu organizarea petrecerii burlăcițelor pentru Sarah?
– Aproape.
Mai trebuia să confirm rezervarea vilei, dar pentru asta era nevoie doar de un e-mail scurt.
– Grozav.
Mama a luat o gură din cocktailul ei.
– Atunci putem discuta despre următoarea ta întâlnire amuzantă.
Am mormăit:
– Sunt în întârziere, mamă. Taxiul trebuie să sosească în orice clipă.
Petreceam Revelionul cu prietenii mei la o cârciumă numită Fitilul, în cinstea zilelor studenției. Maria insistase să ne îmbrăcăm cu toții exact ca pe vremea când eram la universitate. Eu purtam o rochie veche, albastră cu buline albe, în stilul anilor ’50, cu un jupon uriaș. Nu-mi mai coafasem părul de secole, dar pe vremea aia îl aranjam perfect, ca pe cel al fetelor zurlii din afișele publicitare ale anilor ’50.
– Poate că te ajut eu cu planul de bătaie.
Înainte să pot protesta, mama a luat drotul și a început să-mi separe părul de la ceafă în șuvițe, ca pe vremuri. Mi-a surprins privirea în oglindă și a zâmbit.
Când am fost adusă acasă înainte de Crăciun de către BIA însuși, care era blestemul vieții profesionale a fiicei ei, mama îmi ceruse, nerăbdătoare, fiecare mic detaliu al înțelegerii pe care o făcusem cu el și al întâlnirilor amuzante. Orice mamă normală s-ar fi concentrat asupra faptului că unica ei fiică încerca, dintr-un motiv tare îndoielnic, să cunoască un bărbat. Mama spusese doar atât:
– Nu-mi pasă ce fel de bărbat ai să cunoști, drăguțo, numai să aibă ochi blânzi.
Pe urmă mă întrebase când aveam să mă mai duc la clubul de carte erotică. Când îi explicasem că fusesem acolo doar pentru o întâlnire amuzantă, ea spusese:

– Evie, drăguța mea, mi-am făcut unii dintre cei mai buni prieteni din viața mea după ce s-a prăpădit bietul taică-tău. Și mi i-am făcut la cluburile de lectură. Le plăcea și lor un pic de limbaj obscen. Tuturor oamenilor le place.
În timp ce ea încerca să-mi mai îndrepte puțin părul foarte creț, ecranul telefonului meu s-a luminat și mi-a livrat propriile-i obscenități.
NUMĂR NECUNOSCUT: Hei, ți-am găsit nmr de tel într-un John Grisham, mi-ar plăcea să T cunosc mai bine. Vrei să fii lipeala mea de sărbători?
Toată săptămâna primisem aproape zilnic mesaje de la străini care îmi găsiseră cărțile de vizită. Se părea că de Crăciun toți oamenii erau extrem de excitați. Ceea ce cred că explica pre bine filmul *Pur și simplu dragoste*.
Am șters mesajul înainte ca mama să-l poată citi și să-mi spună să-i dau o șansă tipului. Noi două aveam abordări complet diferite ale vieții. Ea încerca mereu lucruri noi și evita rutina cât putea de mult. Eu, pe de altă parte, îmi prețuiam siguranța și sănătatea mentală. Sau cel puțin așa făcusem cândva. Imediat ce se încheiau cele trei luni, viața mea putea reveni la normal. Numai Netflix și letargie. *Ești sigură că asta vrei?* a întrebat o voce firavă din sinea mea.
– Trebuia să fie *Meet-Cute*-Vacanța-Romantică, i-am spus eu, încercând să nu dau prea mare importanță acestui gând.
– Oooo.
– Dar nu-mi pot permite să plec.
– Ooof.
Chiar sperasem că închiriez o căsuță frumoasă undeva. O vacanță și posibilitatea să cunosc pe cineva – două muște dintr-o lovitură. Însă îmi folosisem toate economiile pentru petrecerea lui Sarah.
– Dar dacă te-ai duce în Yorkshire, undeva la țară? mi-a sugerat mama.
– Bugetul meu ar putea cu greu acoperi cazarea într-un cort, iar ăsta nu prea e cadrul ideal pentru o comedie romantică.
– Știai că în filmul *Vacanța* căsuța aceea era, de fapt, un platou de filmare? Practic, doar carton! a spus mama.
– Ei bine, eu nu mi-aș permite nici măcar așa ceva.
Mi-a bâzâit telefonul. Fiindu-mi teamă de alte mesaje de la pacostele alea de pasionați de lectură londonezi, l-am întors cu ecranul în jos.
NUMĂR NECUNOSCUT: Bună, Evie. Am găsit una dintre cărțile tale de vizită într-o carte
Nici o mențiune despre ceea ce se aștepta să fac cu acadeaua lui festivă. Am stat puțin pe gânduri înainte să mă hotărăsc ce să răspund. Chiar aveam nevoie de o nouă întâlnire amuzantă.
Evie: Îți mulțumesc că m-ai contactat
Mi-am mușcat buzele, iar apoi am scris:
Evie: Nu te supăra că te întreb, în ce carte ai găsit numărul meu?
Ar fi fost nepoliticos să-l întreb direct dacă era sărit de pe fix. Mesajul *Număr necunoscut scrie* a început să apară intermitent pe ecran.
NUMĂR NECUNOSCUT: Peter Pan
Nu-mi aminteam să fi pus o carte de vizită în *Peter Pan* înainte s-o fi așezat la loc pe stand, dar fusesem năucă după ce o furasem din greșeală pe când eu și BIA... *Nu te mai gândi la BIA*. Îi trimisese paginile lui Monty. Doar *asta* conta. Întâlnirea de peste două zile avea să decurgă foarte bine. Iar de Revelion urma să petrec cu prietenii mei și să bem multă șampanie.
Pur și simplu nu te mai gândi la e-mailul ăla. NU te mai gândi la e-mailul ăla...
Evie: poți să-mi spui cum te cheamă?
– Cu mult timp în urmă, eu am locuit împreună cu niște prietene într-o căsuță exact ca aceea din film, și-a amintit mama pe când trăgea de o buclă îndărătnică. Absolut perfect pentru o vacanță romantică, a adăugat ea, făcându-mi cu ochiul. *Și* ieftin ca braga.
– O căsuță? am repetat, cu gândul în altă parte.
NUMĂR NECUNOSCUT: Ben

Ce? Ben? Cu siguranță că nu *acel* Ben.
Bineînțeles că nu era el. Era o coincidență, atât și nimic mai mult.
Evie: Bună, Ben. Mă bucur să te cunosc
– Cum se numea? Căsuța Caprifoi, mi-a spus mama, răspunzându-și singură la întrebare. Era exact așa cum ți-ai imagina că trebuie să arate o căsuță, dacă mă-nțelegi.
Mama mi-a luat telefonul și l-a privit pe deasupra ochelarilor, dând o căutare rapidă pe internet după acea căsuță.
– O, a făcut ea, întinzându-mi telefonul. Lui Ben îi pare rău pentru felul în care s-a purtat la serbarea fiicei lui. Ce, nu i-a plăcut costumul?
– *Poftim?!*
Am citit mesajul.
Ben: Am vrut să-ți spun cât de mult te plac și că-mi pare rău că am fost atât de mojic la serbarea fiicei mele
Mi-am ținut răsuflarea. *Era* el. Ce se întâmpla? Era *beat*? Nu că l-aș fi judecat, după ultimele mele pozne...
Evie: Ești bine, Ben?
Ben: Excelent! Când o să ne vedem din nou s-ar putea să nu recunosc că am vorbit cu tine acum. Sunt foarte misterios
– Drăguțo? m-a trezit mama din transă.
Oare Ben *mă plăcea*? Nu eram tocmai sigură de ceea ce ar fi trebuit să simt. Ușurare?
Mai degrabă nedumerire. Poate că îmi făcuse el o compilație muzicală, dar asta nu explica de ce voia, brusc, să fim prieteni.
– Costumul lui Anette a fost perfect, i-am răspuns eu mamei, încă muncindu-mi mintea ca să-l înțeleg pe Ben.
Mama a scos un sunet care însemna că o interesa subiectul, iar eu i-am aruncat o privire.
– Ben s-a referit la faptul că mi-a dat de înțeles cât se poate de clar că el nu-i genul de bărbat potrivit pentru proiectul meu *meet-cute*.
– Așa? Și atunci de ce-ți trimite mesaje?
Excelentă întrebare.
Evie: Sigur ești bine?
Ben: DA, DA, DA
– Ei bine, cert e că te-a făcut să zâmbești.
– Nu-i el, i-am spus eu mamei, continuând să zâmbesc larg.
Ben: Anette, ai accesat messengerul de pe tableta mea?
Ben: *Merde*
Mi-i și închipuiam pe amândoi acasă: Anette, șterpelind tableta și furișându-se la ea în cameră, iar Ben – citind, probabil, altceva, iar apoi văzând aplicația de pe telefonul lui activându-se.
Ben: Scuze că te-am deranjat. Nu te îngrijora, fiică-mea o să fie pedepsită cum se cuvine. Anette, timp de o săptămână nu mai ai voie să intri pe internet și să te dai drept altcineva.
Evie: Ben, eu sunt. Evie
Au trecut câteva secunde. Fie că el se lupta să smulgă tableta din mâinile lui Anette, fie că nu voia să răspundă.
Ben: Anette zice că-i pare foarte rău că a încercat cu tine faza din Nopți albe în Seattle.
Deci *asta* făcea fetița. Tatăl văduv. Copilul. Anette încă încerca să mă cupleze cu taică-său. Era tare drăguț, deși absolut și total fără sorți de izbândă.
Ben: A găsit o carte de vizită de-a ta în cartea pe care i-ai oferit-o. Am vrut să discut cu tine despre asta.
Zâmbetul mi s-a șters. M-am înroșit. Ben chiar credea că eu pusesem cumva la cale asta? După tot ce-mi spusese la serbarea lui Anette?
– Brrr! am mormăit, scriind repede un răspuns în timp ce mama îmi definitiva coafura, fredonând.

Evie: A fost un accident, Ben. Crede-mă că n-am să încerc prea curând să te atrag într-o întâlnire amuzantă cu mine
Ben: Am vrut doar să-ți mulțumesc pentru carte. A însemnat mult pentru Anette.
Merde. Afară, taxiul meu a claxonat. Mama m-a sărutat pe obraz.
– Îi spun șoferului că vii în câteva clipe, mi-a spus ea, luându-l pe Ziggy și lăsându-mă singură.
Evie: Cu drag. Mă bucur mult că i-a plăcut
Ben: Cartea a fost a ta?
La început, am ezitat. Apoi am scris:
Evie: Da
Mi-am tras rochia pe mine, încercând să-mi imaginez ce credea Ben în acel moment. Că era o prostie? Eu *iubeam* acea carte. Însemna mai mult pentru mine decât oricare alt lucru al meu, și totuși îmi păruse bine să i-o ofer lui Anette. M-am uitat la o fotografie înrămată de pe măsuța mea de toaletă. Tata ținându-mă pe după umeri, cu un zâmbet mândru pe chip. Fusese făcută la a paisprezecea mea aniversare, iar în ea țineam strâns în brațe cutia unui laptop și aveam obrajii roșii atât de fericire, cât și de jena de a fi trebuit să stau la pozat.
Ben: I-ai înveselit Crăciunul.
Am început să radiez.
Ben: Și chiar îmi pare rău că am fost atât de nepoliticos la serbarea lui Anette.
Evie: Scuze acceptate. Te-ai distrat frumos de Crăciun, Ben?
Ben: Am mâncat mult prea mult și ne-am uitat la toate filmele recomandate de tine.
Ben: A fost cel mai frumos Crăciun din ultimii ani.
Mi s-a tăiat răsuflarea. Mă emoționa gândul că, în ziua de Crăciun, ei doi stătuseră întinși pe canapea în fața televizorului, uitându-se la toate filmele mele preferate. Un nou mesaj a apărut pe când aproape că-mi pusesem paltonul pe mine. Era un link către „You Were Ment for Me", o melodie din *Cântând în ploaie*, unul dintre filmele de pe listă. Am clătinat din cap.
Evie: Bună, Anette
Ben: Ia-ți rămas-bun, Anette.
Ben: Revenim la Gil's de săptămâna viitoare!!
Evie: Ne vedem toți trei atunci
Ben: Pe curând, Evie.
Când m-am urcat în taxi, telefonul mi-a bâzâit în mână. *Era Ben din nou?* Nu, doar un mesaj de la Monty.
Monty: Aș fi putut jura că ai spus că ai totul sub control, Evelyn. Așa că unde naiba sunt paginile de la Ezra?

Capitolul 18. Revelionul lui Evie

INT: CÂRCIUMA FITILUL LA AMBELE CAPETE
LUNI, 31 DECEMBRIE, 11.45 P.M.
În barul ticsit, EVIE și MARIA stau la o masă plină de pahare goale. Un DJ mixează muzică. Lumini stroboscopice verzi se plimbă peste capetele oamenilor care dansează. EVIE ține strâns în palmă telefonul. MARIA, îmbrăcată complet în negru, cu ochii fardați cu mult negru și cu ruj aproape negru pe buze, stă cu capul în palme.
– Ai văzut? am zbierat, încercând să acopăr vacarmul muzicii.
Mă uitam pe contul de Instagram al lui BIA.
– Cât stau ăia doi la bar? a întrebat Maria cu voce obosită.
M-am uitat la imagini cu un brad de Crăciun impecabil. Munți de cadouri perfect împachetate cu hârtie ornamentală și elegante panglici translucide. BIA într-o postură yoga, stând în echilibru în cap, la bustul gol, cu mușchii încordați și lucioși.
– Sunt doar patru pahare de tequila, a mormăit Maria.
M-am oprit la o imagine ușor neclară, în care se vedea o femeie cu fața parțial acoperită de o cană albă. Valuri moi de păr blond-roșcat căzând pe umeri, șosete lungi de lână trase până la genunchi, un pulover gri de cașmir pe trupul zvelt. Monica. Imaginea avea tag-ul #iubireavieţiimele #binecuvântat #celmaifrumoscrăciundintretoate

Am băgat telefonul sub nasul Mariei.
– Dacă a avut atât de mult timp ca să posteze zilnic, putea măcar să scrie o pagină – o *amărâtă* de păginuță – din scenariu. În schimb, el duce o viață *hashtag* binecuvântată, în vreme ce eu primesc mesaje de la perverși. Știi, nici măcar nu-i vorba despre faptul că n-a scris nimic.
– Ci că te-a mințit, a intonat Maria, înfigându-și unghiile negre în obraji în timp ce-și freca fața, epuizată.
– Exact! am spus eu, ridicându-mi paharul înainte să-mi amintesc că era gol.
– Nu-l lăsa să-ți strice distracția din seara asta.
Era o notă de avertisment în vocea prietenei mele.
– Cum să mă distrez când el se relaxează în Yorkshire făcând yoga cu *hashtag* picioare-de-gazelă?
– Doamne, *Evie*, a spus Maria exasperată.
M-am uitat la ea.
– S-a-ntâmplat ceva? am întrebat-o.
– Tot despre mișelul ăla vorbește? a întrebat Jeremy, apărând cu o tavă în mâini.
Cu înălțimea lui, o domina pe Sarah, care își încolăcise brațele în jurul taliei lui. Sclipiciul roz și galben întins pe pleoapele ei la începutul serii îi migrase acum către părul blond și des.
– Eroii mei, a spus Maria, întinzând mâinile către ei. Acum e rândul vostru să stați cu ea.
– Nu, să nu faci asta.
Sarah ne-a dat fiecăruia câte un păhărel cu tequila și o felioară de lămâie verde, punând sarea în mijlocul mesei.
– Nu sunt chiar atât de rea, nu?
– Evie, mai e puțin până la miezul nopții. Suntem împreună. Tu ești ești îmbrăcată ca în comediile de situație din anii ’50. Maria zici că e Wednesday din *Familia Addams*. Sarah e îmbrăcată în zână – tu chiar ai purtat așa ceva?
– Măcar eu nu m-am îmbrăcat în supraelastic! a spus Sarah, trăgându-se de aripioare. Trupul subțirel al lui Jeremy era îmbrăcat într-un body-neon din cap până-n picioare, de parcă posesorul lui ar fi fost un ciclist care nimerise într-un club.
– A fost o fază. Haideți să ne *bucurăm* de moment, a insistat el.
DJ-ul a dat muzica mai încet și a început numărătoarea inversă. *Zece*.
S-a stârnit un vacarm atunci când toată lumea s-a pus să numere împreună cu el.
– Chiar li s-a făcut tuturor lehamite de mine? am întrebat eu, uitându-mă la prietenii mei.
– Nu *de tine*, mi-a spus Maria, luându-mă de braț. Dar eu sunt *hashtag* gata cu analizarea ultimelor postări de pe Instagram ale lui BIA.
Prietenii mei erau pregătiți, cu paharele în mână. În clipa aceea parcă eram cei din urmă cu zece ani.
Nouă.
Jeremy avea dreptate. Iroseam timp prețios.
Opt.
– Lingeți sarea, a ordonat Jeremy.
Ne-am conformat cu toții, ne-am deschis palmele și am pus în mijloc sare.
Șapte.
– Să rămânem mereu tineri-tinerei! ne-a urat Jeremy, ridicându-și paharul de tărie.
Șase.
– Pentru cei mai buni prieteni, care îmi pregătesc o petrecere a burlăcițelor perfectă, *și* pentru că-mi organizez singură-singurică nunta anului.
Sarah a făcut o pauză.
– Și pentru că voi deveni mămică vitregă.
Cinci.
– Pentru...

M-am gândit la ce anume îmi doream cu adevărat. Jeremy mi-a făcut semn din mână să mă grăbesc.
– Să-l fac pe BIA să scrie afurisitul ăla de scenariu.
Patru.
– Pentru ca Evie să se îndrăgostească, a spus Maria, ridicându-și și ea paharul. Exact ca în filme.
– Trei. Doi. Unu! a terminat Jeremy înainte ca eu să pot protesta.
Am dat cu toții tequila pe gât.
– An Nou fericit! am spus, întrebându-mă ce avea să aducă el.

¶

– Hei, hei tu, știi ce ești?
Eram într-o cabină de toaletă, așezată pe capacul închis, cu poalele rochiei mototolite în jurul meu, cu pulpele lipite de plasticul rece. Dădusem pe gât cam multe pahare de tequila, prietenii mei întrecându-se să mă încredințeze că era o idee bună.
– Știi cât e ceasul? m-a întrebat BIA cu glas somnoros.
– Sunt sigură că e trecut de miezul nopții, i-am răspuns.
El n-avea de gând să schimbe subiectul așa de ușor.
– Iar tu ești un BI... bădăran.
M-am oprit la țanc.
– Ești... mangă, nu-i așa?
S-a înviorat.
– Cât de mangă?
– Destul de mangă! am urlat eu.
În cabina de alături cineva a tras apa.
– Ești într-o toaletă?
– Nu.
S-a auzit uscătorul de mâini.
– Pe bune, Roșco, mi-a spus BIA, iar vocea i-a devenit înăbușită. *Nu e nimic, doar Eddy, știi cum e el. Vin imediat, iubire*.
S-a auzit o ușă închizându-se.
– M-ai sunat doar ca să-mi spui că sunt un bădăran? m-a întrebat el. Vin mâine să-l iau pe Ziggy. N-ar fi putut aștepta?
– Nu! Uitasem de Ziggy. Te-am sunat și pentru că n-ai trimis paginile... Mi-am apropiat mai mult gura de receptor. AȘA CUM AI PROMIS! M-ai mințit.
– Dacă nu mai scăpam de tine... Ce altceva puteam să fac?
– Să trimiți paginile!
– Nu lucrează nimeni de Crăciun.
Am auzit niște fete chicotind și am coborât glasul.
– Ba eu lucrez!
El a oftat.
– Dacă te face să te simți mai bine, află că am avut o vacanță de doi bani.
– Mincinosule.
Dar trebuia să recunosc că necazurile lui mă făceau să mă simt mai bine. Puțin mai bine.
BIA nu mi-a răspuns imediat. S-a auzit un hârșâit, ca și cum și-ar fi trecut mâna prin barba nerasă.
– Tu crezi că ești singura care mă înnebunește cu scrisul?
Am strâmbat din nas.
– Monty?
– Și el.
Nimic din toate astea nu conta.

– Am început să scriu din nou, *cum se cuvine*, pentru tine, iar *tu* ai promis să te apuci de scenariu, am insistat eu. Așa că unde e problema?
A scos un sunet gâtuit din adâncul gâtului.
– Tu ar trebui să te preocupi să-ți găsești pe unul care să se îndrăgostească de tine, nu să mă hărțuiești pe mine.
– De ce e toată lumea atât de preocupată de asta?
M-am prins de vasul de toaletă. Mă simțeam ca un copil într-o piscină cu valuri, doar că în loc de apă era tequila.
– Nu asta e toată șmecheria? mi-a amintit BIA.
Eu am sughițat trist, iar el a continuat:
– Uite, ultimele rapoarte despre întâlnirile tale au fost cele mai bune. Știam eu că în tine zace o scriitoare talentată. Asta vrei să auzi?
– Ceea ce *vreau eu să aud* e că nu m-ai tras pe sfoară în tot timpul ăsta. Pentru că... Mi-am lipit capul de peretele plin de grafitti al cabinei, istovită de această luptă. Pentru că eu o să-mi pierd slujba dacă tu nu scrii.
Pauză.
– Adevărat?
– Da, am spus eu, mai mult decât sigură că n-ar fi trebuit să-i spun asta. Surpriză! Domnul Buricul Pământului descoperă că e exact atât de important pe cât se crede. Fără tine, agenția a pus-o. E timpul să aduci niște bani în casă. Întâlnirea lui Monty cu producătorii de pe...
Am făcut ochii mici.
– De pe doi, m-a completat el.
– Trimite-i niște pagini până atunci.
– De Revelion, Roșcovano, când ar trebui să...
– Ajunge!
M-am ridicat cu greu în picioare, nedorind să mai aud vreo scuză. El îmi *promisese*. Dacă eu scriam mai mult, scria și el. Singurul motiv pentru care făceam tot circul ăla cu întâlnirile amuzante era ca să-l determin pe el să scrie. Altfel, ce rost mai avea să continui să mă umilesc? Deodată, totul mi s-a părut limpede ca lumina zilei. Eu puneam la cale toate acele întâlniri doar ca să-l fac să scrie. El nu scria. Ergo: adio, întâlniri. *Genială logică, Evie*! M-am felicitat, încercând să ignor sentimentul că îmi scăpa ceva vital.
– Adio, *meet-cute*! am declarat eu tare, și m-am simțit *bine*. Vorbesc serios.
– Vorbește serios beția din tine, mi-a tăiat-o el.
– Amândouă, l-am asigurat eu. Dacă nu te apuci de scris, ce rost are? Nu scrii, s-a zis cu întâlnirile amuzante.
– Noi doi încă avem o înțelegere, Roșcovano.
Avea vocea un pic iritată.
– Nici măcar nu te apropii de câștigarea bătăliei. Și cum rămâne cu slujba ta?
Aha. Asta era.
– Care slujbă? am întrebat eu, făcând puțin pe viteaza. Nu scrii, s-a zis cu întâlnirile amuzante.
Panica îmi vibra, ametită, în piept, căci era și ea beată. *Mergea foarte bine, nu-i așa?* Îi dădeam o lecție lui BIA, arătându-i că nu se mai putea juca așa cu mine.
– Ce-o să spună producătorii dacă află că m-ai făcut să semnez printr-o înșelătorie?
– Dacă nu trimiți scenariul, le poți spune tot, nu-mi pasă. Inclusiv faptul că scenaristul lor e un *BIA* enervant, egoist, egocentrist, care nu respectă contractele.
Și cu asta – am închis, tremurând de la adrenalină. O făcusem. În sfârșit îi spusesem lui BIA exact ce părere aveam despre el. Și, cu certitudine, mă simțeam bine c-o făcusem.
– Evie?
Era Jeremy.
– Trebuie să plecăm! Maria a început să cânte și știm cu toții ce înseamnă asta.
Am deschis ușa, tremurând încă. Prietenii mei stăteau în fața lavoarelor, sprijinindu-se unul pe altul. Rânjeau confuz, zgâindu-se la mine.

– *O-maca, doi-maca, trei macarena.*
– Nu cred că astea sunt cuvintele, draga mea.
Maria s-a oprit din cântat și m-a întrebat:
– Șcumbo, ești bine?
Triumful se stingea ca o flacără care moare încetul cu încetul, până când nu mai arde deloc.
M-am prins de cadrul ușii.
– Cred... Cred că tocmai am rămas fără slujbă.

¶

M-am ridicat, brusc, în fund.
– *La naiba! La naiba! La naiba! La naiba!*
Am scotocit prin pat după telefon ca să verific – poate că fusese totuși un vis –, însă am găsit dovada în arhiva apelurilor. Îl sunasem pe BIA de zece ori – *zece* – înainte să-mi răspundă, în cele din urmă, la trei și ceva dimineața. Am început să-mi amintesc, fragmentat, conversația. Îl sunasem pe BIA. Îi spusesem că aveam să-mi pierd slujba dacă el nu se apuca de scris. Aproape că-i spusesem să fie sigur că așa era.
Aveam o tonă de mesaje necitite. Unele erau de la prietenii mei. Restul, de la Monty.
Monty: Ai spus că-l faci să trimită paginile alea la timp, Evelyn. Unde sunt?
Monty: N-ar fi trebuit să te las să preiei această responsabilitate. Dacă nu avem ceva până mâine, totul s-a terminat.
M-am aruncat cu fața în cearșafuri. Apoi mi-am ridicat capul, amintindu-mi. BIA venea azi să-l ia pe Ziggy. *Trebuia să dau ochii cu el.*
Nu. Era un lucru bun. Oarecum. Puteam să-i vorbesc, poate chiar să repar toată nenorocirea asta.
S-a auzit soneria.
– Evie, ți-a venit prietenul! mi-a strigat mama.
– *La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!*
Mi-am tras pe mine niște blugi și un pulover și am coborât în grabă, cu stomacul strâns.
Mama aștepta la ușă, împreună cu Ziggy. Am îmbrățișat câinele uriaș, îngropându-mi fața în blana lui.
– O să-mi fie dor de el.
– Și mie, a spus mama.
– Promite c-ai să fii cuminte, i-am spus eu mamei, ridicându-mă în picioare.
– De ce aș fi altfel?
Aveam o senzație ciudată în stomac, compusă dintr-o parte mahmureală și două părți teamă.
Mama a rămas, curioasă, lângă mine. Am numărat până la trei înainte să descui.
Nu era BIA.
La ușă era Monica Reed, într-o vestă de blană pusă peste o geacă purpurie, înaltă și impunătoare, ca un membru al familiei regale rătăcit pe acolo. Purta ochelari de soare, probabil pentru cazul în care s-ar fi așteptat ca, în prima zi a anului, în Crosspool, cineva s-o observe pe actrița premiată cu Oscar.
– Vai de mine, a spus mama, aplecându-se în față. Ce onoare!
O, nu. Doar nu făcea asta, sau...? Ba da. Mary Summers făcea o reverență. M-am întors către Monica și am zâmbit.
– Am venit pentru câine, a spus Monica, întinzând mâna.
Eu i-am predat lesa lui Ziggy înainte ca mama să încerce cumva să-i pupe mâna.
Ea a făcut o grimasă.
– Ce-i asta?
Mama se dusese înapoi în casă și venea acum la noi clătinându-se sub povara unei uriașe genți negre. Eu m-am grăbit să i-o iau din mână.
– Sunt toate lucrurile lui. Am pus și un pachețel. Niște cârnăciori, i-a spus mama prompt, scoțând punguța transparentă de plastic.

Monica s-a strâmbat.
– Eu sunt vegană.
– Cârnăciorii-s pentru câine, i-a răspuns mama, încurcată.
– E dublu față de cât era înainte de Crăciun. Ezzie o să fie furios.
Fiindcă avea ochelarii ăia de soare la ochi – nu mi-am putut da seama exact, dar mi s-a părut că ideea o încânta la culme.
– Să-ți dau o mână de ajutor, i-am spus Monicăi, punându-mi geanta pe umăr.
– Minunat.
Mi-a înapoiat lesa lui Ziggy și s-a răsucit pe călcâiele botinelor.
– Mi-a părut bine de cunoștință, scumpo, a strigat mama în urma ei.
M-am luat după Monica, încă sperând c-aș fi putut schimba o vorbă, două cu Ezra.
Un Land Rover alb strălucitor era parcat lângă trotuar.
– Unde-i Ezra? am întrebat eu, cu o crampă neplăcută în stomac, care nu avea nici o legătură cu mahmureala.
– Ezzie mi-a luat-o înainte, a plecat deja la Londra, a spus Monica.
Ezzie *ce*? Ea a deschis portiera dinspre locul pasagerului. Eu l-am mai mângâiat o ultimă dată pe Ziggy înainte să se urce în mașină, în spațiul pentru picioare.
– Nu ești tu asistenta? m-a întrebat Monica.
Am văzut-o dându-i câinelui un cârnăcior.
– N-ar trebui să știi?
– Ce să știu? am întrebat.
– Ezzie a vrut să se vadă cu Monty înaintea întâlnirii pe care o s-o aibă mâine cu producătorii.
Cu siguranță că Monty mi-ar fi spus dacă ar fi trebuit să aranjez o întâlnire pentru ziua aceea, nu? Mi-am scos telefonul din buzunar.
Era un mesaj nou de la el, trimis cu doar câteva minute în urmă. Spunea scurt: *Cod Roșu*.
Nu erau multe lucruri care l-ar fi făcut pe BIA să-și programeze o întâlnire din proprie inițiativă.
Unu. O asistentă îi spusese că, dacă n-avea să scrie ceva, era liber să-i spună lui Monty că nu dorise să semneze acea anexă.
Doi. Conversația noastră de noaptea trecută îl convinsese să scrie ceva, până la urmă.
Trei. *O, Doamne. BIA avea să-i povestească totul lui Monty.*
Lumea înconjurătoare a devenit neclară. Câmpul vizual mi s-a îngustat, cam în felul în care se stingeau odinioară televizoarele. În cazul în care Monty afla că scenariul – și existența agenției – depindeau de viața mea amoroasă, puteam să uit de promovare. Aș fi fost norocoasă dacă, după aceea, aveam să mai lucrez vreodată într-o agenție.
– Ești bine? m-a întrebat Monica, oarecum în silă.
Peisajul a devenit din nou clar. Ea se urca în mașină.
Ce spusese BIA seara trecută? *Tu crezi că ești singura care mă înnebunește cu scrisul?* Poate că Monica voia la fel de mult ca și mine ca BIA să termine scenariul.
– Sper că scenariul lui Ezra nu v-a afectat prea mult Crăciunul, am spus eu deodată, sperând ca ea să-mi spună *ceva*.
Monica și-a coborât ochelarii pe nas, lăsând la vedere doi ochi verzi ca niște nestemate antice.
– Ezra scrie? m-a întrebat ea.
– Scenariul.
Cuvintele mi-au rămas în gât, panica făcându-mi inima să bată ca nebuna.
– Pentru Casa de Producție Intrepid.
– Tu habar n-ai, nu-i așa?
Era o undă de milă în vocea ei. Și-a pus ochelarii la loc.
– Bun, a spus, ca pentru ea. Ajunge.
Portiera s-a trântit înainte ca eu să pot răspunde.
Ei bine, asta n-a avut darul să mă liniștească deloc.

Capitolul 19. Gagica

EXT: CARTIERUL CHINEZESC, LONDRA
MARȚI, 1 IANUARIE, 7.30 P.M.
EVIE își târâie după ea valiza pe pavajul străzii, trecând pe lângă restaurante închise. Mănușile îi atârnă din mâneci. Are ochii lipiți de ecranul telefonului. Abia reușește să nu se izbească de cineva.
Am dat colțul în mare viteză, alunecând ușor pe polei. În regulă, Evie, poate c-ar fi timpul să te calmezi. BIA nu răspunsese la nici unul dintre mesajele pe care i le trimisesem din tren mai devreme. Singurul mesaj pe care-l primisem fusese un nou Cod Roșu de la Monty, în care-mi spunea că trebuia să mă duc direct la birou.
Existau nenumărate scenarii care să explice de ce Monty ar fi vrut să mă vadă la ora aia. Toate se încheiau cu intenția lui Monty de a mă concedia.
Mi s-a luminat din nou ecranul telefonului.
Era BIA. *Of, aleluia.*
BIA: Unde arde, Roșco?
Roșco: Nu mi-ai primit mesajele?
BIA: Pe toate 300, da
Roșco: Atunci știi că înțelegerea noastră n-a picat
BIA: Nu asta mi-ai spus aseară
La naiba. Mi-am mișcat cheia în yală, dar ușa nu s-a descuiat. Monty o blocase pe dinăuntru. *Ce se întâmpla?*
Evelyn: Bună Monty, am ajuns, dar nu pot intra
Evelyn: E foarte frig afară! Mai ești aici?
Evelyn: Alo?
Monty: VREAU SĂ CUMPERI CEVA DE LA SUPERMARKET.
Evelyn: Nu voiai să stăm de vorbă mai întâi? Ai spus Cod Roșu.
Monty: CLOR. ȘI UN DETERGENT PENTRU MOCHETE.
Monty: ȘI NIȘTE PROSOAPE DE HÂRTIE. ȘI MĂNUȘI.
Monty: ȘI NIȘTE DEODORANT PENTRU ÎNCĂPERI.
Urma să mă concedieze. Sau și mai rău.
Evie: Dragilor, cred că șeful meu o să mă ucidă
Maria: Ești la birou?!
Evie: La supermarket, cumpăr pentru Monty ceva ce va folosi ca să spele urmele după ce mă omoară. Casiera se uită cam ciudat la mine
Jeremy: Cere-i o prelată
Evie: BIA a avut azi o întâlnire cu Monty. Cred că i-a spus despre înțelegerea noastră. Simt că-mi explodează inima
Maria: Încearcă să te liniștești. S-ar putea să nu fie absolut nimic
Evie: OK. Acum am ajuns din nou la birou. Urați-mi baftă
Sarah: Ați putea aprecia, măcar pentru o secundă, faptul că EU MĂ MĂRIT ANUL ĂSTA
Jeremy: Evie, dă-ne un semn de viață imediat ce termini
De data asta, Monty deblocase yala. Am deschis ușa masivă de la intrare și am strigat, precaută:
– Alo?
N-am primit nici un răspuns.
Mi-am lăsat valiza în hol și am urcat încet scările, cărând punga plină cu soluții de curățat și pășind ușurel pe mocheta tocită, de culoare cafenie. De obicei scârțâitul scării vechi îmi dădea un sentiment de confort și de intimitate, însă în seara asta mă umplea de groază.
Scââârț! O să fii concediată. Scââârț! Monty așteaptă sus și e furios pentru că BIA n-a scris nimic, și e numai vina ta. Scââârț! Îi duci chestiile cu care o să șteargă orice urmă și n-o să ți se găsească niciodată cadavrul.
Pe holul principal era întuneric. Singura rază de lumină venea din biroul lui Monty, care avea un geam ce dădea spre coridorul în care se afla masa mea de lucru. Dar jaluzelele erau coborâte.

Simțeam un miros care nu fusese acolo înainte de Crăciun. Unul care mi-a ajuns până în gâtlej și mi-a înțepat nările. Cu fiecare pas cu care mă apropiam de biroul lui Monty, mirosul devenea mai puternic.
– Monty?
Bietul meu stomac mahmur abia mai rezista.
Mi-am ținut răsuflarea și am deschis ușa.
Monty ședea pe podea, cu mâinile încleștate, holbându-se la o pungă de pui cu sos picant de la Nando's răsturnată cu gura în jos între picioarele-i rășchirate. Pe masa lui erau două sticle de șampanie deschise. Una avea ruj roșu pe margine.
El a ridicat către mine o pereche de ochi împăienjeniți.
– EVELYN, SLAVĂ DOMNULUI. CRED CĂ AM DAT UN PIC DE BELEA.
Ei bine, asta explica mesajul. Monty folosea mereu majusculele când era beat.
– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, încercând pe cât puteam să nu respir pe nas.
– GAGICA MEA.
M-a văzut tresărind și și-a coborât vocea până la șoaptă.
– *Gagica mea*. Am vrut să... „mă laud" cu biroul, dar s-a dovedit că ea – *hâc!* – avea alte idei în cap.
În afară de rujul de pe sticlă, nu prea mai era altă urmă de gagică pe acolo.
– De ce m-ai chemat? l-am întrebat eu.
El s-a ridicat deodată, împleticindu-se pe picioare.
– M-am văzut cu Ezra. Mi-a transmis noutățile.
– Noutăți?
– Pe urmă ne-am dus la Nando's ca să ne luăm niște pui.
– Tu și Ezra? l-am întrebat, uluită.
– Eu și *gagica* mea.
– Și ce s-a întâmplat înainte de asta, Monty?
– Păi, ne înțelegeam destul de bine. Ea mă tot verifica să vadă dacă mă excitam.
Am strâns din pleoape auzind asta.
– Era aici ca să sărbătorim împreună minunatele vești.
Ia stai așa!
– Ce minunate vești? l-am întrebat, abia îndrăznind să sper.
– Tu nu asculți ce-ți spun? Ezra a scris primul act. Iar paginile...
Monty a ridicat vocea și a întins un braț, de parcă s-ar fi adresat unei mulțimi.
– Paginile sunt NEMAIPOMENITE. S-a autodepășit.
Pentru o clipă, n-am putut reacționa. Era *adevărat*? M-am ghemuit pe mochetă, lăsându-l pe Monty în picioare.
– Eu nu m-aș așeza acolo.
– Dar... Codul Roșu.
– E FOARTE greu să găsești un restaurant decent deschis pe 1 ianuarie.
Asta era? Asta era urgența pentru care mă frământasem toată ziua?
Partea bună consta în faptul că nu-mi pierdusem slujba. BIA scria. Înțelegerea noastră funcționa.
– Pot să citesc paginile?
Expresia lui Monty a făcut câteva acrobații înainte să se fixeze la o încruntare. Mi-a fluturat degetul arătător pe dinaintea ochilor.
– Trebuie să ai *răbdare*. A spus că era într-un... într-un punct delicat. Are să ne arate doar după ce termină.
Oare Monty o să mă considere vreodată mai mult decât asistenta lui?
– În clipa asta, tu ai o misiune foarte importantă.
– Știu, să am grijă să termine scenariul, am spus.
Monty s-a încruntat.
– Stai așa, dacă totul e în regulă – de ce mi-ai trimis al doilea Cod Roșu?

– Asta am tot încercat să-ți spun, a pufnit Monty.
S-a aplecat deasupra pungii de la Nando's, cu mâinile în șolduri.
– *Gagica* mea.
Brusc, m-am îngrozit la gândul de a afla ce era sub punga aia.
– Dacă te întreabă CINEVA vreodată „Pot să te pipăi?", spune *nu*, m-a sfătuit Monty, cu gravitate. Bineînțeles că *eu* am spus: de ce nu? Atunci am început să...
Monty a prins să-și frământe degetele. Eu m-am albit. NU ȚI-L IMAGINA PE MONTY GOL.
– Și, când credeam că aveam să facem sex, ea m-a îmbrâncit și eu...
Monty s-a aplecat și, imitând un chelner care ar fi ridicat un capac ca să arate o mâncare caldă, a săltat punga.
– Am făcut-o lată.
În puful alb al mochetei era un mare rahat.
– Ciudată mai e și lumea asta, nu? a spus Monty. Știi, a adăugat, prudent, poate că totuși ea n-a spus „să te pipăi".
Punga cu soluții de curățenie m-a ajutat să ghicesc la ce anume se gândise el după acea pățanie. *Crede că eu doar la asta mă pricep?* Mă întrebasem mereu cât puteam să îndur atunci când venea vorba să fac exact ce-mi cerea Monty. Uitându-mă la mochetă, mi-am zis: *Asta a pus capac*.
– Tu, a spus Monty, repezit.
S-a clătinat, iar eu m-am ridicat să-l sprijin.
– Tu ești atât de bună. Nu spun niciodată asta, așa-i?
Ce făcea acum... mă lăuda? *Acum*? A ridicat vocea foarte mult:
– Dddde ce n-o spun niciodată? Ești atât de bună să cureți toate rahaturile pe care le fac.
A dat din cap, închizând ochii și sprijinindu-se de mine, iar eu l-am îndreptat opintindu-mă.
– E bine de știut, a zis Monty, adormit, că mă pot baza mereu pe tine. E nostim că... n-am avut pe cine altcineva să sun.
Of, Monty. M-am uitat la capul lui căzut în piept, la burta pe care n-o avusese în urmă cu câțiva ani, la firele albe din păr, și am știut că urma să fac ceea ce făceam mereu.
Urma, literalmente, să curăț rahatul lui Monty.
– Haide, i-am spus. Te duc acasă.
Maria: Hei, frumoaso, e totul bine?
Evie: Da, totul e în regulă. Slujba mea e în siguranță, deocamdată. BIA scrie, iar Monty a sărbătorit un pic prea entuziast, asta-i tot
Sarah: Deci nu ești moartă?
Evie: Doamne, nu, scuze! Nu sunt victime – asta, dacă nu pun la socoteală mocheta. Întrebare scurtă: știți cum se cheamă persoanele care fetișizează fecalele? Coprofili. Jane a fost amabilă și m-a lămurit
Maria: OK. Mai întâi de toate, L-AI CONVINS PE BIA SĂ SCRIE! Sper că ești mândră de tine, dragă. În al doilea rând, știu că n-o să-ți placă să auzi asta, dar lucrezi pentru niște rahați de oameni

Capitolul 20. Oriunde, sau la Shrewksbury

INT: CAFENEAUA GIL'S
DUMINICĂ, 6 IANUARIE, 10 A.M.
EVIE se află la masa ei obișnuită, cu laptopul deschis și cu o mulțime de hârtii întinse în jurul ei – prezentarea PowerPoint a petrecerii burlăcițelor pentru Sarah. Alege pagini și le verifică, în timp ce trimite mesaje de pe telefon.
Jeremy: A confirmat Linda participarea?
Sarah: Jeremy, îți spun pentru ultima oară că nu oricine lucrează în domeniul resurselor umane se numește Linda
Evie: Beth vine, nu-ți face griji!

Sarah: Bine. E cea mai mare rivală a mea de la birou, și e încă nemăritată. O ador, dar dacă nu-și petrece tot sfârșitul de săptămână bolnavă de invidie, ce rost mai are? Și nu eram îngrijorată! Știu că ați făcut tot ce-ați putut pentru ca petrecerea mea să fie absolut perfectă
Jeremy: Cred că vorbesc în numele tuturor atunci când spun cu câtă nerăbdare așteptăm weekendul ăsta
Totul era aranjat – grație, în cea mai mare măsură, lui Jeremy și Mariei. Îmi făcusem planuri să le fac cinste generos, în semn de mulțumire, pe tot parcursul sfârșitului de săptămână. Speram ca restaurantul cu stele Michelin să aibă și un vin al casei mai ieftin. Singurul lucru pe care îl aveam eu de făcut era să mă asigur că nu
trebuia să muncesc pe parcursul evenimentului. Ceea ce presupunea să nu organizez vreo întâlnire amuzantă săptămâna asta.
Din păcate, BIA nu acceptase „Sunt ocupată" drept scuză plauzibilă ca să sar peste întâlnirea amuzantă a săptămânii. Pentru că, în sfârșit, scrisese ceva, îi făcea o plăcere enormă să-mi tot aducă aminte că acum eu eram cea care-l ținea în loc. *Nu te duci la întâlniri – nu scriu*, îmi spusese el, făcând aluzie la declarațiile mele de la beție. Îmi tot ceruse următoarea relatare de când se întâlnise cu producătorii, cu o săptămână în urmă. Întâlnire la care eu nu fusesem invitată pentru că nu eram considerată destul de „avansată pe scara ierarhică. („Data viitoare, îmi spusese Monty, făcându-mi cu ochiul). Din fericire, fusesem pusă la curent în direct.
BIA: Dacă vrei să știi, Monty se laudă că numai datorită lui i-am trimis eu paginile alea. Vei fi ușurată să afli că nu-l corectez
BIA: Roșco? Tot mai ești supărată pe mine? Ți-aș fi spus că scrisesem, dar a fost mai amuzant așa
BIA: Ești sigură că nu vrei ca Monts să afle despre înțelegerea noastră înainte ca lucrurile să devină de-a dreptul jenante pentru el?
Roșco: Să nu îndrăznești!
BIA: Ai apărut. Unde e următoarea mea *meet-cute*? Producătorii vor Actul Doi înainte de sfârșitul lunii. Ce să le spun, Roșco?
Mi-am spus că nu mă deranja ca Monty să-și însușească succesul meu. Poate că totuși credea că făceam o treabă bună. Atât de bună, de fapt, încât se lăuda că era a lui. Dispoziția i se ameliorase enorm de când BIA îi trimisese ceva. BIA nu doar că scria cu foarte puțin efort din partea lui, însă Monty mai și descoperise scenariul unui tânăr talent genial, Alessandro Russo, într-un maldăr de hârtii fără valoare. Sau, ca să dau denumirea corectă, pe masa lui de lucru. Pe care eu pusesem scenariul acelui tânăr, alături de restul sugestiilor mele. *Asta n-o să se mai repete după ce vei fi promovată.* Mai trebuia doar să am un pic de răbdare.
Le-am trimis Mariei și lui Jeremy un mesaj scurt.
Evie: Vă mulțumesc mult că ați organizat totul
Maria: Tu ai obținut conacul Shrewksbury la un preț de nimic, totul e iertat
Jeremy: Vinul ajută, de asemenea, la iertare
Am accesat pagina conacului ca să mă mai uit încă o dată la camere. În ciuda prețului, abia așteptam să-mi petrec sfârșitul de săptămână în lux, cu prietenii mei. Și cu Linda. *Beth*.
Fir-ar, Jeremy.
Poate că nu ajutasem eu cu planificarea așa cum ar fi trebuit, dar măcar negociasem o reducere de 33% atunci când făcusem rezervarea...
Atunci când făcusem rezervarea.
Inima a început să-mi bubuie în piept. Am deschis, disperată, lista de mesaje de pe e-mail și am început să caut. *Te rog mult, mult, mult, mult de tot.* Aha! Găsisem e-mailul de la administratoare, în care aceasta mă întreba dacă, la sosire, am fi preferat șampanie în loc de prosecco. Știam că *răspunsesem*. Sau nu?
M-a cuprins groaza.
Am început să mișc lent cursorul pe fișierul cu ciorne și am dat clic.
Dragă Marjorie,

Îți scriu ca să confirm rezervarea noastră și să-ți trimit dovada de plată. Și da, rămânem la prosecco. În cazul în care mai ții minte, am întrebat dacă am putea să punem pe listă cocktailul preferat al miresei, Pornstar Martini, dar se pare că n-ai fost prea încântată de idee...
O, nu. O, nu, o, nu, o, nu, o, nu.
Trebuia să rămân calmă. Existau toate șansele ca rezervarea să nu fi fost anulată. Am ieșit ca din pușcă afară ca să sun la conac, strecurându-mă printre Ben și Anette, care tocmai intrau. Anette adusese cu ea o prietenă, o fetiță care purta o căciulă de lână cu clapete pentru urechi.
– Ea e prietena noastră, Evie, am auzit-o pe Anette spunându-i fetiței în timp ce mă strecuram în grabă pe lângă ele. O fi bine Evie? l-a întrebat apoi pe tatăl ei.
N-am auzit răspunsul lui, dar nu mi-a luat mult să aflu propriul meu răspuns la acea întrebare. Cu siguranță că nu eram bine.

¶

M-am așezat înapoi la laptop, holbându-mă, fără să văd nimic, la pagina de internet a conacului Shrewksbury, cu opulența lui intangibilă. Administratoarea mă informase că altcineva rezervase apartamentul nostru – și plătiseră integral, ținuse ea să sublinieze. Nu mai era nimic disponibil.
Ce făcusem?
Ben și-a ridicat privirea din cartea lui. Și-a înălțat sprâncenele negre, întrebându-mă pe mutește dacă eram bine. Am încuviințat din cap, știind că, probabil, arătam ca și când mi-ar fi fost rău. Văzându-mă, Anette a tras-o pe prietena ei de puloverul tricotat de mână. În ciuda stării mele, m-am bucurat deodată că erau amândouă acolo.
– La mulți ani, Evie! Ea e Bea. Tocmai s-a înscris în clubul de teatru, împreună cu mine. Bea, ea e prietena noastră, Evie.
Mi-am zugrăvit un zâmbet larg pe față.
– Bună, Bea, încântată să te cunosc.
– *Enchantée*, mi-a răspuns Bea, care avea părul plin de agrafe multicolore.
– Cum a fost întâlnirea ta amuzantă din timpul călătoriei cu mașina? A ajutat compilația muzicală? m-a întrebat Anette, aproape fără pauză între propoziții.
– A fost cea mai rea de până acum, din păcate. Slavă Domnului că am avut compilația ta. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Mulțumesc, Anette.
Anette a părut ușurată.
– M-a ajutat tata, a spus ea cu generozitate.
– Atunci, amândoi mi-ați salvat ziua.
Colțurile gurii lui Ben s-au ridicat, iar eu am simțit o căldură plăcută în tot corpul.
Apoi mi-am amintit ce făcusem. *Of, Sarah. Îmi pare așa de rău.*
– Anette, de ce n-o înveți tu pe Bea cum se joacă Ghici Ce Se Vorbește? a sugerat Ben.
I-am aruncat o privire recunoscătoare și am accesat prezentarea lui Sarah, căutând variante de conace. Chiar dacă rezervam în altă parte, prietenii mei se chinuiseră mai bine de o lună să organizeze toate activitățile din prezentare, și trebuia ca toate să aibă loc în satul Shrewksbury. Cum să le dau vestea? Și cum să mai dau ochii cu Sarah? Deflagrațiile Mathers™, crizele ei nervoase, fuseseră renumite în facultate, dar trecuseră mulți ani de când nu mai văzuse nimeni vreuna. *Asta pentru că toți martorii erau morți.*
Mi-am cuprins capul în palme, închizând ochii și respirând adânc.
– Evie, a spus Ben.
– Da?
– Ești bine?
– Sunt bine, i-am răspuns cu glas înfundat.
Sarah urma să mă omoare. Maria avea să fie furioasă. Jeremy... Ei bine, Jeremy avea, probabil, să organizeze o paradă în cinstea mea.
Mi-a bâzâit telefonul. M-am întors să-l verific.
BIA: Gata cu scuzele. Unde e raportul meu?

Am împins telefonul, care a alunecat până la marginea mesei. Vedeam cu coada ochiului cum Anette și Ben discutau prin semne rapide. Anette a desenat cu brațele un fel de aripă. Ben a încuviințat din cap – *OK, OK* – a spus el prin semne, iar ea s-a oprit, revenind la Bea.
– Ce ai, Evie? m-a întrebat el, iar mie mi s-a pus un nod în gât auzindu-i glasul blând.
– Nimic, zău, i-am spus eu. Doar că am ruinat petrecerea burlăcițelor pentru cea mai bună prietenă a mea și sunt cea mai rea prietenă din lume, asta-i tot. Te rog, întoarce-te la cartea ta.
– Poate că te pot ajuta.
M-am uitat la el.
– Nici măcar nu știi ce am făcut.
– Atunci, spune-mi.
Așa că i-am spus, apoi am așteptat inevitabila morală.
– Când e petrecerea?
– Weekendul viitor.
– Unde?
– Shrewksbury.
– La dracu-n praznic, adică, a spus Ben.
– *Da*, i-am răspuns, apăsat.
Ben a închis cartea.
– Vreau să spun că petrecerea poate avea loc oriunde, atâta vreme cât seamănă cu Shrewksbury. Corect?
– Cu Sarah, nimic nu e vreodată atât de simplu.
Am împins spre el paginile cu prezentarea. A început să le răsfoiască pe cele de deasupra. S-a oprit, apoi a răsfoit până la sfârșit, unde era lista cu activități. Nu m-am putut uita.
– Bun, a spus Ben.
Apoi s-a ridicat, pur și simplu, și a plecat. *Iar eu crezusem că nu era chiar așa de bleg.* Mi-am îngropat din nou fața în palme.
– Vrei ciocolată fierbinte, Evie? m-a întrebat Anette câteva minute mai târziu.
– Nu, mulțumesc, am îngăimat eu în mânecă.
– Prea târziu, a spus Ben.
Am auzit o bufnitură ușoară și am ridicat privirea. El adusese ciocolată pentru toți.
– Ai toate datele de contact pentru rezervări? m-a întrebat el.
Am încuviințat din cap, neluându-mi ochii de la cana cu ciocolată, apoi am scos la iveală tabelul Mariei. Sunt toate aici.
– Și ești sigură că nu există un loc similar prin apropiere?
– Am căutat. Singurul mod în care am putea totuși să facem toate activitățile propuse ar fi dacă aș închiria o rulotă, iar prietena mea Sarah a interzis orice tentativă de camping încă din 2006, după ce toți patru aproape că ne-am înecat pe un câmp din Scoția. Poveste lungă.
Ben s-a aplecat în față, mi-a luat telefonul de pe masă și mi l-a înmânat.
– Atunci, ține-te bine, mi-a spus el. Ești pregătită? Poftim, ia asta.
Mi-a împins cana cu ciocolată în mâini.
– Vei anula totul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.
M-am văitat cu voce tare, deși am strâns, încântată, cana caldă în mâini.
– Am vești bune, mi-a spus Ben.
– Nu prea cred.
– Ai să reușești, m-a asigurat el simplu.
L-am privit.
– Din ce-am observat, poți face orice îți pui în minte. Ai să găsești un loc și ai să refaci toate rezervările. Iar dacă ai nevoie de ajutor, aici sunt. Eu am mai făcut asta.
– Ai organizat petreceri de burlăcițe? l-am întrebat, oprindu-mă din mers la ideea că Ben mă credea capabilă de orice.
Dar mă consideri ridicolă. Cu siguranță că toată chestia asta nu făcea decât să-i confirme părerea pe care o avea despre mine.

– Echipe de fotografi, în principal. Să-i plimb. Să-i distrez. Ceva asemănător cu grija pentru o ceată de pisici.
Cine *era* bărbatul ăsta?
– Crede-mă, a spus Ben. „Itinerarii" e al doilea nume al meu.
I-am zâmbit chinuit, iar el a ridicat dintr-un umăr.
– Deci, pot să te ajut?
Până azi, Ben ar fi fost ultima persoană care aș fi vrut să vadă că eram o catastrofă umblătoare. Totuși, el făcuse să pară totul posibil. Cu siguranță că o alternativă de sfârșit de săptămână avea să fie de mare ajutor atunci când urma să le dau prietenilor mei vestea despre ceea ce făcusem cu prima noastră opțiune. Iar petrecerea lui Sarah nu putea să fie salvată cu lamentări.
– OK, am spus. S-o facem.
– Atunci, să începem cu anulările.
În mai puțin de o oră, petrecerea perfectă pentru organizarea căreia Jeremy și Maria petrecuseră luni întregi – nu mai exista. Singura problemă fuseseră tratamentele de la spa-ul din Shrewksbury, programate pentru duminică. Acestea fuseseră achitate integral în avans, iar banii nu puteau fi returnați. Încercase și Ben. Îl auzisem vorbind la telefon, hotărât, politicos și foarte de greu de refuzat. Shrewksbury a fost de neclintit. Însemna că trebuia să fac economii în următoarele câteva luni ca să le returnez banii lui Jeremy și Mariei, dar măcar atât să fac și eu.
– Acum, partea distractivă, mi-a spus Ben, înveselit.
Probabil că arătam derutată.
– Găsim un loc. Pe urmă, împărțim sarcinile în două și refacem rezervările exact ca mai înainte. Unde i-ar plăcea prietenei tale Sarah să stea?
Orice altceva în afară de conacul Shrewksbury pălea, prin comparație, pentru ea.
– Ea e un pic mai pretențioasă, am bagatelizat eu situația. Va trebui să fie absolut perfect, ceva ca dintr-o poveste cu zâne.
Am ridicat din umeri stânjenită.
– Asta e tema nunții ei, l-am lămurit eu pe Ben. Se acordă puncte bonus dacă se numește ceva de genul Vila Codrii de Aramă.
– Sau Castelul Degețica, a propus Ben.
– Căsuța Caprifoi, am zâmbit eu.
Ia stai puțin. Mai auzisem asta undeva. Mi-am scormonit prin minte. Mama îmi spusese despre ea în seara de Revelion. Eu fusesem prea preocupată de mesajele lui Anette și nici măcar nu ridicasem privirea din telefon.

Ce spusese mama? „Era exact așa cum ți-ai imagina că trebuie să arate o căsuță, dacă mă-nțelegi". Noi eram doar cinci persoane, inclusiv Beth. N-aveam neapărat nevoie de un conac...
Ben era acum preocupat de împărțirea paginilor prezentării. O șuviță de păr negru îi căzuse pe frunte. Era mai lungă decât cu ceva timp în urmă. M-au furnicat degetele, de parcă aș fi vrut să i-o dau la o parte din ochi. *Uau, Evie*. *Ce-ți veni? Bărbatul ăsta te crede o proastă, ai uitat? Probabil că te ajută din milă față de Sarah.*
Ca să nu mă mai gândesc la asta, am căutat vila despre care vorbise mama. Trebuia să fie undeva în Yorkshire... *Aha!*
Fotografiile de pe net erau cam neclare, dar casa în sine era exact așa cum o descrisese mama. Ca din reclame. Construită din pietre cenușii șlefuite, avea un acoperiș drăguț din stuf, ferestre frumoase împărțite în pătrățele și o ușă de lemn cu aspect vesel, vopsită în culoarea oului de rață. Un perete al casei era îmbrăcat până sus în trandafiri rozalii, de parcă ar fi roșit discret. Era mică – două camere principale jos, două dormitoare sus –, dar tot avea destule spații de cazare pentru noi toți, și chiar era „ieftină ca braga", așa cum mă asigurase mama. Nu putea fi ceva mai nimerit de atât pentru proiectul *Meet-Cute*-Vacanță-Romantică.
Petrecerea burlăcițelor, m-am trezit eu. Casa era pentru o petrecere a burlăcițelor. Aici nu era vorba despre mine. Era vorba despre salvarea petrecerii lui Sarah.
Și ar fi fost ideală pentru petrecerea lui Sarah.

Speranța a înmugurit, timidă, în mine. Casa era situată convenabil, în Little Thrumpton, un sat exact ca Shrewksbury. Puteam aduce luxul cu noi. Sarah avea să fie dezamăgită din cauza pierderii conacului, iar eu tot trebuia să le dau socoteală Mariei și lui Jeremy, dar era ori casa asta, ori un câmp. S-ar fi putut ca noul plan să funcționeze, totuși. *În plus*, a vorbit vocea conștiinței mele, *poți prinde doi iepuri deodată, și să-l faci pe BIA să continue să scrie.*
Înainte să mă pot răzgândi, am zis:
– Am găsit.
– Vezi? a spus Ben, cu atenția în altă parte.
Am observat că pagina pe care o citea era politica „fără penisuri".
– Te descurci.
Am făcut un al treilea teanc de pagini cu variante de cazare.
– Rezervat, am spus, și am avut o clipă în care amândoi ne-am bucurat de rezultatele muncii noastre celei ordonate.
Zece minute mai târziu, Ben găsise un înlocuitor pentru antrenorul olimpic pe care Sarah îl ceruse pentru sesiunea de sport de dimineață – Centrul de Pregătire Militară Barbara, mi-a spus el, punând pagina în teancul din mijloc – precum și pe o tipă care urma să vină la vilă ca să ne facă manichiuri, pedichiuri și masaje – Șerlacuri la Shelley.
Eu încă făceam planuri pentru o vânătoare de comori. Din fericire, satul avea o suprafață foarte mare de teren, unde exista un labirint într-un lan de porumb (se numea *Nebunie curată!)* Deși ne aflam în extrasezon, labirintul era deschis. Beth ar fi putut, pur și simplu, să-i ofere lui Sarah un premiu atunci când aceasta din urmă ar fi ajuns în centru. Nu era grădina unui conac, dar avea să le țină ocupate în timp ce noi aranjam casa.
Ben s-a uitat la telefonul meu, care bâzâise fără încetare cât timp noi lucraserăm. L-am luat, enervată.
BIA: Nu pot să cred că nu-ți onorezi partea ta de înțelegere
BIA: E clar că nu iei treaba asta la fel de în serios ca mine
Nu luam treaba în serios? Poate că aș fi muncit mai mult dacă n-ar fi trebuit să mă ocup de cel mai mare ego din lume, care avea nevoie de atenție din cinci în cinci secunde. *Gata cu întreruperile*.
Roșco: În weekendul ăsta voi avea o întâlnire amuzantă: Vacanță-Romantică-la-Petrecerea-Burlăcițelor a prietenei mele. Te poți întoarce la scris.
BIA: Te folosești de petrecerea prietenei tale ca să ai o întâlnire amuzantă? Cam dur, Roșco.
BIA: Îmi place
Mi-am întors telefonul cu ecranul în jos, ca să nu-l mai văd. Oare BIA avea dreptate? Intenționam, fără discuție, ca sfârșitul de săptămână să fie integral despre Sarah, doar că serile, când aveam să ieșim și noi la un pahar, era foarte posibil să cunosc niște localnici.
– Cum merge? m-a întrebat Ben.
Am tresărit, încercând să nu mă gândesc prea mult la cât de vinovată mă simțeam.
– Cred că am găsit un restaurant, i-am spus, arătându-i pagina web.
– Copila Călăului? Și are stele Michelin?
S-a aplecat mai aproape ca să se uite în laptopul meu. Mirosea a aer proaspăt și a scorțișoară.
– E premiat, am spus eu.
Ben a verificat pe tabletă.
– E și singurul din sat care servește mâncare.
Am găsit apoi un curs local de desen. Sarah alesese conacul Shrewksbury nu doar pentru că era luxos, ci și pentru că o artistă locală, Martine (fără nume de familie), ținea cursuri de pictură acolo pentru o clientelă aleasă pe sprânceană. Sarah nu era nici pe departe artistă, dar Martine îi dăduse cândva lecții lui Kim Kardashian. Artistul din Little Thrumpton nu se putea lăuda cu așa o onoare, dar avea o atitudine foarte relaxată atunci când se bea alcool în timpul cursului său.
– Rezolvat! m-a anunțat Ben, punând ultima lui pagină în teanc. La tine ce urmează?

– Cursul de mixologie, i-am răspuns. M-am gândit să întreb la restaurant dacă ne pot ajuta.
În timp ce eu am sunat, el a deschis pagina restaurantului – oare arăta mai degrabă a pub? – pe tabletă. Meniul de băuturi era doar o fotografie a tablei negre, scrise cu cretă, de deasupra barului.
– Au o grămadă de cocktailuri, de la Sex pe Plajă până la..., a făcut el o pauză, în timp ce mie mi se răspundea la telefon. ...Sfârcuri Lunecoase.
– Poftim? m-a întrebat persoana care răspunsese.
Eu i-am făcut semn lui Ben să tacă și am întrebat de cursul de mixologie.
– Presupun că e prea târziu să căutăm în altă parte, nu? a cugetat el.
– Extrem de târziu, i-am spus eu, adăugând pagina la teanc și verificând încă o dată, doar ca să mă asigur.
Era ultima.
– Nu pot să cred... Chiar am reușit!
Am ridicat palma și Ben a bătut-o, înainte ca eu să mă pot opri și să mă gândesc cui îi ceream asta.
Cine știe? m-am gândit, concentrându-mă acum pe noul itinerar. Având ce să le prezint Mariei și lui Jeremy, speram să suporte mai ușor șocul. Poate că așa i-aș fi înduplecat să reducă perioada în care n-ar mai fi vrut să-mi vorbească: *doar* următorii cinci sau zece ani...
– Nu-ți face griji, m-a îndemnat Ben, de parcă ar fi simțit că începeam s-o iau razna. O să fie bine.
– Doar mulțumită ție, am spus eu.
– Tu ești cea uimitoare.
A zâmbit pe când mârâiam, satisfăcută, iar ochii oblici, căprui, i s-au luminat. I-am zâmbit și eu.
Câteva secunde s-au scurs într-o liniște plăcută.
Am observat pe cineva care se ițea peste umărul lui. Era Anette, zâmbind cu gura până la urechi. M-am grăbit să adun paginile. Mai bine să n-o încurajez. Ben s-a întors și el, frecându-și ceafa.
Când mi-am deschis geanta de umăr burdușită ca să bag în ea paginile, am văzut cutia pe care o vârâsem acolo. Uitasem complet că plănuisem să-mi petrec o parte din dimineață meșterind la o surpriză pentru Sarah.
Ei bine, cu siguranță că reușisem s-o fac.
Am scos cutia. Capacul s-a deschis, iar o fotografie a căzut pe podea.
– Stai! am spus, dar a fost prea târziu.
Ben o ridicase deja. Fotografia era cu mine și cu prietenii mei, la vârsta de optsprezece ani, costumați pentru un carnaval. *Desigur că trebuise să fie exact aia*. Ne îmbrăcaserăm precum personajele din *Frumușica*. Sarah era costumată în Julia Roberts înainte să-și scoată peruca blondă. Eu eram versiunea de „după", într-un halat flaușat, cu bucle roșcate și zâmbind timid. Jeremy era Richard Gere al nostru, purtând o perucă grizonantă, deasă.
Gura lui Ben a tresărit.
– Am vrut să fac un colaj pentru Sarah, am explicat eu, ridicând capacul cutiei ca să pun fotografia la loc.
L-am surprins pe Ben uitându-se la restul fotografiilor, cu o expresie curioasă pe chip. Anette și prietena ei s-au aplecat și ele ca să vadă. Erau mai multe care fuseseră făcute la petreceri. O serie de fotografii cu mine aplecată deasupra laptopului, scriind, habar neavând care dintre prietenii mei mi se strâmba pe la spate. Vacanțe în care fuseserăm împreună.
– Am vrut să fac colajul, dar am cam intrat în criză de timp, m-am scuzat eu.
Aveam ceva de lucru în după-amiaza aceea. Unul dintre scenariștii noștri, Simon, implorase să fie sunat ca să trecem în revistă toate motivele pentru care proiectul lui curent era, în egală măsură, cel mai bun lucru pe care-l scrisese vreodată, și un produs complet irecuperabil (era un client cincizeci-cincizeci: 50% ego, 50%
nevroză).
Anette și-a fluturat mâinile, încercând să-i atragă atenția lui Ben, dar el n-a văzut-o.

– De fapt... a spus el.
Ea s-a oprit, încremenită, uitându-se la el cu o expresie imploratoare.
– S-ar putea să fiu în stare să te ajut și cu asta, mi-a spus.
Fiica lui radia de bucurie.

Capitolul 21. A se acoperi cu mult sclipici

EXT: O CASĂ UNIFAMILIALĂ COCHETĂ, O FUNDĂTURĂ,
SHEFFIELD
SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE, 7:30 A.M.
SARAH iese în grabă pe ușă, trăgând după ea o valiză roz aprins. Logodnicul ei, JIM, îmbrăcat într-un halat de casă, se apleacă s-o sărute. EA se ridică pe vârfuri și îl pupă scurt pe obraz, apoi, observându-şi prietena, pe BETH, apărând într-un Audi TT roz fosforescent, își aruncă brațele pe după gâtul lui Jim și îl sărută pasional pe gură. JEREMY oprește lângă Beth într-un Vauxhall Corsa butucănos și rămâne înăuntru, lăsându-le pe MARIA și pe EVIE să coboare din mașină ca s-o salute pe Sarah.
– Bună dimineața, Sarah! Azi e ziua cea mare! a strigat Maria pe când ne îngrămădeam să ne îmbrățișăm prietena cea mititică.
– În sfârșit! a exclamat ea, strângându-ne în brațe ca într-o menghină, din pricina emoțiilor.
Sarah era ca și cum cineva ar fi luat o persoană foarte mare și ar fi condensat-o la maximum, obținând una cu o forță extraordinară. Era ca o stea neutronică.
Ea ne-a prezentat lui Beth, care avea genul ăla de plete blonde vălurite din reclamele la produsele de îngrijire a părului. Cele două erau îmbrăcate în treninguri flaușate identice, de culoare roz.
– Pentru drum, a spus Sarah, ca răspuns la privirile noastre.
I-a făcut cu mâna lui Jeremy, care a coborât geamul. Să pornească distracția, zic! *Abia aștept* să aflu unde mergem.
– Da, oare unde-om merge? a intonat Jeremy.
Mie mi s-a făcut stomacul ghem. Decisesem să le spun prietenilor mei adevărul după ce le vom fi lăsat pe Sarah și pe Beth la versiunea mea de vânătoare de comori, iar gândul ăsta mă făcea deja să transpir. Beth habar n-avea despre itinerar, dar părea puțin probabil ca Sarah să nu-i fi spus despre posibilitatea de a merge la Shrewksbury – la urma urmei, de ce ar fi dezamăgit-o cea mai bună prietenă a ei?
Aveam să mă îngrijorez de reacția lui Beth mai târziu.
Tiiit-tiiit.
– N-o faceți pe Grasa Bertha să aștepte! a strigat Jeremy din mașină, lovind drăgăstos volanul cu palma. Puneți-vă centurile de siguranță! ne-a cerut el după ce am urcat. Următoarea stație: propriul meu iad pe pământ.
– Vorbește serios? l-a întrebat Beth, din spate.
– Obișnuiește-te cu el, i-a spus Sarah.
– Eu fac traseul, am spus, luând GPS-ul de pe bord.
Jeremy mi-a aruncat o ocheadă, căci de obicei eu eram ultima persoană care se oferea voluntar să fie navigator.
Chestia era că doar eu știam încotro mergeam.

¶

– Are de gând cineva să-mi explice de ce tocmai le-am lăsat pe Sarah și pe Linda într-un câmp? Nu că nu mi-a făcut plăcere să le văd fețele, însă vânătoarea de comori ar fi trebuit să aibă loc în grădinile conacului, nu? a întrebat Jeremy.
Eu preluasem controlul atunci când ajunseserăm la labirintul din lanul de porumb – dându-i lui Beth șampania pe care ea și Sarah aveau s-o bea după ce ajungeau în centru, alături de o hartă cu traseul până la studioul artistului, unde urma să ne întâlnim cu ele într-o oră. Beth păruse nesigură, dar, în linii mari, ăsta era exact același plan pe care îl avuseserăm de la bun

început: ea trebuia să rămână cu Sarah în timp ce noi decoram apartamentul. Doar că acum nu mai exista un apartament.
– Evie, a intervenit Maria din spate.
– OK, am spus eu, inspirând adânc și pregătindu-mă. Să nu vă enervați...
– Eu nu sunt nervos. Tu ești nervoasă, Maria? a chestionat-o Jeremy.
El a fost primul care a vorbit după ce am terminat de explicat. Apoi s-a simțit dator să adauge:
– Chiar mă bucur că mi-am irosit o lună din viață aranjând un sfârșit de săptămână care părea creat ca să mă tortureze, doar ca să aflu acum că prietena mea l-a înlocuit cu ceva și mai puțin atrăgător.
– Îmi pare foarte rău. A fost o greșeală stupidă și nici c-aș putea să mă simt mai prost de atât. Am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să ne asigurăm că acest sfârșit de săptămână are să se ridice la nivelul celui dorit de Sarah. Maria?
M-am răsucit în scaun ca să mă uit în spate, la ea.
– Eu nu sunt nervoasă, m-a asigurat ea, deși avea vocea crispată.
– „Tot ce *ne-a* stat în putință"? a intervenit Jeremy.
– M-a ajutat tipul pe care l-am cunoscut, cel cu fiica. Ben.
– Văduvul Sexy, a spus Jeremy.
– Da. Nu. Nu poți să-i spui așa.
– Am crezut că nu-l placi, a spus Maria.
– Păi, ba da. Cred. Nu știu. El e motivul pentru care am putut să repar totul atât de repede. Nu că n-ar fi totul foarte bine pus la punct, am adăugat repede. Tocmai v-am trimis amândurora pe e-mail noul itinerar, ca să vedeți și singuri.
Maria și-a verificat telefonul.
– Am primit, a confirmat ea pentru Jeremy. Au rămas valabile toate activitățile.
– Măcar asta, a spus el.
Apoi a clătinat din cap.
– Ce spuneam?
– Sunt toate distracțiile pe care ni le-a cerut Sarah, pe cuvânt, le-am spus, entuziasmată. La doar două ore de mers spre vest față de locul în care s-ar aștepta ea să fie.
Am văzut-o, în oglinda retrovizoare, pe Maria relaxându-și puțin privirea.
– Ți-ai dat toată silința. Ea va trebui să înțeleagă asta.
Nu eram sigură pe cine încerca Maria să convingă.
– Unde e linkul pentru cazare? m-a întrebat ea.
– E cu adevărat frumos, așteptați numai să ajungem acolo, am spus eu, trimițându-le linkul.
Mă simțeam ușurată că mărturisisem totul. *Sau aproape totul*.
După câteva secunde de tăcere, i-am întrebat:
– L-ați primit?
– Evie.
Vocea Mariei era straniu de calmă.
– Spune-mi că n-ai făcut asta.
Jeremy își ținea mâinile pe volan în poziția „două fără zece". M-a privit întrebător.
– Ce anume? m-am mirat.
Ce-mi scăpase?
– Casa, Evie. Arată leit ca aceea din filmul *Vacanța*. Nu-mi spune că te folosești de petrecerea lui Sarah pentru o întâlnire amuzantă de-a ta.
Ups. Era chiar atât de evident? Mă făcea să mă întreb cât de obsedată eram de acele întâlniri în ultima vreme, din moment ce asta fusese concluzia imediată a Mariei. *Conștiință de sine cosmică, Evie.*
– Aveți încredere, am insistat, cu stomacul bolborosindu-mi de vinovăție. N-aș fi ales-o dacă n-ar fi fost perfectă pentru Sarah.

– Evie, mi-a spus Jeremy. Ai confiscat petrecerea lui Sarah ca să-l prinzi în laț pe Jude Law. Dacă fiecare cea mai mică bucățică a următoarelor două zile nu e perfectă, mi-a părut bine de cunoștință, adio și n-am cuvinte.

¶

Înghesuiți sub umbrela lui Jeremy, ne holbam cu toții la ceea ce ar fi trebuit să fie căsuța perfectă pentru o vacanță-romantică/poveste-cu-zâne.
– Evie, dragă, mi-a spus Jeremy. Cât de vechi erau fotografiile alea pe care ni le-ai arătat?
Vopseaua de pe cercevelele de lemn crăpate și de pe ușa de la intrare era scorojită și se curăța, având mai degrabă culoarea lividă a unui cadavru decât verde ca oul de rață. Acoperișul de stuf era pleoștit. Una dintre ferestrele de la etaj era acoperită cu placaj, iar cealaltă era spartă, marginea sfâșiată a unei perdele de dantelă fluturând prin crăpătură. Chiar și trandafirii care se cățăraseră cândva pe peretele lateral al casei erau acum doar o încrengătură de bețe uscate și de pânze de păianjen.
– Poate că e mai bine înăuntru? am spus eu.
Un stol întreg de ceva negru și rapid s-a ivit dintr-o gaură din stuf și a țâșnit spre cer.
– Lilieci, a spus Maria, ferm. Interiorul e plin de lilieci.
– Nu mai e, a spus Jeremy, inexpresiv. Cum ai găsit asta?
– Mama, am spus eu, fără vlagă.
– V-ați certat de curând?
Evie: Mamă, acum cât timp ai stat tu la Căsuța Caprifoi?
Mama: Ooo, să tot fie vreo douăzeci de ani! De ce?
Of, mamă. Am fotografiat casa, ca să încerc mai încolo să recuperez banii.
– Haideți. Să vedem ce ne așteaptă.
Am pornit cu pas grăbit pe aleea năpădită de buruieni, descuind ușa cu cheia lăsată de proprietar sub preș. În casă era cumplit de frig. Am întins mâna ca să aprind lumina, simțind sub buricele degetelor, înainte să apăs butonul, plasticul crăpat. Becul din abajurul cu franjuri a pâlpâit, dar nu s-a stins, aruncând fâșii de umbre în camera de zi.
Ne aflam într-o capsulă a timpului, din 1970. Mobila era acoperită de un strat, gros de vreo doi ani, de praf cenușiu, iar cele două canapele înflorate și fotoliul verde-închis arătau îmbibate de umezeală.
– Bucătăria, a spus Maria.
Am pătruns cu toții, prin cadrul jos al ușii, în cea de-a doua încăpere. Înăuntru erau o masă rotundă din lemn de pin și patru scaune. Unul dintre ele era sprijinit de perete, căci îi lipsea un picior. Mașina de gătit, cu plită și cuptor pe gaz, era evident defectă. O mulțime de ceainice cu forme de fețe omenești se holbau la noi de pe rafturile bufetului.
– Ați auzit asta? a întrebat Jeremy, înălțându-și capul.
Eu și Maria am înghețat, gândindu-ne la lilieci. Era doar ploaia care lovea un jgheab, afară.
– Haideți să verificăm frigiderul, am spus eu.
Dacă ăla funcționa, măcar am fi putut să ținem vinul la rece. Dacă nu... Nici n-am avut curajul să mă gândesc la ceea ce s-ar fi întâmplat.
– Ei?
Nu s-a urnit nimeni.
– Jeremy, l-a îndemnat Maria.
El a ridicat din umeri de câteva ori, făcându-și curaj. Apoi s-a repezit înainte, a tras de ușa frigiderului și a făcut un salt înapoi.
Duhoarea care a ieșit de acolo nu semăna cu nimic din ce mai mirosisem înainte.
– Închide ușa, închide-o! am urlat eu și cu Maria într-un glas, lăsându-l pe Jeremy s-o trântească.
– Spuneți-mi că aia era brânză, a zis Maria.
– V-am spus cât de rău îmi pare? am spus eu.

– E OK, m-a asigurat Jeremy, generos, mângâindu-mă pe cap. De Sarah ar trebui să te îngrijorezi cu adevărat.
– Chiar *e* OK. Vocea Mariei era neîndoielnic voioasă. Acum suntem aici. Am să-i spun lui Sarah că ne întâlnim cu ea și cu Beth puțin mai târziu, după cursul lor de artă. Deloc ideal, dar n-avem ce face. O să punem vinul afară, e destul de frig. Jeremy, tu verifici starea paturilor. Eu fac curat. Evie se poate ocupa de decorat. Sarah nici n-are să știe vreodată că a arătat așa. Totul o să fie bine.
Peste o oră și un pic, am reușit să pornim vechiul boiler. Suprafețele erau aproape toate șterse de praf. Jeremy găsise în dulap lenjerii de pat umede, dar curate, și a confirmat faptul că liliecii din pod nu puteau pătrunde în restul casei.
Eu tocmai agățasem un cearșaf în fața proiectorului. Ben îmi împrumutase echipamentul pentru proiecția de diapozitive pe care le realizase el din fotografiile mele. Mi-a spus că mai făcuse asta și că avea să mi le facă și mie „în doi timpi și trei mișcări". Dată fiind cantitatea de praf de pe proiector, am avut sentimentul că era pentru prima oară când făcuse așa ceva după mult timp. Și totuși, o făcuse pentru mine.
Prietenii mei s-au adunat în cameră, în jurul meu. Ne-am contemplat munca. Cu lumânări presărate acum pe tot, locul arăta aproape...
– Ei bine, a spus Jeremy. Nu poți face din rahat bici.
– Dar îl poți acoperi cu sclipici.
Am stins lumina. Lumânările pâlpâinde făceau atmosfera aproape... Ba nu, tot groaznic era.
– Bun. Mai trebuie să facem un singur lucru înainte să plecăm, am concluzionat eu.
Cei doi au oftat.
– *Să bem*, am spus.
Ei au ovaționat și au venit după mine în bucătărie.
– Jem, te uiți tu în bufet după niște pahare? l-am rugat.
Maria scosese itinerarul.
– OK, deci ele ar trebui să plece de la cursul de artă și să ajungă la cursul de mixologie.
– Are vreunul dintre voi vești de la ele?
– Nimic.
– Nici eu.
Mi-am îngăduit să mă relaxez puțin. Părea un semn bun.
– Iar s-a auzit zgomotul ăla, a spus Jeremy.
A adulmecat un pachet pe jumătate gol de biscuiți digestivi din primul dulap și mi-a zis:
– Crezi că așa de neglijentă a fost Kate Winslet?
– Vinul, i-am amintit eu.
Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă gândesc la comedii romantice.
– Nimic, a spus Jeremy, deschizând și închizând ușa următorului dulap. Nimic. Nimic. Nimic.
S-a dus la ultimele două dulapuri.
– Roagă-te împreună cu mine, a spus el, și a deschis ușile.
Un șobolan mare cam cât un terrier de Yorkshire i-a țâșnit direct în față.

Capitolul 22. Deflagrația Mathers™

INT: CÂRCIUMA COPILA CĂLĂULUI
SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE, 4.32 P.M.
Cârciuma poate fi descrisă doar ca fiind „plină de culoare locală. Pe un perete sunt fixate sute de potcoave; ceilalți pereți sunt acoperiți cu o vastă colecție de plăcuțe metalice pe care sunt scrise glume și zicale, de la amabile la îndoielnice. BETH și SARAH stau la o masă pătată. Sarah poartă o eșarfă pe care scrie „Mireasă. Studiază, cu o expresie perplexă, cârciuma întunecoasă, focul care trosnește și pe bărbații de prin partea locului, care se holbează la cele două blonde în treninguri roz asortate. Mica ușă de la intrare se deschide și intră JEREMY, MARIA și EVIE, cu un aer neliniștit.
Jeremy s-a uitat la localnicii așezați la mesele de lângă pereți.

– Mă găsiți la bar, a anunțat el, scuturându-și umbrela. Încă nu-și revenise complet din șocul cu șobolanul.
– Întreabă de cursul de mixologie, am strigat eu după el.
Locul era aproape gol. Trei bărbați stăteau la mese diferite de lângă peretele cel mai îndepărtat, toți – cu nasurile roșii, emblematice pentru bețivii notorii. Două femei ne-au privit sceptice, ambele părând a frecventa același coafor, al cărui catalog de coafuri, ca și casa noastră, data din anii ’70: permanente înfoiate, străbătute de șuvițe colorate într-un blond strident.
Era, în mod absolut evident, o bodegă, nu un restaurant. Unde veniserăm,
Doamne?
– Evie, a spus Maria insistent, ținându-mă să nu plec.
A zâmbit de dragul lui Sarah, și mi-a arătat telefonul.

AI 21 DE APELURI NEPRELUATE DE LA SARAH MATHERS.
Iute ca gândul, mi-am verificat și eu telefonul. Eu aveam cincisprezece, cu toatele – întinse pe durata ultimelor câtorva ore. Probabil că în casă nu avusesem semnal. Iar Sarah nu era singura persoană care încercase să mă contacteze.
Ben: Baftă cu petrecerea! Dă-mi de știre cum merge.
BIA: Abia aștept raportul cu ultima ta întâlnire amuzantă, Roșco.
I-am trimis lui BIA o fotografie cu casa.
Roșco: Tu ești vinovat pentru asta. Sper că ești fericit. Petrecerea prietenei mele e ruinată.
– Să mergem, a spus Maria, inspirând adânc. E timpul să luăm taurul de coarne.
Sarah și Beth își întinseseră gecile roz, îmbibate de apă, pe scaunele libere, astfel încât eu și Maria n-am avut încotro și am rămas în picioare. Beth avea brațele ușor încrucișate. Părul ei, care fusese frumos coafat la începutul zilei, se înfoia acum pe măsură ce se usca, de parcă ar fi fost tapat pentru că stăpâna lui urma să cânte o baladă sentimentală. Între șuvițele dese era încâlcită o crenguță. Sarah încercase să-și prindă părul într-o coadă de cal laterală, dar cea mai mare parte a părului refuza să stea prins în elastic. Ea n-a ridicat privirea imediat. În schimb, a amestecat în paharul de gin tonic cu o lingură de plastic.

Eu am înghițit în sec și le-am întrebat:
– Cum v-ați distrat azi?
– Scuze că n-am putut veni mai devreme, a adăugat Maria.
Sarah a încercat să-și netezească bretonul, dar acesta s-a ridicat din nou.
– Voi știți ce e un labirint într-un lan de porumb, iarna? a pufnit Beth. E un câmp.
– Of, Sarah, am spus eu, simțindu-mă oribil. Măcar cursul de artă a fost în regulă?
Drept consolare, Beth a întins o mână către Sarah.
– E în regulă, dragă. N-am vrut să-ți spun, pentru că tu ai fost atât de sigură că ei o să rezerve locuri la ea, dar te-am prevenit. Martine nu dă lecții oricui. Până și Kim a trebuit să tragă niște sfori.
– Arată-le, Beth, s-a răstit Sarah.
Beth a scos un sul de hârtie din spatele scaunului și a început să-l desfășoare.
– Acum, eu sunt o ființă rezonabilă, a spus Sarah. Am încercat din greu să nu zic nimic. Dar vă amintiți ce am menționat în mod special că nu voiam la petrecerea mea?
Imaginea apărea treptat, pe măsură ce Beth derula sulul. Era ca și cum am fi privit o imagine încărcându-se pe vechiul internet prin dial-up.
– Ce e...
– Of.
Beth continua să deruleze sulul.
– Cam cât de mare *e* chestia aia? a întrebat Maria cu voce slabă.
– Artistul ne-a oferit o lecție de desen în direct, a spus Sarah.
Eu nu m-am putut uita la ea în timp ce i-am zis:

– Desenele astea pot fi de super bun-gust.
– El a fost modelul.
– Am venit cu băutură! a strigat Jeremy. Băga-mi-aș, cât-a mai scula!
Ceilalți clienți și-au întins cu toții gâturile ca să vadă mai bine. N-au părut fericiți.
– *Ascunde-o*, Beth, i-a spus Sarah.
Beth a început să se chinuie să ruleze sulul la loc.
– Putem să mergem și să ne cazăm la conac acum? a întrebat Sarah, ostenită, rotindu-și umerii. Am nevoie de o saună și să înot ca să mă simt din nou om.
Beth ne-a privit cu un rânjet satisfăcut și cu sprâncenele ușor ridicate a provocare. Sarah nu-și dăduse seama că nu ne aflam la Shrewksbury, iar Beth n-o pusese în temă.
– Care-i problema? a întrebat Sarah, precaută.
– Cred că pe tine te-a întrebat, Evie, a spus Jeremy, așezându-se pe geaca lui Beth, care i-a smuls-o imediat de sub fund.
– Ce mama naibii e *aia*? a întrebat Sarah.
El pusese pe masă o tavă argintie pe care se aflau sticle de vodcă, gin și tequila, o cutie de suc de portocale și cinci pahare. Unul dintre pahare avea în el o umbrelușă de hârtie mototolită.
– A, asta? E renumitul nostru curs de mixologie. Jeremy și-a înclinat capul către mine. Aici funcționează principiul „Fă-o cu mâna ta". Se pare că nu se oferă servicii pentru petreceri de burlăcițe.
Mie mi s-a făcut stomacul ghem atunci când s-au uitat cu toții către bar. În spatele lui stătea o femeie de vreo patruzeci și ceva de ani, cu păr cărunt, sârmos, prins la spate într-un coc lejer. Gura îi era strânsă într-o linie subțire, iar ochii – plini de o profundă dezaprobare.
– Mai exact, ce se petrece aici? a întrebat Sarah.
– Pot să explic... am început eu.
– Cu toții putem, a spus Maria, dându-i un ghiont lui Jeremy.
El a turnat niște vodcă într-unul dintre paharele pătate de apă.
– Sigur, de ce nu. Șobolanul ăla n-a fost o pedeapsă destul de mare.
– Nu, am spus eu, înainte ca Sarah să ceară lămurirea remarcii lui. E numai vina mea.
– Evie, e OK, a spus Maria, dar nu și-a putut ascunde ușurarea.
– Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi spună unul dintre voi, ne-a somat Sarah.
Eu mi-am luat avânt.
– Ideea e, Sarah...
– Aici nu e Shrewksbury, a spus Beth, triumfătoare. Ăștia ți-au făcut praf petrecerea.
– Mulțam, Linda, a spus Jeremy.
– Cine naiba e Linda?

¶

Chestia cu Deflagrația Mathers™ era că nu se întâmpla niciodată exact atunci când te așteptai. Odată numărătoarea inversă pornită, putea fi oricând.
Și judecând după expresia de pe chipul alb, crispat, al lui Sarah în timp ce-și sorbea ginul, era cert că deflagrația se declanșase. Curând, chipul prietenei noastre avea să capete o nuanță de stacojiu puternic, după care urmau încleștarea pumnilor, șiroaie de lacrimi amare și, în final, un acces de furie extrem de periculos pentru timpane și de o durată și rațiune imprevizibile.
– Ai pierdut rezervarea conacului? m-a întrebat Sarah, vorbind sacadat.
– Mă duc să aduc niște paie, ne-a vestit Jeremy, ridicându-se.
– Ba ai să rămâi aici, a spus Sarah.
Beth a făcut ochii mari.
– Eu am exact ceea ce-i trebuie acestei petreceri.
A început să scotocească prin geanta ei.
– Să dea naiba, Beth, dacă asta e ceea ce cred eu...

Expresia lui Beth a devenit posacă. Mi s-a părut c-am văzut-o strecurând ceva în buzunar atunci când s-a ridicat în picioare, clătinându-se un pic pe călcâie. Singurul element în plus din ginul ei fusese umbreluța de cocktail.
– Eu am să mă duc să întreb de variantele vegetariene pentru cină.
– Mâncăm *aici*? Ai înlocuit Jorden's, un restaurant cu stele Michelin, cu o bodegă unde au doar plăcinte? m-a întrebat Sarah, arătând cu degetul către un semn pe care scria: COMANDAȚI PLĂCINTELE NOASTRE PREMIATE!
– Sunt premiate, a spus Jeremy.
În liniștea care a urmat, el a deschis sticlele de tequila și a început să umple câte un pahar pentru fiecare.
– Voi faceți cumva bășcălie de această petrecere a burlăcițelor? ne-a întrebat Sarah pe un ton scăzut.
Eu și Maria am vrut numaidecât să protestăm. Sarah a ridicat mâna. *Asta e*, mi-am zis eu. Ne-am pregătit toți trei.
Dar Sarah a rămas descurajant de calmă.
– Nu cred că aș fi putut fi mai clară în privința a ceea ce mi-am dorit. Ați crezut cumva că e amuzant să luați toate cererile mele și să urziți versiunea asta schimonosită? Voi trei vă fofilați tot timpul împreună. Pur și simplu nu m-am așteptat să mă eliminați tocmai de la petrecerea mea!
– Sarah, nu e deloc așa, a spus Maria, îngrozită.
– A fost numai și numai greșeala mea, am insistat eu. Maria și Jeremy au făcut tot ce ai cerut. Eu am pierdut rezervarea și am închiriat o căsuță aici pentru că arăta exact ca aceea din filmul *Vacanța*. Nici nu știi cât de rău îmi pare.
Ea și-a pus băutura pe masă.
– E incredibil, nu alta.
Prietenii mei au schimbat o privire peste capul ei. În aer plutea o vibrație, precum calmul de dinaintea furtunii. Deflagrația Mathers™ era iminentă.
– N-am vrut să se ajungă aici, am spus eu, disperată. S-a întâmplat din cauză că BIA...
– *Evie*, a spus ea, cu forța unei palme date pe obraz.
Gata, începea. Sarah a inspirat adânc și... a expirat lent.
– Să nu îndrăznești să legi lucrul ăsta de bărbatul ăla. E numai vina ta. Ai fi putut face asta la orice alt sfârșit de săptămână – de ce a trebuit să te folosești de evenimentul *meu*?
Maria a luat-o de mână.
– Bravo, a spus ea, blând.
– E grație terapiei, a spus Sarah.
Cred că aș fi preferat criza de isterie.
– Nu mi-am permis să fac altfel! am zis.
Prietenii mei au sărit cu toții, iar eu am coborât vocea, rușinată.
– Îmi cer scuze. Chiar am vrut să ai o petrecere a burlăcițelor perfectă, dar ai cerut atât de multe, Sarah. Nu le-am putut face pe ambele – și întâlnirile amuzante, și organizarea petrecerii tale.
Jeremy mi-a aruncat o privire de genul „Acum ești pe cont propriu".
Mi-am încrucișat brațele. Economisisem luni întregi pentru evenimentul lui Sarah. Salariul meu de la agenție nu era foarte rău, dar nu crescuse prea mult de-a lungul anilor.
– Voi nu înțelegeți mereu cum e să trebuiască să fii atent cu banii, am spus eu, încordată. Voi sunteți cu toții atât de realizați. De câte ori mă uit la viețile pe care le duceți voi, mă simt de parcă aș fi cu câțiva pași în urma voastră.
– Viețile *pe care le ducem noi*? a spus Sarah.
Maria și Jeremy m-au privit și ei uluiți.
– Ți-a trecut măcar prin cap că voiam o petrecere a burlăcițelor decentă dintr-un motiv anume? Am știu în ce mă băgam atunci când am fost de acord să mă mărit cu Jim. Îl iubesc, dar vine la pachet cu doi câini, un credit ipotecar împreună cu fosta nevastă, un gust oribil la haine și doi

copii. Așa că, scuze, a spus Sarah, dacă, înainte să devin mamă vitregă – și am să mă implic *total* pentru cei doi băieți, luna noastră de miere e într-un parc de distracții pentru copii – am vrut și eu un sfârșit de săptămână luxos și să fie totul numai despre mine pentru o ultimă oară. Am cerut chiar atât de mult?
Îmi pierdusem graiul. Presupusesem că Sarah fusese doar pretențioasă, ca de obicei, în legătură cu petrecerea asta. Știam că, alegând să fie cu Jim, viața ei n-avea să mai fie chiar așa de simplă, dar crezusem mereu că putea face față oricărei situații. N-o întrebasem niciodată cum se descurca în privința pregătirilor pentru nuntă.
– Sarah nu e singura, a spus Maria, iar acum avea ea parte de toată atenția noastră. Privit din afară, poate părea că eu și David avem toată viața pusă în ordine, dar uitându-mă la viața ta, Evie, chiar îți invidiez libertatea. Atunci când David discută despre căsătorie și copii, e ca și cum toată viața noastră e stabilită dinainte și pe un singur drum. Dar tu pari să ai atâtea căi deschise în viitor.
– Însă tu îmi spui mereu că trebuie să schimb lucrurile.
– Pentru că poți, a spus Maria, simplu.
– Am crezut că tu și David sunteți fericiți, am zis eu cu glas scăzut.
Nu mă gândisem o clipă că prietena mea ar fi putut fi altfel decât satisfăcută de relația ei.
Maria a zâmbit.
– Suntem, atât cât e toată lumea. Și în mare parte pentru că ne avem unul pe celălalt, dar de cele mai multe ori e nevoie de mult efort ca viața noastră să pară ca și cum ar fi așezată.
Jeremy a încuviințat din cap, cu gura în pahar.
– Nu te supăra, Evie, dar eu, dacă e să fiu invidioasă pe cineva, atunci sunt pe Jeremy, a spus Sarah.
Jeremy s-a înecat.
– Scuze, ce?
Sarah a fluturat mâna în aer.
– Uneori cred că tu ești singurul dintre noi care s-a aranjat foarte bine. O slujbă grozavă, apartamentul ăla, nici un zor să te așezi la casa ta.
– Nici un zor să mă așez la casa mea? Încearcă tu să cunoști pe cineva atunci când îți petreci fiecare sâmbătă seara la birou.
Acum Jeremy avea toată atenția noastră.
– Evie, când tu te plângi că viața ta e numai serviciu și Netflix, eu mă uit la tine uneori și îmi zic: *Ai timp pentru Netflix?*
Eram copleșită. Dar Jeremy *nu voia* să-și găsească un partener, nu? Sau, cel puțin, nu voise pe când eram mai tineri.
– Ar fi trebuit să te întreb cum îți merge.
– Cu toții ar fi trebuit, a spus Maria.
– Of, a zis Jeremy, ridicând din umeri. Cine sunt eu să mă plâng? Măcar apartamentul meu uriaș îmi ține de cald nopțile. Evie are doar cuibușorul ăla de nebunii.
Ne-am uitat unii la alții și mi-am dat seama că, tot timpul cât eu fusesem în Londra, ei fuseseră ocupați să se maturizeze.
– Evie, a spus Sarah în cele din urmă. Să nu crezi că ai scăpat cu asta, dar sunt dispusă să accept ideea că uneori se poate să fiu un picuț cam prea mofturoasă...
Nici unul dintre noi n-a reacționat.
– ... în ceea ce privește nunta.
Am devenit imediat atenți.
– E cu totul de înțeles, a sărit Maria.
– E atât de mult stres, am spus eu.
Am așteptat să intervină și Jeremy. El și-a mai turnat niște tequila.
– Ce? a întrebat, apoi a oftat. Bine. Sarah, știi că te iubim.
Sarah s-a luminat, cu ochii un pic umezi.
– Atunci, veniți încoace și îmbrățișați-mă. Eu sunt aia cu petrecerea ruinată.

Eu și Maria am strâns-o în brațe, trăgându-l și pe Jeremy lângă noi.
– Maria, știi că poți veni să stai la mine oricând dorești, am spus eu.
– Știu.
– Jeremy, acum știu că ai încercat să cunoști pe cineva. Am să-ți fac cunoștință cu bărbatul perfect, a promis Sarah.
– Haideți să ne concentrăm mai bine pe Evie. O cunoașteți, prietena responsabilă pentru acest dezastru?
– Chiar e oribil, nu? am spus eu.
– Total, mi-a răspuns Maria.
Sarah s-a lăsat pe spate în scaun.
– Deci, ce-ai de gând să faci acum, Evie?
– Să nu mă mai pun pe mine în centrul atenției? am încercat eu.
– E un început, dar mă refeream la întâlnirile tale, a spus Sarah.
Ne-am uitat cu toții, mirați, la ea.
– Cum ai de gând să întâlnești pe cineva? m-a întrebat.
– Sarah, pe cuvânt, nu mai vreau să aud de vreo întâlnire amuzantă. E sfârșitul tău de săptămână.
– Ai dreptate. Și nu ți se permite să-l fi ruinat degeaba. Cineva din nenorocitul ăsta de sat trebuie să fie singur.
S-a ridicat și și-a netezit bluza.
– Iar eu am să-l găsesc.
Atunci am observat că în bar se făcuse liniște deplină. La început, am crezut că vorbiserăm noi prea tare, dar am constatat că localnicii nu la noi se holbau.
– O, bravo, ați terminat. Atunci, haideți să ne distrăm puțin! a strigat Beth.
Managerul de resurse umane stătea în mijlocul încăperii, cu un pahar de gin într-o mână și cu un penis gonflabil uriaș în cealaltă.

Cuprins

Capitolul 23. Fată singură

INT: CÂRCIUMA VIZUINA VULPII
SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE, 7.23 P.M.
Cârciuma e o construcție cu un etaj, mică, fără ferestre. Camera e pătrată, cu o masă de biliard la un capăt și cu un mic bar la celălalt. E mai aglomerat decât la Copila Călăului, dar tot pe jumătate gol. Un buldog stă întins în mijlocul încăperii, rontăind o ureche de porc. Ca o confirmare lipsită de entuziasm a numelui cârciumii, un cap de vulpe prost împăiat își arată colții de pe perete, deasupra unui șir de mese mai mult goale. În afară de asta, un glob de discotecă ce atârnă din mijlocul tavanului e singurul element de decor.
– Știți unde e Laurence? l-a întrebat Sarah pe barman, luându-l în vizor din clipa în care am pus piciorul în cârciumă.
Eu am fost surprinsă să mă încânte sprâncenele lui perfect arcuite.
Sarah i-a promis barmaniței de la Copila Călăului că plecam și că o luam și pe Beth cu noi dacă ne arăta direcția către oricare bărbat neînsurat din sat. Femeia ne spusese că-l puteam găsi pe „trădătorul ăla nenorocit" la Vizuina Vulpii – din câte se părea, cârciuma cu reputația cea mai proastă dintre cele două – iar, pe urmă, scuipase. Eu n-am luat acest gest drept un semn bun, dar nimic n-a putut-o descuraja pe Sarah.
Barmanul s-a uitat la noi, a observat eșarfa de „Mireasă" a lui Sarah și penisul gonflabil al lui Beth.
– Lawrence vine abia după ora nouă.
Tonul lui n-a lăsat loc și pentru alte întrebări.
Cu toate astea, Sarah a insistat:
– Și câți ani are Lawrence?
Asta a făcut ca sprâncenele lui perfect arcuite să se ridice.

– Destui, a răspuns barmanul.
– Ce gin aveți? l-a întrebat Beth, făcându-și loc în față. Eu beau doar Bombay Sapphire.
– Luăm porție dublă din orice aveți, i-a spus Jeremy, spre marele dezgust al lui Beth.
Sarah s-a uitat tăios la penisul gonflabil, iar colega ei de muncă a devenit corespunzător de smerită.
– Politica noastră e fără petreceri ale burlăcițelor, ne-a avertizat barmanul, cu ochii pe membrul grupului nostru care se dezumfla acum lent.
Sarah și-a scos eșarfa și a strivit obiectul în mâinile lui Beth.
– Ce petrecere a burlăcițelor? a întrebat ea, în timp ce din vârful gonflabilului pleoștit a ieșit un șuierat trist.
Barmanul a oftat și s-a dus după pahare.
– OK, uitați care-i planul.
Ne-am strâns în jurul lui Sarah. O să ne despărțim și o să întrebăm prin jur de Lawrence. Haideți să aflăm ce putem înainte să ajungă aici. Întrebări?
Am ridicat mâna.
– Eu am vreun cuvânt de spus în toată treaba asta?
– Nu.
– Încă o întrebare, a spus Beth. Eu cu ce mă aleg? N-o cunosc pe Evie. Am crezut că am plătit pentru un sejur luxos la spa, nu ca să caut un membru al distribuției unui serial din secolul trecut. Ce?
Sarah și-a umflat nările, furioasă.
– Îi căutăm lui Evie un partener pentru nunta mea, a spus ea, în locul unei explicații mult mai lungi și mai dubioase.
– Și mie de ce mi-ar păsa?
– Pentru că – Sarah a făcut ochii mici și a zâmbit dulce – pentru că, dacă ne ajuți, te fac domnișoară de onoare.
– Ține asta, a poruncit Beth, apoi i-a dat lui Jeremy penisul, și-a luat paharul de pe bar și a plecat de lângă noi.
– Doar nu vorbești serios cu domnișoara de onoare, nu? a șoptit Maria.
– I-am spus: fără penisuri, a răspuns Sarah, luând o gură de gin.

¶

– O să-mi iau cea mai tare rochie, a anunțat Beth, prăvălindu-se pe un scaun.
Jeremy era singurul care nu se întorsese încă.
– Ce ai aflat? a întrebat Sarah, iscoditoare.
Toți cei întrebați fuseseră evazivi. Nu le prea plăceau străinii, mai ales cei care puneau întrebări.
Se părea că Beth avusese mai mult succes. A început să enumere pe degete:
– E din Franța, e scund și a lucrat cândva ca ridicător de pinguini la Grădina Zoologică din Londra.
Ne-am uitat cu toatele la ea.
– Nu știți că atunci când pinguinii încearcă să se uite după avioane se dezechilibrează?
– Cam cât gin ai băut, Beth? a întrebat-o Sarah.
– Adică nu-i adevărat?
Maria și-a ascuns zâmbetul, iar mie mi-a venit să râd, dar m-am făcut că tușeam.
Sarah a oftat.
– Măcar o să apară în curând.
– Atunci, poate că nici n-ar trebui să-l cunoaștem, a mormăit Beth. Cine ar vrea să înceapă o relație bazată pe minciuni?
– Pare mai aglomerat? a întrebat Maria.
Avea dreptate, se părea că nu mai erau locuri decât în picioare.
– Faceți loc, faceți loc!

Jeremy a ajuns cu greu înapoi la scaunul lui, cu haina burdușită.
– Ia priviți aici, ne-a spus, deschizându-și fermoarul și scoțând o pungă de hârtie îmbibată de grăsime. Prin amabilitatea Copilei Călăului.
– Ce mama naibii...? s-a minunat Maria.
– Plăcinte! a rânjit Jeremy.
Ne-am uitat la Sarah ca să-i vedem reacția. După o pauză mică de tot, ea a fost prima care a înșfăcat punga. Am urmat-o și noi. Beth a strâmbat din nas până când Jeremy i-a întins o plăcintă cu brânză ambalată individual. Ea a luat-o, ușor calmată.

¶

– Evie, ai văzut asta?
Maria își scosese telefonul. I-a șters ecranul de firimituri de plăcintă și mi l-a arătat. Era website-ul monden *Bârfe, zvonuri, calomnii*.
Monica Reed îi dă papucii tânărului iubițel
– E peste tot, a spus ea. Au avut o ceartă monstru în public.
Maria a făcut o pauză pentru un efect dramatic.
– El a spus că nu avea nevoie de încă o mamă, iar ea i-a spus *lui* că nu avea nevoie de un al treilea copil, ci de un partener care să nu fie intimidat de succesul unei femei.
Eu am dat din cap, zâmbind din pricina celor spuse de ea, dar n-am putut să nu am un sentiment de milă față de BIA. Era un nesimțit, însă o despărțire putea fi, oricum, un lucru foarte urât și fără să-și bage nasul presa din toată țara. Maria m-a privit îngândurată și și-a luat telefonul înapoi.
La celălalt capăt al cârciumii, lumea se agita. Pe când toți prietenii mei își întindeau gâturile ca să vadă ce se petrecea, eu mi-am scos telefonul. Aveam un mesaj de la Ben, însă am deschis mai întâi conversația cu BIA.
Roșco: Ești bine? Am văzut știrea
BIA: De ce n-aș fi?
Roșco: Ești sigur? Pentru că eu am o listă de filme din categoria Inimi Frânte, verificată și testată, pe care ți-o recomand. E garantat că o să te facă să te simți mai bine
BIA: Mersi, Roșco. Dar nu e frântă. Spune-mi despre *meet-cute*
Bine. Dacă nu voia să vorbească despre asta, n-aveam de gând să insist. În plus, l-aș fi putut înveseli doar povestindu-i despre cea mai recentă încercare a mea de a cunoaște pe cineva.
Roșco: Mai întâi de toate, casa a venit la pachet cu un șobolan uriaș
– Ce fac oamenii ăia acolo? a întrebat Jeremy, lingându-și degetele de foaie de plăcintă.
M-am uitat în direcția în care se uita el. Un bărbat chel, masiv, alăturase două mese de biliard și le acoperise cu șipci. Oamenii începeau să elibereze spațiul, de parcă ar fi fost ceva normal. Bărbatul a adus o scară cu roți, îmbrăcată în pânză neagră, care fusese sprijinită de peretele din fund. Atunci Beth a sărit, brusc, în picioare.
– Mă duc să dau un telefon! a spus ea, strecurându-se cu greu pe lângă scaunul meu. Voi fi *cea mai bună* domnișoară de onoare.
BIA: Ce casă?
Am derulat mesajele în sus, ca să-i reamintesc de imaginea pe care i-o trimisesem.
Nu era nicăieri.
Am simțit pe șira spinării un fior rece ca gheața. Mi-am verificat mesajele trimise.
Ben. Îi trimisesem lui *Ben* un mesaj în care îi spuneam că petrecerea se dusese de râpă numai din cauza lui, iar el răspunsese.
Ben: Ce pot să fac?
O, nu. Trebuia să limitez pagubele. Trebuia să-i explic pur și simplu că fusese o biată greșeală.
– O-o, a exclamat Jeremy, făcându-mă să-mi ridic privirea.
Și-a strecurat în gură restul de plăcintă. Eu m-am uitat din nou în direcția privirii lui și l-am văzut pe bărbatul cel chel și masiv croindu-și drum înspre masa noastră.
Maria a încercat să strângă rapid firimiturile cu muchea palmei.

– Care dintre voi îl caută pe Lawrence? a mormăit bărbatul.
– Evie, aici de față, a spus Sarah repede.
Privirea neimpresionată a bărbatului a întâlnit-o pe a mea.
– Vino cu mine, atunci.
Eu m-am uitat la prietenii mei, căutând ajutor.
– Fii în centrul acțiunii, m-a îndemnat Jeremy.
– Ai să fii bine, mi-a spus Maria, luându-mi telefonul din mâna încleștată și dându-mi un mic ghiont. Noi suntem aici.
Sarah și-a ridicat propriul telefon.
– Mă asigur că avem filmat tot ce se întâmplă, indiferent ce-o fi.
Poate că ei nu mă iertaseră cu adevărat.
Am pornit fără tragere de inimă pe culoarul pe care bărbatul îl crease printre oamenii din bar – oare *el* era Lawrence? Brațele i se bălăbăneau pe lângă corp, decorate cu niște mușchi de ziceai că purta aripioare gonflabile pentru înot. Nu era genul meu, dar, ca s-o fac fericită pe Sarah, chiar trebuia să am o atitudine pozitivă. În plus, băusem mult gin.
Bărbatul m-a condus la mesele de biliard acoperite. Deasupra erau acum puse o masă și un scaun. El mi-a întins mâna, iar eu i-am prins-o automat. Însă și-a smuls mâna, iritat. De fapt, o întinsese doar ca să-mi arate că trebuia să urc scara. Am făcut-o, iar atunci am văzut cum cineva pusese o lumânare aprinsă și un trandafir roșu pe masă. Urma să particip la o primă întâlnire în văzul tuturor? M-am uitat înapoi la prietenii mei, care mi-au făcut cu mâna.
După ce m-am așezat, un reflector s-a aprins direct deasupra mea. Toți ochii s-au întors către mine. Deodată, în cârciumă s-a auzit muzică. Globul de discotecă din tavan a început să se rotească, iar pânza neagră a fost ridicată de pe scară și am văzut că treptele erau acoperite cu sclipici roz.
Eram pe o scenă.
Bărbatul chel ținea acum în mână un microfon.
– Doamnelor și domnilor, Vizuina Vulpii are onoarea să vi-l prezinte, revenit definitiv de data asta, pe consăteanul nostru cabaretist și travestit mai frumos ca o regină, Lawrence al Labiei, cu faimosul său karaoke.
Ce?
O femeie superbă, îmbrăcată într-un costum de gimnastică negru cu sclipici, mulat pe corp, cu ciorapi de plasă, păr blond extrem de des și platforme foarte înalte în picioare, a pășit către scenă cântând „Big Spender" al lui Shirley Bassey. S-a uitat către mine, genele-i dese și lungi fluturând într-un semn pe care mi l-a făcut din ochi.
Era bărbatul de mai devreme, de la bar, cel cu sprâncenele acelea frumoase și îmbrăcat impecabil.
Muzica a fost lăsată mai încet și el/ea a anunțat:
– Mai întâi, o mărturisire.
Și-a aplecat capul spre microfon, cu unghiile licărindu-i.
– E adevărat. Am fost pentru scurt timp sedusă de Copila Călăului.
Apoi și-a coborât vocea.
– N-am putut rezista plăcintelor ei.
Clienții au râs.
– Acum am auzit că obrăznicătura asta roșcovană a întrebat de mine toată seara. Așa că, draga mea...
Lawrence și-a ridicat unul dintre picioarele alea lungi și zvelte pe masă, în semișpagat.
– ... ce ai de gând să faci cu mine?
Sunt destul de sigură că am scos un țipăt ascuțit.
– Ce-ai zice dacă mi-ai spune ce cântec ai dori să cânți?
Eu m-am holbat implorator la prietenii mei, dar ei erau mult prea ocupați cu savurarea spectacolului.
– Ei bine?

Lawrence mi-a pus microfonul la gură.
M-a măsurat din cap până-n picioare, ridicând din umărul împodobit cu pompoane.
– În regulă.
Muzica s-a schimbat.
– Toată lumea să bată cât poate de tare din palme pentru „Love Machine"... cântată de Fata Singură.
Clienții din cârciumă au izbucnit în râs, iar mie mi-au luat obrajii foc.
Am observat mișcare și, înainte să mă dezmeticesc, prietenii mei urcau în grabă scara ca să mi se alăture.
– Nu e singură! a strigat Maria, gâfâind.
Sarah a luat microfonul de la Lawrence cel amuzat, iar Jeremy m-a tras și m-a ridicat în picioare.
– Haide, Nicola, să le arătăm cum se face.
Dar, înainte să dăm curs acelei amenințări, în cârciumă s-a auzit un urlet:
– *Ce se petrece aici?!*
Toată lumea a tăcut mâlc, muzica întrerupându-se brusc pe când un ofițer de poliție și-a făcut loc printre oameni ca să examineze, la lumina lanternei, care era treaba cu scena aceea „îndoielnică".
– Domnule polițist, a spus Lawrence al Labiei, care acum era întruchiparea demnității pure. Cu ce vă putem fi de folos?
– N-am venit aici pentru tine, i-a răspuns bărbatul.
Lângă mine, Jeremy a scos un sunet ciudat.
Exact atunci am văzut că lanterna ieșea din pantalonii polițistului.
– *Sarah Mathers*, a strigat polițistul, smulgându-și pantalonii de pe el dintr-o singură mișcare. Ai fost o fată tare neascultătoare. Treci cu fața la perete și desfă picioarele!

¶

Maria, Sarah și Jeremy s-au strâns în spatele meu pe când deschideam ușa casei. Am pășit în holul întunecos.
– Atenție, Sarah, a spus Jeremy, clătinându-se puțin. Ai să-ți dai seama în curând că Linda a luat decizia corectă rămânând la cârciumă.
– *Linda* n-a avut de ales, a spus Sarah, amenințătoare. Știa de politica mea Fără Penisuri.
– Ești pregătită?
Eu și Maria am luat-o fiecare de câte o mână.
– Sunt pregătită, ne-a spus ea, vitează.
Eu am inspirat adânc și am aprins lumina.
Sarah a a început să respire sacadat.
– O, fetelor.
Camera de zi fusese umplută cu baloane cu heliu roz-aurii, care mascau tavanul umed, creând o pădure de panglici ondulate.
Am pășit cu toții, încet, în cameră.
Pe chipul Mariei se citea o uimire fără margini.
– Ce-i asta? m-a întrebat ea în șoaptă.
Panglicile mă gâdilau pe obraz.
– Habar n-am.
Am aprins proiectorul, dând la o parte baloanele care ajunseseră în fața ecranului. Prima imagine era cea cu noi costumați ca în *Fruumușica*. Jeremy a făcut lumina mai mică. Baloanele au început să sclipească delicat.
Cine făcuse așa ceva? Singurii oameni care mai știau despre acea casă erau BIA și Ben.
Evie: tu ai fost?
Maria a acoperit una dintre canapele cu un cearșaf, iar prietenii mei s-au așezat cu toții pe ea, în fața ecranului.

– Haide, Evie. Avem vin.
Au început să se mire care mai de care de fotografii, iar eu mi-am scos telefonul.
Ben: Proprietarul s-a ocupat de livrare. Vei primi înapoi banii pentru casă.
– A fost Ben, le-am spus eu.
Nu-mi zisese nimic despre baloane cu o zi înainte, atunci când luasem proiectorul de la Gil's. *De ce ar fi*... Am simțit că mi se făcea rău, căci mi-am adus aminte că el încă mai credea că eu îl acuzasem de ruinarea petrecerii. Cu toate câte se întâmplaseră, uitasem să dau explicații. Baloanele erau o scuză. *O, Doamne.*
– Am știut eu că-mi place de el, a spus Jeremy.
– Să nu-ți vină idei, l-am avertizat, în timp ce m-a tras și m-a așezat lângă el. Asta nu dovedește decât că eu chiar sunt ridicolă.
Trebuia să-l lămuresc pe Ben. Groaza mi se zvârcolea în stomac, amestecată cu alcoolul.
Evie: Nu știu ce să spun. Mulțumesc, Ben. Scuze că te-am făcut să te simți obligat să ne ajuți. Îi scrisesem mesajul ăla idiotului de BIA, nu ție. NIMIC din toate astea n-au fost din vina ta. Dacă ajută la ceva, află că datorită ție Sarah are un sfârșit de săptămână frumos.
Mesajul *Ben scrie* a apărut și a dispărut de pe ecran de câteva ori.
Ben: BIA? Deci sfârșitul de săptămână petrecut la țară a fost, de fapt, planificat pentru o întâlnire amuzantă?
Prima mea reacție a fost de jenă, apoi m-am simțit imediat contrariată. Făceam un pas înainte, doi înapoi cu Ben. De ce-l deranja așa de tare că organizam acele întâlniri amuzante?
Evie: Îți mulțumesc pentru baloane. Și pentru fotografii. Și pentru ajutorul tău... Dar nu e nevoie să faci pe Domnul Judecătot cu mine
Și cu asta – mi-am aruncat telefonul pe mochetă, apoi am revenit la prietenii mei și la fotografii. Ben nu aranjase imaginile în ordine cronologică. În timp ce priveam, îmbrățișându-ne tot mai strâns cu fiecare fotografie, au început să se distingă anumite teme. Vacanțe, aniversări, absolviri, instantanee în care râdeam cu gura până la urechi, imagini cu mine scriind la laptop... Undeva în acea parte a creierului meu care se afla încă la câțiva milimetri deasupra nivelului de alcool, a încolțit gândul că acea succesiune de imagini nu arăta a ceva făcut de Ben „în doi timpi și trei mișcări"...

¶

Cioc, cioc, cioc.
Am tresărit cu toții de sub plapuma cu care ne înveliserăm în timpul somnului la grămadă, pe canapea.
– Ce-i asta? a întrebat Maria, luându-se cu mâinile de cap. Ne mișcăm?
Jeremy era pe scaun, înfășurat într-un cearșaf de pat, ca o crisalidă. Ne-a privit, clipind somnoros, și m-a întrebat:
– Evie, care parte ticăloasă a planului tău mai e și asta?
– Ar fi bine să fie o livrare de mâncare la domiciliu. Nu ne-ar strica niște sandviciuri cu cârnați, a fost de părere Sarah.
Cioc, cioc, cioc.
M-am încruntat, străduindu-mă să-mi amintesc programul.
– O, Doamne, nu, mi-am adus eu aminte. E Centrul de Pregătire Militară Barbara.
– Nu, nici să nu te gândești, a spus Jeremy.
Am dat plapuma la o parte, m-am dat jos cu mare greutate din pat, apoi am încercat să rămân în picioare în timp ce camera se învârtea cu mine.
– Evie, m-a conjurat Sarah. Nu mai pot face față acestei petreceri organizate de tine. Spune-le să plece.
– Tu ai vrut o oră de sport! i-am răspuns eu, dezmembrând baricada din perne pe care o construiserăm noaptea trecută ca să acoperim gaura de sub ușă și să împiedicăm, astfel, vizita nedorită a prietenului rozător al lui Jeremy. Oricum, ai să fii răsfățată după asta. La ora unsprezece vine cineva de la Șerlacuri la Shelley.

Jeremy a ridicat capul.
– Sună vreunul dintre numele astea a ceva real?
I-am aruncat o privire disperată și am tras zăvorul ușii de la intrare.
– Evie, mi-a spus Sarah, ascunzându-se sub plapumă. Din partea mea, poți să-i spui Barbarei să-și bage antrenamentul militar în dos.
În ușă stătea un bărbat îmbrăcat într-un palton elegant. În spatele lui, o mașină neagră aștepta în stradă. El a zâmbit pe sub nasul care i se înroșise de la frig.
– Cu ce vă pot ajuta? l-am întrebat, gândindu-mă, într-o clipă de naivitate prostească, la momentul acela din *Vacanța* în care Jude Law apărea la ușă.
– Am venit să vă conduc la conacul Shrewksbury.
Zâmbetul i-a devenit mai larg.
– Ar trebui să plecăm acum, dacă doriți să nu ratați programările la spa. Asta –
dacă nu cumva ați prefera să mi le bag în dos, a spus el zeflemitor.
Sarah a apărut numaidecât lângă mine.
– Spa? a icnit ea. Spa-ul de la *Shrewksbury*? Nu-mi pasă cum ai făcut asta, Evie, dar ai nimerit-o și tu, în sfârșit. Haideți cu toții, mișcați-vă fundurile! Treceți imediat în mașină!
Creierului meu de vată i-a luat ceva timp până să proceseze totul. *Ben* făcuse asta. În loc să refacă rezervările, angajase un șofer. *Șelacuri la Shelley*, vezi să nu. Asta însemna că toată duminica lui Sarah era exact așa cum sperase ea.
– E foarte tare văduvul ăsta, a fluierat Jeremy din spatele nostru.
Da. Era, pe drept cuvânt, Văduvul cel Tare. Iar eu cum îi mulțumisem cu o seară în urmă? Făcându-l Domnul Judecătot. *Of, Evie*.

Capitolul 24. Poziția țestoasei

INT: AGENȚIA DE IMPRESARIAT PENTRU SCENARIȘTI
WILLIAM JONATHAN MONTGOMERY & FIII
MARȚI, 15 IANUARIE, 7.24 A.M.
EVIE e la computer, scriind ceva, absorbită cu totul. Singura lumină vine de la lampa ei de birou. La capătul coridorului, în biroul lui MONTY, e întuneric încă. Ea își ia cafeaua și vrea să bea o gură, moment în care își dă seama că are cana goală.
Am oftat, mi-am pus cana înapoi pe birou și am început să-mi verific corespondența primită. Aveam încă peste o sută de e-mailuri necitite, ca să nu mai pun la socoteală sutele de solicitări de la scenariști care sperau ca Monty să-i reprezinte. Sau maldărul de contracte de pe biroul meu, care-mi ajungea acum până în dreptul nasului. Îmi petrecusem ziua de dinainte consemnând aventurile din zilele *Meet-Cute*-Vacanță-Romantică, și, deși o mare parte a sfârșitului de săptămână fusese un dezastru total, a scrie despre el îmi dădea aproape un sentiment de ispășire. Îi promisesem lui BIA să nu mai am rețineri în scris. Tata nu mai era lângă mine ca să-mi verifice scenariile, așa că singura cale prin care puteam să scap de inhibiții era să mă prefac că nimeni n-avea să mai vadă rezultatul, că scriam doar pentru mine. În același timp, undeva trebuia să se fi produs un declic. Petrecusem, fără să-mi dau seama, o zi întreagă scriind. Pe cât de ciudat și de minunat era faptul că mi se întâmplase așa ceva, pe atât eram de conștientă că acum trebuia să
recuperez munca nefăcută. Avea să urmeze o săptămână de ore muncite peste program – dacă voiam să revin, cât de cât, la normal. Îmi doream doar ca BIA să înțeleagă. Pentru el, serviciul meu cu normă întreagă era un inconvenient. În clipa în care îi trimisesem ultimul raport despre Vacanța Romantică, el mi-l și ceruse pe următorul.
BIA: E rândul tău, Roșco.
Roșco: Ăsta nu-i un joc.
BIA: Păi, și cum se face că eu câștig?
Oricât de enervant ar fi fost, nu greșea întru totul. Producătorii îi ceruseră să termine Actul Doi până la sfârșitul lui ianuarie. Eu *ar fi trebuit* să fac tot ce-mi stătea în putință pentru ca BIA să li-l trimită. Mai ales dacă-mi doream ca slujba mea să devină vreodată ceva mai mult decât să răspund la toate e-mailurile pe care Monty prefera să le evite.

Căsuța poștală a țiuit. Sarah. Pe drumul de întoarcere, prietenii mei s-au oferit cu toții să-mi dea idei noi de întâlniri amuzante, așa c-am fost destul de sigură că între noi totul mergea bine. Totuși, am citit cu precauție mesajul lui Sarah.
Evie, vreau să știi că m-am gândit mult și intens la asta. Am decis să te iert pentru că mi-ai ruinat petrecerea burlăcițelor. Pentru acest act de generozitate al meu trebuie să-i mulțumești prietenului tău, Ben.
Cât despre florile pe care le-ai trimis, știu că sunt cumpărate, probabil, din banii pe care i-ai economisit cu petrecerea mea. Dar tot apreciez gestul, pentru că ești atât de săracă.
– Cu plăcere, Sarah, am murmurat.
Îi trimisesem un mesaj lui Ben, în care îi mulțumeam din suflet cu privire la tot ceea ce făcuse pentru Sarah, oferindu-mă să-i dau banii pentru baloane, precum și pentru șoferul care ne dusese la Shrewksbury. Răspunsul lui fusese: „Nu-ți face griji". Răspuns pe care, oricât am încercat, n-am reușit să-l descifrez. Păruse că ajunseserăm undeva cu relația noastră, iar apoi trebuise ca eu să plec, dovedindu-i că părerea lui despre mine era pe deplin justificată.
De asemenea, continua e-mailul, *am mai găsit un album pe stickul USB pe care a fost stocat colajul meu de fotografii. Presupun că albumul e al lui Ben, din moment ce stickul USB îi aparține. N-ai spus că e fotograf. Din puținul pe care* l-ai spus, *se pare că ține la intimitatea lui. Așa că, din dorința de a te scuti să te frământi cu privire la subiectul ăsta, m-am uitat eu prin toate fotografiile. Ai un prieten foarte talentat!*
La finalul mesajului, Sarah inserase un link către un fișier.
Am pus cursorul pe el. În ciuda *chibzuinței* lui Sarah, tot aveam impresia că aș fi comis o indiscreție dacă aș fi deschis acel fișier. Putea fi ceva personal, putea să conțină, de pildă, fotografii vechi cu soția lui... Ar fi trebuit să-i respect intimitatea.
Mi-am mușcat buzele.
Ideea de a găsi ceva – orice – despre Ben era prea tentantă.
Am dat clic. Fișierul era uriaș. L-am lăsat să se descarce pe fundal, bâțâind din genunchi cât timp am așteptat.
În sfârșit.
Conținea peste o sută de imagini.
Prima fotografie era cea a unui lac înghețat. M-am relaxat puțin. N-aveam de ce să mă simt vinovată că mă uitam la fotografia unui lac. Nu era nimic personal. Am dat clic pe următoarea, și pe următoarea, ușurarea mea transformându-se într-un fel de dezamăgire. Ben nu apărea în nici una dintre ele. Fotografiile păreau să fi fost făcute în Islanda, lucru pe care-l ghiceam văzând gheizerele, fiordurile înghețate și terenul negru, stâncos. Am continuat să dau clic, cu bărbia sprijinită în palmă, zăbovind câte puțin asupra fiecărei fotografii. Privit prin obiectivul lui Ben, peisajul avea o viață proprie.
– Of, Ben, am murmurat.
Fiecare imagine era încărcată de o dragoste nestăpânită pentru viața sălbatică pe care o surprinsese fotograful. Exista curaj în priveliștea cascadei ce se prăvălea pe marginea unei faleze săpate în stâncă, într-un tumult de ape înspumate. Venerație, în fața aisbergurilor azurii înșirate de-a lungul unei plaje cu nisip negru. Greșisem atunci când crezusem că erau doar fotografii profesionale; toate acele fotografii erau personale pentru Ben.
Oare de ce abandonase el acest imens, incredibil har? Privind fotografiile, simțeam că reușeam să-l cunosc, în sfârșit, pe adevăratul Ben. Deși, după cum încurcasem lucrurile la acel sfârșit de săptămână, aveam toate șansele să nu ajung niciodată să aflu mai mult. Gândul m-a făcut să mă simt inexplicabil de tristă.
Sunetul ușii de la intrare deschizându-se m-a trezit din gânduri. S-au auzit voci pe scări. M-am întors la album, gândindu-mă că erau contabilii cu care împărțeam bucătăria. Pe urmă am auzit o inconfundabilă voce foarte afectată. Monty.
Am verificat să văd dacă pierdusem cumva noțiunea timpului. Nu era nici măcar opt dimineața.

Ce? În șapte ani, singurele dăți în care Monty venise la birou înainte de ora zece fuseseră ocaziile în care nu-și dăduse seama că se schimbase fusul orar. Care să fi fost motivul venirii lui la ora asta? Era devreme, chiar și pentru mine.
Monty a ajuns în capul scărilor.
– Bună dimineața, am spus eu, un pic cam târziu.
– Zău așa, Evelyn, ai putea încerca să pari ceva mai puțin surprinsă, mi-a zis Monty sec trecând pe lângă scaunul meu.
Pe urmă a apărut persoana care-l însoțea, iar mie mi-a căzut fața.
– B... Ezra, am spus eu, zăpăcită că era cât pe ce să-i spun BIA.
Mi-am dat seama că mă holbam. Cu tunsoarea aia răvășită, costisitoare, cu pomeții ăia ridicol de înalți și cu zâmbetul lui de Hollywood, părea atât de nepotrivit în biroul nostru meschin. Eram de atâtea ori enervată de omul ăsta, încât uneori era ușor să uit cât de absurd de frumos era.
BIA nici măcar nu m-a privit atunci când a trecut pe lângă mine. Era de parcă relația noastră revenise în punctul de dinaintea înțelegerii pe care o făcuserăm. Am fost șocată de cât de mult se schimbase relația asta în decursul ultimelor luni, din moment ce acum indiferența lui mă durea. Obișnuiam să cred că BIA nu era altceva decât un nesimțit. Acum înțelegeam că era doar el însuși cu toată lumea, fără compromisuri. Desigur, asta însemna că se purta destul de frecvent ca un nesimțit,
dar dovedise că putea și să fie mult mai mult decât atât. Așa că – de-a ce se juca?
Chiar înainte să închidă ușa biroului lui Monty, BIA a întors capul către mine și mi-a făcut cu ochiul.
Eu m-am prefăcut că tastam ceva, neluându-mi însă ochii de la fereastra lui Monty. L-am văzut pe BIA plimbându-se prin birou și gesticulând în timp ce vorbea. Mai auzeam câte un cuvânt prin pereții subțiri. Mi s-a părut că mi-am auzit numele.
După spaima trasă de Anul Nou, îl pusesem pe BIA să jure încă o dată că n-avea să-i spună lui Monty despre înțelegerea noastră. Dat fiind că Evie-bețiva i se destăinuise deja lui BIA că slujba îi era în pericol, îi spusesem, după aceea, că Monty cu siguranță m-ar fi concediat dacă afla. El jurase să nu sufle o vorbă.
Așa că ce naiba făcea?
BIA a dispărut din raza mea vizuală, iar eu m-am dat cât mai în spate pe scaun. Dacă aș fi putut vedea reacția lui Monty la ceea ce-i spunea BIA, aș fi avut o idee despre ce se petrecea. M-am împins cu vârfurile picioarelor în perete, înclinându-mă puțin pe spate. Puțin și mai pe spate... Încă puțin. *Gata*. Acum îl puteam vedea din nou pe BIA. Avea ceva în mână.
Scaunul mi s-a clătinat în chip îngrijorător. M-am legănat doar preț de-o secundă, apoi gravitația a preluat controlul. Privirea lui BIA s-a îndreptat spre fereastră, și m-a văzut prăvălindu-mă pe spate cu scaun cu tot, speteaza oprindu-se în peretele dindărătul meu, iar eu rămânând blocată la 90 de grade, cu picioarele în aer.
Apoi și-a făcut apariția Monty, încruntat de parcă aș fi făcut-o înadins, și a tras de șnurul jaluzelei, care a coborât până la jumătate și s-a oprit. A ridicat-o cu putere înapoi și a mai încercat o dată s-o coboare. BIA stătea lângă el, cu o privire amuzată în ochii aceia albaștri, în timp ce jaluzeaua se ridica și se cobora, iar eu stăteam chircită în coridor ca o țestoasă răsturnată. În timp ce Monty era preocupat de jaluzea, eu i-am surprins privirea lui BIA, am zâmbit și am ridicat discret două degete în aer. BIA a înălțat din sprâncene, iar eu m-am prins de brațele scaunului înainte ca Monty să poată vedea cum asistenta lui îi arăta degetul mijlociu clientului lui numărul unu. *Oare chiar merita să riști, Evie?* Monty reușise să coboare jaluzeaua doar până la jumătate în momentul în care a renunțat și a plecat, furios, de la fereastră.
Când BIA a ieșit din biroul lui Monty, eu mă ridicasem deja și răspundeam acum la e-mailuri. Nici de data asta nu m-a privit pe când trecea pe lângă mine. Eu m-am uitat lung după el, simțind cum mi se răcise sângele din pricina emoției.
– Evelyn! m-a strigat Monty. În biroul meu. Acum.

¶

Când am intrat, Monty părea fermecat de un mic teanc de hârtii de pe biroul lui.
– E totul în regulă?
El a ridicat privirea, cu degetele dansându-i pe marginile hârtiilor, de parcă ar fi vrut să verifice dacă mai erau încă acolo.
– E vorba despre Ezra, a spus Monty. A adus Actul Doi.
Pentru o clipă, n-am putut vorbi. Pe urmă m-am auzit spunând:
– Dar... a venit mai *devreme*.
– Ei bine, nu e chiar *terminat* încă.
Aha. Măcar adusese *ceva*.
– Cum e?
– Excelent, mi-a răspuns Monty, oarecum visător.
Am dat drumul răsuflării pe care mi-o ținusem. Ar fi trebuit să fiu fericită, și eram, dar de ce trebuia BIA să fie atât de exasperant cu toată chestia asta? Măcar mi-ar fi putut spune că scria. În schimb, mă eliminase din nou.
– Trebuie să mărturisesc că nu mi-am dat seama cu adevărat cât de mult îl ajuți.
Eram atât de preocupată de gândul că tare mi-ar fi plăcut să-i dau una în cap lui BIA cu Oscarul lui, că aproape nici n-am auzit. Monty. *Mă lăuda*. Fața i s-a luminat atunci când mi-a spus:
– E cu totul diferit de *Inimă sângerândă*, desigur, dar cred că Ezra chiar scrie un scenariu foarte bun, Evelyn.
Văzându-l pe Monty așa, era simplu să mi-l imaginez în același scaun în urmă cu cincisprezece ani, înainte ca uzura să-și fi cerut drepturile, stingându-i strălucirea.
– Păi, mi-ar plăcea să-l citesc, i-am spus eu.
A devenit din nou atent la mine, și aș fi putut să jur că am văzut o urmă de vinovăție în expresia lui.
– Nu ți l-a arătat?
Eu am clătinat din cap.
Monty și-a încleștat degetele pe marginile scenariului lui BIA.
– Toate la timpul lor.
A tras filele mai aproape de el.
– Noi... Noi doi trebuie să vorbim, Evelyn. Ezra și-a exprimat niște mari îngrijorări în ceea ce te privește.
Eu eram prea uluită ca să-i răspund.
– Cu privire la volumul tău de muncă.
– Volumul meu... de muncă?
Monty și-a dres glasul.
– Ezra e îngrijorat că ești distrasă.
Prin „distrasă", am presupus că BIA se referise la alți scenariști, precum și la puțina viață personală care-mi mai rămăsese. *Imberb arogant și nesuferit!*
– Ezra face mari progrese cu scrisul și vrea să-ți protejeze timpul, ca să ai mai multă vreme să-l asiști pe el. Motiv pentru care am luat o decizie.
Monty a făcut o pauză. Eu mi-am ținut răsuflarea, pregătindu-mă pentru ce urma.
– Nu trebuie să-ți reamintesc câte depind de scenariul ăsta. Mă bazez pe tine c-ai să te asiguri că Ezra termină restul. Fără distrageri, a continuat Monty, aranjându-și un stilou de pe birou. Așadar, am să iau măsuri pentru ca tu să te poți concentra pe clientul tău.
– Pe ce al meu?
Monty a șters cu mâneca fotografia înrămată a lui Richard Attenborough.
– Chiar trebuie să-ți spun pe litere? La cererea lui Ezra, îți transfer temporar ție răspunderea pentru el. Asta înseamnă, desigur, că trebuie să-ți eliberezi ceva mai mult din timp și să te concentrezi pe ajutorul pe care ai să i-l dai lui Ezra. Sunt sigur că nu trebuie să-ți mai aduc aminte de faptul el are nevoie de o anumită cantitate de atenție. Până la termenul-limită am să fiu foarte atent la volumul tău de muncă și chiar am să...
Aici a bombănit ceva.

– Nu te-am auzit bine...
– Am să preiau eu o parte din munca ta, a șuierat Monty, de parcă îi smulsesem acele cuvinte din gură. Chiar trebuie să-l facem să nu se oprească din scris, Evelyn. Numai pe el îl avem.
Cum Alessandro a ieșit din schemă...
A lăsat fraza neterminată.
– Am crezut că lucrurile mergeau bine... am murmurat.
Fusesem ușurată să-l văd pe Monty interesat de cineva nou, chiar dacă eu fusesem aceea care-l găsise. Dacă am fi semnat cu Alessandro, ni s-ar mai fi ușurat puțin povara de pe umeri. Eu îi văzusem filmele de scurtmetraj – era un talent care trebuia luat în serios.
– Îl curta un alt agent, a spus Monty, închizând ochii.
Chestii de genul ăsta se întâmplau tot timpul în branșă. Dacă se făcea vâlvă în jurul unui nou talent, agenții se băteau ca să-l reprezinte. Totuși, îmi dădeam seama că de data asta Monty fusese foarte afectat. O parte din mine se întreba: oare lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi reușit eu să vorbesc cu Alessandro? *Data viitoare*.
– Se pare că nu i-a păsat foarte tare de cariera lui. A semnat cu Geoffrey & Turner.
Asta explica situația.
– Îmi pare rău, Monty, am spus eu cu glas scăzut.
Nici mie, nici lui nu ne plăcea agenția Geoffrey & Turner, în privința asta eram mereu în consens.
– A ales cioara de pe gard. O să-și învețe lecția în curând, a concluzionat Monty, părând să încerce să-și alunge gândul ăsta din minte. Adu-mi contractul Miller și lista ta cu lucruri de făcut.
Una era să-mi spună că urma să-mi facă treaba, și alta era să-l văd făcând-o efectiv.
– Nu mai sta să te holbezi la mine cu gura căscată! Ezra are nevoie de tine.
Am încercat să nu par prea fericită atunci când am pus pe biroul lui Monty un teanc uriaș de contracte. El s-a holbat, cu o oroare abia mascată, la teancul care se clătina. Pe urmă mi-a luat din mână carnetul de notițe și s-a uitat pe lista de îndatoriri.
– A trecut ceva vreme de când am făcut chestii de genul ăsta. Dar, să fim serioși, nu e chiar atât de complicat.
– Asta e doar prima pagină, am spus eu, aplecându-mă peste birou și răsfoind carnețelul.
Monty a pălit, apoi și-a suflecat mânecile.
– Ai să vezi acum cu ochii tăi un agent adevărat le treabă. Iar tu, haide, pleacă!
– Mai e ceva, am spus eu. Dacă lucrez cu Ezra, am nevoie de acces la contul de cheltuieli.

¶

M-am întors la biroul meu și am văzut că mă aștepta un mesaj nou.
BIA: Cu plăcere
Roșco: Acum vorbești cu mine? Ar fi trebuit mai întâi să mă întrebi
BIA: Păstram aparențele pentru Monty. N-am uitat că mi-ai spus că ți-e slujba în pericol. Mai avem doar o lună. Trebuie să grăbești pasul dacă vrei să termin scenariul. Altfel cum ai să reușești să cunoști pe cineva la timp?
Am rezistat tentației de a da cu telefonul de perete. Fusese atât de lăudat pentru scenariu – cum să-și fi dorit să-l termine fără ca mai întâi să fie nevoie ca eu să mă fac de râs?
BIA: Trebuie să știi deja cât de mult mă ajută rapoartele tale. Ca să pot termina, de acum încolo trebuie să faci cel puțin două întâlniri pe săptămână. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare. Îți dublez șansele de a te îndrăgosti... și ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poți primi
M-am trântit în scaun. Două întâlniri pe săptămână? Una fusese mai mult decât suficientă. Nu eram sigură că aș fi putut face față dublei umilințe. Am așteptat să mă îngrozească și dublarea materialului care trebuia scris, dar n-am simțit decât încântare. *Asta era ceva nou*.
M-am întrebat de ce tot insista BIA să mă îndrăgostesc. Când făcusem înțelegerea mă gândisem că, dacă măcar reușeam să-l fac pe BIA să se reapuce de scris, el ar fi terminat și ar fi uitat de restul întâlnirilor amuzante. Iar acum el scria pentru prima oară după mulți ani și tot insista cu partea aia de înțelegere a mea. Era clar că depășise faza de blocaj, așa că de ce se

mai lega de întâlnirile astea? Totuși, indiferent dacă m-aș fi îndrăgostit sau nu de Domnul Final Fericit, aveam doar o lună la dispoziție ca să-l cunosc. Altfel, BIA nu termina scenariul. Măcar acum aveam mai mult timp. Prietenii mei spuseseră mereu că aș fi putut cunoaște pe cineva dacă aș fi muncit mai puțin. Credeam că venise momentul să aflu dacă era adevărat.
Roșco: De acord... DACĂ, de acum încolo, îmi trimiți săptămânal ceea ce-ai scris
BIA: De câte ori? Am să-i trimit agentului meu ceea ce-am scris, Roșco
Roșco: Corectează-mă dacă greșesc: nu sunt eu agentul tău?
Cele trei puncte au apărut și au dispărut de câteva ori, de parcă BIA își începuse răspunsul, apoi se răzgândise. Până când, într-un final:
BIA: După ce se termină toată povestea asta, ar trebui să ieșim să bem ceva și să rezolvăm toată această tensiune sexuală dintre noi
Mi-am dat ochii peste cap. Se vedea de la o poștă că încerca să mă fenteze. Și totuși, n-am putut să nu-mi amintesc de momentul acela pe care-l petrecuserăm împreună chiar înainte de Crăciun, atunci când BIA mă dusese acasă la mama. Eu alunecasem, iar el mă prinsese și, preț de o secundă, aproape că păruse să se înfiripe ceva între noi. Am alungat acea amintire. *Era clar că eram surmenată*.
Roșco: Două întâlniri pe săptămână, iar tu îmi trimiți săptămânal paginile scrise
BIA: Bine. Le trimit săptămânal. Lui Monty
Promitea să trimită săptămânal. Gata cu așteptarea încordată până când se sinchisea el să trimită oricui paginile scrise. Aici obținusem ceea ce doream. La urma urmei, ca să fiu promovată trebuia doar ca el să scrie.
Roșco: De acord
CIOC, CIOC, CIOC! Monty era la fereastră, folosindu-se de două degete ca să despartă lamelele orizontale ale jaluzelei și să tragă cu ochiul printre ele. Mi-a făcut semn să plec, apoi mi-a arătat ușa.
– Pleacă, *pleacă odată*! a spus el, cu vocea estompată din pricina geamului care ne despărțea.
Nu-mi dădeam seama prea bine ce se aștepta să fac eu pentru BIA la ora nouă într-o dimineață de marți, dar mi-am strâns totuși lucrurile. M-am gândit la lista pe care o întocmisem împreună cu prietenii mei. În cazul în care aș fi făcut față la două întâlniri pe săptămână, oare puteam împinge lucrurile și mai departe? Dacă trebuia să respect condiția ridicolă a lui BIA, aceea de a-l întâlni pe *Domnul Final Fericit*, atunci cu cât mergeam la mai multe întâlniri, cu atât mai bine. Trebuia să reiau controlul. *Și*, mi-am zis eu, strecurând în geantă cardul bancar al lui Monty, *s-ar fi putut chiar să-mi placă*.

Capitolul 25. Nu sunt la birou

De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChe
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Meet-cute *la coadă*
16 ianuarie, 19.03
Am atașat acestui mesaj relatarea încercării mele de a recrea întâlnirea din *Graba strică treaba*. Ca să rezum: mi-am petrecut toată ziua rugând bărbați să mă lase să le-o iau înainte la coadă și încercând să înnod o conversație. Există, în mod cert, câteva tipuri de cozi la care metoda asta funcționează mai bine decât la altele. Spre exemplu, coada de la toaleta bărbaților. Cel puțin ai o scuză bună. Ai văzut cozile de la toaletele femeilor?
Am încercat să sar peste rând la poștă. Din păcate, tipul care m-a lăsat încerca să afle dacă se putea trimite cu poșta un animal viu, cu confirmare de primire. E foarte greu să flirtezi când bărbatul din fața ta cară, într-o cutie, un șarpe pe care e decis să-l expedieze în Australia.
În caz că te întrebai: da, e posibil să trimiți animale vii cu Royal Mail. Păcat doar că la poștă timpul de așteptare e așa de lung încât probabil că animalele respective nu supraviețuiesc cozilor.
Toate cele bune,
Evie

` J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Întrebare importantă – URGENT
17 ianuarie, 13.45
Dragă Evelyn,
Le prezint ultima lucrare a lui Michael Mayhew unor producători în după-amiaza asta și n-am timp s-o citesc. E ca și cum le-aș propune *Povestea slujitoarei* fanilor lui *Top Gear*. Vreau să forțez limitele cu prezentarea asta.
Ți se pare în regulă? Dă-mi de veste înainte de 2 p.m. dacă nu ți se pare.
Sincere salutări,
Monty
` J
De la: TheEzraChe
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Trebuie să te străduiești mai mult
17 ianuarie, 17.43
Nu pune cantitatea înaintea calității, Roșcovano. Încă nu-mi dai toate informațiile. Mi-ai promis că n-ai să mai faci asta, ai uitat? Chiar nu ești rea deloc. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine. Așa că renunță la toate descrierile și dă-mi mai mult dialog.
O să am nevoie să-mi trimiți încă o relatare până la sfârșitul săptămânii.
E
` J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Simon – URGENT
18 ianuarie, 11.32
Dragă Evelyn,
Sunt la telefon cu Simon de două ore. Literalmente, îți scriu mesajul ăsta în timp ce el încă vorbește. Mai are o singură scenă de scris și tocmai acum are nu știu ce criză existențială.
Ce să fac, Evelyn?
Ajutor.
Sincere salutări,
Monty
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrache
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Piedica
19 ianuarie, 17.15
Îți e chiar atât de greu să spui „te rog", Ezra?
Te rog să citești relatarea pe care am atașat-o mesajului și care reconstituie întâlnirea din *Capcana iubirii*. Filmul acela nu-i o comedie romantică, dar are o scenă *meet-cute* care cerea să fie onorată. Deși nu sunt sigură că asta e exact ce-am făcut. Mi-a permis să cunosc câteva dintre cele mai rafinate restaurante din Londra. Ce păcat că mi s-a interzis intrarea, de acum înainte, în cele mai multe dintre ele.
Se pare că, dacă ai de gând să pui cuiva piedică într-un restaurant, trebuie să întinzi foarte mult piciorul. Eu am fost nevoită să mi-l întind până în mijlocul intervalului dintre mese ca să se împiedice de el un bărbat. Asta face explicațiile mult mai complicate după, crede-mă.
Privind retrospectiv, aș vrea să fi ales un restaurant fără fețe de masă. Pentru că atunci când cad, oamenii au tendința să se agațe, în drum spre dușumea, de tot ceea ce le e la îndemână. A fost ca în trucurile alea cu fața de masă, doar că mâncarea, în loc să rămână neclintită la locul ei, ajunge pe magician, care tocmai a aterizat cu fața într-un rizoto cu fructe de mare.

Am consemnat fiecare tentativă a mea de la această întâlnire amuzantă. Raportul e, în mare parte, dialog. Sper să fie mai mult pe placul tău.
Toate cele bune,
Evie
` J
De la: TheEzraChe
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: TE ROG
20 ianuarie, 01.12
Da, e mai bine. Ține-o tot așa, te rog. Și trimite-mi acum, te rog.
E X
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChester@ezrache
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Liftul (AKA bonus meet-cute*)*
22 ianuarie, 18.34
Găsești, atașată, relatarea scenei *meet-cute* din lift, ca în filmul *500 de zile cu Summer*.
Asta a necesitat mare parte din zi, trei magazine universale și aproximativ 57 de drumuri cu liftul până să reușesc.
E foarte greu să găsești pe cineva care să asculte The Smiths destul de tare ca să te apuci și tu să fredonezi (dezvăluire: n-am găsit).
A trebuit să mă descurc cu ce-am găsit.
Iată un scurt rezumat:
Eu: *bat un bărbat pe umăr:* Dumnezeule, e... Gloria Estefan?
El: *roșindu-se, furios:* E o compilație Spotify. *Privește împrejur la ceilalți din lift*. Sunt doar melodii alese la întâmplare.
Eu: *insist* ADOR melodia asta
Ca să vezi! Se pare că idealul lui de femeie *nu e* cineva care știe pe de rost toate versurile melodiei „Rhythm Is Gonna Get You".
Poate că nu ești în temă, dar unele lifturi mai vechi încă au buton pentru oprire în caz de urgență. Iar dacă un tip mai în vârstă, care călătorește cu sus-numitul lift, e predispus, spre exemplu, la accese de panică, nu-i trebuie prea mult ca să-l apese. O femeie care se pornește din senin să cânte în gura mare e un stimulent minunat în sensul ăsta.
A trecut deja o săptămână. Ai primit trei rapoarte de la mine.
E timpul să trimiți și tu paginile.
Evie X
` J
De la: TheEzraChe
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: re: STRICT CONFIDENȚIAL: Liftul (AKA bonus meet-cute*)*
24 ianuarie, 02.20
Scrisul tău e cu adevărat plastic, Roșco. Serios. M-am simțit ca și cum aș fi fost cu tine în lift. Mai ales acolo unde tipul oprește muzica și tu decizi să termini totuși cântecul. Am simțit și eu, ca cititor, cât timp a trecut până să vină mecanicul care v-a scos de acolo.
E X
P.S. Paginile vor fi trimise după ce vor fi gata.
` J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: Căsuța poștală plină??? URGENT
24 ianuarie, 11.32

Cred că am o problemă cu căsuța mea poștală. Îmi tot spune că e plină. A trebuit să șterg din e-mailuri doar ca să ți-l pot trimite pe ăsta. De ce sunt așa de multe?
De asemenea, nu prea știu ce sistem de îndosariere ai, așa că am pus contractele în orice spațiu gol am găsit.
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChe
Subiect: STRICT CONFIDENȚIAL: Am avut o înțelegere
24 ianuarie, 13.22
Trimite-le acum, Ezra. Nu mai merg la nici o întâlnire până nu le trimiți.
Totuși, atașez relatarea întâlnirii din magazinul universal, ca în filmul *Noroc în dragoste*, pentru că după ce ai petrecut o zi întreagă ținându-te ca umbra după bărbați care își cumpărau haine și ai declarat că voiai să cumperi și tu ce cumpărau ei, vrei să fi meritat umilința.
Știu că poți face asta.
Evie
` J
De la: TheEzraChester@ezrache
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: NU SUNT LA BIROU
24 ianuarie, 13.22
Salut, momentan beau cocktailuri Margarita la piscină și, în mod sigur, n-am cum să vă răspund la e-mailuri.
E
` J
De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraCher.com
Subiect: RE: NU SUNT LA BIROU
24 ianuarie, 07.45
Chestia asta cu „nu sunt la birou" ar fi bine să fie o glumă, Ezra! Înțelegerea noastră e ca tu să trimiți paginile alea. M-am făcut de râs prin toată Londra, așa că CEL MAI MIC lucru pe care-l poți face tu e să-i trimiți ceva lui Monty.
Să nu îndrăznești să mă ignori.
Evie
` J
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: URGENT
25 ianuarie, 12.42
Dragă Evelyn,
Sunt sigur că nu trebuie să-ți amintesc că joi e termenul-limită până la care Ezra trebuie să le predea producătorilor restul din Actul Doi.
Am observat că ai folosit contul de cheltuieli, așa că presupun că totul merge bine.
În mod normal m-aș oferi să intervin, pentru că am ceva mai multă experiență cu lucruri de genul ăsta. Totuși, trebuie să spun că am fost foarte impresionat de tine în ultimele luni. Încep să cred că tu chiar ai putea fi capabilă să reușești, până la urmă, să-ți duci însărcinarea la bun sfârșit.
Întrevăd numai lucruri bune pentru tine în viitor, Evelyn.
Numai bine,
Monty
P.S. Dacă nu cumva ai dat 100 £ pe o pereche de mănuși ca să-i protejezi lui Ezra mâinile în timp ce scrie, ai face bine să returnezi mănușile la magazin.
` J

De la: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Către: TheEzraChe
Subiect: Nu a putut fi transmis: RE: RE: NU SUNT LA BIROU
25 ianuarie, 08.45
Mesajul tău către TheEzraCher@ezrache a fost blocat de filtrele pentru limbaj vulgar ale utilizatorului.

Capitolul 26. Domnul Judecătot

INT: CÂRCIUMA DOMENIUL LORDULUI, EAST DULWICH
SÂMBĂTĂ, 26 IANUARIE, 10.30 P.M.
Cârciuma e plină ochi. EVIE și STEPH stau la barul aglomerat, așteptând să fie servite. Încearcă amândouă să se dezbrace de hainele ude în spațiul aglomerat, urlând una la cealaltă din cauza zgomotului. Aproape că au ajuns în față.
– Mereu e așa de aglomerat? a strigat Steph la mine.
Am fost îmbrâncită din spate, așa că amândouă am fost împinse mai aproape de bar, ca niște rămășițe duse de val.
Eu am ridicat, veselă, din umeri.
– N-am mai fost niciodată aici. De obicei, sâmbătă seara mă uit la filme pe Netflix.
M-am înroșit. Era clar că vinul pe care-l băusem la masă mă afectase mai mult decât crezusem.
Steph mi-a zâmbit, dându-și părul negru și drept după ureche.
– Of, scumpo, slavă Domnului că te-am scos din casă în seara asta.
Era ciudat să fiu în oraș la sfârșit de săptămână, și de două ori mai ciudat să fiu cu cineva nou. După ce am ascultat sfatul cel înțelept al mamei cu privire la clubul de carte, mă întorsesem, cu cartea citită de data asta (*Urzeala falusurilor*). Steph mă tratase din nou cu vin și mă făcuse să mă simt bine-venită. Aproape toată
săptămâna trecută mă străduisem să-mi fac curaj ca s-o întreb pe Steph dacă ar fi vrut să ieșim împreună în oraș în seara asta. Eram hotărâtă să mă distrez și eu, măcar o dată. Să-ți faci prieteni noi, adult fiind, e la fel de stresant ca atunci când inviți pe cineva să iasă la o întâlnire cu tine. E destul de greu să obții numărul de telefon al celuilalt. Apoi trimiți acel prim mesaj, sperând să-l cucerești cu un pic de umor, iar atunci când îți răspunde te îmbrățișezi singur de bucurie, însă te abții să răspunzi timp de o oră, ca să nu pari disperat.
– Deci, dacă ai cunoaște pe cineva în barul ăsta, s-ar pune ca *meet-cute*? m-a întrebat Steph. Îi povestisem totul despre BIA și despre provocare, inclusiv despre faptul că el absenta nemotivat. Tot n-aveam nici cea mai vagă idee unde era sau când avea să revină. Actul Doi trebuia trimis joi, iar el tot nu răspundea la nici unul dintre e-mailurile sau mesajele mele de pe WhatsApp. Am lăsat îngrijorarea la o parte.
Singurul lucru bun – nemaipomenit, fantastic, *incredibil* – din toate astea era că, după ce petrecusem două săptămâni fără întrerupere scriind despre întâlniri amuzante, nu avusesem timp să analizez prea mult faptul că scriam din nou. Scrisesem, pur și simplu, iar sentimentul pe care-l încercasem era tare plăcut. Nu mă gândeam încă la implicațiile faptului în sine, nevrând să tensionez acel sentiment nou, fragil, plin de speranță.
– Ar fi nevoie de un impuls în plus, am spus eu. Ca în *Amor la distanță*, când Justin Long și Drew Barrymore au aflat că fiecare dintre ei încercase să bată recordul celuilalt la automatele de pocher din bar.
În fața noastră s-a făcut loc, așa că am avansat rapid.
– Deși, ca să fiu sinceră, încep să-mi fac griji că n-am să cunosc niciodată pe nimeni.
– Crede-mă, cunosc sentimentul, a spus Steph, zâmbindu-i barmanului. Partenerul meu de pe Tinder m-a întrebat săptămâna trecută dacă aș fi interesată de alăptat.
Cineva s-a izbit cu putere de noi.
– Scuze, l-am auzit spunând pe un bărbat care avea accent irlandez. De obicei am reflexe mult mai bune. Dacă tot sunt aici, lăsați-mă să vă spun ceva. Știu că nu mă privește, dar am auzit, fără să vreau, că vă întâlniți amândouă cu bărbații nepotriviți.

Tipul stătea în spatele nostru, ținând într-o mână două halbe care dădeau pe dinafară de pline ce erau. Jumătate din părul lui blond, lung până la bărbie, era prins la spate într-un coc.
– Slavă Domnului că ne-ai deschis tu ochii, l-a expediat Steph, dintr-o privire. O sticlă de roze, te rog, i-a spus ea barmanului. La masă.
Ne-am croit drum prin cârciumă. Eu – strângând sticla de vin la piept, iar Steph – ținând paharele sus, de parcă ar fi fost niște faruri care ne arătau drumul prin mulțime.
– Uite o masă!
Însă atunci când am ajuns la ea am văzut că cineva se așeza deja pe unul dintre cele patru scaune. Domnul Vă Întâlniți cu Bărbații Nepotriviți.
Văzându-ne, ochii i s-au luminat. Sau, mai exact spus, i s-au luminat văzând-o pe Steph, care s-a răsucit imediat pe tocurile botinelor ei roșii.
– Stați puțin, a strigat el. Avem două scaune libere. Sunt ale voastre. Sincer vorbind, îmi pare rău că v-am făcut o impresie proastă. Chiar ar trebui să-mi dați o a doua șansă.
Steph mi-a cerut părerea.
– Ori asta, ori în picioare, am spus eu.
Ea s-a întors spre el și a pus vinul pe masă.
– Foarte bune, atunci să vedem, i-a spus Steph după ce s-a așezat lângă el.
Bărbatul i-a zâmbit larg și s-a îndreptat în scaun.
– Marc. Rămas singur de curând. Fotograf. Un tip de milioane – atunci când sunt treaz. Nici prin cap nu mi-ar trece vreodată să te întreb dacă alăptezi. Scaunul de acolo e pentru prietenul meu. Genul de bărbat-naiv-enervant-de-mișto-și-care-nu-știe-că-e-mișto.
Marc s-a uitat țintă la mine.
– Prietenul meu tocmai m-a ajutat să mă mut de la fosta.
Ultima parte fusese spusă exclusiv pentru urechile lui Steph. Și totuși, absolut din reflex, am încercat să cântăresc situația, ca să-mi dau seama cât potențial *meet-cute* avea. *Poate că dacă mi-aș fi vărsat băutura pe bărbatul naiv (presupus de vârstă adecvată)*... Desigur, ca să merite efortul, BIA ar fi trebuit să-și citească e-mailurile.
– Acum e rândul vostru. Spuneți-mi cum vă cheamă și care-i cel mai interesant lucru despre voi.
Steph mi-a umplut paharul până la buză, înăbușindu-și un zâmbet.
– Eu sunt Steph, a spus ea. Îmi pregătesc doctoratul în literatură feministă, pe care îl finanțez scriind literatură erotică.
Marc a fost la fel de impresionat pe cât fusesem și eu mai devreme în seara aceea, atunci când ea îmi spusese același lucru.
– Ea e prietena mea, Evie.
Eu încercam să găsesc cel mai potrivit mod în care să spun „Mă uit mult la filme pe Netflix", când m-am trezit că Steph a continuat:
– Lucrează la o agenție cinematografică. Încearcă să se îndrăgostească, așa ca în comediile romantice, ca să-l facă pe un nesimțit de scenarist să scrie una.
– Practic, eu nu caut neapărat dragostea, am spus, de parcă Marc avea nevoie de o lămurire sau i-ar fi păsat de ea. O fac doar ca îndatorire de serviciu.
Ușor îngrozită, am luat o înghițitură zdravănă de vin. Totuși, în același timp eram încântată că descrierea vieții mele suna mult mai interesant decât de obicei.
Marc s-a uitat în halba lui de bere.
– Poate că am băut fie prea mult, fie prea puțin ca să fiu în stare să înțeleg ce-ai spus. A!
El i-a făcut cu mâna cuiva din spatele nostru.
– A venit.
S-a uitat din nou la mine.
– Sincer vorbind, e un om minunat și cel mai bun prieten pe care și-l poate dori un bărbat.
Primul meu gând a fost: *Înalt, păr negru creț, ochi căprui blânzi, sprâncene negre expresive, maxilar perfect*, apoi mi-am dat seama pe cine descriam, de fapt.
– *Ben?*
– Evie?

Ben s-a uitat surprins la mine în timp ce și-a băgat telefonul în buzunar. Eu m-am înroșit ca para focului, bucuroasă că el nu putea să bănuiască ceea ce tocmai îmi trecuse prin minte. *Așa da – potențial de* meet-cute*.* Steph se uita și ea la el, intrigată. Nu apucaserăm să vorbim despre Ben.
Marc a făcut semn către scaunul de lângă mine și, după o pauză vizibilă, Ben s-a așezat, fără să-și ia ochii de la mine.
– Voi vă cunoașteți deja? Am crezut că nu prea ieși, amice. E ceva ce nu mi-ai spus?
– Ne-am cunoscut la cafeneaua Gil's, a spus Ben cu glas scăzut.
Expresia lui Marc s-a mai îmbunat.
– Aha, amice.
Părea că mă vedea acum cu alți ochi.
– Dintre toate locurile...
A urmat un moment de tăcere, iar eu m-am grăbit să-l umplu.
– Steph, el e prietenul Ben al meu – al meu Ben – prietenul meu, *Ben*, m-am bâlbâit eu, făcându-l pe Ben să ridice din acele *sprâncene negre expresive*.
Noi doi nu mai vorbiserăm de duminica trecută, de când îi dusesem proiectorul la Gil's. Fusese o vizită scurtă pentru că, făcând un gest care putea fi numit oricum, numai politicos – nu, plecasem valvârtej de acolo ca să ajung la o întâlnire amuzantă, neputând să dau ochii cu el atât de curând după ce-l făcusem *Domnul Judecătot*. Anette trebuie să-l fi forțat să pozeze pentru un selfie, căci o oră mai târziu primisem o fotografie cu ei doi bând ciocolată fierbinte, urmată de mesajul: *Baftă cu găsirea Domnului Final Fericit, Evie!* Mă simțisem absolut oribil pentru că-i evitasem.
Iar acum el era acolo, atât de aproape că l-aș fi putut atinge.
– L-ați cunoscut deja pe Marc al meu, a spus Ben, întinzându-i mâna lui Steph.
Ea a dat mâna cu el zâmbindu-i galeș și studiindu-l sumar, încântată. Eu mi-am înăbușit un sentiment ciudat de posesivitate. *Evie, de fapt ăsta nu-i „Ben al tău"*.
– Noi ne știm de mult timp, a spus Marc, dând pe gât jumătate de halbă de bere. Evie tocmai ne povestea cum de fapt ea încearcă să *nu* se îndrăgostească.
Ben n-a răspuns. Eu l-am studiat, chinuindu-mă să pricep dacă era sau nu supărat pe mine.
Steph a părut să simtă că ceva nu era în ordine.
– Marc tocmai voia să ne spună ce fel de fotograf e.
– Chiar? a spus Marc.
Ea a încuviințat din cap, încurajator.
– Uite, nu sunt genul care să se dea mare de la prima întâlnire cu ce scule are, dar...
A scos un aparat foto uriaș dintr-o geantă atârnată de scaun și i l-a întins lui Steph.
– În general, fotografiez peisaje și animale sălbatice. Chestii de *National Geographic*. Am lucrat cu Attenborough. Ce să zic, a continuat el, înroșindu-se. Attenborough a scris introducerea la o carte în care am avut și eu o fotografie pe o pagină dublă.
În timp ce Marc continua să-i povestească lui Steph despre fotografiile lui, eu nu m-am putut abține să nu-l privesc pe Ben, descoperind că el era cu ochii la aparatul foto. Oare lucrase cândva cu Marc?
– Sissy Lately, a spus Steph, înapoindu-i aparatul. Ăsta e numele meu de autor, dacă te interesează. Tu mi-ai arătat ce faci, mi se pare cinstit să-ți spun și eu ce fac. Ai un talent remarcabil, Marc.
– Să vezi aparatul ăsta în acțiune!
De afară s-a auzit un bubuit de tunet, care a declanșat un cor de urale apreciative din partea clientelei cam cherchelite din cârciumă. Marc ne-a spus:
– Asta îmi amintește că în douăzeci de minute e ultima comandă, iar băieții ăștia fac cel mai bun cocktail Întuneric și Furtună din sud-estul Londrei.
Steph a golit, iute, restul de vin din sticlă în paharul meu.
– Zeii meteo au vorbit. Să mergem.
Ea și Marc au sărit de pe scaune.

– Poftim, meștere, a spus Marc, punând aparatul foto în mâinile lui Ben. Jill a fost cât pe ce să-l dea de pomană odată cu restul lucrurilor rămase de la mine. Fosta mea, a subliniat el pentru Steph. E un semn.
Și-a deschis larg brațele, intrând cu spatele într-un grup de inși cherchelițți, apoi i-a strigat lui Ben:
– Vii cu mine în următoarea misiune. Avem din nou nevoie de cercetașul nostru!
– Eu ți-am dat aparatul ăsta, a strigat Ben după el. Și am o slujbă.
Însă Marc dispăruse deja.
Lăsându-ne pe noi doi împreună.

¶

Relaxează-te, Evie. El s-ar putea nici să nu-și amintească.
– Deci, a spus Ben. Domnul Judecătot.
– Eram beată, am spus eu repede, apoi am tresărit la auzul intonației defensive din glasul meu. Poate că mă comportasem ca o mare lașă cu o duminică în urmă, însă, din ziua petrecerii burlăcițelor, tot încercasem să găsesc o cale de a-i mulțumi cum se cuvine lui Ben pentru tot ajutorul dat. O scuză spusă sincer și din tot sufletul părea un punct bun de pornire.
– Chiar n-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa, mai ales după tot ce făcuseși pentru mine. Îmi pare rău. Ideea e că tu, cu baloanele, cu diapozitivele, cu spa-ul din Shrewksbury – ai organizat un sfârșit de săptămână pe care Sarah are să și-l amintească mereu. Am zâmbit cu mâhnire și am continuat: Da, are să-și amintească de toate astea, și nu de faptul că la petrecerea ei au apărut *o mulțime* de penisuri gonflabile.
Colțurile gurii lui Ben s-au ridicat. Doar un pic.
– Cu mare plăcere, a spus el, iar eu m-am relaxat.
Poate că nu stricasem chiar complet relația noastră.
– Sper să fi meritat.
Pentru o clipă, n-am știut ce voia să spună.
– Cele întâmplate la petrecerea burlăcițelor, a insistat el. Întâlnirea amuzantă pe care ai organizat-o pentru scenaristul tău.
E Domnul Judecătot pe bune, a spus o voce firavă, destul de țâfnoasă, din lăuntrul meu. Însă tocmai ce mă scuzasem, iar motivele lui de supărare erau întemeiate.
– Dacă te face să te simți mai bine, află că nici măcar nu sunt sigură dacă mai merg la vreo astfel de întâlnire. BIA a dispărut.
– A dispărut?
– A dezertat. A evadat. S-a volatilizat. Exact atunci când ar fi trebuit să predea și restul Actului Doi.
– Din ce mi-ai spus, e un miracol că a scris totuși ceva.
– Acum ce, nu cumva ai devenit fanul lui? mi-am ieșit eu din pepeni.
Trage frâna, Evie. În ritmul ăsta, urma să fie nevoie să mă scuz pentru scuză.
– Vreau să spun că tu l-ai convins să scrie din nou, a insistat Ben. E clar că are nevoie de tine. Așa că ațâță-l cumva.
Era ceva provocator în expresia lui Ben.
– Refuză să mai mergi la întâlniri.
De ce-l deranjau atât de mult acele întâlniri?
– Tu crezi că eu n-am încercat asta?
Deși în stare de ebrietate.
– Nu mă ia în serios. De fapt, chiar m-a făcut să cred că întâlnirile mele amuzante îl ajutau să scrie. Trebuie să sune tare ridicol.
– Deloc, a spus Ben, iar eu l-am privit în ochi, surprinsă.
Ochi blânzi, m-am gândit, prostește.
– Evie!
Steph a venit, zorită, la masă.

– Ai ceva mărunțiș? Eu și Marc încercăm să ne învingem unul pe celălalt la jocuri electronice.
M-a privit cu subînțeles. Ben își scosese deja portofelul, întinzându-i o sumă considerabilă în monede de o liră, din câte am putut vedea.
– Baftă, Drew! i-am spus eu.
Ea mi-a făcut cu ochiul și a plecat în grabă.
– Anette a început să facă lucruri noi, mi-a spus Ben după plecarea lui Steph. Cursuri de teatru. Prieteni noi. Chiar a devenit mai încrezătoare după serbare.
– E minunat, i-am răspuns, întrebându-mă unde voia să ajungă cu asta.
– Și totul – datorită ție. Văzând tot ce-ai făcut tu, a vrut să fie și ea curajoasă.
Pe mine nu mă mai considerase nimeni curajoasă. Cu o duminică în urmă, după ce-l evitasem chiar pe el, nu avusesem sentimentul că meritam să fiu numită curajoasă. Și, deși în general întâlnirile amuzante presupuneau destul de multe riscuri pentru demnitatea mea, eu mă considerasem întotdeauna motivată de teama că mi-aș fi putut pierde slujba.
– Anette mi-a spus că-și dorea să-ți semene cât mai mult.
– Chiar așa? m-am mirat eu.
– A spus că și eu ar trebui să iau lecții de curaj de la tine. Ben a aruncat o ocheadă către aparatul foto, apoi m-a privit din nou. Fără tine, scenaristul ăla ar fi pierdut, iar el știe asta. Crede-mă. Dacă ai să-i dai de înțeles că ai renunțat la înțelegere, o să se întoarcă alergând.
M-am gândit intens la cele spuse de Ben. Părea atât de sigur. Ce-i drept, BIA organizase *totul* astfel încât să pot merge la cât mai multe întâlniri. Ar fi făcut asta dacă n-ar fi avut nevoie de ele?
În atare caz, oare cum ar fi reacționat dacă ar fi crezut cu adevărat că nu mai primea ajutor de la mine? Ar fi fost asta de ajuns ca el să-și respecte termenul de predare? Și poate chiar să-mi trimită *mie* paginile, de ce nu? Trebuia să găsesc ceva mai convingător decât amenințarea vagă pe care o lansasem eu de Anul Nou. Trebuia să renunț la înțelegerea noastră.
Pentru asta, era nevoie să fiu la fel de vitează pe cât mă credea Anette. Ori să fiu beată.
– OK, i-am spus lui Ben. Gata cu întâlnirile.
Zâmbetul i-a luminat fața.
– Atunci cred că se cuvine să sărbătorim. A plecat la bar, silueta lui înaltă croindu-și drum prin mulțimea care se rărise.
Mi-am scos telefonul și i-am scris lui BIA un mesaj, pe care speram din suflet să nu ajung să-l regret după ce mă voi fi trezit, cu mintea limpede, a doua zi.
Roșco: Ai avut dreptate cu comediile romantice. Nu sunt realiste. N-o să găsesc niciodată pe cineva care să se îndrăgostească de mine. Am să-i spun lui Monty totul. Am terminat. Înțelegerea noastră a căzut.
Ben era tot la bar pe când ecranul telefonului meu s-a luminat. L-am înșfăcat repede.
NUMĂR NECUNOSCUT: Salut. Tocmai am găsit cartea ta de vizită. Chiar cred că-mi doresc s-o cunosc pe fata care ar face așa ceva.
M-am lăsat iar moale în scaun, dezamăgită. Renunțasem total la categoria *Meet-Cute*-Mâna-Destinului, după mesajele perverse primite de Crăciun. Să fi găsit, oare, o persoană normală una dintre cărțile mele de vizită strecurate în cine știe ce volum? Am lăsat telefonul deoparte, fără să răspund. Trebuia să mă țin de hotărârea pe care o luasem: gata cu întâlnirile, cel puțin până în momentul în care BIA ar fi reînceput să scrie. Între timp, trebuia doar să mă rog ca BIA să nu discute cu Monty despre înțelegerea noastră, pentru că, bineînțeles, eu n-aveam de gând s-o fac. Era un risc calculat, unul pe care eram dispusă să mi-l asum dacă asta îl făcea pe BIA să creadă că vorbeam serios. Știa că era în joc slujba mea dacă Monty ar fi aflat. Trebuia să sper că asta era îndeajuns pentru ca el să mă creadă.
Ben se întorcea acum la masă. Avea vârfurile urechilor rozalii. M-am întrebat dacă trecuse și pe la prietenii noștri plecați să se întreacă la jocuri electronice. A pus paharele cu băutură pe masă. După aspectul lor, am presupus că erau
celebrele cocktailuri Întuneric și Furtună. Ben le-a așezat la o distanță de siguranță de aparatul foto, iar eu mi-am amintit de oferta de muncă pe care i-o făcuse Marc. Ben mă ajutase încă o

dată să rezolv o dilemă, iar eu nu reușisem până acum să-i ofer în schimb decât o scuză amărâtă. Poate că puteam face *și eu* ceva pentru el.
Uneori, oamenii aveau nevoie doar de un imbold ca să reintre pe drumul cel bun.
Am băgat mâna în geantă și am scos stickul USB pe care îl tot căram după mine.
– Ai lăsat niște fotografii pe ăsta, am spus eu.
El s-a oprit cu paiul la jumătatea distanței până la buze. Un val de emoții i-a traversat chipul, atât de iute încât nu puteau fi descifrate. Preocupare, poate, ca și cum lui i-ar fi păsat de părerea mea. Poate chiar și ușurare.
– Sunt incredibile, Ben.
– Mulțumesc, mi-a spus, pe un ton rezervat.
Erau atât de multe întrebări pe care aș fi vrut să i le pun de când văzusem fotografiile acelea. Am început cu cea pe care o credeam cea mai ușoară.
– Când te-ai oprit? l-am întrebat, îndulcindu-mi glasul pe cât am putut.
– Acum vreo trei ani.
Exact cât trecuse de la moartea soției lui. Mă îndoiam că era o coincidență.
Ding, ding, ding.
– Ultimele comenzi! Mai aveți cinci minute! a strigat un barman.
Era acum ori niciodată.
Poate că dacă n-aș fi văzut fotografiile acelea sau felul în care îi zăbovise privirea pe aparatul foto, m-aș fi oprit cu insistențele. Dar nu puteam s-o fac. Nu înainte de a-i fi spus ceva ce rareori spuneam cuiva. Îi datoram asta.
– Eu am vrut cândva să devin scriitoare.
Cuvintele mele grăbite l-au făcut să rămână nemișcat, acordându-mi atenție deplină.
– Mă uitam cu tata la filme – nu eram pretențioși. De dragoste. Musicaluri. Westernuri. De groază. *Brick Park* al lui Dorothy Taylor era preferatul nostru. Îmi doream nespus să fiu ca ea. Scriam tot timpul. Am studiat chiar scenariu de film la universitate. Tata venea la proiecția unuia dintre filmele mele de scurtmetraj atunci când s-a întâmplat incidentul.
Am înghițit în sec, amintindu-mi că mă enervasem că întârzia și mă întrebasem pe unde umbla. Pe urmă sunase mama, iar lumea întreagă se năruise. *Tatăl tău e la spital*.
– Au spus că suferise un atac de cord grav. S-ar fi putut întâmpla oricând. Dar se întâmplase în timp ce alerga către locul în care se proiecta filmul meu.
– N-a fost vina ta, a spus Ben, iar eu mi-am dat seama că amuțisem. Știu că asta îți zic toți, și e greu să-i crezi, dar e adevărat.
Era ceva la felul în care Ben a spus asta, ceva care mi-a dat de înțeles că știa foarte bine prin ce trecusem. Asta m-a făcut să mă întreb, din nou, ce se întâmplase cu soția lui.
– Mulțumesc. Știu, am spus eu cu glas scăzut. Din fericire, am niște prieteni de-a dreptul minunați, care refuză să mă lase să cred altfel. Au încercat chiar să mă facă să nu renunț la scris. Am reușit o vreme, dar mergeam în gol, doar că nu știam
asta. Prietenii mei erau singura mea forță motrice. Când am plecat și m-am mutat la Londra, nu mi-a trebuit mult să mă opresc de tot.
Am făcut o pauză, adunându-mi forțele pentru ultima parte.
– Într-un final, a fost nevoie de un singur agent care să-mi spună că nu eram destul de bună. Întâlnirile astea... Poate că din afară nu par cine știe ce, dar să scriu despre ele pentru BIA a fost ca și cum aș fi reușit, în sfârșit, să merg mai departe, după ce am petrecut foarte mult timp în letargie.
Am făcut o pauză, nedorind să mai continui.
– Uneori, poți ajunge acolo unde îți dorești doar făcând pași mici. Însă trebuie să fii dispus să riști.
M-am uitat la sprâncenele lui, întrebându-mă dacă făcusem bine spunându-i toate astea.
– Evie. Întâlnirile alea, nu mi-am dat seama...
Un strigăt din zona barului l-a întrerupt.
– Închidem! Mulțumim, doamnelor și domnilor!

– Hei, oameni buni!
Marc și Steph făceau slalom printre oameni, îndreptându-se spre masa noastră braț la braț.
Marc s-a repezit la Ben, prinzându-l dintr-o parte într-o îmbrățișare și strângându-i capul la piept.
– Steph mi-a spus că noi doi tocmai am avut o întâlnire amuzantă. Ați avut și voi una?
Se făcuse liniște în bar? Pentru că vorbele lui Marc au răsunat de-mi țiuiau urechile.
– Hai, pune-ți haina pe tine, Marc, a spus Ben cu un glas monoton, desprinzându-se din strânsoarea lui Marc.
M-am uitat la Steph. Își strângea lucrurile și era incredibil de stabilă pe picioare.
– Ești un prieten grozav, știi asta, nu? a spus Marc, în timp ce Ben îl ajuta să-și îmbrace haina.
Ben! Omul care nu te lasă niciodată la greu.
Marc s-a făcut verde la față.
– Deși cred că acum n-ar fi bine să-mi fii prin preajmă.
– Așteaptă până ieșim, omule.
Ben l-a împins ușor, dar ferm, către ușă.
– Am să-ți țin și părul la spate.
– O secundă, a spus Steph, vârând o carte de vizită în buzunarul hainei lui Marc și bătând ușor cu palma peste el. Ți-am scris numărul meu de telefon. Haide să ne cunoaștem mai bine.
Apoi Steph m-a sărutat pe obraz. Mirosea a căpșuni și a rom.
– Ar trebui să mai facem asta, mi-a zis ea. Te descurci să ajungi acasă?
I-am spus că locuiam chiar după colț, iar ea a ieșit cu nonșalanță din cârciumă, cu eșarfa-i roșie fluturându-i în urmă. Am rămas petrecând-o cu privirea, ușor admirativ.
Ben l-a condus pe Marc spre ieșire, oprindu-se preț de-o clipă la ușă.
– Mâine nu venim la cafeneaua Gil's, ca să știi. Mă duc s-o iau pe Anette de la bunicii ei, mi-a spus, în timp ce pe chip i se zugrăvea o expresie posacă.
– Atunci ne vedem săptămâna viitoare, i-am răspuns eu, cu un surprinzător sentiment de dezamăgire.
Mi l-am reprimat înainte ca el să mi-l poată citi pe față.Ben a încuviințat din cap exact atunci când ușa s-a închis în urma lui.
Ce se schimbase? Dar știam deja ce. În clipa în care Marc spusese că aceea fusese o întâlnire amuzantă, Ben devenise ursuz. Din nou. Mi-am tras mănușile pe mâini. Doar nu încercam să am o astfel de întâlnire *cu el*. Și atunci, care era problema lui?
Mi-am luat paltonul de pe spătarul scaunului și am văzut că Ben își uitase aparatul foto pe scaun. *O, n-ai să faci asta*. Dar trebuia, măcar, să-i reunesc pe Ben și aparatul lui. L-am luat și m-am grăbit afară. Ploua cu găleata. Mi-am deschis umbrela roșie și am ieșit în stradă, mijind ochii ca să văd mai bine prin ploaia torențială. *Acolo*. Ben oprise un taxi și încerca să-l vâre pe Marc în el. Ploaia îi pleoștise părul, care acum îi cădea pe ochi.
– Ben!
M-am grăbit către el, i-am pus aparatul în mâini, apoi m-am întors și am plecat înainte ca el să poată reacționa.
Făcusem doar câțiva pași, și iată că l-am auzit strigându-mă:
– Evie!
M-am întors și am stat sub un stâlp de iluminat. Tremuram și-mi țineam strâns umbrela. Mă întrebam ce putea dori de la mine.
Bliț. Toată strada s-a umplut de lumină, iar stropii de ploaie au scânteiat. Am clipit, orbită, și l-am văzut pe Ben lăsând în jos aparatul. S-a uitat o clipă la el, apoi a ridicat capul și m-a privit în ochi.
– Pași mici, a spus el.

Capitolul 27. Domnișoara de onoare

INT: DORMITORUL LUI EVIE
MIERCURI, 30 IANUARIE, 5.34 P.M.

EVIE e îmbrăcată în colanți și într-un halat. Scoate o husă pentru îmbrăcăminte dintr-o cutie de carton adusă de curier și o agață de ușa dulapului de haine. Camera ei e mică, dar cochetă. Pe pereți tronează, înrămate, afișe de filme: Brick Park. Când Harry a cunoscut-o pe Sally. Rătăciți printre cuvinte. Campionul. Cameră cu privelişte. Thelma și Louise. Cabaret în familie. Juno.
Rochia de domnișoară de onoare se simțea mai grea decât îmi imaginasem c-ar fi trebuit să fie. Sarah le alesese înainte de Crăciun, dar eu nu fusesem prin preajmă și, în loc să-mi trimită o fotografie, ea dorise s-o văd în realitate, ca să-mi dau seama de „toate beneficiile". Mi-o trimisese cu poșta ca să putem încerca amândouă rochiile în același timp în ziua aceea, deși eram la o distanță de aproape două sute de kilometri una față de cealaltă.
– Arată bine?
Vocea lu Sarah s-a auzit, subțirică, prin difuzoarele laptopului pus în echilibru pe patul meu. Imaginea redată de camera de filmat a tabletei lui Jeremy era un pic cam tulbure. Însă îi puteam vedea pe Maria și pe Jeremy șezând amândoi pe canapeaua mică, în formă de inimă, din buticul pentru nunți din Sheffield. Amândoi aveau câte un pahar de prosecco în mână. Așteptau ca eu și Sarah să fim gata. Îmi
doream să-mi fi putut permite să fiu și eu cu ei. Dar măcar aveam propriul pahar (de plastic) cu prosecco, și astfel treceam mai ușor peste neajunsurile provocate de distanță.
– Acum o scot din husă.
– E așa de ciudat să te văd acasă și nu la birou la ora asta, mi-a spus Jeremy, cu brațele sprijinite pe genunchi, privind în obiectiv.
– Și eu pe tine, i-am răspuns.
Acum că știam cu toatele cât de mult muncea, îl întrebam mai des de sănătate. Monty continua să-mi facă o mare parte din muncă. Aproape totul, mai puțin editările. Era ca o slujbă de vis, doar că eu trăiam un coșmar în care nu-i spusesem lui Monty că BIA încă nu era de găsit. Nici că refuzasem să mai fac singurul lucru care se părea că-l convinsese pe BIA să se reapuce de scris.
Am decis să las deoparte toate grijile și am luat paharul de plastic de pe birou. Acum era vorba de Sarah, nu de mine. Am sorbit din prosecco înainte să mă apropii de husa pentru haine. Aluziile lui Jeremy și stoicismul Mariei îmi sugerau că rochia de domnișoară de onoare trebuia să fie văzută ca să fie crezută.
– Deci i-ai spus lui BIA că ai terminat cu înțelegerea pe care ați avut-o? m-a întrebat Maria, în timp ce eu am tras de fermoar în jos și am aruncat o privire înăuntrul husei. Așa, pur și simplu?
– Exact. Vai de mine..., m-am minunat.
Era foarte... *piersică*. Nu neapărat elegantul roz-auriu pe care-l promisese Sarah. La început n-am prea reușit să văd bine rochia din cauza volanelor. Pe urmă mi-am dat seama că
rochia *era* volanele. Am scos-o cu greu din husă și m-am dat înapoi.
Poate că arăta mai bine îmbrăcată.
– Trebuie să te simți bine că ai timp liber.
– Mă bucur de pauză, să știi. Am uitat de cât de multe poți să faci în Londra. Și, am adăugat eu, un pic sfioasă, am avut timp să mă gândesc câtă plăcere mi-a făcut să scriu din nou. Deși am scris doar despre întâlnirile mele.
– Of, Evie.
Ăsta a fost Jeremy, în timp ce Maria stătea agățată de brațul lui, cu o speranță precaută pe chip.
– Probezi rochia aia odată? mi-a strigat Sarah, fără să apară în cadru.
M-am supus, ieșind din raza obiectivului, și mi-am scos halatul de casă.
– Sunt atât, atât de bucuroasă pentru tine, Evie, a spus Maria.
– Și eu, dar putem să revenim la partea unde Văduvul Sexy te-a fotografiat? a întrebat Jeremy.
M-am aplecat și am băgat capul în cadru, ca să poată vedea privirea pe care i-o adresam.
– A îmbrăcat-o deja? i-a întrebat Sarah.
– O clipă, am mormăit eu, încercând să localizez fermoarul.

Mă simțeam precum Katherine Heigl în filmul *27 de rochii*, doar că eu le purtam acum pe toate deodată.
– Ce ce întâmplă? am auzit-o pe Sarah, care ridicase tonul. Dacă nu-ți vine acum, e prea târziu ca să mai facem ceva. Nici nu vreau să aud de asta!
– O să-ți fie mai ușor dacă o răsucești cu fața la spate, tragi fermoarul până la jumătate și pe urmă o răsucești la loc, m-a sfătuit Maria, al cărei chip era tot numai drăgălășenie.
Am făcut precum mi-a zis, agitându-mă și icnind. Pe urmă am țopăit în sus și-n jos ca să pot trage de fermoar până sus.
– Te vedem, a spus Jeremy. La fel și adorabila noastră asistentă, Shannon.
Am observat o femeie brunetă oprindu-se din umplerea paharelor lor de prosecco.
– Fir-ar! am înjurat eu discret, ieșind din cadru și lipindu-mă de birou.
– Așa, și ce s-a întâmplat după ce te-a fotografiat? a insistat Maria.
Eu am tresărit, amintindu-mi cum Marc ieșise, bălăbănindu-se, din taxiul în care tocmai fusese vârât, iar apoi se chircise la pământ, cu fălcile umflate.
– Prietenul lui i-a vomitat pe pantofi.
– Drăguț, a subliniat Jeremy cu glas cântător. Și pe urmă?
– Pe urmă Ben a spus: „Chiar ar trebui să încetăm să ne mai întâlnim așa".
Maria a oftat.
– Văduvul Sexy, a spus Jeremy, admirativ.
– Trebuie să vă reamintesc că el mă consideră o ființă absolut ridicolă? Și asta, din motive întemeiate, am bombănit eu.
– Trebuie să vă reamintesc că momentul ăsta e despre mine? s-a auzit glasul lui Sarah.
– Bineînțeles că nu! am ciripit eu.
Fermoarul s-a mai mișcat vreo doi centimetri și mai că mi-a venit să dansez de bucurie. Încă puțin și eram îmbrăcată. La naiba! Se blocase.
Era aproape clar că nu eram îmbrăcată.
Fruntea mi-a asudat. Din ce era făcută rochia aia, din carton asfaltat?
– Te-ai gândit la posibilitatea ca Văduvul Sexy să fie intimidat de scenaristul sexy de care ești obsedată? m-a întrebat Jeremy.
Cuvintele lui m-au făcut să încremenesc locului.
– Nu sunt obsedată de el, nu?
Liniște din laptopul meu.
– În trei săptămâni, nici n-am să-i mai rostesc numele vreodată, promit.
Am răsuflat ușurată atunci când fermoarul a alunecat, în sfârșit, până la capăt.
– În plus, credeți că Ben mă place, dar nu-i așa. Nu mă place în sensul la care vă referiți voi. Abia dacă am ajuns la stadiul de prieteni.
Liniște în continuare. M-am aplecat ca să verific dacă mai eram conectată. Prietenii mei s-au uitat la mine, cu expresii sceptice. Părerea li se întemeia pe faptul că Ben salvase petrecerea lui Sarah. Dar ei nu-l cunoșteau așa cum îl cunoșteam eu. După cum spusese și Marc: Ben era omul care nu te lăsa la greu. Ar fi ajutat pe oricine.
– Haideți să ne concentrăm asupra lui BIA, le-am spus eu.
– Haideți să ne concentrăm asupra rochiei, a strigat Sarah. Nu, Shannon, nu vreau să port *bentiță* pe cap în ziua nunții mele.
– Bine ai venit în iadul nostru, a spus Jeremy în obiectiv.
– Poate c-ar fi o idee bună ca acum să-i arăți rochia lui Sarah, m-a îndemnat Maria.
Mi-a bâzâit telefonul.
– O clipă.
Mi-am dat câteva șuvițe de păr ud de pe frunte și am citit mesajul.
Monty: Verifică-ți e-mailul, Evelyn.
O, Doamne. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

M-a străfulgerat prin tot corpul o certitudine absolută: o dădusem în bară spunându-i lui BIA că, în ceea ce mă privea, terminasem cu înțelegerea. El vorbise cu Monty despre asta. N-avea de gând să termine.
Am deschis e-mailul.
De la: Monty@WJM.co.uk
Către: Evelyn.Summers@WJM.co.uk
Subiect: FW: RE: CSP
30 ianuarie, 17.04
Mai avem doar finalul acum, Evelyn.
Bravo.
M
` J
De la: sam
Către: Monty@WJM.co.uk
Subiect: RE: CSP
30 ianuarie, 10.42
E GENIAL!* Noi toți cei de aici, de la Casa de Producție Intrepid, îl aplaudăm încântați pe domnul Ezra Chester pentru că ne-a înveselit** viețile cu spectaculosul progres pe care l-a făcut scenariul său.
Echipa face deja pariuri în legătură cu cel pe care îl va alege, în cele din urmă, eroina scenariului.
Așteptăm cu nerăbdare finalul fericit.
Toate cele bune,
Sam & Max
Casa de Producție Intrepid
* O mică sugestie – suntem siguri de titlu?
** Încă o sugestie: s-a mai gândit domnul Chester la scena aceea din deschidere? Nu cumva e un pic cam exagerată???
– La naiba!
– Ești bine, scumpo? m-a întrebat Jeremy.
– Înjuri din cauza rochiei? m-a chestionat Sarah.
– Nu, e vorba de BIA, am spus eu, simțind că mă lua amețeala. I-a mai trimis niște pagini lui Monty. Aproape că a terminat scenariul.
Am citit încă o dată e-mailul. Asta însemna că funcționase amenințarea mea cea falsă cum că voiam să renunț la înțelegere? Am clătinat din cap, uimită, și am trimis un mesaj scurt.
Evie: Ai avut dreptate. A trimis paginile! Mulțumesc
– Felicitări! s-a bucurat Maria. Deci, reiei întâlnirile?
Of. Euforia mea s-a dus naibii.
– Cred că da, am răspuns eu.
Deși BIA încă nu luase legătura cu mine. Cred că trebuia, pur și simplu, să fiu fericită că scria. Mi-am dat seama c-ar fi trebuit să răspund mesajului venit sâmbătă de pe numărul ăla necunoscut. În plus, cine știe? Poate că străinul acela ar fi putut fi Domnul Final Fericit. Tocmai încercam să ignor râsul interior cinic care mă cuprinsese, când dintr-odată mi s-a luminat ecranul telefonului.
Ben: ai reușit singură. Am știut că puteai s-o faci.
Am zâmbit. Să fi fost cu putință ca, în ciuda tuturor divergențelor noastre, eu și Ben să fi ajuns, totuși, la stadiul de prieteni? la de-aici, Harry; Sally a avut dreptate.
– Tu chiar îți verifici telefonul acum? E cumva un mesaj de la rochia ta, care-ți spune dacă îți vine bine sau nu?
Vocea lui Sarah era isterică. Asta îmi amintea de încercările prin care trecuseră Jeremy și Maria în lipsa mea. Mi-am pus telefonul deoparte. După petrecerea burlăcițelor, eram încă în perioada de probă în privința iertării lui Sarah. Era momentul să-i arăt că mă implicam total.

Am sărit de pe pat, drept în picioare.
Prrrrrrr.
Am înlemnit, pe jumătate îndoită de spate, cu piciorul încă așezat deasupra volanului pe care călcasem. Am închis ochii strâns, dorindu-mi să fie totul bine. *Mama mă-sii de treabă!*
Tot spatele rochiei se desfăcuse precum coaja unei portocale.
Pe ecranul laptopului, Jeremy a făcut ochii mari, cu paharul încremenit în drum spre gură.
– Oooo, acum ai dat de dracu', a spus el.
– Ce-i, ce s-a întâmplat? a întrebat Sarah.
– Nimic, am spus în cor eu și Maria.
M-am apropiat și mai mult de obiectiv.
– Jeremy, dacă îndrăznești să sufli o vorbă..., am șuierat eu printre dinți.
L-am văzut căzând pe gânduri.
– *Nu, nu voalul* ăla. *Am spus câteva podoabe, nu cât să se vadă din spațiu.* Maria!
Prietena mea a sărit de pe canapea ca s-o ajute pe Sarah.
Jeremy a rânjit.
– Evie e gata, a spus el cu voce tare. Și arată absolut fabulos!
Se părea că încă mă considera vinovată pentru faza cu șobolanul.
– Mă duc să văd eu prima, a spus Sarah. Întoarce obiectivul către mine.
Am aruncat degrabă la spate volanul cel rupt. Mama avea să-l repare înainte de ziua cea mare, mi-am spus eu. Sarah nu trebuia să afle vreodată. *Speram*. Pentru că n-o puteam dezamăgi din nou.
Jeremy a ridicat tableta și am văzut-o pe Sarah, neclar la început, însă apoi foarte clar. Părul ei blond, drept, era prins într-un coc în creștetul capului, cu câteva șuvițe lăsate să atârne artistic din el. Din fericire, numai rochiile domnișoarelor de onoare purtau povara temei de basm alese de Sarah pentru nuntă. Rochia ei era la fel de elegantă pe cât mi-o imaginasem. Ivorie, cu linii simple, fără bretele, mulată perfect pe silueta mică și terminându-se evazat în partea de jos, strânsă cu o bentiță de cristale sclipitoare în jurul taliei.
A fost un moment de liniște deplină.
– Deci, ce părere aveți despre mine? ne-a întrebat Sarah. Ăsta nu-i semnalul pentru o replică usturătoare, Jeremy.
De fapt, l-am auzit pe Jeremy zicând cu voce suavă:
– Voiam să-ți spun că arăți absolut uluitor.
Am auzit-o pe Maria trăgându-și nasul, iar apoi un foșnet, ca și cum Jeremy și-ar fi schimbat poziția ca s-o cuprindă cu brațul.
– O, Sarah, am suspinat eu, simțind că mi se făcea pielea de găină.
Sarah spusese mereu că ea avea să fie prima dintre noi care să se mărite. Privind-o acum, n-aș fi putut fi mai fericită pentru că avusese dreptate.
– Ești frumoasă, i-am spus.
– Știu, mi-a răspuns ea, mândră.
S-a auzit mișcare, iar obiectivul a fost, pentru scurt timp, strâns între trupurile prietenilor mei, care se îmbrățișau. Eu am mai căutat niște prosecco, simțindu-mă la milioane de kilometri depărtare.
Am observat-o pe Sarah ștergându-și repede ochii înainte să-i îndepărteze pe cei doi de lângă ea.
– Acum ai terminat cu prosteala, Evie? Vreau să te văd.
Toți prietenii mei s-au înghesuit să mă vadă pe ecranul tabletei.
– De ce nu faci o piruetă? a sugerat Jeremy, inocent.
O fâșie destrămată de material îmi alunecase pe șold. Am dansat un pic pe loc, ca și cum aș fi explodat de fericire, folosindu-mă de mișcarea brațelor ca să ascund fâșia la spate.
– Îmi place așa de mult! am spus.

– Of, Evie, a spus Sarah, cu ochii scânteindu-i. Mă bucur nespus de mult. Știi, m-am gândit toată săptămâna la varianta de rezervă pentru rochiile domnișoarelor de onoare, dar tu ai decis în locul meu. În plus, rochiile astea se potrivesc mai bine cu tortul. Arăți *adorabil*.
M-am oprit din dans. Maria și-a dat pe gât prosecco-ul, iar Jeremy a radiat de bucurie.
– Că veni vorba de variante, am spus eu, te-ai decis deja asupra ținutei lui Jeremy?

Capitolul 28. Băiatul care nu s-a maturizat niciodată

INT: CLUBUL FRASINUL
SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE, 7.30 P.M.
EVIE se află în foaierul clubului Frasinul. În zona de așteptare, pe unul dintre scaunele de regizor, de culoare verde fosforescent, e așezată o statuetă Oscar uriașă. Ghișeul de la intrare are forma unei case de bilete de la cinematograf. O fată fardată impecabil stă la ghișeu. E îmbrăcată în ceva asemănător cu o uniformă de portar, iar fața îi e luminată de un zâmbet pe care se vede că l-a exersat îndelung.
Am pus recent achiziționatul exemplar din *Peter Pan* pe tejgheaua recepției, ca să-mi scot cardul nou-nouț de membru. Monty mi-l dăruise ceremonios cu o săptămână în urmă, după ce BIA îi mai trimisese ceva, spunându-mi că aveam să-l folosesc în curând pentru propriile-mi întâlniri. Ar fi trebuit să fiu încântată, doar că acel card era, în realitate, o aluzie cam costisitoare la faptul că eu încă nu primisem vești de la BIA. Și totuși, eram acolo, pe cale să am o nouă întâlnire amuzantă, căci doar așa îl puteam face pe BIA să nu se oprească din scris.
Când recepționera a văzut numele de pe card, i s-au luminat ochii.
– Invitatul dumneavoastră e deja la etaj.
Nu mă așteptasem la asta. De obicei, invitații erau rugați să aștepte în foaier. Mi-am verificat cardul pe când îl puneam înapoi în poșetă. Să fi fost vreun card platinum special? La prima vedere părea destul de comun. I-am mulțumit
recepționerei și m-am grăbit să plec înainte ca ea să-și dea seama că făcuse o greșeală.
Mă întâlneam cu Peter la Frasinul pentru că majoritatea membrilor personalului de acolo mă cunoșteau. Nu era alt loc mai sigur în Londra și, mai important decât atât, alt loc unde să fii mai puțin judecat. Foloseam un semn care să ne ajute să ne recunoaștem. Exact ca Tom Hanks și Meg Ryan în *Mesaj pentru tine*. Dat fiind că numele lui era Peter, alegerea semnului fusese evidentă.
În ultimele zile, în mesajele pe care mi le scrisese, Peter fusese drăguț, dar laconic, insistând în părerea lui cum că făcea o impresie mult mai bună în realitate. Îmi spusese că avea treizeci și doi de ani (un început bun) și că-mi găsise cartea de vizită într-un număr din 1999 al unei reviste de benzi desenate pentru copii (ușor avertisment) pe care o cumpărase pentru nepotul lui (ce ușurare). Per total, îmi puteam permite să fiu optimistă.
Mi-am anunțat prietenii de pe grupul JEMS, așa cum promisesem.
Maria: Ai ajuns cu bine?
Evie: Urc scările acum. El e deja aici
Jeremy: Cine crezi că e?
Evie: Peter?
Sarah: Nu te-ai dus, înainte de Crăciun, s-o vezi pe fiica Văduvului Sexy în rolul lui Peter?
Evie: Are relevanță?
Sarah: Spuneam și eu. Peter. Peter Pan. Un pic de coincidență, dacă mă întrebați pe mine
M-am oprit la cotitura scării. Ea chiar vorbea serios că ar fi putut fi Ben?
Ce-i drept, el are numărul tău.
Iar Ben nu fusese, oare, la bar atunci când primisem mesajul? Mi-am amintit ce rozalii îi fuseseră urechile pe când revenea la masă, ca și cum ar fi fost preocupat de ceva...

Am alungat acele gânduri. Bineînțeles că n-avea cum să fie Ben cel care mă aștepta. Abia avuseserăm curajul să trecem granița înspre prietenie, un miracol de-a dreptul. Uneori chiar trebuia să-mi reamintesc că nu trăiam cu adevărat într-o comedie romantică.
Evie: Nu e Ben. Noi suntem doar prieteni. În plus, nici măcar n-aș vrea să fie el
Maria: Deci acum sunteți prieteni. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta măcar un pic
Am intrat în barul de la etajul trei. Câțiva membri ai personalului erau grupați lângă draperie, chicotind și trăgând cu ochiul prin ea în restaurant. Nu știai niciodată când puteai să vezi o vedetă la Frasinul. Totuși, în mod normal personalul rămânea destul de relaxat în astfel de situații. Apropiindu-mă, am văzut că unul dintre ei era chelnerul blond care fusese martor atunci când Monty alunecase cu capul înainte, precum o focă, din acea cabină de la toaleta femeilor. *O, nu*.
Văzându-mă, el a făcut ochii mari și i-a dat un ghiont fetei cu care tocmai clevetise. Ea n-a reușit să-și ascundă la fel de repede interesul*. O, Doamne, oare toată lumea știa despre cele întâmplate în toaleta aia?*
Chelnerul a făcut un pas înainte, cu mâinile la spate.
– Domnișoară Summers, mi-a spus el. Ce încântare să vă revedem. V-am așezat în Separeul Regizorului.
Separeul Regizorului? Era unul dintre spațiile cele mai exclusiviste din club, după zona VIP. Să se fi datorat toate astea persoanei cu care mă întâlneam? M-a cuprins un val de emoție.
Cine oare ar fi putut declanșa o asemenea reacție? Dacă Peter era vreun mare mahăr, și de-aia îl lăsaseră să urce aici? Am încercat să mă gândesc la Peteri faimoși în timp ce mergeam prin restaurantul aglomerat, în urma chelnerului blond. Mă îndoiam că Peter Capaldi, faimosul actor, scenarist și regizor scoțian, i-ar fi trimis mesaje unei necunoscute și ar fi mințit în legătură cu vârsta lui.
Peter Andre, cântărețul? Poate.
Separeurile mărgineau fiecare latură a restaurantului; chelnerul m-a condus la singurul care avea draperia coborâtă. Nici nu voiam să mă gândesc la ce putea fi folosită acea izolare, având în vedere că ăsta era un club care avea la toalete ulei de corp.
La început n-am văzut decât meniul uriaș pe care bărbatul necunoscut îl citea, mascându-și, în felul ăsta, fața.
– A sosit domnișoara Summers, domnule, i-a spus chelnerul.
Preț de o secundă delirantă și năucitoare, mi-am zis: *Și dacă bărbatul ăsta chiar e Ben?*
Inima mi-a luat-o razna pe când meniul cobora.
Ce. Practic...
– Tu, i-am spus eu.
– Roșco, a spus BIA, rânjind.
A împăturit meniul cu mâinile-i bronzate. *El* fusese motivul agitației tuturor? O fi fost el *acel* Ezra Chester, dar nu era *chiar atât* de nemaipomenit. Cel puțin nu după ce ajungeai să-l cunoști mai bine. Inima tot cu putere îmi bătea. *E de la șoc*, mi-am spus. N-avea vreo legătură cu gândurile pe care le avusesem cu o clipă mai devreme.
– O, stai puțin.
BIA și-a atins telefonul ca să-i facă ecranul să se lumineze, apoi l-a sprijinit de o cutie vărgată de floricele de porumb aflată în mijlocul mesei.
– Așa e mai bine.
Ecranul avea afișată o pagină de titlu.
Titlul era:
Peter Pan
– Eu sunt John, i-a spus chelnerul lui BIA, primind zero atenție. În regulă, atunci eu am să... A început să tragă de draperie, și-a dat seama că eu îi stăteam în drum, iar atunci a tras draperia pe lângă mine. Vă las în pace acum, a mai spus, și, aruncându-i o ultimă privire prelungă lui BIA, s-a evaporat cu profesionismul pe care-l
presupunea meseria lui.

Eu m-am întors către BIA.
– Pe *unde* ai umblat? Ai ignorat toate mesajele mele. Tu îmi spui mie să muncesc mai mult, iar apoi mă faci să cred că nici nu te mai sinchisești să scrii. Și când, în cele din urmă, trimiți ceea ce-ai scris, nici măcar nu mă anunți!
– Nu chiar toate mesajele, a spus BIA, ochii aceia ridicol de albaștri scânteindu-i.
Oare își albise dinții? Purta un costum gri cu o croială atât de perfectă încât i se aranja pe trupul frumos modelat de parcă ar fi fost un plic, iar purtătorul lui – felicitarea pentru care fusese făcut plicul.
– Arăți superb, apropo.
– Eu...
Omul ăsta avea un fel de-a dreptul enervant de a mă dezarma.
– Stai jos, Roșcovano.
Genunchii au început să-mi tremure și a trebuit să mă prind de masă. M-am așezat în fotoliul din fața lui.
– Tu râzi de mine?
– Ți-am primit mesajul, mi-a spus el, calm. „Am terminat-o"?
Oare făcuse asta ca să mă pedepsească pentru mesaj? Mă *păcălise* cu identitatea falsă?
– M-ai adus aici doar ca să mă umilești?
– Nici măcar n-am fost sigur că aveai să vii.
– Ei bine, n-am știut că erai tu, așa că...
Am făcut un gest către rochia de pe mine. Era cea mai frumoasă pe care o aveam. Verde-pădure, cu un strat de dantelă neagră pe deasupra. Și o îmbrăcasem pentru un nesimțit.
– Ai spus c-ai terminat-o cu înțelegerea noastră, Roșcovano. Și totuși, dat fiind că ești aici, presupun că spusele tale n-au fost neapărat adevărate.
– Nu prea mi-ai dat de ales, i-am replicat, refuzând să mă simt vinovată pentru minciuna mea gogonată. Văd că ești bronzat, Ezra. Ai fost în vacanță și m-ai lăsat să le fac față de una singură lui Monty și producătorilor. Am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi.
– A fost un refugiu al scenaristului, a insistat BIA. După ce m-am despărțit de Monica, am avut nevoie de o pauză. *Chiar* voiam să termin paginile alea pentru tine. Cu cât am stat mai mult plecat, cu atât mi-am dat seama mai bine de ce. Atunci am știut că trebuia să-ți spun. Așa mi s-a părut că era cel mai bine s-o fac. Peter. *Peter Pan*. Cartea pe care ai luat-o atunci de pe tarabă, mai știi?
– Ce să-mi spui, Ezra? l-am întrebat eu.
Refugiul scenaristului? Puteam să cred așa ceva? El *trimisese* paginile.
Ezra a început să se joace cu paharul.
– Tu... a început el, întrerupându-se.
– *Ce?* l-am întrebat, iritată.
BIA s-a foit în scaun. Fruntea lui netedă avea un ușor luciu. Ia stai... BIA avea *emoții*?
A inspirat adânc.
– Tu nu te-ai înșelat în privința comediilor romantice, Roșcovano. Pentru că, dacă te-ai fi înșelat, atunci nu m-aș fi îndrăgostit de tine.
Am avut nevoie de o clipă ca să-mi amintesc să respir.
– Nu fi crud, Ezra.
– Nu mă crezi, a declarat el, ca și cum nici lui nu i-ar fi venit să creadă. OK, haide s-o luăm încet. „Sunt doar un băiat care stă în fața ta..."
– Oprește-te.
– Roșco, vorbesc serios. *Evie*, a spus pe când m-am ridicat, trăgând la o parte draperia.
Mă îndepărtasem câțiva pași, însă el a strigat după mine:
– *Te rog!*
În acele cuvinte era ceva atât de tânguios, atât de necaracteristic lui BIA, că m-am oprit. Ceilalți clienți din restaurant au întors capetele. Eu m-am răsucit și am văzut că BIA ieșise din separeu și venise după mine.

– Te plac cu adevărat. Chiar vrei să strig asta în gura mare? Pentru că am s-o fac. A deschis larg brațele și a strigat: Îmi placi, Evie Summers! M-am îndrăgostit de tine. De fapt – a coborât vocea – sunt îndrăgostit de tine de ceva vreme.
L-am văzut pe John, chelnerul, uitându-se la noi de la celălalt capăt al restaurantului, cu o expresie de genul *Iar o luăm de la capăt* pe chip. Aceeași chelneriță care trecuse pe lângă noi mai devreme era acum lângă el. Își acoperise gura cu mâinile, cu ochii mari ca de căprioară, de parcă nu mai văzuse în viața ei ceva mai romantic.
– Of, pentru numele lui Dumnezeu! L-am împins pe BIA înapoi în separeu și pe scaun, trăgând de draperie ca s-o închid și ducându-mă apoi lângă el. A fost jignitor din partea ta.
– A fost comedie romantică pură, a rânjit BIA, însă zâmbetul i-a pierit atunci când mi-a văzut expresia înfuriată. De ce-i așa de greu să crezi că te plac?
– Pentru că tu ești *Ezra Chester*. Tu te întâlnești cu toate Monicile Reed din lumea asta, nu cu o Evie Summers din Sheffield, i-am spus.
Nu că m-aș fi considerat hidoasă, dar era vorba despre *BIA*. La el contau numai statutul și aparențele. Nici măcar nu mă lăsase să-i citesc scenariul, pentru că eram doar o biată asistentă.
Și totuși, mă fixa cu privirea ca și cum nu putea înțelege ce ziceam.
– Nu sunt cu Monica Reed. Sunt aici, cu tine. Și-ți spun că îmi placi. Haide la o întâlnire cu mine. *Una singură*. De atât am nevoie ca să te conving.
Părea atât de sincer și nu renunța. Exact cam cât de departe avea de gând să meargă?
– Doar *o* dată, să bem ceva, am spus eu în silă. Și o facem chiar acum.
– E un început.
Pe când BIA afișa zâmbetul ăla al lui de Hollywood, de genul totul-e-bine, John a băgat capul prin draperie. Nu părea fericit, dar i-a zâmbit lui BIA.
– La fix – vom comanda doar *o* sticlă de merlot, i-a spus BIA.
– OK, ascult, am lansat eu provocarea după ce John s-a retras.
– Ești adorabilă. Mă faci să râd. Și ești cam singura persoană care nu-mi înghite toate toanele, a început să înșire BIA, cu un pic cam prea multă ușurință față de atitudinea la care m-aș fi așteptat. Și, a spus el, mă placi. Recunoaște.
Îl găseam atrăgător, dar nu prea eram singura. Asta nu însemna că-l *plăceam*.
Chiar dacă, trebuia să recunosc, era altfel decât îl crezusem. Faptul că mă salvase atunci de pe marginea drumului. Ziggy. Dacă eram forțată, puteam chiar să recunosc că mesajele lui nu erau chiar așa de enervante.
– Nu, am spus eu, totuși. Chiar nu-mi place de tine, Ezra.
El a tresărit și eu m-am simțit un pic vinovată.
– Nu-mi spune că nu ți-au plăcut aceste ultime luni. Mie mi-au plăcut. Să vorbesc cu tine a fost partea cea mai frumoasă a acestui început de an de rahat. Mă *placi*, Roșco.
Voiam să neg, dar adevărul era că în mine exista o părticică mică, una singură – care măcar îl aprecia, dacă nu altceva. Oricât de agasant ar fi fost, Ezra Chester avea ceva foarte neprefăcut. Ceea ce vedeai era, în foarte mare măsură, ceea ce primeai, iar asta atrăgea, indiscutabil.
A venit mai aproape de mine, ca și cum mi-ar fi simțit slăbiciunea, cu o privire plină de pasiune în ochii aceia albaștri.
– Cred că s-ar putea să avem ceva aici, Roșcovano. Să nu-mi spui că nu simți și tu.
Mi-am amintit faza din bucătăria lui, în ziua în care făcusem înțelegerea, atunci când el se uitase la mine ca și cum m-ar fi văzut pentru prima oară. Mă simțisem ca în lumina reflectoarelor. Prin comparație, felul în care mă privea acum era ca lumina farurilor unui tractor, atrăgându-mă spre ea.
Cineva a deschis draperiile cu un gest scurt. John. A pus, cu o mișcare exagerată, o tavă cu pahare și o sticlă de vin pe masa noastră, apoi a început să scoată dopul.
– Avem nevoie de un moment de liniște, i-a spus BIA.

– O, nu durează mult, domnule. John a turnat un strop de vin pentru degustare în paharul lui BIA, alegând în chip evident varianta lungă a protocolului, dar s-a trezit cu sticla smulsă din mână.
– Mulțumesc, John, am spus eu, în timp ce BIA l-a ușuit cu un semn din mână.
Jignit, chelnerul și-a luat tirbușonul și nici nu s-a sinchisit să tragă draperiile în urma lui.
– Ce spuneai? mi-a zis BIA.
Eu am privit către restaurant, având nevoie să mă reculeg un moment.
Un client nou-sosit mi-a atras atenția.
– Vai de mine, am spus. *Ricky*.
– Ăsta nu-i numele meu.
– Nu, am spus eu, făcându-mă mică în scaun. Ricky. Fostul meu iubit. E aici.

Capitolul 29. Fraierică

INT: SEPAREUL REGIZORULUI, CLUBUL FRASINUL
SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE, 8.13 P.M.
BIA stă lăsat pe spate, sprijinit de pielea purpurie cu care e tapetat separeul, luminat de un spot luminos miniatural. Lângă el, EVIE alunecă ușor în scaun, astfel încât bărbia îi e acum la nivelul mesei, iar BIA o privește amuzat.
– Simt o poveste aici. Spune-mi-o.
BIA a început să se ridice în picioare.
Sau l-aș putea întreba chiar pe fostul tău iubit.
L-am tras înapoi pe scaun.
– Bine, bine.
Am aruncat iar o privire către Ricky și am văzut cu cine era. Jodi.
– O, fir-ar a dracului de treabă!
Dacă asta mă vedea în oraș singură cu BIA, putea face toată branșa să creadă că noi doi chiar eram iubiți. Dar, gândindu-mă mai bine, oare de ce era ea aici, singură cu Ricky...?
– Încă aștept.
– Bine.
I-am spus varianta scurtă:
– Ricky e fostul meu iubit. Am fost împreună doi ani. El a obținut un post de asistent la agenția rivală și m-a părăsit. Mi-a spus...
M-am oprit.
– Ce, Roșco?
Ezra mi-a împins sub nas paharul de vin, iar eu l-am apucat cu palmele transpirate. Reușisem să-l evit pe Ricky vreme de mai bine de un an. Slujba era totul pentru mine, și totuși, ratasem intenționat evenimente la care știam că avea să fie și el. Dar, într-o branșă atât de mică, dădeam inevitabil nas în nas mai devreme sau mai târziu, iar Frasinul era centrul universului acelei branșe. Mai ales pentru cineva ca Ricky, care voia să fie văzut.
– Respiră, mi-a spus BIA.
I-am ascultat sfatul și am inhalat vinul.
– Ți-a spus...? m-a îndemnat BIA.
Chiar îi păsa de asta?
– Mi-a spus că voia o viață mai strălucitoare. Mai interesantă.
Am mai înghițit niște vin, cu obrajii arzându-mi.
– ... și că nu putea avea asta cu mine. Eu nu eram de ajuns. Așa că m-a părăsit.
A durat doar câteva secunde ca să rostesc acele cuvinte care mă obsedaseră vreme de un an întreg. *Pur și simplu vreau mai mult*, îmi spusese el, iar în secunda aceea băiatul pe care-l iubeam a devenit doar o altă persoană care îmi spunea că nu eram suficient de bună.
BIA și-a întins capul către mine.
– Ricky e un fraier coclit.
Am râs gâtuit.
– Prietenii mei l-au poreclit Fraierică.

– Nu te uita acum, dar să știi că Fraierică ne-a dibuit. Vine încoace. Ridică-te de acolo.
M-am îndreptat în scaun. *O, nu, o, nu.* Până să ajungă Ricky și Jodi la masa noastră, BIA mi-a și umplut paharul.
– Evie! Mi s-a părut mie că tu ești. Ritchie nu era sigur, dar nu poți trece neobservată, nu-i așa?
M-am forțat să-i zâmbesc lui Jodi și am reușit să-l privesc pe fostul meu iubit. Își înlocuise vechii ochelari cu rame de baga cu unii de firmă și își schimbase tunsoarea, astfel încât părul lui avea acum cărare într-o parte și era ondulat. *Oare și-l făcuse permanent?* Mi-a zâmbit, arătându-și dinții ăia mici și rari, pe care spunea mereu că și-i ura, dar care, într-un fel enervant, îl făceau să pară neastâmpărat și amuzant.
– Evie, mi-a spus el, de parcă aș fi fost o veche cunoștință. Unde e Monty? Să nu-mi spui că te-a pus să-i ții scaunul cald până ajunge.
Ochii mici ai lui Ricky erau veseli, de parcă ar fi făcut o glumă pe care numai noi doi o știam.
– Sunt aici cu un client, Ricky, i-am răspuns eu, satisfăcută să-l văd tresărind atunci când și-a auzit numele.
S-a uitat la mine și la BIA cu o curiozitate vădită, în ciuda nonșalanței lui studiate. Jodi a fost mai puțin subtilă, apropiindu-se de masă, cu ochii pe marele
premiu.
– De fapt, mă cheamă Ritchie, a spus el, întinzându-i mâna lui BIA. Și desigur că știu cine ești. Nu e nevoie de prezentare.
Asta fusese pentru mine.
– *Deci*, mă bucur să te cunosc în sfârșit, Ezra.
După ce devenise asistent, încetase să-i mai spună și el „BIA" lui Ezra, motivând că nu se simțea în largul lui.
– Sigur, a spus BIA, ridicându-și paharul.
Ricky și-a retras ușor mâna, neînfrânt încă.
– Îmi dai voie să fiu absolut penibil și să-ți spun cât de tare mi-a plăcut *Inimă sângerândă*? Știu că nu se face să-i spui numărul de vizionări unei celebrități pe care tocmai ai cunoscut-o. Însă eu nu mă ascund: cincisprezece. L-am văzut de cincisprezece ori.
De obicei, această demonstrație de „Vai, sunt înnebunit după tine" a lui Ricky funcționa de minune. Deși eu știam bine că rareori vedea un film mai mult de o singură dată.
– Chiar așa, Ricky? nu m-am putut eu abține să spun. De cincisprezece ori?
El a mijit ochii, dar a continuat să se uite la BIA, așteptându-i reacția.
– Nu m-ar surprinde dacă cifra adevărată ar fi mult mai mică, a spus BIA.
Alarmele pentru luptă-sau-fugi din creierul meu au amuțit în timp ce Ricky încerca să se decidă cum să răspundă la asta. Înaintea înțelegerii noastre, BIA îmi făcuse acel gen de chestie de nenumărate ori. Era expert în a te face să te simți ca și cum *tu* trebuia să meriți atenția lui, și nu invers. Văzându-l cum îi făcea asta lui Ricky mi s-a părut, trebuie să recunosc, amuzant.
– Jodi, de la FTD, a intervenit Jodi.
A folosit inițialele agenției la care lucra, așteptându-se ca BIA să știe cât de prestigioasă era. Dacă știa, în mod clar nu arăta că i-ar fi păsat. Ea s-a dus mai aproape de Ricky și l-a strâns de braț, iar părul blond i-a alunecat pe umeri. Ia stai puțin, Ricky și Jodi chiar erau *împreună*? Se putea mai rău de atât?
– De fapt, noi am ieșit în oraș ca să sărbătorim promovarea lui Ricky în funcția de agent, a spus Jodi.
Privirea lui Ricky a întâlnit-o pe a mea.
– Felicitări! i-am spus eu, simțindu-mă ca și cum, într-un fel, eram pregătită să aud asta.
N-ar fi trebuit să doară atât de tare. Promovarea lui fusese dintotdeauna inevitabilă. Dacă își punea ceva în cap, nimic nu-l putea opri. Când ne cunoscuserăm, el era un barista pe nume Ricky. Adora să mă însoțească la evenimente, iar mie mi se părea că mă susținea. Pe urmă, a început să stea de vorbă cu mai multă lume decât mine, părând să cunoască mereu numele tuturor celor de față. Cu șase luni înainte să ne despărțim, primise prima lui slujbă la agenția

rivală și devenise „Ritchie". Atunci îmi spusese că era vorba doar de afaceri, nimic personal. Că n-ar fi trebuit să ne afecteze relația. Băiatul ăsta, mi-am dat eu seama, știa mereu ce să spună.
– O, nu-i așa o mare chestie, a spus Ricky indiferent. Ca să fiu sincer, făceam deja asta de ceva vreme. A ridicat din umeri, satisfăcut. Odată ce ai încheiat câteva
contracte, ai cunoscut câțiva producători, oamenii presupun că ești deja agent. Acum titulatura e trecută pe cartea mea de vizită, presupun că asta face funcția oficială.
A scos o carte de vizită și i-a întins-o lui BIA, care l-a ignorat și și-a scos telefonul. A fost un gest atât de nepoliticos, că aproape l-am iubit pentru asta.
– Ritchie a semnat deja cu primul lui client, a spus Jodi.
BIA și-a înăbușit un căscat.
– Sunt *atât* de încântat de el. Alessandro. Un talent nebun!
Deci *Ricky* era agentul care mi-l suflase pe Alessandro? Încercasem să mă conving că Alessandro era pierderea lui Monty, dar de data asta nu funcționase. Eu îl descoperisem, iar *Ricky* câștigase. *Cum îndrăznise!*
– E genul de talent de nivel superior pe care îl voi reprezenta. Desigur, i s-a adresat el direct lui BIA, eu caut mereu mai mult.
Ăsta chiar încearcă să-l șterpelească pe BIA de față cu mine? Am simțit că mă sufocam de furie, dar am văzut că lui BIA îi juca un zâmbet pe buze, ca și cum l-ar fi considerat amuzant pe Ricky.
– Știi, e nostim că ne-am întâlnit cu tine, i-a spus Jodi. Circulă în momentul de față un scenariu Ezra Chester contrafăcut, care e de-a dreptul hilar. Cineva a încercat în mod ostentativ să-ți plagieze stilul.
Distracția s-a terminat atunci când buzele lui BIA s-au subțiat. Cum el n-a răspuns, ea a părut iritată. M-a măsurat mai întâi pe mine, apoi pe BIA, cu o intenție limpede precum cristalul
– Dacă n-aș fi știut mai bine... aș fi spus că tocmai am întrerupt ceva aici.
– De fapt, ai întrerupt, i-a spus BIA, lăsând-o cu gura căscată. Tocmai eram pe punctul să mergem în zona VIP ca să sărbătorim ajutorul inestimabil pe care Evie mi l-a acordat la ultimul meu scenariu. Chiar n-aș fi reușit fără ea.
Eu m-am înroșit puțin, satisfăcută. Ricky s-a făcut verde.
– Ar trebui să veniți și voi. Haideți să facem două sărbători.
– Asistenții buni au nevoie de mulți ani de pregătire, s-a băgat Ricky în vorbă. Așa că nu e de mirare că Evie e cea mai bună.
Eu am tresărit. *Ăsta tocmai a zis ceea ce zisese?* Ăsta era băiatul care mă calmase din vorbe atunci când eram nervoasă. Cândva, adoram felul în care stăpânea cuvintele. Făcea mereu să pară că eram făcuți unul pentru celălalt. Așa că, atunci când îmi spusese că nu mai eram destul de bună pentru el, fusesem la pământ. *Exact așa cum știuse că vei fi*. Am clipit ca să nu-mi dea lacrimile, dar nu eram supărată, ci fierbeam de nervi.
Înainte să pot protesta, BIA i-a aruncat ceva lui Ricky.
– Ține.
Din păcate, era cardul lui VIP, deci nu îndeajuns de mare ca să provoace pagube majore.
– Venim și noi imediat. Ar trebui să comandați o sticlă de – s-a uitat în meniu – Dom Pérignon – Ediție Specială Frasinul.
– Desigur, a spus Ricky, arătându-și dinții rari. Și pe urmă poate discutăm despre opțiunile pentru cariera ta.
Mai bine cere iertare decât să ceri voie. Ăsta era mottoul lui Ricky.
– Abia aștept, a spus BIA pe un ton lipsit de expresie.
După ce nu i-am mai văzut, eu m-am întors către BIA.
– Sper că ai un plan, i-am spus.
– Ăsta a fost doar primul pas.
A pocnit din degete ca să cheme cel mai apropiat chelner. John s-a uitat disperat împrejur după un coleg care să-i ia locul. Când i-a fost clar că era singur, s-a îndreptat agale spre noi și a afișat un zâmbet.

– Da, domnule?
BIA a început să se caute prin buzunare.
– Mi-a dispărut cardul VIP. Îl aveam atunci când am intrat, dar mă întreb dacă nu cumva l-am lăsat la toa... Era acolo un tip cu părul ondulat permanent. Poate că l-a văzut el din întâmplare.
John a pălit, aruncându-mi o privire. Eu am ridicat din umeri, întrebându-mă unde voia BIA să ajungă cu asta.
– Voi... Voi vorbi cu șeful de sală, a spus John, demoralizat. Îmi pare sincer rău, domnule Chester.
Draperiile au foșnit la ieșirea lui.
– Mai exact, ce ai de gând?
– Haide, Roșco. Nu vrei să i-o plătești lui Fraierică măcar un picuț?
Ochii i-au scânteiat.
Cuvintele de despărțire ale lui Ricky mă bântuiseră timp de un an. Tocmai când începeam să le dau uitării, el revenise în viața mea, folosindu-se fără jenă de mine ca să-și facă o nouă relație.

Mi-ar fi plăcut să-l văd primindu-și o pedeapsă binemeritată?
– S-o facem.

¶

Etajul doi al clubului Frasinul era separat în barul Cabina de Proiecție și în impenetrabila zonă VIP, Sala de Vizionare. Ușa metalică masivă a Sălii de Vizionare fusese, probabil, ușa trezoreriei unei bănci în altă viață. Era păzită de doi bodyguarzi atât de masivi de-ai fi zis că a doua lor slujbă era de luptători în cușcă.
Noi așteptam în barul Cabina de Proiecție atunci când John a intrat în urma șefului de sală.
– M-am lămurit cât de exclusivist e locul ăsta, a spus BIA, gesticulând către ușă.
– Vă pot asigura, domnule Chester, i-a spus șeful de sală cu un accent tărăgănat de Huddersfield, că dacă v-ar fi luat cineva cardul ca să se folosească de el, aș fi știut.
Ca la un semn, o chelneriță și-a făcut loc printre noi ca să ajungă la ușă, ducând o tavă cu șampania și cardul lui BIA. Ne-am uitat cu toții cum BIA și-a luat cardul negru de pe tavă. Fața șefului de sală s-a făcut albă ca varul. John a început să se deplaseze discret către scară.
– Păi, vă pot asigura că eu *nu sunt* înăuntru, a spus BIA. Pasul doi, mi-a șoptit apoi mie, în timp ce șeful de sală și-a scos din haină un walkie-talkie.
– Avem o situație de Cod Negru. Mobilizați întreg personalul antrenat să aplice protocolul de securitate Anti-Intruși și vă rog să eliberați *acum* căile de acces către Sala de Vizionare.
Un minut mai târziu, fuseserăm împinși în spate, la „distanță sigură, iar BIA ceruse și primise sticla de șampanie drept despăgubire „pentru neplăcerea provocată. Vreo zece membri ai personalului se strânseseră în fața ușii blindate, cu toții – în poziție de drepți. Șeful de sală le-a dat ordin să-și aprindă lanternele, apoi și-a dus degetul la gură. A ridicat brațul în aer. Pe urmă și l-a coborât lent în direcția zonei VIP.
Mătăhăloșii au tras de ușă și au deschis-o.
– După mine! a strigat șeful de sală, iar după aceea mătăhăloșii l-au urmat și au intrat, rând pe rând, agitându-și lanternele.
Noi ne-am uitat pe furiș după Jodi și Ricky în sala slab luminată, pitindu-ne atunci când luminile reflectoarelor i-au dibuit și mătăhăloșii i-au înconjurat.
Ușurat, Ricky ne-a strigat atunci când ne-a văzut în pragul ușii. BIA i-a făcut cu mâna.
– Vedeți, l-am auzit pe Ricky spunând. Suntem cu el.
Când mulțimea de mătăhăloși s-a întors spre noi, BIA a lăsat mâna jos și a ridicat exagerat din umeri, ca și cum habar n-ar fi avut despre ce vorbea Ricky.
Jodi s-a dat un pas înapoi de lângă fostul meu iubit, distanțându-se. Imaginea încrederii în sine care se ștergea de pe chipul lui Ricky a fost neprețuită.
– Și acum? l-am întrebat pe BIA.
– Acum urmează pasul trei.
A zâmbit larg. A luat o gură de șampanie, m-a tras mai aproape și m-a sărutat.

Capitolul 30. Ezra

INT: CAFENEAUA GIL'S

DUMINICĂ, 3 FEBRUARIE, 11.30 A.M.

BEN și ANETTE sunt la masa lor obișnuită, citind. Ușa cafenelei se deschide. Amândoi ridică privirile, văd că e cineva necunoscut și-și pleacă privirile din nou. În fața lor sunt două căni goale de ciocolată fierbinte. Ben se uită la a treia cană din dreptul scaunului gol de lângă el. E încă plină, deși frișca s-a prelins și a făcut o băltoacă pe masă. Își îndreaptă din nou atenția la exemplarul din National Geographic pe care-l citește. Anette ridică scurt ochii din cartea ei, privindu-și tatăl cu o expresie grăitoare. Ușa cafenelei se deschide. Tatăl și fiica ridică amândoi privirile.

M-am relaxat văzând că Ben și Anette încă erau acolo. M-am asigurat că m-au văzut, apoi le-am trimis repede un mesaj prietenilor de pe JEMS. Mă trezisem târziu de dimineață. Era ca și cum toate întâmplările din ultimele câteva luni – agenția în pragul falimentului, întâlnirile mele amuzante, apoi revederea cu Ricky – mă doborâseră până la urmă. După ce bucuria pedepsei binemeritate pe care și-o primise fostul meu iubit se spulberase, seara trecută se transformase într-o altă întâlnire amuzantă ratată. În ciuda insistențelor lui BIA, nu fusesem convinsă de întâlnirea noastră la un pahar de șampanie. Și nici de sărutul nostru. Iar cum până la termenul final de predare mai erau doar două săptămâni, rămâneam cu destul de puține șanse să-l întâlnesc pe Domnul Final Fericit. Mă prăbușisem în pat extrem
de epuizată, trezindu-mă târziu și descoperind că pe grupul JEMS aveam o mulțime de mesaje necitite despre întâlnirea mea cu Peter, plus două apeluri ratate de la Maria și o fotografie de pe telefonul lui Ben: trei căni aburinde cu ciocolată fierbinte, trimise imediat după ora zece dimineața. Venisem la cafenea într-un suflet.

Evie: Îmi cer mii de scuze, dragilor! m-am trezit târziu

Sarah: În sfârșit! Ne-ai îngrijorat. Știi că am pe cap planificarea nunții, nu?

Jeremy: Când aud de „planificarea nunții", simt că mă ia migrena

Maria: Mă bucur că ești bine, dar pe viitor am aprecia un mesaj scurt de genul „Nu sunt moartă" după o întâlnire cu un necunoscut. Deci... l-ai găsit pe Domnul Final Fericit?

Evie: Era BIA

Maria: POFTIM?

Evie: Mi-a spus să nu mai caut. Mi-a spus că el s-a îndrăgostit de mine

Jeremy: Ce porc!

Maria: Bărbatul ăla! Ar face orice ca să nu găsești pe cineva, doar ca să nu-și termine el nenorocitul ăla de scenariu!

Sarah: De câte ori trebuie să-ți spun, Evie? POȚI să te oprești din căutări. Eu ți-am găsit deja partenerul perfect pentru nunta mea!!

Trebuia să mă simt liniștită văzând că prietenii mei au tras numaidecât aceeași concluzie ca mine cu o seară în urmă – cea care m-a făcut să vin direct acasă după Frasinul. *Bineînțeles* că BIA mințise, ca să mă facă să nu mă mai întâlnesc cu altcineva. Întârzia terminarea scenariului, iar scuza perfectă era că eu nu aveam deloc succes cu întâlnirile mele. În viața reală, scenaristul teribil de sexy nu se îndrăgostește de asistenta lui. Și totuși, o parte din mine își dorea ca prietenii mei să nu fi fost chiar atât de *siguri* de asta.

Gata, nu-ți mai plânge de milă. Trebuia să mă concentrez pe găsirea Domnului Final Fericit ca să-i pot dovedi lui BIA că se înșela în privința comediilor romantice, iar pe urmă să-i dau peste nas cu asta. Gata cu fofilările, gata cu scuzele. Eram pregătită și pentru două întâlniri pe zi, dacă era nevoie.

Și atunci, de ce te mai gândești încă la sărutul ăla?

Când am ajuns la masă, Ben s-a ridicat în picioare. El a făcut cu mâna și am ridicat și eu o mână – înainte să-l văd pe Xan întorcându-i lui Ben salutul de la celălalt capăt al barului. Am lăsat repede brațul în jos.

– Îmi cer mii de scuze pentru întârziere! Doar nu plecați, nu?

– Te-am așteptat, a spus Anette, indicând către cana cu ciocolată, acum rece, de pe masă.

Batonul de ciocolată plutea strâmb în frișca topită. Ben și-a ridicat sprâncenele negre și m-a scrutat.
– E gustoasă încă, am spus eu, așezându-mă și sorbind din lichidul dulce și rece. Am încercat să nu icnesc și să nu vărs. *Mmmmm*, am făcut, ridicându-mi privirea către Ben.
Chiar era foarte înalt.
– Puteți să mai stați pentru încă un rând?
– Nu știu. Ce crezi, Anette?
– Fără noi, petrecerea n-ar prea avea rost.
Mă uitam lung la ei, extrem de nedumerită, când Xan a apărut la masa noastră cu un tort glazurat imens, plin de bombonele multicolore.
Anette mi-a întins un coif de hârtie colorată.
– Felicitări, Evie!
– Pentru ce anume? am întrebat eu, uimită.
– Pentru că l-ai făcut pe BIA să termine scenariul! a exclamat Anette, zâmbind cu gura până la urechi. Am știut amândoi că puteai.
Ben a suflat într-o trompețică din hârtie colorată, pe care o scosese de nu știu unde.
– E nemaipomenit, mulțumesc.
Îi spusesem lui Ben cu o săptămână în urmă că refuzul meu de a mai merge la întâlniri funcționase. El trebuie să fi crezut că se terminase totul. Am fost atât de impresionată încât aproape că n-am mai vrut să-l corectez.
– Dar BIA n-a terminat chiar de tot.
Ben și-a scos din gură vuvuzela de hârtie.
– Mai trebuie să te întâlnești cu cineva? m-a întrebat.
– Da, am răspuns.
Cuvântul acela atât de mic mi s-a părut nespus de greu de rostit.
– Mai e timp, a spus Anette.
Speram din tot sufletul ca Ben să nu fi observat privirea pe care i-o adresase fiica lui când spusese asta.
– Atunci, las ăsta aici, a zis Xan, punând tortul pe masă. Pot să-l tentez pe vreunul dintre voi cu ultima mea rețetă de suc de portocale? De data asta am folosit avocado și nuci crude...
– *Nu*, am spus toți trei la unison.
– Atunci, doar cafea. Xan a ridicat din umeri la modul „treaba voastră", apoi a plecat.
– Pune-ți o dorință, mi-a spus Ben, întinzându-mi cuțitul.
A tras-o pe Anette mai aproape, sprijinindu-și bărbia pe umărul ei și privindu-mă cu ochii lui oblici. Tabloul ăsta avea în el ceva adorabil.
M-am gândit la ceea ce-mi doream. Să cunosc pe cineva, desigur. Dacă asta ar fi fost o comedie romantică, două săptămâni erau mai mult decât suficiente pentru ca doi oameni să se îndrăgostească la nebunie. *Ce zi minunată! Dragoste cu preaviz*. *Visătorii*. În viața reală, părea un interval de timp imposibil de scurt. Și chiar dacă aș fi reușit cu planul meu, după Ricky nu prea mai voiam să risc și să mă îndrăgostesc.
De ce continuam să gândesc astfel? La naiba cu Fraierică. Timp de un an crezusem că nu eram îndeajuns de bună pentru el. După cum se purtase la Frasinul, era timpul să încep să accept ideea că *el* nu era îndeajuns de bun pentru *mine*. Mai aveam două săptămâni la dispoziție. BIA era atât de aproape de linia de final. Promovarea mea, salvarea agenției – toate erau atât de aproape. Iar eu nu trebuia decât să mă întâlnesc cu un bărbat ca să pot avea tot ceea ce-mi dorisem
dintotdeauna. Asta trebuia să-mi doresc.
Dar asta e tot ceea ce-ți dorești?
– Hai, că îmbătrânim așteptând.
Anette a început să râdă atunci când tatăl ei a gâdilat-o.
– Bine, bine, am o dorință, am râs eu, tăind o felie de tort și văzând că avea straturi în culorile curcubeului.

Îmi doresc să pot redeveni scenaristă.

¶

– Roșcovano! Hei, Roșco!
Am ridicat privirea, șocată. BIA îmi făcea cu mâna din ușă.
Ce se întâmpla? BIA? *Aici*? La Gil's? Asta era cumva... *aiurea*. De unde știuse în ce loc anume eram? Apoi mi-am amintit scuza folosită cu o seară în urmă, când plecasem – că trebuia să mă trezesc devreme ca să scriu raportul ultimei întâlniri, oricât de alandala fusese aceasta.
Storsese nenumărate detalii de la mine; am crezut că dorise doar să se asigure că urma într-adevăr să scriu raportul. Nu-mi imaginasem nici măcar o secundă că avea să apară la cafenea.
Și totuși, el era acolo, dominându-ne cu zâmbetul ăla al lui amețitor și prea alb.
– Ah, faimoasa cafenea Gil's. Ăsta-i locul în care îmi scrii rapoartele? E atât de... *provincial*. Greu de crezut că suntem tot în Londra.
– Ce vrei? l-am întrebat eu, văzând încruntările identice ale lui Anette și ale lui Ben.
BIA i-a întins mâna lui Ben.
– Eu sunt Ezra, mă bucur să te cunosc. Iar tu ești?
După o pauză, Ben a dat mâna cu el. A fost ca momentul acela din *Vânătorii de fantome*, când s-au încrucișat curenții.
Anette se uita cu gura căscată la Ezra, sincer fascinată.
– Eu știu cine ești tu. Ești B...
– Ben, a spus Ben repede, salvându-mă.
– Ce cauți aici, Ezra? l-am întrebat eu. Sunt cu prietenii mei. Nu poate aștepta?
– Scuze că vă întrerup... prânzul? a spus BIA, uitându-se la tortul pe jumătate mâncat. Am venit aici în legătură cu întâlnirea noastră, Roșco. Ai plecat aseară înainte să notăm ceva în agendă.
Ben și-a încruntat sprâncenele.
– N-a fost nici o întâlnire, Ezra, i-am spus eu, întrebându-mă de ce se încruntase Ben.
Mă plânsesem de BIA adesea, probabil că din motivul ăsta.
– Tu ești scenaristul, a spus Anette, aparent nedescurajată.
– Reputația mă precede, a spus BIA, încântat.
– Cel care nu poate să scrie.
Ben s-a înecat cu cafea.
Anette a băgat o bucată mare de tort în gură, fredonând un cântecel, în timp ce BIA s-a uitat la ea deconcertat. L-am implorat pe Ben din priviri. După un minut de pauză, el a dat din cap, scoțând din rucsacul lui Anette cartea ei, alături de ceea ce
semăna cu autobiografia unui fotograf, pentru el însuși. BIA i-a privit pe amândoi, încruntat. Pe urmă a făcut ochii mari. Și-a întors capul spre mine. *O, nu, să nu îndrăznești...*
Deodată, BIA a mimat din buze: *Tăticul Blazat?*
O, nu. Și-a amintit de raportul despre serbarea lui Anette. Săbiile fuseseră clar încrucișate. BIA trebuia să plece.
– Tu n-ai de scris un scenariu?
Am mimat din buze *Fii cuminte* și am verificat că Ben nu mă văzuse. El își studia cartea cu o atenție pe care probabil că volumul n-o merita.
– De-aia am venit.
Înainte să pot protesta, BIA s-a așezat pe unul dintre scaunele din fața noastră, de parcă ar fi fost proprietarul locului.
– Aha, e perfect, a declarat el, uitându-se la resturile de tort. Se poate?
Și-a tăiat singur o felie uriașă, fără să mai aștepte răspunsul. Furioasă, Anette i-a făcut semne lui Ben, însă acesta a lovit ușor cu degetele în cartea ei, apoi s-a concentrat din nou la cartea lui.
– În primul rând, ăsta nu era pentru tine, am spus eu, luând farfuria din mâinile lui BIA. În al doilea rând, îți dai seama că tortul de față e o uriașă bombă calorică, nu?
– Cam asta e și ideea.

A luat felia de tort de pe farfurie, a inspirat adânc și și-a îndesat în gură jumătate din ea.
– Ce faci? l-am întrebat disperată.
Cineva și-a dres glasul. Era Xan, care adusese o cafea mare. S-a uitat la BIA, la Ben, apoi la mine. BIA a înghițit tortul, icnind.
– O cafea cu cofeină și cu lapte integral, corect?
– Exact asta am comandat, a răspuns el, luând cafeaua și dând ochii peste cap.
– Ce se întâmplă, Ezra?
BIA a luat o gură plină din cafea, cutremurându-se din cauza gustului.
– Îți arăt că vorbesc serios în legătură cu sentimentele mele față de tine.
Ben a rupt puțin pagina atunci când a întors-o.
– Chiar nu trebuie să faci asta, i-am spus eu.
În felul ăsta, nu ajungea nicăieri.
– Haide, ar trebui să fii cel mai mare fraier ca să nu observi cât de minunată ești!
BIA s-a uitat la Ben și i-a făcut cu ochiul. *De ce naiba îi trimisesem raportul ăla stupid?* Pentru că fusesem nebună, și jenată, și nu știusem la vremea aceea că eu și Ben am fi putut deveni prieteni.
Iar, dacă BIA nu pleca mai repede, erau toate șansele să nu fim niciodată prieteni.
– N-am să mă opresc decât cu o condiție, a spus BIA și a mai mușcat o dată din tort. Acceptă să mergi la o întâlnire cu mine.
– Am spus nu, Ezra.
El a ridicat un deget, a înghițit, apoi a tras de betelia blugilor, ca și cum ar fi început deja să-l strângă. Sunt sigură că s-a folosit de mișcarea asta doar ca să se dea mare cu abdomenul lui.
L-am văzut pe Ben făcând o mișcare ca și cum ar fi vrut
să-și pună o mână pe propriul abdomen. Apoi a clătinat din cap și s-a întors la cartea lui.
BIA s-a lovit cu pumnul în piept, ca să disloce bucata de tort, dând pe gât încă puțină cafea și scoțând niște sunete ca de sticlă aproape goală de detergent pentru toaletă, care ar fi fost stoarsă în prezența noastră. Anette și-a smuls aparatul auditiv din urechi și l-a pus, cu o mișcare nervoasă, pe masă, după care s-a întors la cartea ei. Cum de ajunsese frumoasa noastră petrecere în punctul ăsta?
– Te rog, Roșco. Simt că mi se înfundă arterele. Uită de toate îndoielile tale pentru o clipă și amintește-ți că sunt doar eu, Ezra, care te roagă să mergi la o mică întâlnire cu el.
Ce spusese Maria? Că BIA nu făcea decât să mă împiedice să-l găsesc pe Domnul Final Fericit? Părea că depunea enorm de mult efort în acest scop.
Desigur, a spus vocea aceea firavă din capul meu. *Dar dacă se dovedește că BIA spune adevărul în legătură cu sentimentele lui, asta ar însemna că am avut dreptate cu privire la comediile romantice. Iar el va trebui să termine scenariul.*
Și l-ar mai fi făcut și să plece.
– Mă omori, Roșco, a continuat el, ștergându-se la gură. Bine, fie cum vrei tu.
S-a pregătit să-și mai ia niște tort, iar eu am ridicat o mână. Anette și-a ridicat privirea.
– Bine, fie, i-am spus, iar ea m-a văzut rostind cuvântul.
Ben s-a oprit chiar în timp ce dădea o nouă pagină. Anette a părut că voia să spună ceva, însă Ben a privit-o în ochi, implorând-o, cu o clătinare a capului, să n-o facă.
– Vorbești serios? m-a întrebat BIA, înghițind.
– O întâlnire, i-am spus eu, întrebându-mă ce voise să însemne schimbul de priviri dintre Anette și Ben.
Zâmbetul tehnicolor al lui BIA era o parte triumf și două părți ușurare.
– N-am nevoie de mai mult, a spus el. Acum, dacă ați vrea să mă scuzați, mă duc să-mi deșert stomacul.
Lui Anette nu i-a scăpat nimic. I-a făcut niște semne tatălui ei, care sunt destul de sigură că înseamnau: „Și eu".
Privindu-l pe BIA traversând cafeneaua și atrăgând nu puține priviri, am descoperit că o părticică minusculă din mine era... curioasă.

Am observat mișcare. Ben o ajuta pe Anette să se îmbrace cu paltonul. S-a îmbrăcat și el.
– Pleci? l-am întrebat.
– Anette vrea să se vadă cu prietena ei Bea, mi-a răspuns el.
Anette a făcut niște semne scurte și rapide.
– Spune „mulțumesc" pentru minunata dimineață, mi-a tradus Ben.
După expresia de pe chipul ei, m-am îndoit că asta era traducerea corectă. Aveam sentimentul că o dezamăgisem cumva. Am încercat să-i mulțumesc și eu, dar ea a refuzat să se uite la mine.
– Dacă există cea mai mică posibilitate ca el să spună adevărul, l-aș putea face să termine scenariul, am dat eu explicații, disperată, însă simțeam că astfel
înrăutățeam, de fapt, și mai mult situația. Dacă n-ar mai fi rămas numai două săptămâni...
Anette tot nu se uita la mine.
Ben a luat-o de mână.
– Baftă cu întâlnirea, a spus el. Sper sincer că e ceea ce-ți dorești.
Am fost lăsată să descifrez singură ce a vrut să spună.

Capitolul 31. Transformarea

INT: BUCĂTĂRIA LUI EVIE

MIERCURI, 13 FEBRUARIE, 9.55 A.M.

EVIE stă sprijinită de dulapurile din bucătărie, privind la un carton roz de prăjituri și având o expresie șovăitoare pe chip. Pe lateralul cartonului e un borderou de livrare lipit cu scoci. Ea îl scoate din plic și-l citește.

*

Roșco. Nu m-am dat niciodată în vânt după flori. Tu mi-ai arătat care e genul tău de „mâncare", m-am gândit să te cinstesc și eu cu al meu. Așadar, în onoarea întâlnirii noastre de azi, îți trimit această prăjitură vegană de curmale, fără gluten, de la cea mai bună cofetărie din Soho. E o adevărată revelație.
Va veni o mașină să te ia la ora zece dimineața fix. Pregătește-te să fii dată pe spate. Abia aștept să-ți ofer mai târziu surpriza.
E X

M-am uitat în cutie și am tresărit. Într-un fel, era destul de frumos că BIA mi-o trimisese. Chiar dacă era un fel de buturugă densă, maronie. Am mai verificat o dată ora de pe cartea poștală. Zece dimineața, corect? Ar fi trebuit să ne întâlnim pe seară. Cel puțin, nu trebuia să mă duc la birou. Cu doar cinci zile rămase până la termenul de predare, Monty se refugiase la Frasinul, unde avea acces ușor la
alcoolul care îi calma nervii și de unde putea trimite cu regularitate mesaje prin care să mă întrebe unde era finalul. Îl asigurasem că totul era sub control, dorindu-mi din tot sufletul ca așa să fie. Și poate că era. Entuziasmul lui BIA nu se diminuase, cu siguranță.
Singurul lucru pe care BIA mi-l spusese despre întâlnirea noastră fusese faptul că avea o surpriză pentru mine. Întrebasem dacă era scenariul, iar el îmi răspunsese cu un emoji care făcea cu ochiul. Acum mă tot întrebam fără încetare dacă surpriza era cu adevărat scenariul. Poate că era deja terminat. Ar fi meritat să merg la întâlnire pentru asta.
Tânjeam după sfatul prietenilor mei, doar că ei nu știau despre întâlnirea din seara aceea. Orice s-ar fi întâmplat, aveam de gând să le povestesc totul. Doar că *după*. Îmi spuseseră deja părere lor despre „sentimentele" lui BIA. Nu-l credeau. Lucru pe care îl înțelegeam pe deplin. Voiam doar să abordez acea întâlnire cu mintea limpede. În ultima săptămână mă istovisem cu întâlniri amuzante zilnice, hotărâtă să nu-l las pe BIA să mă distragă, dacă ăsta era într-adevăr jocul pe care-l juca. Însă nici una dintre ele nu ajunsese undeva. Oricât încercasem să fiu precaută, o parte din mine își punea mari speranțe în întrevederea cu BIA. Nu eram pregătită să-mi las prietenii – care aveau cele mai bune intenții – să-mi reamintească ce prostie era totul. Nu că aș fi fost în pericol să mă îndrăgostesc de BIA. Dar ar fi fost o prostie să nu aflu măcar dacă el se îndrăgostise de mine.

În plus, mai aveam și de luptat cu judecata la care fusesem deja supusă. Duminica trecută, la Gil's, cumpărasem ciocolate calde și negrese, sperând să readuc lucrurile la normal cu Ben și cu Anette după ce BIA ne întrerupsese cu o săptămână în urmă. Așteptasem acolo aproape două ore, până când ciocolatele se răciseră. Însă Ben și Anette nu veniseră.
Am auzit zgomot de tocuri pe linoleum.
– Ce naiba e aia, rățușco?
M-am dat la o parte pentru ca Jane să poată deschide sertarul.
– Ar trebui să fie o prăjitură.
– Vai, ce nefericită arată! Și că tot veni vorba de fericire, n-ai văzut-o pe Belinda, nu?
Belinda era un Ourgasm 3000™, vibratorul superneted al lui Jane, care se părea că era cel mai bun din câte avusese ea vreodată.
– Ai verificat mașina de spălat vase?
Jane s-a strâmbat.
– E goală. Sper să apară de undeva, mi-e dor de ea. Bun. Păi, eu am plecat. Baftă diseară! Eu sunt în oraș, așa că apartamentul e *numai* al tău. Am curățat chiar și leagănul.
Am închis capacul cartonului de prăjituri, apetitul dispărându-mi brusc.
– Mersi, Jane, dar e numai prima întâlnire.
– Exact!
Roșco: Mersi pentru prăjitură
Ezra: Am știu că o să-ți placă. Stai să vezi surpriza. Pe curând, Roșco X

¶

Stăteam în clădirea unde mă lăsase taxiul, cu nimic mai lămurită decât înainte în privința lucrurilor la care trebuia să mă aștept. Oare asta era întâlnirea? Îmi adusesem o rochie la mine, pentru orice eventualitate. Nici măcar nu știam sigur în ce loc mă aflam. Nu văzusem nici o siglă de firmă pe clădire. Înăuntru, fiecare suprafață dură era albă și sclipea de parcă ar fi conținut diamante, iar din loc în loc erau piese de mobilier de culoare roșie. Parcă aș fi fost în interiorul unei guri dintr-o reclamă la pastă de dinți.
– Bună, i-am spus băiatului impecabil, de vreo douăzeci și ceva de ani, care stătea la recepție. Ar trebui să mă întâlnesc cu Ezra Chester, a venit?
Un bărbat a apărut prin deschizătura unei draperii de pluș roșu, care atârna în spatele recepției. Cincizeci de ani, bronzat, chel, îmbrăcat complet în negru, de la pantofi până la ramele ochelarilor. M-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a bătut din palme.
– Ezra! Cel mai bun client al meu. Tu trebuie să fii Evie, mi-a spus el, cu un ușor accent scoțian.
Mi-a întins o mână.
– Gary. Sunt încântat să te cunosc.
Eu am dat mâna cu el, perplexă.
– Nici nu știi ce răsfățuri ți-am pregătit!
– Chiar nu, i-am spus eu.
Gary m-a privit iar din cap până-n picioare.
– Să mergem, să te scoatem din *paltonul* ăla.
Jacheta mea iubită nu merita tonul ăla. A fost smulsă de pe mine înainte să pot protesta și am fost înfășurată într-un halat alb, strălucitor.
– Unde e Ezra?
– Va veni să te ia la ora cinci după-amiază punct.
– Dar asta înseamnă peste șapte ore!
– Știu, nu e timp suficient, dar va trebui să ne încadrăm cumva cu toate cele câte-s de făcut.
– Cu ce anume să ne încadrăm? am întrebat eu.
– Vai, Evie.
Gary a tras de un cordon ca să deschidă draperiile, dezvăluind genul de salon de frumusețe care avea clientelă, nu clienți.
– Transformarea ta, desigur.

¶

Ezra rezervase o *transformare* pentru mine? Era un lucru obraznic, deosebit de jignitor și atât de... BIA. Au început să-mi tremure degetele, primul gând fiind să le spun prietenilor mei. Dar desigur că nu puteam. Așa că i-am trimis, în schimb, un mesaj lui.

Roșco: Asta e surpriza mea?

Ezra: Nu are orice comedie romantică o scenă cu marea transformare?

Dar asta era viața reală, iar eu doream *scenariul*, nu o transformare. Mai ales nu una care să dureze *șapte ore*. Și operațiile de chirurgie plastică durau mai puțin. Când Gary a revenit cu un cărucior, eu fierbeam de nervi.

– OK, mica sirenă roșcată. Haide să ne uităm puțin la tine.

– De fapt, eu am să plec acum. S-a produs o mare eroare.

Am crezut că BIA putea fi o persoană decentă.

Gary și-a pus un cot în șold.

– Desigur. Ăsta e unul dintre cele mai luxoase saloane din Londra, eu sunt absolut incredibil și totul e plătit integral. De ce n-ai fugi de o asemenea oportunitate? Însă nu ești măcar un picuț de tot curioasă să vezi exact ce ți-a pregătit Ezra?

Am mijit ochii.

– Să văd lista. El mi-a întins o broșură, iar eu aproape am scăpat-o atunci când am văzut prețurile.

– Doar cele încercuite.

– Majoritatea sunt încercuite.

Gary a zâmbit.

– Da. Am spus deja că Ezra a plătit...?

A început să se contureze un plan.

– Îmi dai, te rog, un pix?

Gary mi-a întins, precaut, un pix și a rămas lângă mine țâțâind din buze cât timp eu am parcurs lista.

– Nu. Nici gând. Absolut nu. Fără ceară. *Împachetare hidratantă în ulei de măsline?* Doar nu frigeți un curcan. OK, ăsta e în regulă.

I-am înapoiat broșura și, văzând ce mai rămăsese, i-a căzut fața.

– Gary, i-am spus eu, ești cel mai bun, nu-i așa? Folosește-te de ceea ce ai.

Mi-a scos elasticul din păr și mi-a răvășit buclele, care mi s-au revărsat pe umeri într-o masă diformă. Sincer, nu-mi aminteam când îl tunsesem ultima oară. Gary a făcut un pas înapoi, apoi încă unul, de parcă ar fi fost încă prea aproape ca să-l vadă pe tot. A bătut din palme ca să primească atenție, apoi a spus cu voce ridicată:

– Am nevoie de ajutor!

¶

Primul lucru pe care au vrut să-l facă a fost să-mi vopsească părul.

– Nu prea cred.

– O să arate atât de natural că nici n-ai să-ți dai seama. Îl mai înmuiem și-l mai înfoiem.

– Deci părul meu e, în egală măsură, prea mult și nu suficient?

– *Acum* ai priceput.

Am cumpănit. În mod normal, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să-mi colorez părul, pentru că în Londra asta costă cam cât o mașină de dimensiuni mai mici. În plus, după toți anii adolescenței în care se făcuseră glume pe seama părului meu, fusese nevoie de mult timp și efort ca să dobândesc dragostea pe care o aveam acum față de cârlionții mei roșcovani. Și totuși, asta trebuia să fie o transformare,

și voiam să fac impresie, și mai era și gratis... Înainte să-mi dau acordul, l-am pus pe Gary să-mi arate exact nuanțele pe care le folosea.

– Mai sunt doar șapte astfel de ore, a spus el, amestecând vopseaua. Ce noroc pe mine!

Clenciul filmelor e că, la montaj, toate chestiile astea sunt accelerate. Eu trebuia să le îndur în fiecare minut obositor și anost. În versiunea filmată era puțin probabil să vezi jumătatea de oră în care am vorbit la telefon cu mama despre rochia mea de domnișoară de onoare, sau partea în care am mâncat un sandvici.

¶

– Acum, machiajul! a strigat Gary, doar patru ore mai târziu.
A apărut o fată cu tunsoare de spiriduș și piele de porțelan, care trăgea după ea un imens cărucior argintiu. Gary a petrecut următoarele două ore creând din chipul meu o pânză albă, adică mascând fiecare pistrui. Și a făcut asta până pe umeri, iar când m-am întins am văzut că pielea mea avea acum o nuanță de crem uniformă. Apoi, cu măiestrie și cu mare grijă, Gary mi-a pictat o față nouă.
O altă oră mai târziu, Gary și-a șters fruntea.
– OK, am terminat.
Echipa s-a strâns în jurul lui ca să se uite, expresia tuturor netransmițând nimic. Gary acoperise oglinzile. Pentru marea dezvăluire. Le-a spus tuturor să plece.
– Evie, scumpo, a spus Gary, am știut eu că în tine se ascunde o cochetă și, Doamne, cred că am scos-o la iveală. Mi se pare că ești gata pentru tușa finală.
Am fost împinsă, printre niște draperii grele, într-o cabină de probă. Pe o banchetă tapițată era așezată o cutie mare, hexagonală, cu o fundă de satin de culoarea caramelului.
– Asta ce e? am strigat la Gary, care aștepta de partea cealaltă a draperiei.
– Îmbrac-o și gata!
Am tras de fundă și am ridicat capacul. Așezat pe multe straturi de hârtie fină era o aglomerație de material de un verde atât de închis încât părea aproape negru. L-am mângâiat. Unghiile mele aveau exact aceeași culoare. Țesătura era ca o adiere răcoroasă pe pielea mea când am ridicat rochia din cutie, jupa revărsându-se pe podea. Sub ea era o pereche de escarpeni negri cu talpă roșie și panglici de mătase pentru glezne. Mai era și lenjerie de corp. Una cu extrem de multă *susținere*.
Suge burta, Evie. Literalmente.
– Sunt gata, am strigat.
Gary a tras numaidecât draperia în lături. M-a privit exaltat, agitându-și mâinile în dreptul gurii.
– Iată-te, *cocheto*, mi-a spus el. Acum stai chiar aici și închide ochii.
L-am lăsat să mă așeze într-o anumită poziție.
– Trei, doi, unu.
M-am privit într-o oglindă pe roți care era cât un stat de om și pe care mi-o pusese în față. Toată echipa se adunase în spatele meu, plus câțiva dintre clienți. Pentru prima dată în viață, nimeni nu m-ar fi putut acuza că roșeam.
– O, Doamne.
Gary era aproape în lacrimi.
– Îți place?
Fata care mă privea din oglindă nu era Evie Summers. Această Evie fusese turnată într-o rochie care i se unduia, ca un abur, pe fiecare curbă a trupului. Părul ei drept era prins într-o buclă lucioasă pe un umăr gol, având o frumoasă nuanță de roșu aprins și auriu. Exact culoarea după care adolescenta din mine ar fi tânjit. Avea o piele albă, aproape translucidă, ochi uriași de safir și o gură cu buze de un roșu intens. Era, trebuia să recunosc, frumoasă.
Doar că nu eram eu.
– Mulțumesc, am spus, fără alte cuvinte nepotrivite.
Gary a sărutat aerul de lângă fiecare obraz.
– Arăți ca un vis, a spus Gary.
Da, acela în care Făt-Frumos îi spune fetei de țăran că s-a îndrăgostit de ea, iar pe urmă o transformă într-o persoană cu totul diferită.

¶

Cumva, n-am fost surprinsă de faptul că BIA a sosit într-o limuzină.
– Așteaptă, a ordonat el de pe bancheta din spate înainte să mă urc.
M-a privit o clipă. Gura i s-a curbat într-un zâmbet leneș, satisfăcut.
– Evie Summers, iată-te, a spus el.
– Ce părere ai?
Am făcut o piruetă, simțind că-mi ceda glezna dreaptă.
– Absolut uluitor, a spus el. Ești cu totul alta, Roșco.
Eu am expirat lent, simțind că nu puteam zâmbi din cauza obrajilor înțepeniți de atâta fard.
– Am vrut să-ți mulțumesc.
– Cu plăcere, mi-a răspuns BIA, turnând șampanie în două pahare.
– Toată viața am fost o fată ștearsă, iar tu m-ai făcut să înfloresc.
El m-a privit un pic precaut.
– Mă bucur că gândești astfel. Ai de gând să urci?
– Îmi dau seama că am avut nevoie de toată transformarea asta ca să-mi dau seama cât de frumoasă sunt.
Au trecut câteva secunde.
– Nu ești tocmai fericită, nu?
– Crezi? Dintre toate lucrurile jignitoare, misogine, arogante care se puteau face, Ezra, am explodat eu.
El aproape că a scăpat paharele din mâini.
– Mă aflu aici doar ca să-ți spun, în persoană, că întâlnirea noastră s-a anulat.
– Am vrut să-ți ofer ceva despre care să scrii! a strigat el.
Eu l-am sfredelit cu privirea, uluită. El s-a tras mai aproape de portieră, privindu-mă cu un aer cât se poate de serios.
– Pentru întâlnirea ta amuzantă.
– *Ce* întâlnire amuzantă?
– Asta. *A noastră*. Numește-o *Dragoste cu preaviz*. *Vrei să te însori cu mine*. Cum vrei tu. Eu sunt bărbatul.
– Te-ai uitat la comedii romantice?
Care dintre noi e Sandra Bullock? Nu conta.
– La toate cele pe care mi le-ai recomandat.
Eram pe punctul să-i răspund, dar mi-am dat seama de ceva.
BIA se oferea să mă ajute să-mi îndeplinesc ultima obligație din înțelegerea noastră. Exact așa cum sperasem.
– Îți dai seama că, dacă tu ești Domnul Final Fericit, trebuie să termini scenariul, nu?
Ochii lui albaștri erau limpezi precum cristalul. Și inocenți.
– Îmi dau seama că mă ofer să fiu ultima întâlnire amuzantă de care o să mai ai nevoie vreodată, mi-a spus el, dându-se la o parte ca să-mi facă loc să urc. Nu ești nici măcar un picuț curioasă?
Mi-am analizat opțiunile. *Pleacă acum, cu capul sus, spunându-i că poate să-și ia adio de la scenariu*. Sau... Am oftat, aruncându-mi mai întâi geanta burdușită în mașină, apoi ridicându-mi rochia peste genunchi ca să mă pot așeza pe scaunul de piele încălzit.
– Relaxează-te, mi-a spus el, zâmbind din nou și dându-mi un pahar de șampanie.
Cămașa cu guler înalt de sub costumul lui albastru-închis semăna aproape cu cea a unui preot. Niciodată nu arătase un bărbat mai puțin a sfânt.
– Dacă n-o să-ți placă ceea ce urmează să-ți spun, te duc direct acasă.
Transformarea a fost doar prima etapă a surprizei mele. Am vrut să fac ceva pentru tine, femeia care m-a determinat să scriu o comedie romantică. Trebuia să fie ceva care să ți se potrivească.
Mie mi s-a umplut sufletul de speranță. *Să fi fost totuși scenariul acea surpriză?*
– M-am gândit: ce ar fi putut să fie mai potrivit decât o premieră cu covor roșu?
– Poftim?

Am pendulat între dezamăgire și încântare. Îmi dorisem dintotdeauna să merg la premiera unui film, însă, în tot timpul în care lucrasem pentru Monty, el nu mă lăsase niciodată. Dar îmi mai doream *mult de tot* și scenariul acela.
Ezra și-a băut șampania.
– Am știut că avea să-ți placă.
– Asta e surpriza mea?
– Parțial.
Am răsuflat ușurată. Scenariul încă era o posibilitate.
– Uite, am făcut o greșeală stupidă cu transformarea, pricep asta. Dar *te rog* să nu mă părăsești încă.
Era o notă de disperare în vocea lui. Ezra părea absolut sincer.
– Vreau să știi, a continuat, că lucrurile s-au schimbat. Cu tine. *Eu* m-am schimbat.
Frustrarea și sinceritatea se luptau în el și i se oglindeau pe chip.
– Te rog să crezi asta.
– Ezra, i-am zis, spune-mi că n-ai de gând să-mi ții un discurs de genul „Ești o femeie specială", pentru că ar fi copiat identic dintr-un scenariu de comedie romantică, și n-o să mă cucerești cu el. Nu tu.
– Roșcovano, mi-a spus el suav. Așa ceva nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin minte.

Capitolul 32. Diva de la Hollywood

EXT: COVORUL ROȘU, ODEON, LEICESTER SQUARE
MIERCURI, 13 FEBRUARIE, 6 P.M.
Dintr-o singură mișcare elegantă, EZRA îi întinde mâna lui EVIE și o ajută să coboare din mașină. Ea vine lângă el, iar el o cuprinde cu brațul pe după talie. Bodyguarzii îi direcționează către covorul roșu, care e separat de public. EZRA îi șoptește lui EVIE la ureche ceva care o face pe aceasta să zâmbească, în timp ce el o conduce către zona fotografilor. Ea îl privește cu precauție, dar și cu atenție.
Am clipit ca să nu mă orbească blițurile și ca să absorb cât mai mult cu putință din ceea ce se petrecea în jurul meu. În clipa în care am pășit pe covorul roșu, ne-am izbit de un zid de zgomot. Nu era un film neînsemnat. Un poster uriaș atârna pe fațada cinematografului Odeon, dar, din locul în care stăteam eu, nu l-am putut citi. Covorul era mărginit de recipiente imense de sticlă cu lumânări albe aprinse în ele. Grămezi de fotografi se înghesuiau din toate părțile. Mi-am dat seama că nu mă puteam mișca, speriată de un alt bliț și de mulțimea aceea imensă de oameni adunată într-un spațiu atât de mic. Ezra – *BIA* – m-a speriat atunci când mi-a pus un deget sub bărbie, făcându-mă să ridic capul.
– Ești uluitoare, mi-a spus. Lasă-i să vadă asta.
Eu m-am tras înapoi.
– Mi-e frig de mor.
Dinții îmi clănțăneau, parțial de frig, dar și din cauza emoției imense.
Am tresărit în clipa în care el m-a cuprins cu brațul de talie, pozând pentru fotografi cu o nonșalanță venită din ani de exercițiu. *Ezra Chester avea brațul în jurul taliei mele*.
De câte ori făcuse el asta? Trebuie s-o fi făcut la premierele mondiale ale filmului lui, desigur, și în seara aceea în care a câștigat Oscarul, dar în rest... trebuie să fi fost cu Monica, care probabil că pășea pe covorul roșu de parcă ar fi fost al ei. Blițurile erau atât de orbitoare încât aproape că nu mai vedeam. *Bliț*.
– Ezra.
Îmi doream enorm să ne mișcăm, dar el a făcut în așa fel încât să mai rămânem pe loc câteva secunde, uitându-se în spatele nostru.
– Ești în regulă, Roșco.
Când am încercat să vorbesc din nou, gâtul mi s-a sugrumat la numele lui. *Bliț*. M-am împiedicat de prostiile alea de tocuri. *Dacă văd prietenii mei fotografiile astea?* Un astfel de gând nici

măcar nu-mi trecuse prin minte înainte să văd mulțimea de oameni. Cât de important era, de fapt, filmul ăsta? *Bliț*. Nu puteam s-o fac. Locul meu nu era aici. *Pur și simplu nu ai chemare*.
– Te descurci de minune, Roșco.
Zâmbetul lui BIA era calm și degajat – pentru fotografi, mi-am dat eu seama –, dar ochii lui erau fixați pe mine.
– Atunci când am pășit prima oară pe covor, m-am simțit exact la fel.
– Chiar așa? *Tu* ai avut emoții?
– Am fost de-a dreptul îngrozit. Ai încredere în mine?
Nici măcar un pic, am vrut să-i spun.
Însă BIA mi-a întins mâna, cu o privire caldă în ochii aceia albaștri. I-am luat-o, precaută.
– Ia-te după mine. Privește acolo, acum la stânga, în jos, la mine, înapoi la ei.
Am făcut după cum mi-a spus. Respirația mi s-a mai calmat.
– Acum la mine, din nou în jos, și iar la mine. Tot la mine. Ai ochi doar pentru mine.
L-am prins strâns de braț. Zâmbetul i-a înflorit și mai tare pe chip.
– Vino.
Aici nu era vorba despre a fi văzuți. Îmi dorisem să particip la o premieră de când mă știam. Poate că nu mai aveam o a doua șansă în restul vieții. *Poți s-o faci*. Valul de panică a început să mi se domolească – și asta doar mulțumită lui *Ezra*.
M-am concentrat la picioare. Câți scenariști incredibili pășiseră pe același drum? Oameni care ajutaseră lumea să devină mai luminoasă, un pic mai simplu de înțeles. Obișnuiam să-mi imaginez cum ar fi fost să particip la propria-mi premieră, așa cum alți oameni visau la nunțile lor. Să mă așez în fotoliile roșii. Să simt reacția publicului din jur, știind că ea se datora poveștii imaginate de mine, cuvintelor mele. Ar fi fost tot ceea ce mi-aș fi putut dori vreodată.
O femeie îmbrăcată într-o geacă neagră de pilot și purtând o cască în ureche ne-a spus să înaintăm. M-am descotorosit de apăsarea brațului lui BIA pe talia mea. El m-a strigat, dar eu am observat pe cineva care-mi era cunoscut dintr-un serial
HBO. Actorii soseau. Nu-l ratasem pe scenarist, nu? Speram să-l recunosc, oricine ar fi fost. M-am ridicat pe vârfuri.
– Îl vezi pe undeva? l-am întrebat pe BIA, care se grăbise să mă ajungă din urmă.
– Pe cine?
A întors, brusc, capul, verificând în spatele nostru.
– Pe scenarist!
– E chiar aici.
BIA m-a tras mai aproape.
– Iar eu te văd doar pe tine.
– Asta e o altă replică frumoasă.
Buzele i s-au arcuit.
– Dar mi-a ieșit al naibii de bine.
– Înaintați, vă rog, ne-a spus aceeași femeie, trecând pe lângă noi.
Am încercat, dar brațul lui Ezra – *BIA* – îmi cuprindea încă talia.
– Ce-ar fi așa de rău dacă noi doi am fi împreună, Roșcovano?
Femeia s-a întors la noi.
– Domnule, doamnă, trebuie să vă deplasați, sosesc actorii.
– Doar o clipă, i-a spus BIA. Încerc să înțeleg de ce această femeie superbă și enervantă continuă să refuze să creadă că sunt înnebunit după ea.
– Înțeleg, a spus femeia, amuzată. Doamnă, îmi dați voie să vă sugerez să acceptați ideea că domnul e îndrăgostit lulea, ca să ne putem continua cu toții viețile?
Ochii lui albaștri i-au căutat pe ai mei, disperați după un răspuns. Deși nu voiam asta, mi s-a făcut pielea de găină. *Putea să fie adevărat? Putea Ezra Chester să mă placă într-adevăr?* Nu fugea de perspectiva unei întâlniri amuzante cu mine. El era cel care îmi cerea *mie* să mă opresc din fugă.

– Roșcovano, știu că Fraierică te-a făcut să simți că nu puteai să fii vreodată îndeajuns de bună pentru cineva. Dar, sincer, mai dă-l naibii pe blegul ăla, mi-a spus BIA, zâmbindu-mi larg. E un idiot. Și la fel și ăla, Tăticul Blazat. Ești mai mult decât bună, Roșco. Ești totul. Eu sunt aici, dorind să fiu cu tine. Poți avea tot ce ți-ai dorit vreodată. Tot ce trebuie să faci e să spui „da".
Existau o mulțime de lucruri pe care nu le anticipasem atunci când intrasem în această înțelegere a noastră. Că cineva s-ar fi putut îndrăgosti cu adevărat de mine. Că *Ezra Chester* s-ar fi putut îndrăgosti de mine.
Sau că ar fi putut exista vreodată fie și cea mai măruntă posibilitatea ca eu, Evie Summers, să visez să mă îndrăgostesc de el.
S-a auzit bâzâind walkie-talkie-ul femeii, iar ea s-a grăbit să răspundă.
– E aici? a întrebat ea uitându-se la noi. Da, aici e totul liber. *Nu-i așa?* a spus, privindu-ne sever.
– Ba da, am spus eu.
Ezra a zâmbit – nu un zâmbet de Hollywood, ci unul deschis, sincer, plin de ușurare.
– Ești pregătită acum pentru surpriza ta?
Speranța a început să-mi zvâcnească în piept. Era scenariul, trebuia să fie. *Poți avea tot ce ți-ai dorit vreodată.*
– Absolut.
El m-a tras mai aproape. Mâna i-a alunecat pe materialul mătăsos de pe spatele meu. Fără vreun avertisment, m-a lăsat pe spate, ca la Hollywood, și m-a sărutat chiar acolo, pe covorul roșu. A fost – în atât de multe feluri – sărutul perfect.
Și atunci, când luminile au explodat în jurul meu, de ce am auzit vocea lui Ben spunând: „Chiar sper că asta e ceea ce vrei?"
Cumva, zgomotul din jurul nostru s-a amplificat. M-am desprins de Ezra și mi-am lăsat capul pe spate, ca să văd lumea bulucindu-se. În fața mea se crease un culoar pentru actorul care tocmai sosise.
Nu puteam respira.
La doar câțiva metri depărtare, îmbrăcată într-o rochie din dantelă roșie lungă până la pământ, impunătoare și uluitor de frumoasă, ca întotdeauna, era Monica Reed.
Ea fusese întregul motiv.
BIA m-a tras în sus, iar eu m-am îndepărtat de el, șocată.
– E filmul ei, am spus, forța realității sugându-mi tot aerul din plămâni. I-am scrutat chipul. Toată chestia asta a fost pentru ea? *Transformarea*. Sărutul. Ai vrut s-o faci geloasă? *Spune-mi*, i-am cerut. *Spune-mi că nu-i adevărat*.
– Roșco...
Am văzut licărind ceva în ochii lui. *Vină*.
Am clipit ca să-mi potolesc lacrimile subite, neștiind dacă erau pentru că suferam, că fusesem umilită – sau ambele.
– Asta-i exact ceea ce ți-am promis, mi-a spus Ezra, revenindu-și rapid. Surpriza ta, ai uitat?
– Să mă săruți în fața fostei tale iubite? I-am întrebat eu, consternată.
Nu putea fi mai diferit de ceea ce-mi dorisem.
– A avut dreptate. Ești un copil, Ezra. Maturizează-te.
Privirea i-a încremenit.
– Am făcut asta pentru *noi*. Pentru scenariu. Sunt sigur că înțelegi, nu? Ți-am spus cât de mare nevoie aveam de întâlnirile tale amuzante ca să continui să scriu. Am avut pur și simplu nevoie de o ultimă întâlnire ca să pot termina, iar tu nu te descurcai prea grozav de una singură. Am fost mai mult decât onest cu tine. Ți-am oferit ceva despre care să scrii. Asta a fost *înțelegerea* noastră, Roșco. Și ai primit exact ce ți-ai dorit. Îți salvez slujba.
Fiecare respirație era dureroasă, ca și cum aș fi avut ceva foarte tăios în plămâni.
Cineva și-a dres glasul. Era femeia de la securitate.
– Am terminat aici?
– O, da, am terminat, am spus eu.

L-am mai privit pe BIA pentru o ultimă oară, apoi mi-am ridicat rochia și am plecat. O mișcare ce ar fi avut toate șansele să arate fantastic de dramatică, dacă glezna mea n-ar fi ales exact acel moment ca să cedeze, făcându-mă să mă întind ca o plăcintă pe covorul roșu.
Aș fi vrut să rămân întinsă acolo până când ar fi intrat toată lumea în cinematograf, dar cineva m-a luat de mână și m-a tras în sus.
Monica.
Avea o privire neînduplecată, aproape provocatoare.
– Haide. De căzut e simplu. Arată-le cum te ridici înapoi în picioare.
M-am sprijinit de ea ca să-mi scot tocurile. Aparatele foto luminau în jurul nostru.
– Mulțumesc, am spus. Și-mi pare rău. Felicitări pentru film.
Adunându-mi puțina demnitate care-mi mai rămăsese, am fugit.
BIA: Ce vrei să spun, Roșco? Nu m-am gândit că aveai să reacționezi așa. Ar fi trebuit să fie, pentru tine, un final fericit de-a dreptul grozav.
BIA: Roșco, ce diferență e între seara asta și ceea ce-am făcut pentru tine cu Fraierică?
BIA: Vrei să recunosc că am făcut o greșeală? În regulă. Am făcut o greșeală.
BIA: Ai noroc, Roșco. Deși nu te-ai întâlnit cu nimeni, am decis să termin scenariul. Cu plăcere. Nu mai vreau decât să scrii tu despre întâlnirea noastră amuzantă ca și cum s-ar fi încheiat așa cum ar fi trebuit. Adică „Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe", dacă încă mai ai îndoieli.
BIA: Roșco, dă-mi nenorocitul ăla de raport.

AI UN APEL NEPRELUAT AZI LA 20.03 DE LA BIA
AI UN APEL NEPRELUAT AZI LA 21.45 DE LA BIA
AI UN APEL NEPRELUAT AZI LA 23.03 DE LA BIA
Roșco: Am terminat cu întâlnirile amuzante. Gata

Capitolul 33. Prăjitura cu ghinion

INT: DORMITORUL LUI EVIE
JOI, 14 FEBRUARIE, 6.42 P.M.
EVIE stă ghemuită în pat, mâncând dintr-o cutie de înghețată, îmbrăcată cu aceeași rochie pe care a purtat-o la premieră, pe care a băgat-o puțin în pantalonii de pijama. Are părul ușor turtit pe o parte. Și-a șters mare parte din machiaj, însă are pete negre sub ochi.
Azi, pentru prima oară după mulți ani, am spus la birou că eram bolnavă. După toate câte se întâmplaseră cu o seară înainte – și în cele trei luni precedente – aveam nevoie de o pauză ca să-mi fac ordine în gânduri.
Primisem un telefon de la Monty mai devreme, informându-mă că BIA se plânsese că nu mă implicam. Oare nu știam că mai erau doar patru zile până la predare? Monty avea nevoie de final pentru întâlnirea de luni cu Casa de Producție Intrepid. Aceea la care eu nu fusesem invitată. Nu-mi dădeam seama de consecințe dacă se ducea cu mâna goală? I-am confirmat că înțelegeam, și chiar foarte bine, apoi i-am închis.
Trăisem într-o stare de anxietate constantă de când aflasem că agenția s-ar fi putut duce de râpă, suferind zi de zi tot mai mult, iar seara trecută, după fapta lui BIA... Ceva se rupsese în mine. Eram o linie telefonică deconectată din punct de vedere al îngrijorării. *Încercați încă o dată mai târziu. Evie nu e acasă acum.*
Am mai luat o lingură cu vârf din înghețata cu bucăți de negresă și am văzut că a mai intrat un mesaj.
Maria: Am zis că poate vrei să vezi asta, dragă
Chiar și de la aproape două sute de kilometri depărtare, simțurile de arahnidă ale prieteniei Mariei nu aveau rival. Am dat clic pe link, iar zâmbetul vag mi-a înghețat pe buze. Era articolul din revista de scandal *Bârfe, zvonuri, calomnii*.
TRĂDĂTORUL DE PE COVORUL ROȘU
Există unele lucruri care pur și simplu nu se fac. Să te logodești la nunta unei prietene. Să pui în umbră vedeta unui film la propria-i premieră. Da, dragi cititori, asta a încercat aseară disperatul

fost iubit al Monicăi Reed, Ezra Chester, în vârstă de 33 de ani, apărând însoțit de o femeie misterioasă la premiera ei. „A fost o încercare jalnică de-a o recuceri pe Monica, dar a căzut – literalmente!" a spus o sursă apropiată, referindu-se la momentul în care prietena blondă a lui Chester a căzut în bot pe covorul roșu. Și cine a ajutat-o să se ridice? Ei bine, Reed însăși. Ce regină!
Singura imagine cu mine era, desigur, cea în care eram întinsă toată cu fața în jos pe covor, la picioarele Monicăi. Măcar nu mă putea recunoaște nimeni în rochia aceea fumurie și cu părul întins. *Blond, n-am ce zice.*
Maria: Ai să zici că sunt nebună că întreb, dar tu ești aia?
M-am holbat la mesajul ei. Îmi promisesem să le spun prietenilor mei adevărul,
și-mi doream cu disperare să mă duc la ei ca să fiu alinată – dacă meritam așa ceva după ce le ascunsesem totul. Dar, în urma celor petrecute, nu puteam da ochii cu ei știind că-mi îngăduisem să cred, fie și pentru o secundă, că BIA mă plăcea. Nu știind că ei nu m-ar fi lăsat în veci să merg acolo, dacă le-aș fi povestit. Fusesem o mare proastă. O bucată de înghețată mi-a căzut pe rochie, lăsând o dâră albă, lăptoasă, pe mătasea verde-închis. Am șters-o înainte să răspund.
Evie: Ce?? Bineînțeles că nu! Eram acasă, mă uitam pe Netflix, mă știi doar
Maria: Am vrut doar să verific. Știi că mie poți să-mi spui totul, da?
Evie: Știu
Criză evitată. Lingura mea a lovit fundul cutiei. M-am dat jos din pat ca să-mi mai iau niște înghețată.
Nu mai era nimic comestibil în congelator. Am deschis frigiderul, dorind să iau orice, atâta vreme cât nu mi-ar fi făcut bine.
Ochii mi-au aterizat pe prăjitura de curmale trimisă de BIA. Am scos-o din frigider și am trântit-o pe blatul bufetului din bucătărie. Mi-a scăpat un oftat gâtuit. Mi-am dus o mână la gură, clipind ca să nu plâng.
Nu plângeam pentru BIA. Ci pentru ceea ce făcuse și pentru faptul că eu îi făcusem jocul. Începusem, în sfârșit, să renunț la scutul cu care mă înconjurasem după Ricky. BIA spusese câteva lucruri frumoase, și, pentru prima oară după mult timp, fusesem deschisă. Durase un pic, dar fusesem dispusă să-l las să intre în viața mea. BIA n-ar fi trebuit să fie exemplul pentru ceea ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi
dărâmat zidurile din jurul meu.
Respirația mi s-a domolit. Am rămas privind la acea prostie de *non*-prăjitură. Nici măcar n-avea bunul-simț să fie ceva care să-mi poată dăuna. Oricum, am luat-o cu mine în dormitor, rupând o bucată din mers și îndesându-mi-o în gură.
Îh. O, Doamne.
Era atât de... uscată, și totuși, în același timp, suculentă. După ce mâncai din ea, îți rămânea în gură un gust de chimicale. Mi se părea că mâncam spumă poliuretanică amestecată cu aracet de lipit tapet.
Am dat fuga la toaletă și am scuipat-o în closet, icnind. Când m-am îndreptat, m-am văzut în oglindă.
Față cu dâre de lacrimi. Rimel întins. Jumătate din pistrui încă acoperiți de fard. Abia m-am recunoscut. Fusesem atât de *mândră* de mine pentru că-l convinsesem pe BIA să scrie. În final, BIA obținuse exact ceea ce-și dorise. Scăpase de blocajul scriitorului și, în ciuda celor declarate, n-avea neapărată nevoie de mine ca să-și termine scenariul. Cât de curând, oamenii aveau să-i ridice din nou osanale prin tot Hollywoodul. Și eu cu ce mă alegeam? Cu slujba mea. Cu o promovare. Chiar ar fi trebuit să fiu fericită.
Am tras apa, simțind un val de satisfacție atunci când prăjitura a dispărut pe conductă în jos. *Adio, BIA*.
M-am simțit... *bine*. Am mai aruncat o bucată în closet. A aterizat cu un
superb *pleosc* zgomotos. Am apăsat butonul. *Apă*. *Adio, porc arogant*. *Pleosc*. *Ar trebui* să fiu mândră de mine. *Apă*. Îl făcusem pe BIA să scrie. *Pleosc*. Întâlnirile amuzante îmi

aduseseră mult mai mult decât aș fi visat. *Apă*. Clubul de carte. *Pleosc*. Steph. *Apă*. Scriam din nou. *Pleosc*. Ben și Anette... *Apă*.
O altă bucată a căzut în apă. Pleosc. Așa că *ia de-aici*, arogantule! *Apă*. Copil mare ce ești! *Pleosc*. *Absolut! Plici!*
Am apăsat încă o dată butonul. N-a opus rezistență, apa n-a curs. Am mai încercat de câteva ori. Nimic. Ultima bucată de prăjitură se blocase pe fundul vasului, refuzând să se miște. Am închis ochii și am mai încercat o dată. *Apă*.
O, slavă Domnului!
Stai așa.
De ce aveam degetele de la picioare ude?
M-am uitat. Vasul se umpluse până sus și apa se revărsa pe margini, ultima bucată de prăjitură plutind acum deasupra, ca un mic lemnișor maroniu.
Am sărit înapoi, ținând platoul ca pe un scut.
Sigur că apa ar fi trebuit să se oprească deja din curs.
Rezervorul a scos un horcăit alarmant.
Mi-am aruncat cât colo papucii îmbibați și am rămas cu picioarele goale în apă.
– *O, fir-ar!*
Am smuls prosoapele de pe calorifer și le-am înghesuit împrejurul piciorului vasului de toaletă. Abia au apucat să absoarbă puțină apă, când și mai multă a început să se reverse din vas.
– Stop! am urlat eu la vas. Te rog, oprește-te! Chiar am avut parte numai de nenorociri și sincer, *sincer*, chiar nu am nevoie de așa ceva.
N-a reacționat la tânguieli. *Ce să mă fac?* M-am uitat disperată în jur după ceva – orice – care m-ar fi ajutat. Am simțit o mare ușurare văzând mânerul periei de toaletă ieșind din spatele closetului.
L-am înșfăcat și m-am speriat atât de tare atunci când a început să vibreze, că l-am aruncat cât colo, direct în vasul de toaletă.
Apoi am privit vibratorul lui Jane Ourgasm 3000™ dispărând pe conductă în jos.

¶

Mă plimbam de colo colo pe hol. Apa continua să se reverse din vasul de toaletă. Făcusem tot posibilul ca s-o extrag pe Belinda, folosind inclusiv adevărata perie de toaletă, cu care reușisem măcar să opresc vibratorul. Trebuia să cer ajutorul cuiva. Un instalator ar fi fost alegerea evidentă. *Bună ziua, am nevoie de serviciile dumneavoastră pentru că mi s-a înfundat toaleta. Ați întrebat cumva cu ce s-a înfundat?*
M-am cutremurat. Nici gând. După trei luni de întâlniri amuzante, culminând cu o aterizare în nas pe covorul roșu, eram umilită la maximum. Mai rămânea Jane. Poate că avea ea niște prieteni care să știe ce era de făcut. Chiar dacă trebuia să-i explic că mândria și bucuria ei era acum blocată în closet.
Fiecare încercare ajungea la căsuța vocală. „Dacă ai nevoie de mine, probabil că sunt prinsă undeva. Pe mai târziu, rățușco!"
Lista persoanelor pe care le cunoșteam în Londra mi s-a părut, deodată, foarte scurtă. Era Steph, dar mă îndoiam că ar fi vrut să-și petreacă Ziua Îndrăgostiților cu mâna băgată până la cot într-un vas de toaletă. Din păcate, Monty, care, desi avusese nevoie de mine de două ori atunci când i se întâmplaseră anumite nenorociri legate de toalete, probabil că nu considera că asta îl obliga să mă ajute și el în probleme de aceeași natură.
Așa că nu mai rămânea decât o variantă.
Evie: Am probleme
Oricât de îngrozitor era, am explicat toată situația, spunând chiar că prăjitura fusese un cadou de la BIA. Doar că n-am explicat de ce.
Evie: Îmi pare foarte rău că îți întrerup Ziua Îndrăgostiților pentru așa ceva
Sarah: Suntem între felurile de mâncare comandate pentru cina romantică în doi. Jim spune că se bucură că n-a comandat prăjitură cu ciocolată

Evie: I-ai spus?!
Sarah: Eu tot nu înțeleg prea bine de ce ți-a trimis BIA o prăjitură
Maria: David spune să chemi un instalator
Evie: Știe toată lumea?? Nu pot să chem instalatorul! Ce-o să spună atunci când am să-i explic că veceul mi-e înfundat cu o prăjitură și un vibrator??
Jeremy: Ești o fată fără iubit, singură de Ziua Îndrăgostiților, probabil că instalatorii primesc telefoane din astea tot timpul
Evie: Alternative viabile, vă rog
Jeremy: pe cine ai să suni? Pe Văduvul Sexy!
Evie: Nu mă ajuți cu nimic, Jeremy
Maria: De fapt, cred că s-ar putea să aibă dreptate. Nu locuiește aproape de tine?
Evie: Nu vrea să mă vadă
Sarah: Crede-mă, bărbatul ăla îți va răspunde la telefon
Balta din baie ajunsese acum în hol. Bucăți dezgustătoare de prăjitură se împrăștiaseră pe mocheta crem, arătând exact a ce te așteptai să iasă dintr-un closet care refulează. Sarah se înșela în privința lui Ben. Mă lăsase singură la Gil's cu o săptămână în urmă și nici măcar nu răspunsese la fotografia cu ciocolatele fierbinți pe care i-o trimisesem. Nu știam dacă mai puteam suporta să fiu dezamăgită de el încă o dată. Mai ales că deja credea că tot ceea ce făceam eu era un circ. Asta n-avea decât să-i demonstreze că avea dreptate. O demonstrație cu adevărat de tot rahatul.

Capitolul 34. Operațiunea Buda

INT: UȘA DE LA INTRAREA CASEI LUI EVIE
JOI, 14 FEBRUARIE, 8.23 P.M.
EVIE își bagă și mai bine rochia în pantalonii de pijama, și-și aranjează cardiganul. Își duce repede mâinile la păr, apoi scutură din cap, realizând în mod clar că nu poate face nimic. Inspiră de câteva ori adânc și deschide ușa. În fața ei stă un bărbat înalt, lat în umeri, cu o trusă de scule în mână, cu capul întors către stradă.
– Îți mulțumesc că ai venit.
Ben s-a întors, făcând ochii mari atunci când m-a văzut. Nu mă așteptasem să ajungă atât de repede și nu mai avusesem timp decât să-mi trag un cardigan pe mine. *Cum arătam, oare?*
– Nu-i nici o problemă. A ridicat cutia de scule. Sunt sigur că n-o să dureze mult.
M-am dat la o parte ca să-l las să intre.
– Mai bine scoate-ți șosetele, l-am sfătuit eu în timp ce el își scotea geaca groasă de culoare bleumarin și o agăța în cuierul în formă de deget arătător pe care scria „Vino încoace!" Și-a tras puloverul pe cap. Nu purta obișnuita-i cămașă. Doar un simplu tricou albastru, întins pe umerii lui lați.
– Mergem...? m-a întrebat Ben, iar eu am tresărit.
– O, da, scuze. E la capătul holului. M-am întors și am luat-o înainte, încercând în grabă să mai îndes din rochie în pantalonii de pijama.
– Unde-i Anette?
– S-a simțit mai bine și a rămas să doarmă la bunici în noaptea asta.
Vocea lui Ben era prietenoasă, dar inexpresivă. De parcă am fi fost simple cunoștințe și atât.
– A fost bolnavă? l-am întrebat, strecurându-mă pe lângă prosoapele ude.
– N-ai primit...
S-a oprit. Eu m-am întors. El se zgâia la cocoloșul maroniu de pe mocheta udă.
– E o prăjitură, i-am spus.
Ben a părut deosebit de ușurat. A intrat primul în baie, plescăind cu picioarele goale pe gresie. Eu l-am urmat.
– Pot să te ajut? l-am întrebat.
Drept răspuns, Ben mi-a pus trusa de scule în brațe.
– Știi care e problema?

Ca să-mi măresc șansele pentru ca el să vină și să mă ajute, îi spusesem doar despre refulare, nu și despre cauză. Am început să mă joc cu mânerul cutiei de scule.
– Dacă ar fi să ghicesc la întâmplare, aș spune că e plin de prăjitură, i-am spus eu, nonșalantă.
Singurul sunet care se auzea era revărsarea constantă de apă de pe marginile vasului de toaletă.
– Am înțeles, a spus Ben, inexpresiv.
Am decis că cel mai bine era să nu-i spun și despre Belinda. Poate că fusese dislocată de peria de toaletă, un risc pe care eram gata să mi-l asum.
Ben a ascultat mai atent, cu o față gânditoare, sunetele înecate pe care le făcea rezervorul. Și-a tras în mâini mănuși de cauciuc, iar eu am ridicat din sprâncene.
– Nu-ți face griji, pot s-o repar. Nu durează mult.
– Nu-mi spune, am glumit eu, sprijinind cutia de scule cu un genunchi, ca să nu alunece de pe cadă. Ai mai văzut așa ceva.
El aproape că a zâmbit.
– Nu greșești. Anette a înfundat și ea toaleta, la un moment dat.
Ne-am comportat amândoi foarte matur. Eu am ținut cutia de scule atunci când Ben a trebuit să caute robinetul de la care să oprească apa (nu l-a găsit) și a spus chestii de genul: „O să trebuiască să trag de flotor ca s-o opresc", iar eu am dat din cap de parcă aș fi înțeles.
– Deci... prăjitura asta, a spus el după un timp, cu brațul cufundat adânc în rezervorul closetului.
Eu am oftat, schimbând piciorul cu care sprijineam trusa. Am fi putut rezolva toată treaba asta fără să trebuiască măcar să aducem vorba de BIA.
– Am fost o proastă, știu.
– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, blând.
Bărbatul ăsta era cu mâna în toaleta mea, ce rău ar mai fi putut face adevărul în momentul acela?
– Am fost la întâlnirea cu BIA. S-a dovedit a fi o greșeală. Și nu doar din cauza gustului lui groaznic la cadouri.
Ochii lui căprui i-au întâlnit pe ai mei.
– Și scenariul? m-a chestionat el, cu calm. Ți-ai salvat slujba?
Era drăguț din partea lui că întreba, având în vedere unde i se afla mâna în acel moment.
– Nu sunt sigură.
Poate că BIA scria încă finalul. Poate că totul avea să fie în regulă, iar eu urma să devin agent, așa cum îmi dorisem mereu. Doar că aș fi vrut să mă fi bucurat mai mult de acea perspectivă.
Ben a dat din cap și și-a îndreptat din nou atenția către rezervor.
– Gata. S-a dat înapoi.
Am simțit o mare ușurare văzând cum apa s-a oprit, în sfârșit.
– Acum nu mai trebuie decât să scoatem chestia care blochează closetul, mi-a explicat Ben.
Ah. Aia.
S-a pus pe treabă cu ventuza de desfundat pe care o adusese cu el, din closet începând acum să se reverse mici insulițe maronii care se împrăștiau pe podea. Ben s-a dat înapoi. O bucată mare de prăjitură de curmale a apărut din conductă, ieșind la suprafață.
– Am salvat un înecat, a spus el. Mie mi-a căzut fața. Scuze, umor de tată. Îl am în sânge.
A scos bucata de prăjitură și a pus-o în cadă.
– Mai e ceva acolo.
S-a uitat în vas. Eu m-am înfiorat, cu mâinile încleștate pe trusa de scule, așteptându-mă la tot ce putea fi mai rău.
– Ești absolut sigur? l-am întrebat, cu glas tânguitor.
O, te rog, alunecă, Belinda.
Ben a studiat closetul cu o expresie de regret.
– Va trebui să intru.

S-a aplecat și a băgat mâna în vasul de toaletă. Apa a început să se reverse pe margini, udându-i tricoul până la piele. M-am trezit că studiam felul interesant în care materialul se lipise de pieptul lui, apoi mi-am amintit că era apă din closet.
Apoi Ben s-a aplecat prea mult și a alunecat, ajungând cu bărbia periculos de aproape de suprafața apei.
– Ben!
Fără să gândesc, m-am repezit să-l ajut și o cheie a alunecat din trusă exact pe piciorul meu gol.
– *Fir-ar a dracului de treabă*!
Am sărit într-un picior și am alunecat, simțind cum toată încăperea se înclina și mie îmi aluneca din mână trusa de scule.
– Ooof!
Suspinul mi-a ieșit din adâncul trupului. Două mâini ferme m-au prins de spate. Ben mă ținea bine. M-a coborât ușor pe marginea căzii, ignorând trusa de scule care căzuse, cu gura în jos, în cadă.
– Auuu, m-am văitat, în timp ce lacrimile îmi ardeau ochii.
– Lasă-mă să văd!
Înainte să-l pot opri, Ben se ghemuise cu un genunchi pe podea, scoțându-și mănușile de cauciuc ca să-mi poată cuprinde laba piciorului în mâini. Din reflex, am întins piciorul și l-am lovit pe Ben drept în maxilar. El a căzut pe spate, apucându-mă de gleznă și trăgându-mă după el în alunecarea pe gresia udă.
Eram acum întinși nas în nas, eu deasupra lui, amândoi gâfâind .
– Pentru ce ai făcut asta? am scâncit eu.
– Tu m-ai lovit!
– Tu m-ai gâdilat!
Pe neașteptate, Ben a zâmbit, toată fața luminându-i-se. Și uite-așa, cum stăteam întinsă acolo, tremurând, inima a început să-mi bată atât de tare încât am fost sigură că el putea simți fiecare bătaie. Dar acela era *Ben*. Bărbatul care ar fi fugit mâncând pământul de fiecare dată când ar fi avut impresia că ar fi putut fi prins într-una din întâlnirile mele amuzante. Care mă făcuse să aștept duminica trecută la Gil's.
– Ben, am spus eu, simțind deodată ceva.
– E coada ventuzei, a spus el repede, extrăgând-o.
Bzzz. Am întors amândoi capul spre closet.
– Evie, a spus el. Ce-i asta?
Eu m-am înroșit ca racul, împingându-mă în mâini ca să mă ridic. Fantastic. De parcă Ben ar mai fi avut nevoie de motive ca să mă judece.
– Pun pariu că nici măcar nu ești surprins de tot ce se întâmplă, am spus eu,ridicând vocea ca să acopăr bâzâitul.
– Ce vrei să spui? m-a întrebat el, ridicându-se, de asemenea, în picioare.
– Am auzit ce i-ai spus despre mine femeii ăleia, Samantha, înainte de Crăciun.
Bzzz.
– „Fata asta se dă mereu în spectacol", am continuat eu, imitând vocea lui gravă. Ei bine, iată confirmarea.
Mi-am scuturat o bucată de prăjitură udă de pe rochie.
– Îmi amintesc ce am spus, mi-a răspuns Ben, rămânând enervant de calm.
Și-a pus din nou mănușile de cauciuc.
– Nici măcar nu negi!
El s-a lăsat în genunchi, întinzând gâtul și ascultând bâzâitul. Vocea i s-a încordat puțin atunci când a ajuns cu mâna în cotul scurgerii.
– Femeia aia tot încearcă să mă facă s-o împiedic pe Anette să-și scoată aparatul auditiv în public. Zice că dacă Anette nu renunță la aparat, are o șansă să fie „normală. Tu, din prima clipă în care ai cunoscut-o pe Anette, ai tratat-o mereu ca și cum ar fi fost exact așa cum ar

trebui să fie. Și, date fiind lucrurile pe care le faci, atunci când se uită la tine Anette vede că e în regulă să nu-ți pese de ce zice lumea. Când e cu tine, nu trebuie să fie „normală. E doar ea însăși. *Asta* e conversația pe care ai auzit-o. Șurubelniță.
M-am chinuit să ridic trusa de scule și i-am întins primul lucru care mi s-a părut că arăta ca o șurubelniță.
– Dar... tu nu mă prea placi. Stric totul în jurul meu.
– Acum *de unde* ți-a venit ideea asta? m-a întrebat Ben, încruntându-se în timp ce încerca să îndepărteze blocajul cu capătul șurubelniței.
Bzzzzzzzzz. Bzzz. Bzzzzz. Bzzzzz. O, Doamne. Reușise să pornească vibratorul pe un fel de funcție turbo.
– N-ai venit la cafenea săptămâna trecută, am spus eu cu voce slabă.
– Ți-am trimis un mesaj, a spus el. Ce naiba o fi aici? a bombănit.
– Da?
– Ți-am trimis fotografii, a spus Ben. Și-a ridicat capul. *Aha!*
A scos mâna din closet, agitând ceva, triumfător. I-au trebuit două secunde întregi ca să-și dea seama că-mi agita pe dinaintea ochilor un vibrator pornit pe viteză maximă.

¶

În timp ce Ben s-a dus să facă un duș, eu m-am așezat în pat ca să-i pun la curent pe prietenii mei cu Operațiunea Buda, așa cum avea să fie cunoscut incidentul de acum încolo.
Ben făcea duș în baia mea.
Am dat gândul deoparte, căci am văzut că aveam peste cincizeci de mesaje.
Sarah: TOTUL S-A DUS DE RÂPĂ. ANULEZ NUNTA
Evie: Ce s-a întâmplat? E totul OK?
Sarah: Idiotul ăla de fotograf și-a rupt idiotul de picior în timp ce dansa la nunta idioată a altcuiva! A anulat când mai sunt doar două zile! Jim amenință că-și cheamă nu știu ce văr!!!
Evie: Îmi pare tare rău, Sarah. N-ai pe altcineva?
Mi-am apăsat palma peste inima care-mi bătea cu putere. Deși n-aș fi putut să fiu mai ușurată văzând că Sarah era, pur și simplu, Sarah, mi-ar fi plăcut, totodată, să trăiesc până la adânci bătrânețI.
Fără să mă uit, știam care avea să fie răspunsul ei.
Sarah: Evie, trebuie să-l rogi pe Ben
Evie: S-ar putea să nu fie chiar așa de simplu
Jeremy: Văduvul Sexy!
Sarah: Te implor! Mai știi cum mi-ai ruinat petrecerea burlăcițelor? Îmi ești datoare vândută. El e cu mult mai talentat decât un fotograf de nunți.
Maria: Sunt de acord că pare a fi alternativa perfectă dacă e disponibil, dar n-a spus Evie că n-a mai prea fotografiat în ultima vreme?
Mi-am tras pe mine niște blugi și o bluză, în timp ce m-am gândit ce să fac. Ben făcuse deja atâtea pentru mine.
Ar fi putut spune că nu mai era fotograf, dar eu știam că o parte din el încă mai iubea meseria asta. Ceea ce însemna că încă mai era o șansă să se întoarcă la vechea lui preocupare, indiferent de întâmplarea care-l făcuse să se oprească. Oricât de mică ar fi fost șansa asta, poate că nunta l-ar fi ajutat. Era posibil ca, în felul
ăsta, să-i întorc favorul.
Voiam s-o fac.
Am decis să mă sacrific pentru Ben.
Evie: OK, am să încerc
Sarah: Grozav! Atunci s-a făcut. Bine că n-am explodat
Jeremy: !!
Evie: Nu pot promite nimic
Sarah: E în regulă, pe tine n-o să te refuze

Maria: Baftă, dragă!
Am stat în fața ușii băii, ascultându-l pe Ben fredonând melodia din filmul *Cântând în ploaie*.
– Vrei o ciocolată fierbinte? i-am strigat eu, înainte să-mi dau seama că-i ofeream și mai mult lichid brun.
El s-a oprit din cântat.
– Da, mulțumesc! a strigat.
Era clar că avea un stomac puternic.
– Ți-am lăsat ceva de îmbrăcat pe pat.
Câteva minute mai târziu, Ben a apărut în bucătărie în spatele meu, cu părul lui negru ud care se înfoiase de la uscatul cu prosopul. Era îmbrăcat cu vechiul meu hanorac de la Universitatea Sheffield, care arăta mult mai bine pe el.
– Acela de pe perete, e un citat din *Brick Park*? m-a întrebat el. „Fă să însemne ceva"?
– Da, am spus. Tata mi l-a făcut.
Deci Ben cunoștea citate din filmul meu preferat, mare scofală. Am adăugat mai multe bezele moi în cana lui.
– Părul tău, mi-a spus Ben.
L-am atins, sfioasă. Redevenise cârlionțat imediat ce fusese udat.
– S-a stricat coafura, am spus eu, mâhnită.
– Îmi place așa.
Am zâmbit, întinzându-i o cană de la cafeneaua Gil's.
– Poftim. La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților. Îți mulțumesc că ți-ai petrecut-o desfundându-mi closetul.
El a râs, apoi și-a schimbat cana cu a mea.
– Ciobită, mi-a spus el, arătând la cea pe care o ținea acum în mână.
După ce ne-am instalat pe canapea, mi-am vârât cu lingura câteva bezele în gură, ca să capăt putere înainte să încep.
Să-i dăm bătaie.
– Aș vrea să te întreb ceva.
Ben a suflat în ciocolată, fixându-mă cu privirea.
– Ești ocupat la sfârșitul ăsta de săptămână?
El s-a oprit din suflat.
– Ca de obicei. De ce?
– E nunta prietenei mele, Sarah. Am rostit cuvintele cât de repede am putut: Știu că nu e genul de lucru cu care ești tu obișnuit și că-i doar o simplă nuntă, mă rog, nu-i o „simplă" nuntă pentru prietena mea, motiv din care ar însemna atât de mult pentru ea, și desigur că Anette e și ea bine-venită. Ben s-a îndreptat de spate, cu un fel de speranță pe chip. Am continuat: Sarah va acoperi toate costurile și te va și plăti, desigur, iar cazarea e deja aranjată, pentru că fotograful inițial avea o cameră rezervată.
M-am uitat la telefon. În ultimul sfert de oră, Sarah îmi trimisese o avalanșă de detalii.
– Îmi ceri să fiu fotograful, a spus el, domol, cufundându-se înapoi în pernele canapelei.
– Mi-ai face încă o favoare imensă, și știu că ai scos deja un vibrator din toaleta mea în seara asta, dar chiar ar însemna enorm pentru Sarah.
Și ideea e, aș fi vrut ca el să știe, *că eu cred că-i exact lucrul de care ai nevoie.*
Ben a rămas total nemișcat. *Haide, Ben, riscă. Te rog.*
El s-a ridicat în picioare.
– Îmi cer scuze. Nu pot.
– Stai puțin, Ben... am strigat eu în urma lui.
El ieșea deja pe ușă.
– Mulțam pentru ciocolată.
Am rămas ghemuită pe canapea cât timp și-a strâns lucrurile, întrebându-mă dacă făcusem lucrul potrivit. El a trecut pe lângă camera de zi în drum spre ieșire și s-a oprit. Pentru o clipă, mi s-a părut că avea să spună ceva.

– Ben?
Dar singurul răspuns a fost ușa de la intrare închizându-se.
Era aproape miezul nopții când am primit mesajul lui.
Ben: Am vorbit cu Marc. Ai aici datele lui de contact. Va fi fericit să aibă de lucru. Îmi pare rău, Evie.

Capitolul 35. Infamul Monty

INT: FRASINUL
VINERI, 15 FEBRUARIE, 6.23 P.M.
EVIE se află la o masă din barul de la etajul trei, cu o expresie prudentă pe chip. Deasupra valizei de lângă ea e agățată o husă pentru haine. MONTY e la bar și vorbește la telefon, făcându-i semn unui chelner către locul unde stă EVIE. E JOHN, care încetinește pasul atunci când o vede pe EVIE.
Aproape îl refuzasem pe Monty atunci când îmi spusese că voia să ne întâlnim la Frasinul. Plecam către Sheffield în seara aceea, pentru nunta lui Sarah de a doua zi. Dar mintea a început să-mi fabrice tot felul de posibilități. Monty nu mă mai invitase niciodată să bem ceva. Poate că asta era versiunea lui de interviu de concediere după ce-i închisesem telefonul în nas cu o zi înainte. Sau poate că BIA fusese atât de nervos pe mine, că-i spusese lui Monty totul. Sau poate că refuzase să scrie finalul, până la urmă, pentru că eu nu-i trimisesem raportul întâlnirii „noastre" amuzante. Una peste alta, Monty avea o mulțime de motive ca să mă concedieze. Nu puteam merge la nunta lui Sarah cu chestia asta, care mă măcina, pe suflet. Când John a apărut, prezentându-mi o sticlă de șampanie înainte să toarne în pahare, mi-am permis să mă relaxez. Părea puțin probabil ca Monty să vrea să bea în cinstea concedierii mele, cel puțin nu cu mine de față. Depășisem cu trei zile termenul oficial de predare. Era prea exagerat dacă speram ca BIA să fi predat
scenariul? Ce bine ar fi fost dacă Monty ar fi terminat odată de vorbit la telefon, ca să-mi spună adevărul.
John a umplut paharele în liniște. Ceva îmi spunea că încă era supărat pentru ceea ce se petrecuse ultima oară când fusesem aici.
– Am vrut să-ți mulțumesc, i-am spus eu. Faci mereu totul atât de bine, indiferent de felul în care ne comportăm noi cu tine. Promit mai puțină dramă de acum înainte.
El a părut să se mai înmoaie puțin.
– Nu vă faceți griji, mi-a spus, întorcându-se să plece. În locul ăsta, nu sunteți nici pe departe cei mai răi.
Monty tot nu terminase, așa că mi-am scos telefonul și mi-am verificat încă o dată fotografiile care veniseră în dimineața aceea. Prima era un selfie. Anette, roșie în obraji, cu muci la nas, și mâna lui Ben, care ținea un termometru lipit de fruntea ei, în timp ce ea bea dintr-o cană aburindă. Următoarea fotografie era cu Ben pe un fotoliu alb, lângă patul ei, relaxat și vulnerabil, cu capul plecat, cu părul negru în ochi, citind din exemplarul *Peter Pan* pe care eu i-l dăruisem lui Anette de Crăciun. Imaginea m-a emoționat un pic.
Din cât se părea, Anette avusese sarcina să trimită pozele în urmă cu o săptămână, dar n-o făcuse. Intuiția îmi spunea că n-o făcuse pentru că mersesem la întâlnirea aia cu BIA. Anette își dorise atât de mult să mă cupleze cu Ben, încât probabil că interpretase asta ca pe o trădare. Măcar incidentul cu toaleta ajutase la ceva. De dimineață primisem un mesaj de la Anette, alături de acele fotografii:
„Îmi pare rău că BIA ți-a dat o prăjitură care semăna cu un caca".
Lucru care m-a îngrozit, fiindcă Ben îi povestise, probabil, toată întâmplarea, dar per total merita, dacă asta însemna că ea mă iertase.
Monty s-a întors la masă, cu burta atârnându-i peste curea. Fruntea îi lucea. A ridicat paharele de șampanie și mi-a întins unul dintre ele.
– Fruntea sus, mi-a spus el. Sărbătorim.
– Ce sărbătorim? l-am întrebat eu, disperată să-l aud spunând-o.

– Scenariul tău, desigur, mi-a răspuns Monty, iar eu m-am întrebat dacă tot stresul cu agenția îl făcuse s-o ia deja pe arătură.
– Scenariul lui Ezra, vrei să spui, l-am corectat eu.
Monty și-a șters buza de sus și s-a aplecat în față, făcându-mi cu ochiul.
– Mărturisesc că n-am înțeles de la început.
Eu am luat o gură mare de șampanie.
– Ați fost amândoi foarte vicleni, trimițându-mi totul prin Ezra. Tu chiar te dai peste cap pentru slujba asta, Evelyn. Abia atunci când el mi-a trimis partea despre petrecerea burlăcițelor mi-am dat, în sfârșit, seama. Mi-am amintit că-mi spuseseși de ce nu puteai fi contactată la acel sfârșit de săptămână, iar apoi n-a trecut mult și am citit despre o fată la o petrecere a burlăcițelor, fată care mi-a fost limpede că erai tu. Ezra e un geniu, dar caracterizarea n-a fost niciodată punctul lui forte.
Bulele șampaniei plesneau ca niște pocnitori pe beregată în jos.
– Așa că am scotocit după scenariul acela vechi scris de tine și am comparat stilurile.
Monty a lovit masa cu podul palmei. Atunci am știut.
– Nu înțeleg.
– Tu i-ai dat scenele, mi-a spus Monty, mândru nevoie-mare că se prinsese. M-ai înțeles. Petrecerea burlăcițelor. Băutura vărsată. Grupul de carte erotică.
Despre ce tot vorbea Monty acolo. *Întâlnirile amuzante?*
Nu, nu, nu. Asta nu era adevărat. BIA mă folosise pentru inspirație. Nu-mi furase cuvintele. De ce ar fi făcut-o? Era premiat cu Oscar. Era...
Era un bărbat care ar fi pretins că se îndrăgostise de mine ca să mă facă să-i scriu *finalul fericit*.
Am început să respir scurt și sacadat, de parcă n-aș fi putut să inhalez destul aer.
Monty a continuat, ignorându-mă:
– Dacă nu m-aș fi prins deja, finalul l-ar fi dat de gol. Cel pe care mi l-a dat el pentru producători e mizerabil. E clar că a încercat să-l scrie singur. Îi lipsește tușa feminină, dacă mă înțelegi. El are nevoie de tine, ca să-ți reversi magia asupra lui înainte de întâlnirea pe care o avem luni la Intrepid.
Monty a băgat mâna în geantă și a scos scenariul, punându-mi-l în față. Era acolo. Lucrul pe care îl implorasem cu cerul și cu pământul pe BIA să mi-l arate.
Cel pe care, din câte se părea, îl citisem deja.
L-am luat, abia simțind hârtia între degete pe când întorceam prima pagină. *Sucul de portocale*.
Era prima mea încercare de întâlnire amuzantă, completată cu acordurile fine (deosebit de ofensatoare) ale lui BIA.
SCENA SE LUMINEAZĂ TREPTAT
INT: CAFENEA, EAST DULWICH – DUMINICĂ, 2 DECEMBRIE, O ORĂ ANORMALĂ (10 A.M.)
CHERYL – douăzeci și cinci de ani, păr blond până la umeri, o rochie lungă, tocuri – stă în fața tejghelei, bătând din picior, plină de nervi.
Toate întâlnirile mele amuzante erau acolo. Sucul de portocale vărsat la Gil's. Călătoria cu mașina. Fiecare moment cumplit din ultimele câteva luni. Totul. Fusese reformulat într-un scenariu, apărea și un narator, dar dialogul, descrierea, erau aproape toate ale mele. *Paginile vor fi trimise după ce vor fi gata*, îmi spusese BIA, câștigând astfel timp ca să facă toate modificările necesare. După primele câteva rapoarte, BIA mă încurajase cât putuse de mult să descriu fiecare întâlnire ca într-un scenariu. Cerând de fiecare dată tot mai mult dialog. A doua jumătate a scenariului era aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce-i trimisesem eu lui BIA, dar cu un nou personaj introdus: *el însuși*.
– Cum se termină? m-am auzit întrebând, însă o parte din mine știa deja.
– Cumplit, a spus Monty. Scenaristul îi spune asistentei că s-a îndrăgostit de ea. O face să-și piardă capul cu un sărut pe covorul roșu, iar ea îi frânge inima. Omul ăsta parcă n-ar fi văzut o comedie romantică în toată viața lui. Date fiind fotografiile de la premiera Monicăi Reed, presupun că scrie din experiență.

M-a privit cu subînțeles, iar eu m-am încordat, așteptând acuzația. Doar că pe Monty nu-l preocupa faptul că asistenta lui se încurcase cu clientul și făcuse o scenă în public.
– Producătorii sunt dezgustați. Vor un final fericit. Doar n-am vrea ca o ceartă de îndrăgostiți să ne abată de la curs acum, nu?
Am simțit cum se învârtea barul cu mine, iar câmpul vizual mi s-a îngustat. Câteva pagini au alunecat pe podea. BIA se întruchipase pe sine drept eroul romantic, iar pe mine mă făcuse femeia care îi zdrobea inima. Și *de aceea* presupunea Monty că nu eu scrisesem finalul?
– Producătorii au cerut un final mai satisfăcător înainte să-l accepte, și totul are nevoie să fie cizelat un pic, a spus Monty. Se uita la mine, realizând, probabil, că asistenta lui nu reacționa chiar așa cum s-ar fi așteptat. Ai dus scenariul ăsta până aici, Evelyn, e timpul să-l închei. Ezra chiar apreciază tot ce ai făcut. Ce bine ar fi dacă agenții ar putea semna scenariile, nu?
Totul a redevenit clar.
– Dar eu nu știu să scriu, i-am zis. Tu însuți mi-ai spus asta.
Trecuseră șapte ani, iar amintirea acelei întâlniri era încă dureroasă. Abia venită la Londra, la douăzeci și doi de ani, mă așezasem în fața lui William Jonathan Montgomery al Treilea, având sentimentul că eram în pragul unei mari schimbări și știind cât de mândru ar fi fost tata de asta. Eram la vechea agenție care o reprezentase pe Dorothy Taylor. Pe perete era agățat un afiș mare cu *Brick Park*.
Monty voise să aibă o întâlnire cu mine ca să discutăm scenariul pe care i-l trimisesem. Cel în care îmi pusesem tot sufletul și pentru terminarea căruia îmi cheltuisem toate economiile. Fusese un film pentru toate fetele care, asemenea mie, își primiseră educația emoțională la școala jurnalistei și scenaristei Nora Ephron; era despre un tată care știa momentul în care avea să moară, dar își trăia viața ca și cum n-ar fi știut. Era sentimental și necesitase multă muncă, și poate că scenariul acela n-ar fi fost unul care să aducă o grămadă de bani, dar era un prim pas. Unul pe care l-aș fi făcut, dacă Monty n-ar fi rostit cuvintele care mă zdrobiseră. Șase cuvintele care pătrunseseră prin fisurile apărute după moartea tatălui meu, deschizându-le la maximum.
Pur și simplu nu ai chemare.
S-a dovedit că mă chemase doar ca să-mi ofere rolul de asistentă a lui, pentru că fosta asistentă tocmai plecase. Mi-a spus că admira entuziasmul de care dădusem dovadă în scrisoarea de intenție către agenție. Eram disperată și încă în derivă atunci când am acceptat. Mă gândisem la cuvintele lui Monty de atâtea ori de-a lungul anilor, că deveniseră o mantra. Acum stăteam în fața lui Monty întrebându-mă cât de multă putere mai aveau ele asupra mea. El și-a băut șampania din pahar și și-a mai turnat.
– Poate că m-am pripit un pic mai demult.
Cuvintele lui erau superficiale, calme, de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru el.
Voiam ca timpul să se poată plia, să pot aduce momentul ăsta alături de cel de atunci, când Monty mă văduvise de toată încrederea în sine, astfel încât cele două momente să se poată atinge. *Nu renunța*, voiam să-i spun variantei mele mai tinere. *Nu-ți pune, în clipa în care ești foarte vulnerabilă, respectul de sine în mâinile altcuiva. Ascultă-i pe oamenii care te iubesc!*
– Ar trebui să fii mândră de tine, mi-a spus Monty, vrând să-mi mai toarne șampanie și văzând că abia mă atinsesem de pahar. Producătorii iubesc scenariul tău atât de mult încât vor doar finalul tău, nu pe cel al lui Ezra. Nu că vor ști că-i al tău, desigur. Ai avut grijă de asta. Într-un fel atât de profesionist, în pofida incidentului de pe covorul roșu. Tot a adus un profit!
Monstruozitatea faptei lui BIA îmi pusese capac. Mă manipulase de la bun început. Îmi furase cuvintele și le transmisese mai departe ca fiind ale lui. Pe măsură ce mă înfuriam tot mai tare, nu-mi dădea pace întrebarea *de ce*. N-ar fi avut cum să știe, atunci când făcusem înțelegerea aceea, că până la urmă chiar aveam să-i trimit materialul pe care l-ar fi putut folosi într-un scenariu.
– Să nu crezi că nu vei fi răsplătită, mi-a spus Monty.
Eu cunoșteam tonul ăla. Monty credea că tăcerea mea însemna că jucam tare, ca și cum asta ar fi fost o negociere.

– Bineînțeles că, după ce agenția o să se pună pe picioare...
Și-a ciocnit paharul de al meu.
– Evelyn Summers, Agent Junior. Cum sună asta?
Abia i-am auzit cuvintele.
– E scenariul meu, am spus eu cu glas scăzut.
– Da. Păi, tu ești asistenta mea. Gata să faci următorul pas, dacă-ți joci cartea corect. Asta faci tu, îi ajuți pe scenariști.
– Nu, ăsta chiar e scenariul meu, Monty, am spus eu, cu o voce tot mai puternică. Ezra l-a furat.
Monty și-a turnat și restul de șampanie în pahar cu o mână tremurândă, iar mie mi-a fost clar atunci că Monty știa exact ce făcuse BIA.
– Evelyn Summers: Agent, atunci. Ce zici de asta? Iar ceea ce producătorii nu știu n-are cum să le dăuneze.
Ăsta chiar crede că eu am să fac exact ce spune el! Și de ce n-ar fi crezut? Așa făcusem mereu până atunci.
M-am gândit la toate cele prin câte trecusem, la toată munca pe care o investisem în cariera mea în ultimii șapte ani, încercând constant să-l conving pe un om care spusese că nu eram destul de bună. Iar acum, după trei luni în care îi neglijasem pe toți cei pe care-i iubeam, după toate umilințele, încercările constante de a mă face „luntre și punte", crezând că merita, pentru că BIA ajungea în sfârșit undeva, doar ca el să se folosească, până la urmă, de cuvintele mele, de *viața* mea, ca și cum ar fi fost ale lui...
Acum era momentul să fiu Evie Cea Adevărată.
– Eu m-am săturat, am spus.
Imediat ce m-am auzit rostind cuvintele astea, am știut că erau sincere. Mă săturasem, în sfârșit, să mai îndur toate fițele lui Monty.
– Dar nici măcar nu ți-ai terminat șampania! mi-a spus Monty, uitându-se la paharul meu.
– Nu, vreau să spun că m-am săturat, i-am explicat eu, calmă. Spune-le lui Sam-și-Max adevărul, sau demisionez. Am să-mi găsesc de lucru în altă parte.
A urmat o pauză apăsătoare. Atunci când Monty a vorbit din nou, toată jovialitatea îi dispăruse din glas.
– Asta n-a prea funcționat bine pentru tine mai demult. În plus, e greu să te descurci fără niște referințe bune.
L-am fixat cu privirea. Toate interviurile la care fusesem, unde nimeni nu mă angajase. Crezusem că nu eram eu pregătită încă. Dar Monty era vinovatul.
– Ce? a ridicat Monty din umeri. Erai o asistentă bună, Evelyn. Tu știi ce greu găsești așa ceva? Doar nu crezi că te-aș fi lăsat să pleci, pur și simplu. Ar trebui să te simți flatată.
Am știut atunci că n-aveam să fiu făcută agent niciodată, orice s-ar fi întâmplat. Monty nu voia să lucreze cu un egal.
– Merit să mi se recunoască scenariul, i-am spus, fără echivoc. Dă-mi-l, și am să-l termin.
– Asta nu se poate, mi-a spus Monty. Sunt sigur că putem cere să fii menționată ca editor scenarist. O să-ți apară și așa numele pe marele ecran.
M-am ridicat, trăgând de mânerul valizei.
– Monty, i-am spus, calm. Știi ce vreau. Am un tren de prins.
– Te comporți copilărește, Evelyn.
John stătea în spatele draperiei. Auzise totul.
– Stai, l-am auzit pe Monty.
M-am întors. El și-a îndreptat cravata și și-a trecut degetele prin părul sur, trăgând de haină ca și cum i-ar fi putut acoperi abdomenul proeminent.
– Dacă pleci acum, s-a terminat. Știi că pot să aranjez să nu te mai angajeze nimeni niciodată. Ești un nimeni fără mine, Evelyn.
– Nu, Monty, i-am spus. Tu ești un nimeni fără mine.
M-am întors din nou cu fața la John, care m-a măsurat din cap până-n picioare.

– Domnișoară Summers, mi-a spus el, ceremonios, punându-mi geaca pe umeri, de parcă aș fi fost una dintre celebritățile care frecventau clubul. S-a aplecat, mi-a făcut discret cu ochiul și mi-a zis: Bravo.

Capitolul 36. Doi parteneri în loc de unul

INT: CONACUL ROSEHILL, SHEFFIELD

SÂMBĂTĂ, 16 FEBRUARIE, 1.15 P.M.

EVIE și MARIA stau în fața unei oglinzi mari cât un stat de om, într-o cameră cu ferestre mari, boltite. Sunt îmbrăcate în rochiile de domnișoare de onoare. Se studiază în oglindă, cu expresii resemnate.

Ne-am agitat și ne-am făcut de lucru fiecare cu volanele celeilalte, încercând să le mai turtim, dar fără rost.

– Ție ți se pare că rochia mea arată bine? am întrebat-o pe Maria, întorcându-mă foarte puțin spre ea și răsucindu-mi picioarele când într-o parte, când în cealaltă.

Pentru niște rochii care înghițiseră atât de mult material, erau foarte strâmte.

Maria a întors capul, studiindu-mă.

– Cred că da, mi-a spus ea în cele din urmă. Depinde de ce vrei să zici prin „arată bine".

Am pufnit. Mama îi înmânase Mariei rochia ca să mi-o dea în acea dimineață și făcuse cu adevărat minuni. Arăta exact cum trebuia, doar că se simțea mai grea decât înainte, fiind, în mod clar, mult mai ușor de închis cu fermoarul.

Ochii cenușii ai Mariei mă cercetau.

– Dar *tu* ești bine, Evie?

– Desigur.

În afară de confirmarea faptului că BIA trimisese finalul, nu suflasem nici o vorbă, nici Mariei, nici celorlalți prieteni ai mei, despre cele ce se întâmplaseră în rest. Nu scosesem vreun cuvințel nici despre întâlnirea cu BIA, nici despre trădarea lui, scenariul furat, demisia mea sau faptul că trebuia să mă mut, la sfârșitul lunii, înapoi în vechea mea cameră de la mama... *Dar aveam s-o fac*, mi-am zis. Acest sfârșit de săptămână era al lui Sarah. Urma să avem destul timp după aceea ca să vorbim despre cum îmi ratasem eu viața.

– E din cauza lui BIA? a insistat Maria.

BIA apăruse acasă la mine în dimineața aceea, după ce-i ignorasem cererile repetate ca eu să scriu finalul scenariului. Refuzase să plece, până când Jane i-a spus că plecasem la o nuntă.

– De fapt, e din cauza rochiei. Mi-e teamă că am să cad în bot exact în fața altarului.

M-am uitat la rochia ei, amintindu-mi de articolul din revista de scandal pe care mi-l trimisese, dar ea era ocupată să-și aranjeze părul.

– Sunt aici dacă vrei să vorbim despre orice, mi-a spus ea, dându-și o șuviță de păr negru după ureche. N-am să te judec.

– A respectat termenul de predare. M-am forțat să zâmbesc. Chiar nu mai e nimic de zis.

Am fost scutită de alte întrebări de doi băieți care alergau pe hol, urlând ca apucații.

– Dacă e cineva care să le poată ține piept celor doi teroriști, atunci numai Sarah e acea persoană, a spus Maria.

Băieții erau drăgălași foc, cu ochi căprui, mari și păr negru, ondulat, ca al tatălui lor, dar erau, fără discuție, o mare pacoste. Ne-am amintit atunci amândouă de petrecerea burlăcițelor.

– Iar noi va trebui s-o aprovizionăm cu vin dacă lucrurile se complică, am adăugat eu.

Maria m-a prins de umeri, iar volanele noastre s-au întrepătruns precum niște piese Lego.

– Evie Summers, mi-a spus ea, privindu-mă cu ochii ăia cenușii. O să fie totul foarte bine.

Am dat din cap și am clipit, ca să nu lăcrimez.

Am tresărit amândouă atunci când o femeie, pe care am recunoscut-o ca fiind din familia lui Jim, a dat năvală în cameră.

– E vorba de Sarah! ne-a spus ea, iar eu am recunoscut imediat expresia aceea de groază de pe fața ei. Sunteți chemate!

Femeia și-a dus mâna la șiragul de perle de la gât și s-a retras, probabil în căutarea unui pahar de băutură tare.

– Ești pregătită pentru o ultimă Deflagrație Mathers™ înainte să devină doamna Johnson? am întrebat-o eu pe Maria.
– Haide să-i venim în ajutor miresei noastre.
Ne-am ridicat poalele îngreunate de volane și ne-am grăbit cât de mult ne-au permis rochiile de pe noi.
– Pași mici, pași mici, pași mici, dădea Maria instrucțiuni. Repede!
M-am silit să nu izbucnesc în râs, deși eram leoarcă de sudoare în materialul ăla sufocant.
– Mișcă-te ca și cum viața ți-ar depinde de asta! mi-a spus Maria, înghiontindu-mă ușor.
Am dat năvală, prin ușa dublă, în camera în care se îmbrăca Sarah.
– Ce s-a întâmplat? a întrebat Maria, gâfâind.
Înnebunite, am căutat amândouă prin încăperea aerisită și luminoasă ceva urme ale unei catastrofe.
Era acolo doar Sarah, în fața oglinzii înalte, arătând absolut uluitor. Părul îi lucea, alb-auriu, strâns într-un coc. Poalele rochiei măturau podeaua, frumosul ivoriu accentuat cu simplul detaliu al bentiței subțirele cu cristale din jurul taliei. Fiecare milimetru al ei era elegant și de bun-gust, în afară, poate, doar de diadema cu diamante.
– Am vrut să mă distrez și eu puțin, ne-a spus Sarah, zâmbind veselă.
Și-a deschis larg brațele. Maria s-a uitat la mine și eu la ea, apoi ne-am lăsat îmbrățișate.
– Vă mulțumesc că m-ați suportat în tot timpul ăsta, ne-a zis Sarah, ținându-și capul pe spate ca să-și ferească părul. Știu că pot fi un pic cam nevrotică.
– Tu? Niciodată, a asigurat-o Maria.
Eu mi-am ascuns zâmbetul într-un volan.
Băieții s-au auzit iar alergând afară. Urlau ca din gură de șarpe.
– Oliver, Adam, ce v-am spus eu? a urlat Sarah, la rândul ei.
Zgomotul a încetat imediat.
– Scuze, mașteră haină, au spus ei în cor.
Eu și Maria ne-am pregătit pentru reacția ei.
– Nu mai fiți așa de îngrijorate! ne-a liniștit ea. Eu le-am dat voie să-mi spună așa. Și i-am amenințat că merg cu noi în luna de miere, dacă nu sunt cuminți. Zâmbetul i-a devenit și mai larg. Jim m-a surprins cu o săptămână de lux *foarte* romantică, în Maldive. Nu mergem în parcul de distracții pentru copii! Mă rog, nu până la vară.
– Cioc, cioc.
Jeremy a băgat capul pe ușă.
– Jeremy, a spus Maria îngrozită. Ce naiba ai pe cap?
Jeremy și-a aranjat pălăria de culoarea piersicii fără să comenteze. Arăta de parcă ar fi fost făcută dintr-un volan luat de la rochiile noastre.
Zâmbetul lui Sarah era plin de bucurie.
– Am vrut să arate la fel de adorabil ca voi, fetelor!
– Ce? a spus Jeremy.
Și-a aranjat pălăria pe părul creț și, contrar așteptărilor, chiar îi venea bine.
– Consideră faptul că nu mă plâng ca fiind cadoul meu de nuntă.
– A venit deja? l-a întrebat Sarah, întorcându-se brusc la problemele ei. Jeremy a încuviințat din cap, iar ea s-a întors spre mine, cu ochii licărindu-i de încântare. Evie, mai ții minte că ți-am promis un partener?
– De parcă ar fi fost ieri, i-am spus eu, mâhnindu-mă.
Sarah a făcut semn din cap către ușă.
– Ei bine, du-te. E afară, te așteaptă.
Le-am cerut ajutor din priviri prietenilor mei, dar Maria și Jeremy au evitat contactul vizual. Așadar, știuseră tot timpul de chestia asta. Forțându-mă să-mi ascund lipsa de entuziasm, mi-am ridicat poalele rochiei și am ieșit cu pași mici în hol.
În fața intrării, puțin emoționat și îmbrăcat într-o cămașă gri cu cravată asortată, stătea Ben.

Ținea într-o mână vechiul aparat de fotografiat; de mâna cealaltă îl ținea Anette, radiind de bucurie. Purta o frumoasă rochiță roșu cu alb, cu o fundă mare, roșie, în jurul taliei, care se asorta cu ochelarii. N-am putut să nu observ că mai purta aripioarele cu steagul Marii Britanii de la serbarea școlară.
Ben era partenerul meu? Aș fi putut protesta. Să invoc toate scuzele obișnuite. *El n-ar vrea să fiu partenera lui*. Dar văzându-i acolo pe amândoi, cuvintele mi s-au blocat în gât. Totul era cu susul în jos acum, însă prezența lui Ben și a lui Anette acolo avea oarecum sens. Când colțurile gurii lui Ben s-au arcuit în sus, schițând un zâmbet, inima mea a simțit și ea că plutea.
– M-a contactat de dimineață, mi-a șoptit Sarah, care stătea în spatele meu.
Prietenii mei se adunaseră cu toții în cadrul ușii, ca să se poată uita.
– Marc i-a dat numărul meu.
– Bine, dar cine a fost adevăratul partener? a murmurat Jeremy.
– Taci din gură, i-a spus Sarah. Apoi a șoptit: Vărul mai mic al lui Jim, Roger.
L-am mutat la masa copiilor.
– Da' nu e însurat?
– Divorțat de două ori.
– Șșșș, le-a cerut Maria, discret.
Eu m-am dus să-i salut pe Ben și pe Anette, încercând din răsputeri să nu mă clatin pe picioare.
– Ai venit, i-am spus lui.
– Am fost puțin ajutat să mă răzgândesc, mi-a răspuns Ben.
Anette mi-a zâmbit larg și mi-a făcut cu ochiul.
Eu, Maria și Jeremy așteptam în capătul culoarului, în timp ce un cvartet de coarde interpreta Canonul în Re major al lui Pachelbel. Anette mergea în față, ocupând postul onorific al fetiței cu florile, aruncând petale aurii de trandafiri și pășind țanțoș în vreme ce invitații scoteau sunete de încântare privind-o.
– Să începem, a spus Maria, inspirând adânc, iar noi am afișat cu toții cele mai sărbătorești zâmbete.
Ochii tuturor invitaților s-au îndreptat către noi, *ooo*-urile și *aaa*-urile nemaicontenind la vederea ținutelor noastre. Am observat un rânjet plin de satisfacție în mulțime: Beth, într-o rochie lungă, albă (pentru care nu încăpea îndoială că Sarah urma s-o omoare).
– Veniți încoace, frumuseți tragice ce sunteți, ne-a îndemnat Jeremy, care s-a poziționat între noi două și, astfel, ne-am luat toți trei de braț, ca să ne putem sprijini unul de altul. Să terminăm odată cu povestea asta!
Deodată mi-a apărut în minte imaginea noastră făcând exact ceea ce făceam acum, dar la optzeci de ani, și, în ciuda tuturor celor întâmplate, viața mi s-a părut mai puțin îngrozitoare.
Lumina unui bliț a luminat culoarul. Ben. Privirile ni s-au întâlnit preț de-o clipă. Chiar și din locul în care stăteam îi vedeam umerii încordați. Am observat-o pe Anette urmărindu-l cu atenție, deși era ocupată cu presărarea petalelor de trandafiri. *OK?* l-a întrebat. Chipul lui s-a luminat. *OK*, i-a răspuns printr-un semn și și-a continuat treaba. Fotografie după fotografie, vedeam cum tensiunea începea să dispară. *OK*, mi-am spus și eu.
Când am ajuns, în sfârșit, la capătul culoarului, Sarah apăruse. Spre deosebire de mersul nostru poticnit, prietena noastră plutea către altar, de parcă totul ar fi fost o scenă construită doar pentru ea. Radia lumină, desfătându-se să fie centrul atenției tuturor, lucru care parcă o energiza. Apoi a ajuns la Jim, iar atitudinea lor era de parcă nu i-ar fi privit nimeni.
– Sarah Mathers, a spus Jim, privindu-și mireasa minionă. Atunci când prietenii mei mi-au spus să încerc să mai cunosc niște femei – s-au auzit câteva persoane tușind, în principal bărbați cu bebeluși în brațe – nu mi-am imaginat în viața mea că aveam să cunosc o femeie atât de incredibilă ca tine.
Obrajii albi al lui Sarah au căpătat o nuanță de roz-auriu, perfect potrivită nunții.
– Tu ai fost persoana pe care m-am sprijinit atunci când am avut cea mai mare nevoie de asta și ai adus mai multă iubire în viața fiilor mei decât am crezut că era cu putință.

Maria ne-a dat batiste. Jeremy a încercat să refuze, dar pe urmă a luat totuși una, cu care și-a tamponat ochii.
– De la praf, a șoptit el.
– Și promit că-mi voi petrece tot restul vieții iubindu-te, a continuat Jim, la bine și la greu și cu fiecare prezentare PowerPoint.
Aproape jumătate dintre invitați au râs cu subînțeles. Eu și prietenii mei ne-am zâmbit unul altuia.
Sarah a expirat lent.
– Jim, a spus ea. Tu și băieții tăi sunteți cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. N-am crezut că aș fi putut iubi atât de mult pe cineva... care să aibă un gust atât de groaznic la haine.
Jim a râs, ștergându-și ochii și strângând mâinile lui Sarah într-ale lui. Discret, Ben a surprins momentul.
– Când mi-am imaginat familia perfectă, nu așa a fost, a continuat ea. I-a venit rândul lui Jeremy să mă strângă de braț, pe când ne întrebam cu toții ce avea ea de gând să spună. Pentru că, a spus Sarah, nu mi-am imaginat vreodată că aveam să fiu atât de norocoasă.
– Of, inima mea, a murmurat Jeremy.
Privirea mi-a alunecat, absolut fără nici un motiv rațional, la Ben.

¶

Ben făcea fotografii cu bunicii dansând pe ring. Chipul lui, de obicei serios, era plin de viață în timp ce se mișca printre ei, zâmbind vesel la spectacolul pe care dansatorii îl ofereau obiectivului care-i fotografia. Am luat o gură din băutura mea, fără să-mi dau seama că mi se prinsese paharul între niște volane decât în clipa în care m-am trezit cu gura plină de material. Cineva din apropiere a râs.
Jeremy și Maria stăteau amândoi cu bărbiile în palme și cu priviri fals-visătoare în ochi. Anette îmi zâmbea. Stăteam la masa mirilor, pregătindu-ne să încercăm să dansăm în acele rochii – iar, în cazul lui Jeremy, cu pălăria aceea. Fața de masă era presărată cu firimituri după ce mâncaserăm, și cu minicristale care sclipeau în lumină.
– Ce-i? am întrebat eu.
Jeremy a făcut un semn din mâini și Anette i-a dat vinul.
– Jeremy, l-a mustrat Maria.
Dar s-a mai calmat văzând că lui Anette îi plăcea. Jeremy a făcut semnul pentru „mulțumesc" și a ciocnit paharul lui, plin acum din nou, cu paharul ei de suc.
– Bravo, puștoaico, a spus Jeremy.
Anette a sărit de pe scaunul ei și s-a lipit de mine ca să-mi arate fotografia pe care o făcuse. Eram eu, uitându-mă la ceva de la celălalt capăt al sălii, cu o expresie senină, obraji îmbujorați și ochi scânteietori.
– *Ce-i?* am întrebat eu din nou, nedumerită.
– Nu pot să cred că spun asta, a zis Jeremy. Dar Sarah a avut dreptate. Ți-a ales un partener pe cinste.
M-am uitat la Anette implorator.
– Jeremy se referă la altceva, i-am spus eu fetiței.
Sarah mărturisise că Ben nu știuse că era „partenerul" meu. Dacă ar fi presupus că era o încercare de a ne cupla, n-ar fi mers prea bine.
– Știu, a spus Anette. Noi suntem „partenerii" tăi. Ai doi parteneri în loc de unul.
Înainte să mai pot spune ceva, acordurile de început ale piesei „Love Machine" a trupei Girls Aloud au răsunat tare pe ringul de dans.
– O, Doamne, a spus Jeremy când Sarah s-a ivit în fața noastră, zâmbindu-ne larg și cu hotărâre și arătând tot elegantă, în ciuda tiarei ăleia cu diamante.
– Haideți, gașcă de adormiți. E timpul să dansăm.
Cu mult curaj și fără să părem câtuși de puțin cercheliți, am lăsat-o pe Sarah să ne târască pe ringul de dans aglomerat.

Eu și Maria am încercat să ne agităm, fluturându-ne volanele pentru că nu ne puteam mișca picioarele. Sarah era în mijlocul nostru, cu poalele rochiei ușor ridicate, unduindu-se plină de grație. Jeremy a făcut o piruetă cu Anette, care purta acum pălăria lui, și s-au ciocnit de Sarah, a cărei diademă a zburat cât colo și s-a rostogolit pe podea.
Jeremy s-a dus în fugă după ea și i-a înapoiat-o miresei, cu o privire sfioasă. Sarah a luat-o și și-a pus-o pe cap, lăsându-și-o intenționat pe o ureche.
– Ce? a întrebat ea, văzându-ne expresiile surprinse. Ne-am căsătorit, nu? Asta e partea aceea a nunții care-i dedicată distracției. Mi-a citit *vreunul* dintre voi prezentarea?
S-a văzut o strălucire albă trecând printre invitați, iar Sarah a ochit-o precum un șoim prada.
– Beth! a strigat Sarah, ducându-se după colega ei de birou. Vreau să te prezint cuiva. Îl cheamă Roger...
Muzica s-a schimbat într-una ceva mai lentă.
– Vino.
Maria m-a luat de mână și am reușit să facem niște piruete în rochiile alea, până când David a bătut-o ușor pe umăr, mai înalt decât toată lumea de pe ring.
– Pot să v-o fur? m-a întrebat.
– Îți aparține în totalitate, am spus eu.
A tras-o, delicat, mai aproape. M-am uitat după Jeremy, dar el și Anette se îndreptau în pași de dans către bar, unde servea un barman drăguț.
Am rămas singură. M-am dus către marginea ringului de dans, admirându-i pe Maria și pe David, care aveau ochi doar unul pentru celălalt în timp ce dansau.
Apoi Ben a apărut lângă mine, fotografiindu-i.
– Arată atât de fericiți, nu-i așa? am spus eu.
Dacă aș fi găsit și eu pe cineva care să mă privească așa cum se priveau ei doi după doisprezece ani de relație... Nu uitasem ce spusese Maria la petrecerea lui Sarah, dar privirea aceea însemna că făceau totuși ceva corect.
Ben și-a atârnat aparatul de gât, s-a întors către mine și mi-a întins o mână. A durat o secundă până să pricep ce însemna gestul.
– O, am spus. Da.
Când am ajuns pe podeaua luminată, muzica s-a schimbat în „The Way You Look Tonight" a lui Frank Sinatra. Ben s-a încurcat în volanele de la spatele rochiei, încercând să găsească un loc unde să-și așeze mâna. Eu am râs un pic.
– Nu sunt sigură dacă rochia e chiar ceea ce-a avut Frank în minte când a cântat melodia asta.
El s-a apropiat încă puțin și s-a împiedicat.
– Scuze!
– Nu-i nimic.
Ne-am tras volanele de sub picioare.
David și Maria s-au apropiat de noi dansând; Maria era cocoțată pe vârfurile picioarelor lui David, ca să nu se împiedice în volane.
– Nu ne băgați în seamă. Trebuie să fac doar o mică ajustare la rochia lui Evie, a spus ea atunci când David a aplecat-o înspre noi. Mama ta mi-a spus că asta ar trebui să funcționeze.
Maria mi-a atins cu degetele un punct anume de la ceafă, unul din talie și altul undeva pe spate. Apoi și-a băgat mâna sub brațul meu.
– Maria! am icnit eu pe când ea a smucit cu putere, iar David a tras-o pe ea înapoi, luând cu ei tot stratul de deasupra al rochiei.
M-am uitat în jos. Purtam acum o rochie auriu-deschis în formă de A, care îmi cuprindea perfect linia taliei, jupa mângâindu-mi discret picioarele.
– Așa e mai bine, a spus Maria, râzând. Către bar! i-a ordonat ea lui David, care a luat-o de lângă noi în pași de dans.
Muzica s-a schimbat în „Can't Help Falling in Love" a lui Elvis Presley. Eu am mijit ochii cu suspiciune. Nu mă îndoiam deloc de faptul că Jeremy și Anette erau în cabina DJ-ului, privindu-ne cu zâmbete încântate. M-am uitat la ei clătinând din cap.

Când m-am întors din nou către Ben, mi-a întins din nou mâna. M-a tras lângă el, cuprinzându-mă de talie cu cealaltă mână. Toate terminațiile mele nervoase erau concentrate pe apăsarea acelei mâini și pe senzația degetelor lui pe pielea mea, de parcă materialul rochiei nici n-ar fi existat.
– Ai avut dreptate, mi-a spus Ben. În legătură cu ziua de azi. Cu prezența mea aici. Cu fotografiatul. Îți mulțumesc. Nu... Nu cred că aș fi făcut-o fără tine.
– Cu plăcere, i-am spus eu. Deși am impresia că Anette a jucat un rol foarte important.
El a zâmbit.
– A avut un argument foarte convingător.
– Și anume?
Mâna lui Ben a strâns-o încă puțin pe a mea. M-a tras delicat și mai aproape de el, distanța dintre noi devenind de doi centimetri, de un centimetru, de o răsuflare. Buzele lui au început să formeze un cuvânt. Dar n-am apucat să-l aud.
– *Roșco!*
Strigătul a răsunat în tot salonul. S-au auzit glasuri revoltate, iar mulțimea a făcut cărare, cineva încercând să-și facă loc prin mijlocul ei.
Mie a început să-mi zvâcnească inima în gât.
– Roșco, iubito, a strigat BIA, apropiindu-se de noi.
Era îmbrăcat în blugi și într-o geacă de piele, cu părul în toate direcțiile.
– A venit băiatul cu care aveai întâlnire. Mai bine mai târziu decât niciodată, corect? DJ! Melodia mea.
S-a auzit „Lady in Red" a lui Barry Manilow. Fiecare persoană de pe ringul de dans privea cum BIA și-a desfăcut brațele larg, așteptând îmbrățișarea mea.
Ben și-a luat mâinile de pe mine, lăsându-mă înțepenită în locul acela.
– Ben...
Tare aș fi vrut să-și dea seama că nu eu pusesem asta la cale, însă el îl privea fix pe BIA, cu maxilarul încordat. N-a spus nimic, a dat doar din cap ca și cum n-ar fi trebuit să se aștepte la altceva, apoi a plecat.
– Pa, Ben, i-a spus BIA spatelui lui Ben, care se îndepărta.
– Ce cauți aici? l-am luat eu la întrebări.
– De data asta o fac cum trebuie. N-am putut să stau departe de tine, Roșco.
– Tu crezi că poți să apari așa, pur și simplu, la nunta prietenei mele, după tot ce-ai făcut?
El a venit mai aproape de mine, coborându-și vocea.
– Știu că-ți datorez mii de scuze.
Ce ar fi putut spune, oare, ca să explice ceea ce făcuse cu scenariul?
– Trebuie să știi, mi-a spus BIA. Tot ce ți-am spus a fost adevărat. Îmi pare rău că nu m-am purtat cum se cuvine la premieră. Ar fi trebuit să-ți spun atunci, dar pur și simplu n-am putut face față sentimentelor față de tine. A făcut o pauză,
căutându-mi privirea. Adevărul e... A ridicat iar vocea. Te iubesc, Roșco.
Și atunci am văzut că prietenii mei ieșiseră cu toții în fața mulțimii de invitați, cu o expresie de mirare consternată pe chipuri.

Capitolul 37. Pleosc!

INT: BARUL CONACULUI ROSEHILL
SÂMBĂTĂ, 16 FEBRUARIE, 9.03 P.M.
EVIE îl trage pe BIA printr-o serie de uși duble din fundul sălii. Niște draperii grele separă încăperea. Ea intră și ajunge în zona barului, care e goală. Pe una dintre mese sunt multe pahare de șampanie și sticle de prosecco, iar pe cea de alături se află un tort uriaș, așezat pe un soclu. Tortul are aproape doi metri înălțime. Între toate cele opt etaje ale sale sunt straturi de flori de zahăr extravagante, complicate, care se continuă până pe margini. Tortul culminează cu un castel de zahăr în care se află două figurine – o prințesă și un prinț – care se sărută. EVIE și BIA sunt, în primă fază, atrași de imaginea tortului.

Era mai liniște acolo, departe de muzică, deși se părea că lucrurile reveniseră la normal în absența noastră. *Slavă Domnului*. Rezolvam problema cu BIA, iar apoi mă puteam întoarce să le cer scuze prietenilor mei.
Și lui Ben.
– Ce mama naibii cauți aici? Pe bune?
– Te iub...
Am ridicat mâna.
– Lasă vrăjelile, Ezra! În ciuda puținului pe care ai reușit să-l scrii, *nu* ești eroul meu romantic.
Lui BIA i-a tresărit un mușchi al maxilarului pe când pătrundea înțelesul vorbelor mele. Se vedea cum își frământa mintea, gândindu-se cum să iasă mai bine din încurcătură.
– Deci știi, a spus el, lăsând, în sfârșit, prefăcătoria deoparte. Am venit pentru finalul scenariului. Monty m-a trimis. El crede că am avut un fel de ceartă de îndrăgostiți și mi-a sugerat să-ți fac o surpriză.
– Pentru că cea de data trecută ți-a ieșit atât de bine?
– N-am vrut să fii concediată, Roșco, a insistat el, aproape convingător.
– Mi-am dat deja demisia, am scrâșnit eu din dinți. Nu încerca să pretinzi că faci asta din amabilitate. Mi-ai furat munca și te-ai prefăcut că te-ai îndrăgostit de mine, ca să mă determini să termin scenariul. Ești un mare nesimțit. Nu-mi vine să cred că mi-am imaginat vreodată că poți fi altfel.
Lui BIA i-a căzut fața. A luat o sticlă de prosecco și un pahar.
– Vreau un final, Roșcovano.
– Mă cheamă *Evie*, m-am răstit eu.
BIA a tresărit.
– Ai venit tocmai de la Londra doar ca să-mi spui asta? Ți-ai pierdut timpul. Nu-ți dau nici un final.
– Nu te flata, Roșcovano... *Evie*. A ridicat sticla de prosecco și paharul, prefăcându-se învins. Am fost mai întâi acasă la Monica, dar nu m-a primit. Așa că am venit aici.
A băut tot vinul din pahar, apoi a trântit paharul pe masă și a băut direct din sticlă. Ochii i-au alunecat către tortul cu opt etaje.
– Nunțile de prost gust nu sunt printre scenele mele preferate.
Eu mi-am încleștat pumnii. Era ceva diferit la el. Părul dezordonat, tenișii din picioare.
– Ești beat?
BIA a ridicat din umeri.
– Băutura e gratis aici. Și-apoi, care-i problema ta?
Ceva urât i-a schimonosit trăsăturile frumoase.
– Felul tău de-a scrie e motivul pentru care producătorilor le-a plăcut scenariul atât de mult. Ăsta e un lucru bun, nu?
– Ei nici măcar nu știu că-i al meu! am șuierat, expirând lent și încercând să nu ridic vocea. De ce l-ai furat, Ezra?
BIA a băut din sticlă cu înghițituri mari, apoi s-a șters cu mâna la gură.
– Chiar vrei să știi? m-a întrebat el.
– *Da*.
– Când ai venit la mine cu anexa, în ziua aia, eu lucram la un alt scenariu. Am scris la el în tot timpul ăsta.
Mi-a luat o clipă ca să decantez informația.
– *Alt* scenariu? Dar... Dar aveai blocajul scriitorului, am spus eu. Am crezut că te ajutam cu întâlnirile mele amuzante. Trimițându-ți surse de inspirație.
– Ai crezut că aveam *blocajul scriitorului*? m-a întrebat BIA pe un ton uluit. *Eu*?
A mai luat o dușcă de prosecco.
– OK, am avut, puțin. Dar nu pentru mult timp.
– Au fost trei ani, am spus eu.

– Mă rog. De-aia am semnat pentru o comedie romantică. Aveam nevoie de *ceva*. Recunosc, eram disperat. Pe urmă a fost ca și cum m-aș fi relaxat, sau ceva de genul ăsta. În clipa în care am semnat contractul cu Intrepid, m-a lovit o idee de film atât de bună, atât de potrivită cu stilul meu, că am știut că ea era cea pe care trebuia s-o transform într-un scenariu. Odată ce vindeam scenariul pentru ea, puteam să le dau celor de la Intrepid banii înapoi pentru comedia romantică. Toată lumea ar fi fost fericită. Doar că, a oftat BIA prelung. Doar că Monty era prea atașat de comedia aia romantică pentru a vedea limpede planul meu.
BIA a a făcut un gest amplu cu sticla.
– Apoi ai venit tu și te-ai oferit să-mi acoperi cele trei luni de care aveam nevoie ca să-mi termin scenariul. Cum producătorii mă tot pisau la cap cu ideea pentru comedia romantică, le-am dat-o pe a ta – o comedie romantică ce conținea mai multe întâlniri amuzante, nu doar una, a apus el, râzând. N-am crezut niciodată că aveau s-o accepte. Le-am dat cele scrise de tine doar ca să mă lase-n pace. Cum lor le-a plăcut materialul pe care li-l trimisesem, am continuat să le mai trimit. În felul ăsta, am făcut rost de timp ca să-mi termin scenariul pe care trebuia să-l duc la Los Angeles.
– Refugiul scenaristului, am spus eu sec, acum că totul se lămurise.
– Dacă te ajută să te simți mai bine... BIA a răsturnat sticla cu gura în jos, constatând că era goală. A luat încă una. ...află că nimeni n-a vrut scenariul meu. E vina lui Monty. A trebuit să prezint scenariul sub un pseudonim, pentru ca el să nu afle că-l scriam pe la spatele agenției. Nimeni nu m-a luat în serios. *Pe mine*. Pe Ezra Chester.
Mi-am frecat fruntea, îngândurată, și mi-am amintit de ceva.
– În seara aia, la Frasinul, i-am spus eu, dându-mi seama. Scenariul ăla slab Ezra Chester, contrafăcut, despre care vorbea Jodi... e *al tău*.
Atunci mi-am amintit de comentariul criptic al Monicăi Reed din prima zi a anului: *Tu habar n-ai, nu-i așa?* Ea știuse totul. Plagiatul. Celălalt scenariu al lui. M-am întrebat dacă ăsta era motivul pentru care se despărțise de el. Am izbucnit în râs. Sincer, nu m-aș fi gândit niciodată că asta avea să mi se pară amuzant.
El a rânjit.
– Scenariul ăla *contrafăcut* respins – e motivul pentru care a trebuit să mă prefac îndrăgostit de tine.
Eu am devenit serioasă.
– Cum așa?
– Când m-am întors din L.A., comedia romantică era tot ce-mi mai rămăsese. Apoi *tu* ai spus că înțelegerea noastră picase. Știam că blufai, dar tot aveam nevoie de un final. A trebuit să te fac să crezi că deja câștigaseși, așa că m-am prefăcut că mă îndrăgostisem de tine. Erai atât de disperată să cunoști pe cineva, că m-am gândit că aveai să mă crezi mult mai repede decât ai făcut-o.
El a venit mai aproape de mine.
– Ne-am distrat, nu-i așa? N-au fost *numai* minciuni.
Eu l-am privit tăios.
– Uite, Evie. Tu ai nevoie de scenariul ăsta la fel de mult ca și mine. Scrie odată finalul!
– Doar dacă-l semnez eu, i-am spus.
– Sigur. Dacă scrii finalul. Am să te numesc co-scenarist, a spus el.
– Scenarist, Ezra.
– Nu pot, a scâncit el, implorând din priviri. Am prea mare nevoie de asta. Haide. Cariera ta s-a dus pe copcă. O să-ți ia cel mult *o zi*. Scrie odată nenorocitul ăla de final!
Cuvintele au răsunat în barul gol și totul mi s-a părut deodată spectaculos de ridicol. Am început să râd, încet la început, apoi mi-am dat seama că nu mă mai puteam opri.
– Ce-i așa de amuzant?
– Tu. Am gâfâit, ținându-mă de burtă. Cum țipi *la mine* să termin scenariul. Acum știi și tu cum e, în sfârșit.
BIA m-a privit ca și cum ar fi crezut că, în sfârșit, mă convinsese.

Eu mi-am revenit, mi-am netezit rochia și i-am spus:
– Haide acum, Ezra. E timpul să pleci.
– Nici gând.
– Ai auzit ce ți-a spus.
M-am întors și l-am văzut pe Ben stând lângă draperie.
– Asta nu-i deloc treaba ta, tată anost ce ești! Du-te acasă.
Privirea lui Ben s-a întunecat.
– Pleacă. Acum.
– De ce-i pasă ăstuia așa de tare? m-a întrebat BIA. Nu te-a refuzat? Cel puțin, așa suna povestea din relatarea despre întâlnirea ei amuzantă de la serbarea aia, i-a explicat el lui Ben.
– Ezra, nu face asta, i-am spus eu, încercând cu disperare să-l fac să tacă.
– Știi tu, de la serbarea aia școlară.
Cuvintele lui au umplut barul gol, făcându-l să pară sufocant de mic. Ben s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate, întrebându-mă în șoaptă dacă era adevărat.
– Am fost furioasă pe tine, i-am șoptit și eu. O scrisesem înainte...
Înainte de căsuța închiriată, înainte de Ziua Îndrăgostiților când el mă salvase, înainte să fi dansat.
– Iar acum face parte din filmul meu, a spus BIA.
– Filmul *tău*? a spus Ben cu glas scăzut.
– El a folosit în scenariu relatările pe care i le-am trimis, dar *jur* că habar n-am avut că făcea asta.
– Mi-e de ajuns cât am auzit.
Expresia lui Ben era impenetrabilă atunci când privirea i-a alunecat către BIA.
– Deci, nu face parte din „filmul tău", ci dintr-al lui Evie. Tu l-ai furat.
Eu m-am uitat la el, uimită. Nu mă acuza? BIA a dat ochii peste cap.
– Ea e o simplă asistentă, nu? M-a *asistat* pe mine. Asta-i meseria ei. S-a întors la sticla de prosecco. Și chiar că pune trup și suflet, dacă înțelegi ce vreau...
– *Infantil* nenorocit ce ești!
M-am repezit la el, dar Ben mi s-a pus în cale.
– Nu merită, Evie.
– Nu-i nimic, Ben, am spus eu, sfredelindu-l cu privirea pe BIA. Pot să-i fac față.
BIA a rânjit, încântat.
– Să știi că da, a spus el, provocator, trântind sticla pe masă.
Acum a venit rândul lui Ben să se repeadă la el.
– Haide, Tată Anost, arată-ne că nu ești doar o muiere bleagă.
Eu m-am băgat între ei.
– Ajunge! le-am strigat.
Dar BIA a început să se frământe în jurul meu, împingând umărul lui Ben.
– Nu fac asta cu tine, a spus Ben, fără intonație. Ieși. Acum.
BIA l-a împins din nou, mai tare, de data asta. Eu am strigat atunci când Ben a alunecat înapoi, exact înspre tortul imens. S-a auzit o bufnitură, iar el s-a izbit de soclu.
Toate cele opt etaje s-au clătinat.
Figurinele care se pupau în vârf s-au înclinat ușor într-o parte... și s-au oprit.
Eu am răsuflat ușurată.
– Bine, asta a fost prea aproape. Ezra, *chiar* trebuie să pleci.
BIA l-a studiat pe Ben, gânditor.
– Știi, e adevărat ce se spune despre roșcate, a spus el, nonșalant. Focoase rău.
Păcat doar că n-am aflat dacă și la pat e la fel de bună precum sărută – *uuuf*.
Ben l-a doborât din lateral, ca la rugby.
O, Doamne, o, nu. Am văzut doar cum BIA a zburat pe spate, rotindu-și amândouă brațele. L-a întins pe unul dintre ele în încercarea de a se agăța de ceva, dar singurul lucru din spatele lui era tortul.

N-am putut decât să privesc cum brațul drept al lui BIA a intrat, cu umăr cu tot, în primul etaj al tortului.
A urmat un moment de liniște deplină, noi cu toții fiind prea buimăciți ca să mai reacționăm.
Apoi tortul a început să tremure în timp ce BIA încerca să iasă din el.
– Nu te mai mișca! Se poate să-l salvăm totuși, am spus eu disperată.
Cine știe, dacă răsuceam tortul, puteam ascunde gaura uriașă...
Ben i-a întins mâna lui BIA ca să-l ajute să se ridice.
– Haide, i-a spus.
BIA s-a prefăcut că-l apuca de mână, dar, în schimb, i-a aruncat în față cu o bucată mare din tort.
– Bun, a spus Ben, calm, ștergându-și ochii de frișcă.
Apoi s-a aruncat peste BIA și s-au prăvălit amândoi pe spate, dărâmând tortul de pe soclu.
Acesta a căzut pe podea cu un *pleosc!* răsunător.
ODoamneceseîntâmplăonunununu.
Amândoi au sărit în picioare, apoi s-au înșfăcat de umeri, alunecând și dezechilibrându-se, și s-au bătut în tortul năruit.
– Pentru numele lui Dumnezeu, încetați amândoi!
BIA a luat o turlă înaltă de vreo treizeci de centimetri, care făcuse parte din castelul de zahăr de pe tort, și l-a lovit pe Ben peste spinare cu ea. Ben a ripostat luând tot etajul al doilea și trântindu-i-l lui BIA în cap.
– Sunteți bărbați în toată firea!
BIA a căzut la podea, zvârcolindu-se în tort, în timp ce Ben a cules niște flori de zahăr și a început să arunce cu ele în BIA. Acesta a prins cu ambele mâini turla cea mai mare și a aruncat-o înspre Ben ca pe o suliță. Ben a apucat-o de celălalt capăt și l-a tras pe BIA în picioare. Icnind de efort, bărbații au început să tragă fiecare de partea lui de turlă până când aceasta s-a rupt în două, ambii rostogolindu-se pe spate, pe podeaua mânjită de tort.
Ceva m-a izbit puternic în piept.
– *O!*
Frișca rece mi-a alunecat pe sub rochie.
Ăsta e un dezastru apocaliptic.
– Intrați și voi, e loc destul pentru toată lumea.
Vocea aceea de bărbat se auzea din spatele draperiei. Era DJ-ul. *Oare ce căuta acolo?*
– A sosit momentul ca domnul și doamna Johnson să taie tortul. Și ce mai tort, oameni buni! Să bată tobele, vă rog!
Vai de mine, nu!
Am încremenit toți trei. Ben și BIA pe podea, în mijlocul tortului distrus, iar eu –în picioare lângă ei, imaginea vie a disperării.
Când draperiile s-au dat în lături, am închis ochii.
Trei. Doi. Unu.
– Îmi explică și mie cineva de ce sunt doi bărbați în mijlocul tortului meu de nuntă?
– O, nu, l-am auzit pe Jeremy spunând. Ăștia doi ar fi trebuit să iasă din tort, ca la petrecerile alea deocheate.
– Nu-i momentul să faci glume de-astea, l-a certat Maria, cu glas pierit.
Am privit. Toți nuntașii au întors capetele. Nu m-am putut uita în ochii prietenilor mei.
Sarah ținea cele două figurine, prințul și prințesa, în mâini. Erau despărțiți.
– Tu, a spus Sarah, toată numai furie oarbă, aruncând cu prințesa în BIA. Pleacă de pe tortul meu și de la nunta mea!
BIA a părut că voia să înceapă s-o vrăjească, dar s-a răzgândit. S-a ridicat, a înșfăcat o sticlă de prosecco de pe masă și a pornit, bălăbănindu-se, înspre draperii. Jeremy i-a smuls cu greu sticla din mână și l-a împins afară.
– Și *tu*, a spus Sarah, îndreptând prințul către Ben.
A clătinat din cap.

– Tu ar fi trebuit să fii personajul cel bun.
– Îmi pare nespus de rău, Sarah, i-a răspuns Ben, sărind în picioare și alunecând puțin.
S-a uitat peste tot, numai la mine nu. A încercat să scuture, cât de cât, glazura ce-l acoperea din cap până-n picioare, apoi și-a dat seama că era zadarnic.
– Am să plătesc totul. Și nu trebuie să-mi dai bani pe fotografii. Îmi pare rău.
Anette a plecat de lângă Maria și s-a dus la tatăl ei, ocolind bucățile de tort care căzuseră de pe el. I-a întins mâna.
– Să mergem, a spus ea, grav, dând ochii peste cap către mulțime ca și cum el ar fi fost un copil obraznic. Exact de-aia n-avem voie să mâncăm dulciuri înainte de culcare.
S-a râs puțin la gluma asta.
Cu umerii încovoiați și aruncându-i lui Sarah o ultimă privire încărcată de regret, Ben a pornit șchiopătând, alături de fiica lui, în direcția draperiilor.
Singură acum, am dat ochii, în sfârșit, cu prietenii mei.
– Evie, a spus Maria. Cum ai putut?
– Îmi pare rău..., am început eu.
Stricasem petrecerea lui Sarah. *Din nou*. Prietenii mei meritau o explicație. Și totuși, nu puteam să-mi iau ochii de la ușa pe care dispăruseră Ben și Anette.
– Ploconelile mai târziu, mi-a spus Jeremy. Du-te după el acum.
Am întâlnit privirea lui Sarah, apoi pe cea a Mariei. Jeremy a dat draperia la o parte și, sperând că Sarah și Maria aveau să mă ierte, i-am zâmbit recunoscătoare și am plecat înainte să mai poată spune cineva ceva.
Ben și Anette erau la jumătatea holului, îndreptându-se către foaier.
– Ben, așteaptă.
El n-a încetinit. Eu m-am grăbit să-i ajung din urmă.
– A fost o greșeală, a spus el, fără să se întoarcă. N-ar fi trebuit să venim aici.
Mie mi s-a strâns stomacul. Anette l-a tras de mână.
– Tot ce s-a întâmplat azi a fost o greșeală? l-am întrebat eu.
Ben s-a oprit la ușile duble, cu capul plecat. Anette a ridicat capul către el.
– N-ar fi trebuit să accept să fiu fotograful nunții lui Sarah, mi-a spus el.
– De ce nu? l-am întrebat.
– Pur și simplu n-ar fi trebuit. Viața avea noimă înainte să te cunoaștem, Evie. Ne mergea grozav înainte să apari tu.
– *Tata*, a spus Anette.
El a deschis ușile și au ieșit. *Se terminase*. Am fugit după ei în foaier.
– Tot ar trebui să redevii fotograf, să știi, Ben, am strigat eu după el.
Un membru al personalului, aflat la recepție, a dus un deget la gură, iar eu mi-am coborât vocea.
– Am crezut că prezența ta ca fotograf la nunta asta avea să te ajute să te întorci la ceea ce-ți place să faci. Am vrut doar să te ajut.
Ben i-a făcut niște semne lui Anette. Ea i-a răspuns, nervoasă, prin alte semne, însă tatăl ei i-a arătat, pur și simplu, ușile prin care tocmai ieșiserăm. Ea a ridicat nervoasă bărbia și a intrat înapoi pe acele uși, iar niște acorduri muzicale s-au revărsat în foaier înainte ca ușile să se închidă în urma ei.
– N-ai voie să te bagi așa în viețile oamenilor, Evie.
Tot nu voia să stea cu fața la mine, așa că m-am dus eu în fața lui, cu brațele încrucișate la piept.
– Vrei să vorbim despre asta? Bătaia aia de mai devreme? Încercarea de a-l face pe BIA să-și ceară scuze? Și cum rămâne cu baloanele? Petrecerea burlăcițelor? N-am nevoie să-mi sari mereu în ajutor, Ben.
– Aproape că m-ai păcălit. Poate că, dacă n-ai fi fost atât de ocupată să cunoști un bărbat cu care să n-ai, de fapt, de gând să începi o relație, ai fi avut timp să te concentrezi la lucruri mai importante.

M-am făcut stacojie la față și am ridicat vocea.
– Ce anume te deranjează pe tine atât de tare la întâlnirile astea ale mele, Ben? Măcar eu fac ceva cu viața mea. Tu ești blocat în rutină. Te duci la aceeași cafenea în fiecare duminică. Îți spui mereu că nu mai ești fotograf, când e atât de clar că ești. Și știi ce altceva mai ești? Ești un laș, Ben. N-ai curajul să-ți asumi riscul de a iubi ceva, nici măcar atunci când acel ceva e chiar în fața ta.
Am văzut pieptul lui Ben ridicându-se și coborând iute, apoi a făcut un pas către mine.
– Ceva ce iubesc? m-a întrebat el cu glas scăzut.
– Da, i-am răspuns eu tulburată.
– Evie?
Era Maria, cu mânia de pe chip ceva mai domolită după ce ne-a văzut acolo împreună.
Anette a venit în urma Mariei, târând după ea o geantă.
– Ți-am adus aparatul, tată.
Cum Ben n-a răspuns, ea a făcut semnul pentru *OK*. El s-a scuturat și s-a dus la ea, și-a pus geanta pe umăr și a luat-o de mână.
Au ajuns la ușile principale. Ben a ezitat pentru o clipă, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a deschis ușile și au ieșit amândoi în noapte.
Am simțit o mână caldă pe brațul meu.
Era Maria. Însă acum nu mă puteam uita la ea.
– Haide înapoi înăuntru, a spus ea.
– Nu pot. Îmi pare rău că te-am mințit. Îmi pare rău că am stricat totul. Mi-am șters ochii și m-am dat înapoi. Petrecere frumoasă mai departe. Te iubesc. Te rog să le spui și lor... Dacă întreabă, spune-le tuturor că-mi pare rău.

Capitolul 38. JEMS

INT: DORMITORUL DIN COPILĂRIE AL LUI EVIE
DUMINICĂ, 17 FEBRUARIE, 7.23
EVIE e băgată toată sub plapumă într-un pat mic de o persoană, lucrând la laptop. E înconjurată de batiste de hârtie. Își verifică neîncetat telefonul, apoi, de fiecare dată, îl lasă jos. Se aude un ciocănit la ușă și intră mama lui EVIE, ducând o tavă pe care se află un ceainic și niște pâine prăjită cu gem.
I-am zâmbit vag mamei atunci când a intrat, rămânând cu ochii umflați pironiți în ecran ca să termin comanda pentru camionul de mutat. O anunțasem deja pe Jane că mă mutam la sfârșitul lunii. Ea se oferise să mă lase să plătesc chiria luna următoare numai după ce îmi găseam un nou loc de muncă, dar nu mai știam nici eu ce voiam. *Bine ai venit pe fundul prăpastiei, Evie!*
Mama a pus tava pe vechea mea noptieră.
– Ți-am adus o gustare. Și niște ceai.
A turnat ceai în două cești, apoi mi-a pus farfuria în poală și mi-a întins ceașca, forțându-mă să mă ridic în fund.
– Eu cred că ar trebui să încerci să vorbești cu prietenii tăi, mi-a spus ea.
Am oftat, mușcând din pâinea prăjită. Stomacul mi-a chiorăit și mi-am dat seama că era primul lucru pe care-l mâncam în acea zi. Am devorat toată bucata.
– Nu vorbesc cu mine. Mamă, am distrus nunta lui Sarah și i-am mințit în legătură cu BIA.
Îi spusesem mamei totul și trebuise, practic, să-i confisc abonamentul de autobuz ca să nu se ducă după el.
– Sarah abia m-a iertat după petrecerea burlăcițelor. N-o să mă ierte nici unul niciodată pentru asta. Nu merit.
– Ești sigură? m-a întrebat mama, mereu optimistă.
Mi-a scos puloverul și blugii din valiză și mi le-a așezat pe pat. Ca și cum asta m-ar fi încurajat cumva să mă schimb de pijama.
De când mă mutasem la Londra, astăzi era prima zi în care pe grupul JEMS fusese liniște.
– Sunt sigură, am spus eu, rupând în două cealaltă felie de pâine prăjită.

Mama a pus un sutien și o perie de păr peste hainele de pe pat, s-a uitat la mine, apoi a adăugat un deodorant și o periuță de dinți.
– Eu chiar cred că ar trebui măcar să încerci să vorbești cu ei. La urma urmei, ar fi nepoliticos să-i lași să aștepte.
Mi-au trebuit câteva secunde până să pătrund înțelesul spuselor mamei.
– Poftim? am întrebat.
– Mai ales când au făcut cu toții un efort atât de mare ca să ajungă până aici, a spus mama.
M-am dat iute jos din pat și mi-am luat hainele.
– Mamă!

¶

Am intrat în camera de zi și mi-am găsit prietenii înghesuiți pe canapeaua moale, de două locuri, a mamei, cu cești de ceai în mâini.
– Salut, le-am spus, încercând să zâmbesc.
Sarah era în mijloc, păstrând ceva din strălucirea de mireasă în cămașa elegantă și blugii bleu cu care era îmbrăcată. Jeremy m-a salutat dând din cap. N-am putut descifra expresia Mariei.
– Evie, mi-a spus Jeremy, formal. Intră. Cu toții avem ceva să-ți spunem. Nu durează mult.
– Pentru că zborul meu e foarte devreme mâine, a zis Sarah.
Am intrat sfioasă, cu stomacul bolborosindu-mi din cauza groazei. O auzeam pe mama în bucătărie, făcând mult zgomot ca să ne transmită ideea că ne acorda intimitate, deși zgomotul nu era atât de mare încât ea să nu poată trage cu urechea. Am căutat pe chipul Mariei indicii despre cum avea să decurgă totul. Cum nimeni n-a vorbit, m-am grăbit să umplu tăcerea.
– Știu cât am fost de îngrozitoare, le-am spus. Ar fi trebuit să vă spun despre BIA. N-ar fi trebuit să las lucrurile să meargă atât de departe ieri. Vă cer scuze. Ție, Sarah, și vouă, tuturor.
– Ai fost o prietenă groaznică, mi-a spus Sarah fără menajamente. Mi-ai distrus tortul. A trebuit să cumpărăm vreo douăzeci de checuri de la un magazin. Sora lui Jim a făcut restul fotografiilor de nuntă. Dar cel mai rău, a spus ea, cu voce mai blândă acum, e că am vrut ca *prietena mea cea mai bună* să fie prezentă la nuntă, Evie. *Ai plecat*.
– Îmi pare nespus de rău, Sarah, i-am spus, revoltată de mine însămi. Am fost îngrozitoare. Absolut fără minte. Nu ți-am fost alături.
– Nu ne mai ești alături de luni bune, a spus Maria.
– Complet preocupată numai de-ale tale, a adăugat Jeremy.
– Și ne-ai *mințit*, a încheiat Maria.
– Știu, le-am spus, tulburată de expresiile lor jignite. N-am să mai fac. Și vă spun sincer că nu s-a întâmplat nimic între mine și BIA. Maria, ai văzut fotografia aceea cu mine pe covorul roșu. E destul de explicită.
– Cu toții am văzut fotografia, m-a asigurat Jeremy.
– Ar fi trebuit să vă spun adevărul, am continuat, devastată. Dar am știut ce aveați să spuneți. Și ați fi avut dreptate. Se terminase totul înaintea nunții lui Sarah, credeți-mă. N-am avut nici cea mai vagă idee că BIA avea să apară ieri. N-ar fi trebuit să-i vorbesc cu nici un chip. Ar fi trebuit să-l fac să plece imediat. M-am uitat la fiecare dintre prietenii mei. Știu că nu merit, dar... credeți că m-ați putea ierta vreodată?
Mi-am strâns tare brațele în jurul corpului, pregătindu-mă pentru ceea ce urma să aud. Erau familia mea. Nu știam ce m-aș fi făcut fără ei.
– Nu, nici vorbă, a spus Sarah, iar eu m-am străduit să nu izbucnesc în lacrimi, în timp ce gâtlejul îmi ardea.
Distrusesem totul.
Jeremy i-a dat un cot lui Sarah.
– Eram pregătiți să negociem. Să nu-ți vorbim. Tu să plătești băuturile tuturor timp de un an. Tot tacâmul, a spus Jeremy.
A zâmbit imperceptibil.
– Am făcut o listă.

– Atunci ne-a sunat mama ta, mi-a spus Maria.
– Ea ne-a explicat totul. Știm ce ți-a făcut zdreanța aia cu scenariul, a spus Jeremy, uitându-se la Sarah. Din întâmplare, tot ăsta e numele pe care i l-am dat și chestiei ăleia pe care m-ai obligat s-o port la nuntă.
– Mai știm și că ți-ai dat demisia, mi-a spus Sarah, ignorându-l. Și că te muți înapoi la mama ta. Și-a încrețit nasul. Astfel, ne-a fost tare greu să-ți mai purtăm pică.
M-am holbat la ei, neîndrăznind să sper.
– Asta înseamnă că...
– Treci încoace! mi-a ordonat Jeremy.
El și Maria s-au ridicat în picioare. Ea mi-a întins brațele, cu ochii umezi.
A urmat o pauză.
– Bine, a spus Sarah, ridicându-se și ea. Deși trebuie să plătești tortul.
M-am trezit în mijlocul unei îmbrățișări de care aveam nevoie de mult timp.
– Ei, oameni buni, am spus, cu gura îngropată în părul cuiva. M-ați făcut să mor de groază pentru o clipă.
– Știm, a spus Jeremy.
M-au tras lângă ei pe canapeaua mică.
– Vă mulțumesc că-mi sunteți alături. *Din nou*, am spus. Știu că e greșeala mea că v-am ascuns unele lucruri, dar chiar dacă ne-am mai văzut – mi-a fost nespus de dor de voi.
– Evie Doris Summers, a spus Maria pe un ton care nu suporta contrazicere. Bineînțeles că suntem aici. Lași totul baltă atunci când prietenul tău are nevoie de tine.
Lacrimile pe care mi le înăbușisem au început să-mi curgă. Mă concentrasem atât de mult pe ceea ce dorisem încât nu le fusesem alături prietenilor mei. Cu toate astea, ei erau acum lângă mine.
– Să vezi ce-o să fie la gura mea dacă-l mai văd pe ăla vreodată, a spus Maria amenințător și cu fulgere în priviri. Crede că-ți poate fura pur și simplu scenariul și îl poate da drept al lui.
Ce *nesimțit* arogant!
– E mai rău de-atât, a spus Sarah. E încă un bărbat care și-a însușit munca unei femei de parcă nici n-ar conta. Și contează, a adăugat ea, uitându-se la mine. Deci, ce facem?
– Nu știu încă, am mărturisit eu. Le-am spus lui și lui Monty că merit să mi se recunoască munca, și m-au refuzat amândoi.
– Poate că nu ei ar trebui să decidă, a zis Sarah cu o voce suavă, care nu-i era caracteristică.
– Orice te-ai hotărî să faci, mi-a spus Maria luându-mă de mână, suntem foarte mândri de tine. Ai început să scrii din nou, iar nesimțiții ăia nu te pot priva de victoria asta.
Am râs, ștergându-mi ochii cu mâneca.
– Nu intenționez să-i las.
Jeremy a băgat mâna într-un sac de pânză de lângă canapea.
– Am mai venit aici dintr-un motiv, mi-a spus el, punând ceva pe masă.
Aparatul foto al lui Anette.
– Trebuie să-ți arătăm ceva, a spus Maria.
Sarah a pornit aparatul și a apăsat butonul de redare. În imagine a apărut Anette. Purta rochița roșu cu alb cu care fusese îmbrăcată la nuntă și privea peste umăr. S-au auzit vocile lui Ben și a mea, țipând furioase dincolo de ușile din spatele ei.
„Bună, Evie, sper că vei găsi asta, a spus ea cu voce șoptită, venind mai aproape de obiectiv. „Trebuie să mă grăbesc, dar am vrut să-ți spun ceva. E vorba de tata, Benjamin Michael Williams.
I-a pronunțat numele întreg. Jeremy și-a scos telefonul.
„Iată, ideea e că noi am fost trei. Împreună, și am colindat toată lumea. Pe urmă s-a întâmplat ceva rău și am rămas doar doi. Lucrul ăla rău l-a speriat pe tata. N-a vrut să se mai repete, așa că s-a terminat cu aventurile. Astfel fiica lui minunată era în siguranță, dar, după un timp, el a uitat că viața însăși e o aventură extraordinară."
Anette a arătat cu degețelul în obiectiv.

„Asta ești tu, Evie. Tu ești aventura."
Și-a întors, brusc, capul într-o parte. M-am auzit, foarte clar, țipând:
„Ești un laș, Ben!"
M-am înroșit. Jeremy a ridicat o sprânceană.
„O-o. Trebuie să plec. Nu uita: Benjamin Michael Williams."
Ecranul s-a înnegrit.
Am rămas cu ochii la el preț de-o clipă. Maria m-a cuprins cu un braț, lăsându-mă puțin să procesez.
– Vrei să-l caut? m-a întrebat Jeremy. Maria ne-a cerut să așteptăm decizia ta.
Voiam asta? Se putea să nu-l mai văd pe Ben niciodată. *Și atunci, ce anume mai voiam să știu?* Am încuviințat din cap. Jeremy mi-a arătat telefonul și ne-am înghesuit cu toții în jurul lui. El găsise deja o pagină de web numită *Benjamin Michael Williams – Fotografie*. Acolo erau mai multe dintre imaginile acelea geniale, care îți tăiau răsuflarea, din care mai văzusem.
– A expus în galerii din toată lumea. Ia uite ce prețuri au! a spus Jeremy.
Prietenele mele m-au dat la o parte ca să le poată admira.
– Evie, mi-a spus Jeremy pe un ton reverențios, iubitul tău e bogat.
S-au uitat cu toții la mine.
– Nu e iubitul meu, le-am spus. Vorbesc serios!
– Nu pot să cred! a exclamat Sarah. *Acest* Benjamin Michael Williams mi-a făcut fotografiile de nuntă!
– Nici n-ai știut cine e până acum un minut, i-a spus Jeremy.
– Și totuși, s-a împăunat Sarah.
A pus o mână pe piciorul meu.
– Evie, într-o bună zi s-ar putea chiar să te iert că mi-ai distrus tortul, mi-a spus ea cu generozitate.
– Mulțam, Sarah.
Jeremy a continuat să caute prin telefon, apoi s-a oprit brusc.
– Sunt aici niște articole, a spus el pe un ton serios.
– Ce e?
– Sunt despre soția lui.
– Vreau să văd, am zis eu.
Mi-a întins telefonul. *Tragedie în Alpi*. Articolul era din urmă cu mai bine de trei ani. Citindu-l, am găsit ultimele piese din puzzle-ul lui Ben. Chloe și Anette îl însoțiseră într-o călătorie de lucru. Ben urcase în munți în ziua evenimentului; Chloe și Anette rămăseseră în satul unde era cazată echipa. Ben întârziase, iar Chloe și Anette ieșiseră să ia cina. Nu fusese vina nimănui.
Traversau o stradă, când un Jeep a derapat spre ele, frânele devenind inutile pe polei. Martorii au spus că Chloe a reușit s-o împingă pe Anette înainte ca mașina s-o lovească pe ea. A murit pe loc. Ben a aflat abia când s-a întors, câteva ore mai târziu.
Tata murise pe drum, când se îndrepta spre locul în care erau proiectate filmele mele de scurtmetraj. Nu fusese vina mea, acum o știam, și totuși, ăsta era unul dintre motivele pentru care mă oprisem din scris. Chloe murise în timp ce Ben fotografia. De aceea se oprise. Până când eu îi dădusem impulsul de a reîncepe.
– L-am făcut laș, am spus eu, împietrită, iar Jeremy mi-a luat cu blândețe telefonul dintre degetele tremurânde. I-am spus niște lucruri tare urâte. De neiertat.
Prietenii mei m-au strâns în brațe.
– Așa e. Dar cu intenții bune, a spus Sarah.
– Mulțumesc, Sarah, i-am zis, știind că și intențiile ei erau bune.
– Ce-ai să faci acum? m-a întrebat Maria.
– Cum m-aș putea aștepta să mă ierte?
– Tu știi părerea mea despre dragoste, mi-a spus Jeremy, desprinzându-se din îmbrățișare. Poți păstra toate florile și cutiile de bomboane de ciocolată în formă de inimioară. Dar când un bărbat vine să-ți desfunde closetul, *asta* e iubire adevărată.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat, trăgându-mi nasul.
– S-ar putea să te surprindă, mi-a răspuns Jeremy.

¶

După ce prietenii mei au plecat, m-am ghemuit pe canapeaua mamei, cu aparatul foto al lui Anette în brațe. L-am pornit din nou, curioasă să văd fotografiile pe care le făcuse ea la nuntă, întrebându-mă dacă era vreuna cu mine și cu Ben înainte ca totul să o ia razna atât de rău. Probabil că am derulat înapoi, la începutul cardului de memorie, pentru că fotografia care a apărut pe ecran fusese făcută în urmă cu câțiva ani. În ea erau Anette, Chloe și Ben, râzând în obiectiv. Părul lui Chloe era mai deschis la culoare decât cel al lui Anette, dar zâmbetele li se asemănau. Arătau atât de fericiți, fără habar că familia lor avea să fie supusă unor schimbări dramatice.
Erau la cafeneaua Gil's. Mâinile mi s-au înmuiat precum ceara, nemaiputând să țin aparatul. Mama și-a vârât capul pe ușă.
– E prea devreme pentru prăjitură?
– Da, i-am spus eu.
Ea mi-a dat o farfurie cu o negresă mică pe ea și s-a așezat lângă mine, pe canapea. A ridicat un braț, ca să mă pot lipi de ea.
Ne-am uitat amândouă la fotografie.
– Ce familie frumoasă, a spus ea.
– Am fost oribilă cu el, i-am zis. L-am acuzat că era blocat în rutină. Nici măcar n-am vorbit serios, chiar deloc. Îmi plăcea să fim împreună și să luăm micul dejun la Gil's. De ce am spus asta?
Ea a luat negresa și a mușcat din ea.
– Uneori după ce ai avut o traumă, încerci să controlezi ce poți pentru ca ea să nu se mai repete.
– Tu n-ai făcut asta, i-am zis eu.
Canapeaua era acoperită cu un pled făcut de ea. Lângă peretele din spate era o claviatură la care ea repeta pentru lecții. Negresa era după o rețetă pe care o învățase la cea mai recentă ședință de la cursul de gătit. De când îmi puteam aminti, mama încerca mereu lucruri noi, era mereu în mișcare, nu se oprea niciodată.
– Ba da, într-un fel, mi-a spus ea. Am făcut tot ce-am putut ca să mă asigur că, după moartea tatălui tău, orice schimbare din viața mea era făcută de mine. Numai și numai de mine. A ajutat, dar mi-a și luat mult timp să mă împac cu gândul că aveau să existe mereu lucruri pe care să nu le pot controla. Tu va trebui să înveți să
accepți asta.
M-am gândit la viața mea de dinainte de înțelegerea cu BIA; la cât timp dedicasem muncii, având un serviciu pe care-l iubeam și-l detestam în egală măsură. La cum aveam aceiași prieteni, pe care îi iubeam, însă nu încercasem să-mi fac unii noi la Londra. La cum riscasem cu mult mai puțin după ce se terminase relația mea cu Ricky. La cum mă oprisem din scris după ce Monty îmi spusese că nu eram talentată.
– După moartea tatei am ales calea lui Ben, nu-i așa?
– Of, iubito. Cu toții ne străduim să facem față greutăților și să mergem mai departe. Dar eu am sperat ca, într-o zi, să te deschizi din nou în fața vieții. Vreau doar să fii fericită și am sentimentul că în aceste ultime luni ai fost mai fericită decât te-am văzut eu de multă vreme. Schimbarea poate fi un lucru foarte bun.
Mi-a oferit restul de negresă, iar eu l-am luat.
– Încă îmi doresc să pot schimba ceea ce i-am spus lui Ben ieri, am mărturisit eu. Dar nu pot să nu cred că el chiar are nevoie să-și asume riscuri din nou. Crezi că are să poată să învețe vreodată să facă asta?
– Cine știe? a spus mama. Poate că a făcut-o deja.
Maria: Te-ai decis ce faci cu scenariul?

Evie: Da. S-a dovedit a fi o decizie ușoară până la urmă
Jeremy: Și Văduvul Sexy?
Evie: Și el
Maria: O să fie bine
Evie: Știu. Dar ajută mult să știu că-mi sunteți cu toții alături. Mă faceți să mă simt foarte norocoasă
Sarah: Ce drăguț, dar tot îmi plătești tortul

Capitolul 39. Finalul

INT: SALA DE ȘEDINȚE, Casa de Producție Intrepid
LUNI, 18 FEBRUARIE, LA PRÂNZ
MONTY, BIA și SAM-ȘI-MAX sunt așezați la capătul unei mese lungi. Toți pereții sunt de sticlă, așa că se poate vedea în încăperea alăturată, unde sunt fotolii rotunde colorate, oameni jucând minifotbal de masă și un automat de cocktailuri. Cei din sală au câte o copie a scenariului. MONTY pare încrezător. BIA are ochelari de soare la ochi. Ușa se deschide și intră EVIE.
– ... doar un pic cizelat, atâta tot, dar cred că putem fi de acord că această versiune e mult mai acceptabilă.
Văzându-mă, Monty a tăcut. S-a chinuit să-și afișeze pe chip zâmbetul ăla relaxat al lui, deși din ochi îi țâșneau săgeți de foc în direcția mea. Mi-am dat seama că încerca, disperat, să priceapă ce căutam eu acolo.
BIA și-a lăsat bărbia în piept, coborându-și puțin ochelarii ca să mă privească, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce tupeu aveam. I-am înfruntat privirea, provocându-l, dar el și-a aranjat doar ochelarii la loc și s-a lăsat pe spate în scaun, privind în tavan. Nu se bărbierise de câteva zile și purta o șapcă de firmă, dar care tot nu i se potrivea.
Sam-și-Max, pe de altă parte, erau numai zâmbete, bucurându-se de apariția mea și invitându-mă să iau loc.
– Ai nevoie de ceva, Evelyn? m-a întrebat Monty, ca și cum l-ar fi stânjenit cumva prezența mea acolo.
– Ea a venit ca să discutăm finalul, a spus unul dintre producători, lăsându-se pe spate în scaun și punându-și degetele întrepătrunse pe piept. Ne-a trimis ieri un e-mail în care ne-a spus că are o soluție, una pe care a discutat-o deja cu voi. Suntem numai urechi.
Expresia de pe chipul lui Monty era pură ușurare. *I-a venit mintea la cap*, părea a spune.
– De fapt, am spus eu, cu inima bătându-mi tare, dar hotărâtă, am venit să discutăm tot scenariul.
Ușurarea a devenit ceva între panică și nesiguranță, înainte să le ia locul calmul profesional.
– Mă tem că e vina mea, a spus Monty, suav. I-am dat niște responsabilități suplimentare și i s-a suit la cap. Evelyn, asta nu mai e grija ta. Genul ăsta de comportament este exact motivul pentru care te-am concediat.
– Nu mai lucrezi pentru agenție? a întrebat unul din producători, fixându-mă cu privirea.
– Sunt...
– A fost pusă pe liber, a spus Monty întrerupându-mă.
Sam-și-Max s-au privit unul pe celălalt. Unul dintre ei și-a pus coatele pe masă și și-a împreunat degetele.
– Atunci cred că ne întrebăm cu toții ce cauți aici.
Monty m-a privit de pe partea cealaltă a mesei cu o satisfacție sălbatică și a zis:
– De ce ne mai pierdem timpul? Să chemăm paza imediat.
Eu m-am ridicat. Era acum ori niciodată.
– Sunt aici pentru că acela e scenariul meu, am spus, luând un exemplar. Calmul din vocea mea m-a surprins. Eu l-am scris. Și ar trebui să aibă numele meu pe el.
Fostul meu șef s-a făcut vânăt.
– Chemați paza! O fac eu, nu?
S-a dus la ușă și a deschis-o, nervos.
– Așteaptă.

Monty s-a uitat, agitat, să vadă cine vorbise. Era BIA. Se ridicase în picioare, cu ochelarii de soare în mână.
– Spune adevărul.
Ce? BIA părea că mai avea puțin și vomita, dar a rămas neclintit în picioare.
– Nu fi așa de modest, Ezra, a spus Monty cu voce pițigăiată. Poate c-ar fi bine să iei o pauză. Toate numele mari fac asta, n-ai de ce să te jenezi. Poți începe imediat.
– Scenariul e al lui Evie. Eu, cel mult, am asistat-o. A reușit să zâmbească; arăta dureros de infantil. Și n-am făcut-o prea bine.
Sam-și-Max erau încruntați. S-au uitat unul la celălalt, comunicând în tăcere.
– E obosit. Termenul de predare l-a istovit. Nu știe ce spune, a zis Monty, sprijinindu-se pe jumătate de ușă. Scenariul ăla, a spus el, arătând la paginile din mâinile mele, are pe el numele unui scenarist premiat cu Oscar, așa cum ați vrut, nu pe cel al unei *asistente*. S-a uitat la producători. Nu asta contează aici?
– Dacă aveți nevoie de dovezi, am zis eu, vă spun cum ar fi trebuit să se termine.
– Paza! a strigat Monty, scoțând capul pe hol.
– Stai jos, Monts, bătrân prost ce ești, s-a răstit BIA. Scenariul e al lui Evie, și știi și tu asta. Ea l-a scris.
Li s-a adresat apoi producătorilor:
– Toată căldura aceea care v-a plăcut? Toate personajele? *Vocea proaspătă* de care nu vă mai săturați? Toate sunt ale lui Evie. Puteați să-mi dați și încă trei ani, că tot n-aș fi realizat ceva nici pe jumătate la fel de bun ca ceea ce a făcut ea în trei luni. Are un talent înnăscut. Doar că un nemernic i-a furat cuvintele fără ca ea să știe.
– E clar că și-a făcut treaba bine, a încercat Monty, refuzând să cedeze. V-a convins să credeți că ea a făcut munca grea. Eu vă întreb, poate cineva cuantifica ajutorul pe care îl primesc scenariștii?
– Am toate e-mailurile, Monts, i-a spus BIA.
S-a întors către producători.
– Vă trimit tot ce mi-a trimis. Veți vedea că eu am folosit cam tot ce-a scris ea, cuvânt cu cuvânt. Vă voi returna și banii. Oricum era momentul să mă mai restrâng.
În cele din urmă, BIA s-a uitat la mine.
– Dacă mai contează, Evie, să știi că-mi pare rău.
Sinceritatea lui nu compensa în totalitate ceea ce făcuse, dar am încuviințat din cap.
BIA a mimat că punea jos un microfon, și-a așezat ochelarii din nou pe nas și a plecat.
Ochii lui Monty erau fixați pe spatele clientului său care pleca. Îi căzuse fața. Sam l-a privit în ochi pe Max, apoi a răpăit cu degetele pe masă și, după o pauză apăsătoare, Max a dat din cap.
– Finalul, mi-a spus Sam. La ce te-ai gândit?

¶

– Evie, mi-a spus Max, invitându-mă înapoi în sală.
După ce predasem o versiune a scenariului în care povestea asistentei avea un final fericit, ei mă rugaseră să ies până discutau despre opțiunile pe care le aveau. Expresia înfrigurată de pe chipul lui Monty era derutantă.
– Noi nu ne alegem partenerii cu ușurință, a început Sam. Am vrut numele lui Ezra Chester pe următorul proiect al Casei de Producție Intrepid.
Am dat din cap. La asta mă așteptam.
– Dar nu-i mai puțin adevărat că adorăm acest scenariu.
Speranța mi s-a ivit în suflet, aproape dureros de intensă.
– Iar noi am început această afacere asumându-ne riscuri, a spus Max. Am ales numele de „Intrepid" dintr-un motiv întemeiat, pentru că suntem niște cutezători.
Mi-au zâmbit amândoi.
Am dat mâna cu Sam.

– Bine ai venit la Intrepid, Evie. Suntem siguri că vestea că am adus un talent feminin tânăr pentru comedia noastră romantică va fi primită cu bucurie.
Eu abia mai puteam respira. Într-o clipită, maldărul acela de hârtii de pe masă a devenit un viitor pe care nu îndrăznisem să mi-l imaginez. Și exista o persoană cu care îmi doream cel mai mult să mă bucur de asta.
Monty dădea din cap, furios.
– Ce publicitate mai bună am putea cere decât „asistenta a scris scenariul filmului"? E o adevărată poveste despre visurile care devin realitate.
– Va trebui să vorbim cu agentul tău.
– Am știut dintotdeauna că are talent. Eu am fost cel care a descoperit-o, să știți. Nu trebuie să mă întrebați de două ori. Monty a râs, fluturându-și mâna. Da, Evelyn, te voi reprezenta. Iar la William Jonathan Montgomery & Fiii vei fi clientul nostru numărul unu. Tratament de vedetă.
– Mulțumesc, le-am spus eu producătorilor, acest cuvânt având atâta greutate că aproape m-a cocoșat. Dar eu mă reprezint singură.
– Doar nu vorbești serios, Evelyn, s-a oțărât Monty. Asta ți-ai dorit mereu. Îmi amintesc ce spuneai acum mai mulți ani. Eu sunt agentul tău de vis. Nu poți refuza așa ceva.
M-am uitat la el.
– Poate că am fost un pic cam pripită mai demult, am spus eu.
Și cu asta, Monty s-a făcut mic în scaun, înfrânt.
Evie: Dragilor... ia ghiciți cine o să fie, în sfârșit, agent. Deși am doar un client
Sarah: Nu pot ține pasul. Am crezut că putem deja să încetăm cu toții să ne mai prefacem că nu vrei să fii scenaristă, nu?
Maria: spune-mi că ai făcut-o!! Aljsdkajdklajs!!
Jeremy: Haide, Evie, suspansul o ucide pe Maria
Evie: Am făcut-o! Numele meu va fi pe scenariu. Sunt scenaristă!
Maria: Bravo, dragă
Jeremy: 🍾🍾🍾
Sarah: ÎN SFÂRȘIT
Evie: Mai am încă un lucru de făcut

Capitolul 40. Dubla Unu Doi Trei la Gil's

INT: GIL'S
DUMINICĂ, 10 MARTIE, 10 A.M.
EVIE intră în cafenea, căutându-și, din priviri, locul ei obișnuit. Acolo stau niște necunoscuți. Ea își mușcă buzele și se duce la bar. XAN e de serviciu.
M-am așezat la coadă, privind din când în când împrejur, din reflex, după două chipuri cunoscute. De trei duminici încoace nu mai știa nimeni nimic de ei. Mai veneau uneori în cursul săptămânii, mi-a spus Xan, dar în ultimul timp nu-i mai văzuse deloc. Însă eu venisem la fiecare sfârșit de săptămână, comandasem ciocolată fierbinte și așteptasem. Pentru orice eventualitate.
Ești blocată în rutină. Te duci la aceeași cafenea în fiecare duminică.
Ben nu răspunsese la nici unul dintre mesajele mele, așa că încercasem să-l sun, dar intrase mereu mesajul din căsuța vocală: „Numărul acesta nu e disponibil momentan". Ceea ce însemna, probabil, că toate mesajele mele fuseseră trimise în van.
Sosise momentul să mă împac cu ideea că Ben și Anette nu mai veneau aici.
– Trei ciocolate fierbinți? m-a întrebat Xan.
– De fapt, am spus eu, azi vreau doar un cappuccino la pachet.
M-am dus la capătul barului ca să aștept, încercând să spulber tristețea care se așternuse pe mine precum un văl de nea. Aveam atâtea motive de bucurie. Ultimele săptămâni fuseseră amețitoare. Semnasem contractul cu Casa de Producție Intrepid (după câteva runde serioase de negocieri, desigur). Ei dăduseră undă verde scenariului. Eu îl cizelasem până la perfecțiune, în stilul în care lucrasem vreme de ani întregi la agenție. După ce l-am terminat mi-am dat seama, în sfârșit, de ce editarea fusese cea mai bună latură a fostei

mele slujbe. Doar așa fusesem cât se putuse de aproape de scris. Aveau să-mi lipsească scenariștii, dar plecarea de la agenție fusese ca și cum aș fi eliberat o răsuflare pe care nu-mi dădusem seama că mi-o ținusem.
Banii pe care îi negociasem pentru scenariu erau îndeajuns de mulți ca să-mi cumpăr un loc al meu unde să mă mut, dacă aș fi vrut. Îi plătisem lui Jane chiria până la sfârșitul lunii, dar acum aveam alternative. Viitorul era plin de posibilități; nu trebuia decât să fac primul pas. La urma urmei, scenariștii puteau locui oriunde. Chiar și în Sheffield. Mă puteam duce acasă.
Și totuși, nu o făcusem încă. Singurul lucru pe care îl făcusem fusese să-i cumpăr mamei un câine pe care, în onoarea lui Ziggy (adică a celei mai bune părți a lui BIA), ea îl numise David.
– Cappuccino pentru tine, Evie, a strigat Xan.
A împins un pahar de carton pe tejghea.
– Xan, e gol.
– Da? a spus Xan, făcând ochii mari.
Frustrată, am scos capacul ca să-i arăt. Dar în pahar era ceva împăturit. L-am scos.
Era un bilet de cinema pentru filmul *Brick Park* la cinematograful Prințul Charles din Soho, pentru ziua aceea, la prânz.

Capitolul 41. O întâlnire amuzantă

EXT: CINEMATOGRAFUL PRINȚUL CHARLES, CARTIERUL
SOHO
DUMINICĂ, 10 MARTIE, LA PRÂNZ
EVIE privește în sus la tabela de afișaj albă de deasupra ușilor de sticlă. Pe ea scrie cu litere de-o șchioapă: BRICK PARK – NU MAI SUNT BILETE. Se încruntă, apoi intră în foaier și se duce la ghișeu. Când arată biletul angajații își dau ghionturi, zâmbind, iar câțiva chiar se ridică puțin pe vârfuri ca s-o vadă. Unul dintre ei o invită să-l urmeze pe scări în jos.
Am coborât scările în urma băiatului, întrebându-mă dacă îmi imaginasem reacția produsă de intrarea mea. Poate că echipa de acolo, asemenea mie, era curioasă să-i vadă pe ceilalți fani ai lui Dorothy Taylor. Eram extrem de puțini. Am fost uimită, dar impresionată atunci când Xan îmi dăduse biletul. Am încercat să-mi amintesc când îi spusesem eu lui că îmi plăcea acel film.
– Știu că voi iubiți filmele clasice celebre, i-am spus băiatului, întinzându-i biletul. Dar nimeni n-a mai auzit de filmul ăsta. *Nimeni*.
– Veți fi surprinsă. Băiatul a deschis ușile sălii. Luați-o pe acolo.
Toate locurile erau goale.
– Dar, oare, nu se epuizaseră toate biletele? am întrebat eu.
– Ba da, mi-a răspuns băiatul, închizând ușile în spatele meu.
M-am așezat la locul meu, alegând unul central, adică cel mai bun loc din care să mă bucur de imagine și de sunet. Deși eram prima în sală, luminile s-au stins imediat. Mi-am dorit să fi avut inspirația să-mi fi cumpărat niște floricele de porumb.
Mi-au trebuit câteva secunde ca să înregistrez imaginea care a apărut pe ecran.
Eram eu.
Ce. Mama. Naibii?
Am privit împrejur, dar tot singură eram.
Fotografia fusese făcută la Gil's. Eu eram la laptop, cufundată în ceea ce scriam acolo.
Cineva a pășit în fața ecranului.
– Salut, a spus Ben.
– Salut, i-am răspuns eu.
Părul lui negru și des era ondulat și răvășit. Purta un tricou pe sub geacă. Nici urmă de cămașă.
– Ce-i asta, Ben?
– Trebuia să-ți spun ceva.
– Am tot mers la Gil's. Mi-ai fi putut spune acolo. Doar că pe tine nu prea te-am văzut, am spus eu.

– Am muncit, mi-a răspuns Ben. Spre deosebire de vechea mea îndeletnicire, cea nouă presupune să călătoresc mai mult.
– Ți-am scris mesaje.
– Știu. Se pare că Marc preferă și acum ședințe foto în locuri aproape fără semnal.
– Tu... M-am oprit, dându-mi seama ce însemna asta. Ai riscat.
El a zâmbit.
– Cineva mi-a spus că eram blocat în rutină. S-a dovedit că mușmuluiala pe care am primit-o de la o domnișoară de onoare după ce am distrus nunta prietenei ei a fost exact lucrul de care aveam nevoie.
– De ce ne aflăm aici, Ben? l-am întrebat, începând să mă strecor printre scaune.
– Am zis că e mai bine față în față.
– Ce e mai bine?
– Să-ți spun ce simt cu adevărat pentru tine.
M-am oprit pe trepte.
– Dar eu știu ce simți, am spus. Mi-ai spus-o foarte limpede atunci când ai crezut că te-am atras într-o întâlnire amuzantă.
– Am fost un idiot, mi-a răspuns el. Când ai spus că toate întâlnirile acelea erau pentru slujba ta, că nu trebuiau să fie reale... M-am temut că dacă aș fi fost și eu subiectul uneia, poate că pentru tine n-ar fi fost totul atât de real cum ar fi fost pentru mine.
De aceea nu voise Ben să se implice în întâlnirile mele amuzante?
– Astfel de întâlniri sunt un lucru serios pentru tine?
– Cutremurător de serios.
Mie îmi zvâcnea inima în gât pe când am început să urc treptele, una câte una.
– Cum rămâne cu toate cele pe care mi le-ai spus la nuntă? am insistat eu.
– M-am purtat ca un prost. Tocmai distrusesem tortul de nuntă al prietenei tale, că m-am și găsit să mai spun niște tâmpenii. De genul că viața avea mai multă noimă înainte să te cunosc pe tine. Adevărul e că, dimpotrivă, de multă vreme lucrurile nu mai fuseseră atât de limpezi pentru mine. Îmi pare rău, Evie.
În tot timpul în care îmi dorisem să fi putut schimba ceea ce-i spusesem, nu mă gândisem niciodată că și el dorise să-mi spună cu totul altceva.
– După felul în care m-am purtat, Anette a crezut că era nevoie să găsesc ceva care să te convingă. M-am priceput întotdeauna mai bine la fotografii, a încheiat el făcând un gest către ecran.
Acolo a apărut o nouă imagine, iar eu m-am oprit în loc. Asta era cu Anette și Ben, cu limbile scoase în spatele meu în timp ce scriam de zor ceva la laptop, absorbită. Următoarea imagine era cu Ben și cu mine. Eu mă uitam la ceva de la celălalt capăt al cafenelei, iar Ben... Ben se uita țintă la mine. În următoarea, eu ridicam aripioarele pe care era desenat steagul Marii Britanii, spunând că știam cum să le repar, iar chipul lui Ben era plin de admirație.
Acelea erau toate fotografiile pe care le făcuse Anette cu noi în ultimele trei luni. Toate, mai puțin cea în care eu stăteam lângă un stâlp de iluminat de pe stradă, ținând o umbrelă roșie, în ploaie. Cea făcută de Ben. Nu pozasem în ea, iar părul îmi stătea înfoiat. Și eram frumoasă.
Ultima fotografie era de la nuntă. Eu și Ben, dansând. Aveam capul înclinat către el. El mă ținea aproape. Colțul gurii lui era ridicat într-un zâmbet șui provocat de ceva ce spuneam eu, de parcă am fi fost doar noi doi în toată sala aceea.
Privirea din ochii lui Ben era aproape ca și cum...
– Conform spuselor unei anumite băgăcioase în vârstă de șapte ani, a spus Ben, n-am fost în stare să-ți spun pur și simplu că te iubesc.
Mi-am luat privirea de la fotografie.
– Tu... ce?
– Te iubesc, a spus el, simplu.
Ben mă iubea?

– Felul în care te înțelegi cu Anette. Căldura ta. Îndărătnicia ta. Bunătatea ta. Pasiunea ta. Părul tău... *Mai ales* părul tău. Înclinația ta de a te face de râs în public.
Din nou acel zâmbet. Acela care arăta doar pe jumătate format, însă pentru un cunoscător al zâmbetelor lui Ben, era totul.
– Și pentru cât ești de curajoasă. Te iubesc, Evie Summers.
Ben *mă iubea*.
Era ceva la imaginea mare de pe ecran care făcea dificil să pun la îndoială asta.
– M-am gândit că, după toate cele întâmplate, meriți propria întâlnire amuzantă.
Își amintise. Cât timp trecuse de când îi descrisesem acest moment? Cinematograful. Filmul. Nu-mi imaginasem niciodată că singura cealaltă persoană din cinematograf ar fi putut fi el.
– Ai rezervat tot cinematograful?
– Am auzit că o comedie romantică bună trebuie să conțină și un gest impresionant, a spus el.
Am pus piciorul pe ultima treaptă.
– Stai să văd dacă am înțeles bine, Ben. După ce luni întregi ai evitat să iei parte la una dintre întâlnirile mele amuzante, ai organizat tu însuți una?
– Exact.
Am început să pășesc pe mochetă, îndreptându-mă către el.
– Și deși nu știi încă dacă și eu simt la fel, ești aici, dispus să-mi spui că mă iubești?
– Am hotărât să-mi mai asum un risc, a spus el.
Am ajuns în fața lui.
– Atunci ar trebui să știi, am spus eu, privindu-l în ochi, că a meritat tot efortul.
– Evie, mi-a spus Ben grav. Mi-aș dori să te sărut acum.
– Ți-a spus cineva vreodată – am râs – că vorbești prea mult?
El și-a pus o mână pe obrazul meu, iar cu cealaltă m-a cuprins de talie și m-a lipit de el.
– E mai bine?
Am privit în ochii aceia căprui, migdalați, plini de lumină, de căldură și de *dragoste*. Apoi m-am lăsat cu totul cucerită de senzația gurii lui lipite de a mea.

Epilog. Băutura vărsată

SCENA SE LUMINEAZĂ TREPTAT
INT: CAFENEAUA GIL'S, EAST DULWICH
DUMINICĂ, O ORĂ ANORMALĂ (10 A.M.)
EVIE SUMMERS – în vârstă de aproape treizeci de ani, pistruiată, păr cârlionțat, roșcat, lung până la umeri, rochie de zi galben aprins în stilul anilor '50 și bocanci negri de piele – stă în fața tejghelei bătând din picior, evident debordând de energie nervoasă. ANETTE WILLIAMS traversează în fugă cafeneaua până la EVIE, pe care o trage de cardigan. EVIE se întoarce, iar ANETTE tresare, speriată.
– Tăiați! a strigat Greta, regizoarea.
– Scuze, scuze, i-am spus.
M-am repezit și i-am făcut cu mâna lui Anette, ca să mă vadă. Ea s-a roșit toată și a izbucnit în râs, iar actrița – o superbă tânără speranță – a râs și ea, îmbrățișând-o scurt înainte să se întoarcă la locul ei. Anette s-a strecurat printre reflectoare și camere de filmat și ni s-a alăturat. Ben i-a ciufulit părul.
– Dacă mai aduci oameni pe platou, va trebui să-i și stăpânești, mi-a strigat Greta.
– Așa am să fac. Scuze, e doar foarte emoționată.
– Nu la copil m-am referit, mi-a răspuns Greta, cu privirea alunecându-i undeva în spatele nostru.
M-am întors către cele trei persoane care tăbărâseră pe o masă plină cu gustări.
– Evie, Evie, Evie. Gustările sunt gratis! mi-a strigat Jeremy.
– Sunt mândră de tine, mi-a strigat Maria, privind cu ochi critic produsele de patiserie.
– Actrița chiar trebuie să poarte și ea bocanci? m-a întrebat Sarah, bând dintr-o cola dietetică.
– Vă iubesc, dragilor, am spus, întorcându-mă. Mă bucur atât de mult că v-am adus aici.

Ben m-a sărutat pe frunte.
– E ciudat să te gândești că urmărim momentul în care am început să mă îndrăgostesc de tine.
A arătat spre actorul care juca rolul lui, ale cărui sprâncene nu erau îndeajuns de negre, după părerea mea.
– Atunci când am făcut un copil să vomite, mi-am amintit eu. Ce romantic!
– De fapt, a fost atunci când ai venit și te-ai așezat la masa noastră. A fost momentul în care am știut: femeia asta avea să-m dea curaj.
L-am înghiontit cu cotul, iar el a chicotit.
– Vorbesc serios. Uite ce ai realizat. Ia-ți răgazul ca să prețuiești asta așa cum se cuvine, m-a îndemnat el, făcând un gest către platou. Ai reușit, Evie.
M-am uitat la actorii care erau absorbiți de scenariu, învățându-mi pe de rost cuvintele.
– Tata obișnuia să-mi spună că, indiferent ce scriu, trebuie să însemne ceva.
El mi-a zâmbit cu zâmbetul acela câș de care mă îndrăgostisem.
– Imaginează-ți cât de mândru ar fi de tine acum.
– Liniște în platou! Trei.
Greta a mimat „doi apoi „unu, ducând degetul la gură. Ben m-a cuprins cu un braț și i-am privit amândoi pe actori luând-o de la capăt.
OK? mi-a făcut Ben semn. *OK?* mi-a făcut semn și Anette, apoi ne-a îmbrățișat strâns de picioare.
OK, am făcut și eu semn, și nu puteam vorbi mai serios de atât.